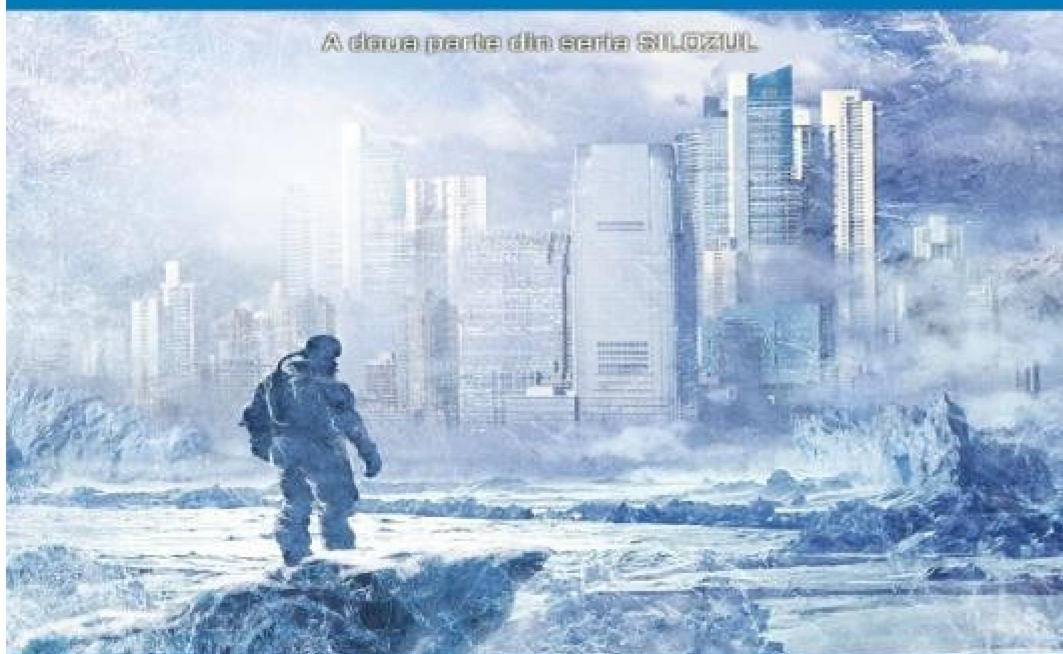
HUGH HOWEY

silozul. începuturile

NAUTILUS

Hugh Howey

silozul. începuturile

A doua carte din seria SILOZUL

NEMIRA
2015

Hugh Howey, scriitor american, s-a născut în 1975. În 2010, i-a apărut primul volum de proză, care a trecut însă neobservat. Consacrarea a venit un an mai târziu, în 2011, când a publicat pe cont propriu Wool (Silozul, Nemira, 2014) pe Amazon.com's Kindle Direct Publishing. 20th Century Fox a achiziționat drepturile de ecranizare. Cartea s-a bucurat de un succes uriaș în Statele Unite, ceea ce l-a determinat pe autor să scrie alte volume cu povești din același univers. Această serie, împreună cu The Bern Saga, confirmă talentul și iscusința tânărului scriitor care, înainte de a deveni un profesionist al literaturii, a fost, printre altele, librar și căpitan de iaht.

Celor care descoperă că sunt cu adevărat și cu desăvârșire singuri.

În 2007, Centrul de Automatizare a Nanobiotehnologiei (CAN) a stabilit caracteristicile esențiale ale componentelor hardware și software pentru platformele care într-o bună zi le vor permite unor roboți mai mici decât celulele umane să stabilească diagnostice medicale, să coordoneze refacerea organelor și chiar să se autoreproducă.

Tot atunci, CBS a redifuzat emisiunea despre efectele propranololului asupra persoanelor care au suferit traume extrem de grave. S-a constatat că o simplă pastilă poate șterge amintirea oricărui eveniment traumatic.

În aproape același moment al vastei sale istorii, omenirea a descoperit cum se poate autodistruge. Și abilitatea de a uita că așa ceva se petrecuse vreodată.

PRIMUL SCHIMB

MOȘTENIREA

PROLOG

2110

Sub dealurile din Districtul Fulton, Georgia

Troy se întoarse printre cei vii și descoperi că se afla într-un mormânt. Se trezi într-o lume a detenției, cu o placă groasă de sticlă mătuită presată pe față.

De cealaltă parte a obscurității sticloase se agitau umbre întunecate. Încercă să-și ridice brațele, să bată în sticlă, dar avea mușchii prea slăbiți. Dădu să țipe, dar nu reuși decât să tușească. În gură avea un gust amar. În urechi îi răsunară zăngănitul unor lacăte grele, care se deschideau, șuierul aerului, scârțâitul balamalelor de multă vreme nefolosite.

Luminile de deasupra capului erau strălucitoare, mâinile care-l atingeau, calde. Îl ajutară să se salte în capul oaselor în timp ce continua să tușească, încețoșând cu respirația aerul răcoros. Cineva avea apă. Pastile de luat. Apa era rece, pastilele amare. Troy se strădui să bea câteva înghițituri. Nu putea ține paharul fără susținere. Mâinile îi tremurau în vreme ce-l inundau amintirile, scene din coșmaruri îndelungate. Senzația de adâncire în timp și de zi de ieri se contopiră. Se cutremură.

O cămașă de noapte din hârtie. Pișcătura benzii adezive desprinse. O smucitură de braț, un tub tras din vintre. Doi bărbați în alb îl ajutară să iasă din coșciug. Aburul se înălța în jur, aerul condensându-se și împrăștiindu-se.

Ridicându-se și clipind ca să se ferească de lumina orbitoare, Troy se uită la șirul de sicrie pline de oameni vii, care se întindeau de-a lungul pereților îndepărtați, curbați. Plafonul părea scund; apăsarea țărânei îngrămădite deasupra, foarte sus. Și anii. Trecuseră atât de mulți. Probabil că toți cei la care ținuse nu mai erau.

Nimic nu mai era.

Pastile îi înțepau gâtul. Încercă să le înghită. Amintirile păliră ca visele după trezire și simți cum îi aluneca printre degete tot ce știuse.

Căzu pe spate, dar bărbații în alb își dăduseră seama că asta urma să se întâmple. Îl prinseră și-l întinseră pe podea, în foșnetul unei cămăși de noapte din hârtie pe pielea care se

înfiora.

Imaginile reveniră; amintirile îl năpădiră ca o ploaie de bombe, apoi dispărură.

Pastilele nu puteau face mai mult decât atât. Avea să fie nevoie de timp ca să nimicească trecutul.

Troy începu să plângă în hohote, cu fața în palme, cu o mână compătimitoare pe creștet. Cei doi bărbați în alb îi permiseră să trăiască momentul. Nu grăbeau procesul. Era un gest de curtoazie transmis de la un suflet trezit la altul, ceva pe care toți adormiții aveau să-l descopere într-o bună zi, la ridicarea din cosciugele lor. Pentru ca, în cele din urmă, să-l uite.

1

2049

Washington, D.C.

Vitrinele înalte de sticlă, cu trofee, serviseră cândva drept bibliotecă. Existau indicii. Articolele de pe rafturi datau de secole, în timp ce balamalele și micile lacăte ale ușilor de sticlă n-aveau decât vreo câteva decenii. Rama geamurilor era din lemn de cireș, dar vitrinele fuseseră făcute din stejar. Cineva încercase să ascundă asta sub mai multe straturi de baiț, dar textura lemnului nu se potrivea. Culoarea nu era perfectă. Astfel de amănunte săreau în niște ochi antrenați.

Congresmenul Donald Keene percepu toate aceste indicii fără s-o fi vrut. Vedea, pur și simplu, că, cu mult timp în urmă, avusese loc o epurare de proporții, din dorința de a elibera spațiul. La un moment dat, în trecut, din sala de așteptare a senatorului fuseseră scoase aproape toate cărțile obligatorii de legislație. Cele câteva tomuri rămase stăteau tăcute în colțurile întunecate ale vitrinelor de sticlă. Erau închise, cu cotoarele, o dantelă de crăpături, cu pielea veche jupuindu-se ca pielea omenească arsă de soare.

Câțiva dintre colegii novici ai lui Keene umpleau sala de așteptare, măsurând-o cu pasul și agitându-se, cu toții la început de mandat. Ca și Donald, erau tineri și încă extrem de optimiști. Aduceau schimbarea pe Colina Capitoliului. Sperau să-și îndeplinească îndatoririle cu succes, acolo unde predecesorii lor de o naivitate similară nu reușiseră.

Nervoși, discutau între ei, așteptând să le vină rândul să-l întâlnească pe senatorul Thurman din Georgia, statul lor de reședință. Donald își imagină că erau un cârd de preoți, stând la coadă ca să-l întâlnească pe papă și să-i sărute inelul. Expiră prelung și se concentră asupra conținutului vitrinelor, lăsându-se captivat de comorile din spatele sticlei, în timp ce unul dintre colegii săi, reprezentanții Georgiei, trăncănea despre Centrele de Control și Prevenire a Îmbolnăvirilor din districtul lui.

— ...și au pe website-ul lor acest îndrumar detaliat, acest manual de pregătire și de ripostă în cazul unei – și aici, luați aminte – în cazul unei invazii de zombi. Vă vine să credeți? Ai naibii zombi! Ca și cum până și CCP-ul ar fi de părere că e

posibil s-o ia ceva razna și s-ajungem dintr-odată să ne *mâncăm* unii pe alții.

Donald își reținu un zâmbet, temându-se că reflexia lui ar fi putut rămâne captivă în sticlă. Se întoarse să se uite la fotografiile de pe pereți, câte una pentru fiecare din ultimii patru președinți, alături de senator. Fiecare înfățișa aceeași postură și aceeași strângere de mână, pe un același fundal cu steaguri neclintite de vânt și sigilii înzorzonate, supradimensionate. Senatorul părea neschimbat, în timp ce președinții veneau și plecau. Părul lui fusese alb de la bun început și rămăsese alb; părea cu desăvârșire neatins de trecerea deceniilor.

Alăturate, fotografiile se devalorizau, cumva, una pe alta. Păreau înscenări. Contrafaceri. Ca și cum toți membrii acelui grup alcătuit din cei mai puternici oameni din lume ar fi cerșit o ocazie de a sta și de a se poza alături de el, imortalizându-se pe un carton, ca atracție plasată pe marginea drumurilor.

Donald râse, iar congresmenul din Atlanta i se alătură.

— Da, nu-i așa? Zombi. E hilar. Dar gândește-te, OK? De ce-ar fi *publicat* CCP-ul un asemenea manual, dacă…

Donald ar fi vrut să-și corecteze colegul, să-i spună de ce râdea de fapt. *Uită-te la zâmbete,* ar fi vrut să-i zică. Erau pe fețele *președinților.* Senatorul arăta de parcă ar fi preferat să se afle în altă parte. Se părea că întreaga succesiune de comandanți supremi știa cine era cel mai puternic, cine avea să rămână acolo încă mult timp după sosirea și plecarea fiecăruia dintre ei.

— …e ca și cum ar sfătui pe toată lumea să țină câte-o bâtă de baseball lângă lanternă și lângă lumânări, nu? Pentru orice eventualitate. Știi, pentru terciuit creieri.

Donald își scoase telefonul ca să vadă cât era ceasul. Se uită la ușa încăperii, întrebându-se cât mai avea de așteptat. Își puse telefonul la loc, se întoarse către vitrină și studie raftul pe care o uniformă militară fusese aranjată cu migală, ca o lucrare origami rafinată. Partea stângă a pieptului hainei era o panoplie de medalii; mânecile fuseseră îndoite și fixate astfel încât să iasă în evidență șnurul împletit, auriu, cusut de-a lungul manșetelor. În fața uniformei, pe un suport special din lemn, se afla o colecție de monede decorative, dovezi de apeciere din partea unor oameni care-și slujeau patria în afara hotarelor ei.

Cele două aranjamente spuneau multe: uniforma despre

trecut, iar monedele despre trupele în misiune, încadrate de două războaie. În primul luptase senatorul în tinerețe. Pe al doilea se străduise să-l împiedice, ca bărbat mai vârstnic și mai înțelept.

— ...da, știu, pare o nebunie, dar ai idee ce poate face turbarea dintr-un câine? Ce face *de fapt,* din punct de vedere biologic.

Donald se aplecă să studieze monedele decorative. Numărul și deviza inscripționate pe fiecare desemnau un anumit regiment. Sau un batalion? Nu reușea să-și aducă aminte. Charlotte, sora lui, trebuia să știe. Era undeva, acolo, pe un front.

— Ei, asta nu te neliniștește deloc?

Donald își dădu seama că îi fusese adresată o întrebare. Se întoarse către congresmenul vorbăreț. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, erau aproape de aceeași vârstă. Își vedea la el propriul păr care începuse să se rărească, propriul început de burtă, neplăcuta alunecare către vârsta mijlocie.

— Dacă nu mă neliniștesc zombii? râse Donald. Nu. Nu pot spune așa ceva.

Congresmenul se apropie un pas, îndreptându-și privirea către uniforma aranjată ca și cum ar fi acoperit pieptul unui războinic.

— Nu, spuse. Dacă nu te neliniștește întâlnirea cu *el.*

Ușa compartimentului de recepție se deschise, lăsând să se audă telefoanele care sunau de cealaltă parte.

— Domnul congresmen Keene?

O secretară între două vârste stătea în cadrul ușii, cu silueta zveltă, atletică, scoasă în evidență de bluza albă și de fusta neagră.

— Domnul senator Thurman vă poate primi acum, spuse ea.

În trecere, Donald îl bătu pe umăr pe congresmenul din Atlanta.

— Hei, baftă, murmură acesta.

Donald zâmbi. Se luptă cu tentația de a se întoarce să-i spună că-l cunoștea pe senator destul de bine, că în copilărie îi stătuse pe genunchi. Numai că era prea ocupat ca să-și ascundă neliniștea.

Trecu dincolo de ușa groasă, lambrisată, din lemn de esență tare, pătrunzând în inima sanctuarului senatorului. Nu era ca și cum ar fi traversat holul casei unui bărbat ca să-i scoată fiica în oraș. Era cu totul altceva. Tensiunea întâlnirii în calitate de

colegi, când el avea senzația că rămăsese copilul de odinioară.

— Pe aici, zise secretara.

Îl conduse printre perechi de birouri mari, la care stăteau oameni în plină activitate, cu o duzină de telefoane țârâind în răbufniri scurte. Tineri de ambele sexe, în costume, cu cămăși și bluze impecabile, aveau câte un telefon în fiecare mână. Expresiile lor plictisite sugerau că era vorba de rutina unei dimineți de lucru obișnuite.

Donald întinse mâna când trecu pe lângă unul dintre birouri, măturând lemnul cu degetele. Mahon. Acolo, birourile asistenților erau mai frumoase decât al lui. Și decorul: carpetă de pluș, mulură lată, în stil vechi, ca și tavanul casetat, candelabrele care păreau din cristal veritabil.

În capătul încăperii pline de zumzet și de bipuri, o ușă lambrisată se deschise, lăsându-l să iasă pe congresmenul Mick Webb, a cărui întrevedere tocmai se încheiase. Mick nu-l văzu pe Donald, fiind prea absorbit de dosarul deschis pe care-l ținea în fața ochilor.

Donald se opri și-și așteptă colegul și vechiul prieten din facultate.

— Ei, întrebă el, cum a mers?

Mick își ridică privirea și închise dosarul cu un pocnet. Și-l îndesă sub braț și dădu din cap.

— Bine, bine. De minune. Zâmbi. Îmi pare rău că ne-am întins atât de mult. Bătrânul nu se mai sătura de mine.

Donald râse. Îl credea. Mick intrase în birou degajat. Nu era doar înalt și chipeș, avea charismă și încredere în sine. Donald glumea spunând că, dacă nu i-ar fi venit atât de greu să rețină numele oamenilor, prietenul său ar fi ajuns într-o bună zi președinte.

— Nicio problemă, zise. Eu mi-am făcut prieteni noi, adăugă, înfigându-și degetul mare în umăr.

Mick zâmbi cu gura până la urechi.

— Sunt sigur.

— Da, bine, ne vedem la fermă.

— Firește.

Mick îl bătu pe brat cu dosarul și se îndreptă spre ieșire. Donald prinse privirea aspră a secretarei senatorului și se grăbi să țină pasul cu ea. Femeia îl invită cu o fluturare de mână în biroul discret luminat și închise ușa în urma lui.

— Domnul congresmen Keene.

Senatorul Paul Thurman se ridică de la biroul său și întinse

mâna. Pe față i se așternu un zâmbet scurt, cunoscut lui Donald atât din poze și de la televizor, cât și din copilărie. În ciuda vârstei – probabil se apropia de șaptezeci de ani, dacă nu-i și împlinise cumva –, senatorul era suplu și în formă. Cămașa Oxford i se mula pe trupul de soldat; deasupra nodului cravatei se zărea un gât gros; părul alb îi rămăsese la fel de curat și cu o tunsoare la fel de impecabilă ca a unui militar din serviciul activ.

Donald traversă încăperea întunecoasă și îi strânse mâna.

— Mă bucur să vă văd, domnule.

— Te rog, ia loc.

Thurman eliberă mâna lui Donald și arătă către unul dintre fotoliile din fața biroului său. Donald se lăsă pe pielea de un roșu strălucitor, între brațele pe care insertiile aurii păreau nituri solide dintr-o grindă de otel.

— Ce face Helen?

— Helen? Donald își îndreptă cravata. Minunat. S-a-ntors în Savannah. I-a făcut cu adevărat plăcere să vă vadă la recepție.

— Soția ta e o femeie frumoasă.

— Mulțumesc, domnule.

Donald se străduia să se relaxeze, ceea ce nu-i era deloc de folos. Biroul purta giulgiul amurgului, chiar și cu luminile ascunse. Afară, norii erau tot mai urâți – joși și negri. Dacă începea să plouă, trebuia să se-ntoarcă în biroul lui prin pasajul subteran. Puteau să-l acopere cu covoare și să-i pună din loc în loc lustrele alea mici, dar el știa că se afla sub pământ. Tunelele din Washington îl făceau să se simtă ca un șobolan alergând printr-un canal de scurgere. Acoperișul părea întotdeauna gata să se surpe.

— Cum ți se pare slujba?

— E bună. E mult de lucru, dar e bine.

Voia să-l întrebe pe senator de Anna, dar ușa din spatele lui se deschise înainte să apuce. Secretara intră și le lăsă două sticle cu apă. Donald îi mulțumi, apoi răsuci dopul sticlei sale și văzu că fusese deja desigilată.

— Sper că nu ești chiar atât de ocupat încât să nu poți lucra ceva pentru mine.

Senatorul Thurman înălță dintr-o sprânceană. Donald luă o înghițitură de apă și se întrebă dacă aceea înălțare a sprâncenei era o abilitate pe care-o puteai stăpâni, aducând-o la perfecțiune. Îl făcea să-și dorească să ia poziția de drepți și să salute.

— Sunt sigur că-mi pot găsi timp, răspunse. După toată campania pe care-ai făcut-o în favoarea mea? Altfel mă-ndoiesc c-aș fi trecut de primul tur.

Răsuci între degete sticla de pe genunchi.

— Tu și Mick Webb o să fiți din nou așa, nu? Ca niște buldogi.

Donald avu nevoie de o clipă ca să priceapă că senatorul se referea la mascota facultății lor. În timpul studiilor, în Georgia nu se omorâse cu sportul.

— Da, domnule. Hai, Dawgs.

Spera că nu greșise cu nimic.

Senatorul zâmbi. Se aplecă, astfel încât chipul lui prinse lumina blândă care-i cădea pe birou, accentuându-i ridurile altminteri ușor de trecut cu vederea. Fața uscățivă și bărbia pătrată îl făceau pe Thurman să pară mai tânăr când îl priveai din față decât atunci când îl vedeai din profil. Era un om care câștiga teren mai degrabă abordându-i pe ceilalți direct decât încolțindu-i în ambuscade.

— În Georgia ai studiat arhitectura.

Donald dădu din cap. Îi era ușor să uite că îl cunoștea pe senator mai bine decât îl cunoștea acesta pe el. Unul dintre ei parcurgea mai multe titluri de ziar decât celălalt.

— Așa e. În cei patru ani de universitate. Pentru masterat am ales urbanismul. M-am gândit că pot face mai mult bine guvernând oamenii decât desenând cutii în care să-i plasez.

Se cutremură când se auzi rostind replica. Era o zicală din timpul studiilor pentru masterat, ceva pe care credea că-l lăsase în urmă, cu dozele de bere strivite de frunte și cu ocheadele galeșe către fundurile în fustă. Se întrebă pentru a nu mai știa câta oară de ce fuseseră chemați, el și ceilalți noi membrii ai Congresului. Când primise invitația, crezuse că nu era decât o vizită protocolară. Pe urmă se lăudase Mick cu întrevederea lui, iar Donald își închipuise că era vorba de un soi de formalitate sau tradiție. Însă acum se întreba dacă nu cumva era un joc al puterii, o șansă de a-i flata pe reprezentanții Georgiei, în vederea momentelor în care lui Thurman avea să-i fie necesar un anumit vot *într-un for inferior,* de mai mică importanță.

— Spune-mi, Donny, cât de bine te pricepi să păstrezi secrete?

El își simți sângele înghețând în vene. Se sili să râdă, alungând valul neașteptat de nervozitate.

— Am fost ales, nu?

Senatorul Thurman zâmbi.

— Și astfel ai învățat, probabil, cea mai bună lecție despre secrete. Își luă sticla cu apă și o înălță într-un salut. *Dezmințire.*

Donald dădu din cap și sorbi din apă. Nu era sigur încotro se îndrepta discuția, dar se simțea deja stânjenit. Presimțea una dintre acele înțelegeri de culise pe care promisese să le elimine dacă avea să fie ales.

Senatorul se lăsă pe spătarul scaunului.

— În orașul ăsta, dezmințirea e sosul secret, spuse el. Cel care ține toate ingredientele laolaltă. Iată ce le spun noilor aleși: adevărul o să iasă la lumină – iese întotdeauna –, dar o să se amestece cu toate *minciunile.* Senatorul își răsuci mâna. Va trebui să dezminți fiecare minciună și fiecare adevăr cu aceeași înverșunare. Lasă site-urile web și palavragiii care se plâng de mușamalizări să deruteze lumea *în locul* tău.

— Ăă, da, domnule.

Donald nu știa ce altceva să spună, așa că luă încă o gură de apă.

Senatorul înălță din nou dintr-o sprânceană. Rămase o clipă nemișcat, în tăcere, apoi întrebă pe neașteptate:

— Crezi în existența extratereștrilor, Donny?

Lui Donald aproape că-i țâșni apa pe nas. Își duse mâna la gură, tuși, apoi își șterse bărbia. Senatorul nu se clinti.

— Extratereștri? Clătină din cap și-și șterse palma umedă de coapsă. Nu, domnule. Adică, nu în aceia care răpesc oameni. De ce?

Se întrebă dacă era vorba de un soi de chestionar. De ce voise senatorul să știe dacă era în stare să păstreze un secret? Era vorba de o inițiere într-o problemă de securitate națională? Thurman rămase tăcut.

— Nu există, spuse Donald în cele din urmă. Se uită cu atenție, vrând să surprindă orice tresărire, orice indiciu. Nu-i așa?

Buzele bătrânului se deschiseră într-un zâmbet.

— Tocmai asta e, zise el. Indiferent dacă există sau nu, discuțiile pe tema asta sunt aceleași. Ai fi surprins dacă ți-aș spune că sunt cât se poate de reali?

— La naiba, da, aș fi surprins.

— Bun.

Senatorul împinse către el un dosar.

Donald îl privi și ridică o mână.
— O clipă. Există sau nu există? Ce-ncerci să-mi spui?
Senatorul Thurman râse.
— Bineînțeles că nu există. Își luă mâna de pe dosar și își sprijini coatele de birou. Ai văzut câți bani ne cere NASA ca să poată zbura până pe Marte și înapoi? N-ajungem noi până la o altă stea. Niciodată. Și nici încoace nu vine nimeni. De ce naiba ar veni?
Donald nu știa *ce* să creadă, adică era departe de ceea ce simțise cu mai puțin de un minut în urmă. Își dădea seama ce voia să spună senatorul, că adevărul și minciuna păreau alb și negru, pe când, dacă le amestecai, totul devenea cenușiu și derutant. Își coborî privirea spre dosar. Semăna cu cel cu care iesise Mick. Îi aducea aminte de predilecția guvernului pentru obiectele demodate.
— Asta este o dezmințire, nu? Îl studie pe senator. Încerci să mă induci în eroare.
— Nu. Îți spun doar să nu te mai uiți la atâtea filme science fiction. De fapt, de ce crezi că visează intelectualii ăstia întotdeauna la colonizarea altor planete? Ai idee ce-ar implica? E ridicol. Nicidecum rentabil.
Donald ridică din umeri. Lui nu i se părea ridicol. Înșurubă dopul sticlei sale cu apă.
— Stă în firea noastră să visăm spații deschise, spuse. Ca s-avem loc să ne răspândim. Nu așa am ajuns aici?
— Aici? În America? Senatorul râse. Când am venit aici n-am găsit un spațiu deschis. Am infestat o mână de oameni, i-am ucis și ne-am *făcut* loc. Și Thurman arătă către dosar. Ceea ce mă aduce la asta. Am ceva de care mi-ar plăcea să te ocupi.
Donald își puse sticla pe intimidantul birou cu inserții de piele și luă dosarul.
— E vorba de ceva trimis de comisie?
Se strădui să-și țină speranțele în frâu. Era tentant să creadă că ar fi putut fi coautorul unui proiect de lege în primul an din birou. Deschise dosarul și-l înclină spre fereastră. Afară se adunau nori de furtună.
— Nu, nimic de genul ăsta. E despre INST-ISE.
Donald dădu din cap. *Firește.* Preambulul despre secrete și conspirații căpătă brusc un înțeles deplin, ca și grupul de congresmeni din Georgia adunați afară. Era vorba despre Instalația de Izolare și Eliminare, numită INST-ISE, un complex care avea să adăpostească într-o bună zi cea mai

mare parte a deșeurilor nucleare ale omenirii, deocamdată aflat în centrul noului proiect de lege din domeniul energetic de care se ocupa senatorul. Sau, după cum susțineau site-urile web la care făcuse aluzie Thurman, avea să fie următoarea Zonă 51, sau locul unde se construia noua și îmbunătățita superbombă, sau o închisoare de maximă securitate pentru anarhiștii care cumpăraseră prea multe arme. La alegere. Se făcea destulă gălăgie ca să se poată ascunde *orice* adevăr.

— Da, spuse Donald, dezumflat. Primesc niste telefoane amuzante din districtul meu.

Nu îndrăzni să pomenească de cel despre oamenii-șopârlă.

— Trebuie să știți, domnule, că susțin în secret proiectul în proporție de sută la sută. Își ridică privirea spre senator. Mă bucur, firește, fiindcă n-am fost nevoit să votez în favoarea lui în public, dar era și timpul să-și ofere cineva curtea din spate pentru asta, nu?

— Exact. Pentru binele tuturor. Senatorul Thurman sorbi prelung din sticla cu apă, se lăsă pe spătarul scaunului și își drese glasul. Ești un tânăr cu o inteligență ascuțită, Donny. Nu toată lumea își dă seama ce avantaj va reprezenta asta pentru statul nostru. Va salva cu adevărat vieți. Zâmbi. Scuză-mă, încă ți se mai spune Donny, nu? Sau acum e Donald?

— E bine oricum, minți el.

Nu-i mai plăcea să i se spună Donny, dar schimbarea numelui la mijlocul vieții cuiva era, practic, imposibilă. Își reîndreptă atenția asupra dosarului, îl deschise și întoarse pagina cu scrisoarea de intenție. Sub ea se afla un desen a cărui prezență îl izbi, fiindcă părea total nelalocul lui. Era... prea familiar. Familiar, și totuși n-avea ce căuta acolo – aparținea unei alte vieți.

— Ai văzut rapoartele economice? întrebă Thurman. Știi câte locuri noi de muncă o să creeze proiectul ăsta peste noapte? Pocni din degete. Patruzeci de mii, uite-așa. Și asta numai în Georgia. O mulțime vor fi din districtul tău, o mulțime în transporturi, o mulțime pentru hamali. Firește că acum, după ce-a fost aprobat, colegii noștri mai puțin vioi bombăne că ar fi trebuit să li se dea și șansa să oferteze.

— Eu am desenat asta, îl întrerupse Donald, scoțând din dosar foaia de hârtie.

I-o arătă senatorului, ca și cum ar fi trebuit să fie și el surprins fiindcă ajunsese acolo. Se întrebă dacă era isprava fiicei lui Thurman, un fel de glumă, în loc de salut, un mod în

care Anna îi făcea cu ochiul.

Bărbatul mai vârstnic dădu din cap.

— Da, ei, ar fi nevoie de mai multe detalii, nu crezi?

Donald studie ilustrația arhitecturală, întrebându-se despre ce fel de test era vorba. Ținea minte desenul. Reprezenta un proiect făcut în ultima clipă pentru cursul de biotectură din ultimul an de facultate. N-avea nimic neobișnuit sau uimitor, era o simplă clădire mare, cilindrică, cu vreo sută de etaje îmbrăcate în inele de beton și sticlă, cu grădini înflorite pe balcoane, o parte fiind prezentată în secțiune ca să fie vizibile nivelurile cu locuințe, zone de lucru și magazine. În timp ce mulți colegi de-ai lui fuseseră cutezători, a lui era o construcție sobră și utilitară, acolo unde ar fi putut să-și asume riscuri. De pe acoperișul plat se înălțau smocuri verzi – un clișeu oribil, o încuviințare a neutralizării carbonului.

Una peste alta, era monotonă, plictisitoare. Nu-și putea imagina o construcție atât de simplistă înălțându-se în deșertul din Dubai, alături de noua generație de zgârie-nori autonomi. Nu pricepea deloc ce voia senatorul.

— Mai multe detalii, murmură, repetând cuvintele acestuia.

Răsfoi restul dosarului, căutând indicii și contextul.

— O clipă. Studie o listă a cerințelor care păreau să-i aparțină unui potențial client. Pare să fie o propunere de proiect.

Termeni pe care uitase că-i învățase vreodată îi atraseră privirea: *fluxul traficului interior, climatizare, hidroponică...*

— Va trebui să renunți la lumina solară.

Scaunul senatorului Thurman scârțâi când bărbatul se aplecă peste birou.

— Poftim? Donald săltă dosarul în mână. De fapt, ce vrei să fac, cu exactitate?

— Ți-as sugera luminile acelea pe care le utilizează soția mea. Își uni palmele făcute căuș într-un mic cerc și arătă către centru. Ea face semințele minuscule să-ncolțească iarna și folosește niste becuri care mă costă o avere!

— Adică lămpi de coacere.

Thurman pocni din nou din degete.

— Și nu-ți face griji în privința costurilor. Indiferent de ce-ai avea nevoie. O să-ți fac rost și de un ajutor pentru partea mecanică. De un inginer. De o echipă întreagă.

Donald răsfoi din nou dosarul.

— În ce scop? Și de ce eu?

— E ceea ce numim o construcție pentru orice *eventualitate.* Probabil că nu va fi folosită niciodată, dar nu ne vor lăsa să stocăm barele de combustibil nuclear acolo dacă nu plasăm chestia asta în apropiere. E ca fereastra mea din subsol, pe care-a trebuit s-o fac mai jos ca să trecem cu bine de verificarea casei. Era pentru... cum îi spuneți voi...?

— Iesire de urgență, spuse Donald, amintindu-si termenul fără niciun efort.

— Da. Iesire de urgență. Senatorul arătă spre dosar. Clădirea ta e ca fereastra aia, ceva care trebuie construit ca să treacă testul de inspecție. Va fi locul de retragere a angajaților unității în cazul improbabil al unui atac sau al unei scurgeri. Un adăpost. Și trebuie să fie *perfect,* altminteri proiectul o să fie abandonat cât ai clipi. Simplul fapt că a fost aprobat și semnat nu-nseamnă c-am scăpat de greutăți, Donny. A mai existat un asemenea proiect în vest, acum câteva decenii, care a obținut și fonduri. În cele din urmă însă a eșuat.

Donald știa despre ce era vorba. O unitate de depozitare îngropată sub un munte. Pe Colina Capitoliului se spunea că proiectul din Georgia avea cam tot atâtea șanse de reusită. Cu gândul la asta, simți greutatea dosarului din mâna lui triplându-se brusc. I se cerea să ia parte la un viitor eșec. Trebuia să-și asume un risc, iar miza era funcția lui abia dobândită.

— Îl am pe Mick Webb, care a primit o lucrare asociată. Logistică și planificare. Va trebui să colaborați în câteva privințe. Iar Anna va renunța la postul ei de la MIT[1] ca să ne dea o mână de ajutor.

— Anna?

Donald bâjbâi după sticla cu apă cu mâna tremurându-i de emoție.

— Bineînțeles. La proiectul ăsta, o să fie inginerul tău șef. Ai acolo, pe larg, detalii despre tot ce-i va trebui.

Donald luă o gură de apă și se sili s-o înghită.

— Există, firește, o mulțime de alți oameni pe care-i pot implica, dar proiectul ăsta nu trebuie să dea greș, înțelegi? Trebuie să fim ca o *familie.* De aceea am vrut să apelez la oameni pe care-i cunosc și în care pot avea încredere. Senatorul Thurman își împleti degetele. Dacă ai fost ales ca să faci un singur lucru, atunci ăsta e, și vreau să-l faci cum se cuvine. E principalul motiv pentru care te-am susținut.

---

[1] Institutul de Tehnologie din Massachusetts (n. tr.).

— Bineînțeles.

Donald clătină din cap ca să-și ascundă tulburarea. În timpul alegerilor, se temuse că senatorul îl susținea datorită vechilor legături de familie. Adevărul era, cumva, mai urât. El însuși nu se folosise deloc de senator; lucrurile stăteau *exact invers.* Cu ochii la desenul de pe genunchii săi, nou-alesul congresmen simți că unica misiune pentru care nu avea pregătirea necesară dispărea, numai pentru a fi înlocuită cu o *alta*, după toate aparențele la fel de intimidantă.

— O clipă, spuse. Totuși, nu înțeleg. Studie vechiul desen. De ce e nevoie de lămpi de coacere?

— Fiindcă această clădire pe care vreau s-o proiectezi pentru mine se va construi sub pământ.

2

2110

• Silozul 1 •

Troy își ținu răsuflarea și încercă să rămână calm în timp ce doctorul pompa cu para de cauciuc. Manșeta gonflabilă i se umflă în jurul bicepsului până când îi ciupi pielea. Nu era sigur că încetinirea respirației și stabilizarea pulsului îi puteau influența tensiunea, dar se simțea puternic îmboldit să-l impresioneze pe omul în salopetă albă. Voia să se reîncadreze în valorile *normale.*

Brațul îi zvâcni preț de câteva bătăi de inimă, în timp ce acul oscila și aerul ieșea șuierând.

— Opt cu cinci.

Manșeta se desprinde cu zgomot. Troy frecă locul unde îi ciupise pielea.

— E OK?

Doctorul notă ceva pe clipboardul său.

— E mică, dar nu sub limita inferioară a normalului.

În spatele lui, asistentul etichetă recipientul cu urină de un cenușiu-închis, înainte de a-l pune într-un frigider mic. Troy zări printre probe un sendviș pe jumătate mâncat, nici măcar înfășurat în vreun ambalaj.

Se uită în jos, la picioarele sale goale, ieșite de sub cămașa albastră, de hârtie. Erau palide și păreau mai mici decât își aducea aminte. Ciolănoase.

— Încă nu pot strânge bine pumnul, îi spuse doctorului, închizându-și și deschizându-și mâna.

— E perfect normal. O să-ți recapeți forța. Uită-te în lumină, te rog.

Troy urmări raza luminoasă și se strădui să nu clipească.

— De când faci asta? îl întrebă pe doctor.

— Ești al treilea pe care-l trezesc. Și am adormit doi. Lăsă lampa în jos și îi zâmbi lui Troy. Eu însumi am ieșit de numai câteva săptămâni. Te pot asigura c-o să-ți recapeți forțele.

Troy dădu din cap. Asistentul doctorului îi întinse o altă pastilă și o cană cu apă. El șovăi. Se uită la capsula mică, albastră, din propria palmă.

— Doză dublă în dimineața asta, spuse doctorul, apoi o să primești una la micul dejun și alta la cină. Te rog să nu omiți s-

o iei pe niciuna dintre ele.

Troy își ridică privirea.

— Ce se-ntâmplă dacă n-o iau?

Medicul clătină din cap și se încruntă, dar nu-i răspunse.

Își aruncă pastila în gură și o împinse în jos cu apă. Amăreala îi alunecă de-a lungul gâtului.

— Unul dintre asistenții mei o să-ți aducă haine și hrană lichidă, ca să-ți punem stomacul în funcțiune. Dac-o să ai senzația de amețeală sau de frig, va trebui să mă chemi imediat. Altminteri, ne revedem aici peste șase luni. Doctorul notă ceva, apoi chicoti. Ei, o să te vezi cu altcineva. Schimbul meu o să se termine între timp.

— OK.

Troy se cutremură.

Medicul își desprinse privirea de clipboard.

— Nu ți-e frig, nu? Mențin aici o temperatură ceva mai ridicată decât ar trebui.

Troy șovăi înainte de a răspunde.

— Nu, doctore. Nu mi-e frig. Nu-mi mai e.

Cu picioarele încă slăbite, Troy urcă în liftul de la capătul coridorului, studiind multitudinea de butoane numerotate. Instrucțiunile pe care i le dăduseră cuprindeau descrierea traseului către biroul lui, dar își aducea vag aminte cum să ajungă acolo. Capacitatea de orientare îi supraviețuise aproape în totalitate pe durata deceniilor de somn. Își amintea că studiase în repetate rânduri o aceeași carte, că mii de bărbați erau repartizați în diverse schimburi, că făcuse de mai multe ori turul construcției înainte de a fi adormit, ca femeile. Avea impresia că de la orientare nu trecuse decât o zi; amintirile mai vechi erau cele care păreau să dispară.

Ușile liftului se închiseră automat. Apartamentul lui era la etajul treizeci și șapte; ținea minte asta. Biroul se afla la treizeci și patru. Întinse mâna spre buton, vrând să meargă direct acolo, dar se trezi că-i alunecă în sus, către vârf. Încă mai avea la dispoziție câteva minute înainte de fi așteptat în vreun loc anume și simțea un impuls straniu, ca o smucitură, de a urca atât de mult cât era cu putință, înălțându-se prin pământul care-l apăsa din toate părțile.

Ascensorul prinse viață zumzăind și acceleră în susul puțului. O altă cabină sau poate o contragreutate trecu pe lângă el șuierând. Butoanele rotunde licăreau pe măsură ce se perindau etajele. Ocupau foarte mult loc, fiind șaptezeci în

total. Multe se mătuiseră în centru, după ani de atingeri. Ceea ce nu părea corect. Avea senzația că, numai cu o zi în urmă, fuseseră noi, strălucitoare. Cu numai o zi în urmă, așa fusese *totul.*

Liftul încetini. Încă nesigur pe picioare, Troy se sprijini cu palma de perete ca să-și mențină echilibrul.

Usa se deschise glisând cu un clinchet. Troy clipi, deranjat de lumina strălucitoare de pe coridor. Ieși din ascensor și făcu câțiva pași către camera din care se-auzeau voci. Ghetele lui noi erau rigide, iar universala salopetă gri îi dădea mâncărimi. Încercă să-și imagineze că se mai trezea de încă nouă ori astfel, slăbit și dezorientat. Zece schimburi de câte șase luni. Zece schimburi pentru care se oferise voluntar. Se întrebă dacă avea să-i fie din ce în ce mai ușor sau dacă lucrurile aveau să se înrăutățească.

Zarva din cantină se domoli când intră. Câteva capete se întoarseră către el. Observă imediat că salopeta lui gri nu era ceva chiar atât de universal. În jurul meselor erau presărate mai multe culori: un grup mare de salopete roșii, câteva galbene, un bărbat în portocaliu; nimeni altcineva în gri.

Terciul cleios primit ca primă masă îi chiorăi încă o dată în stomac. Nu-i era îngăduit să mănânce nimic altceva vreme de încă șase ore, ceea ce făcea aroma mâncării din conserve copleșitoare. Își aduse aminte de hrana din care trăise în timpul orientării. Aceeași fiertură de cereale, săptămâni de-a rândul. Acum aveau să fie luni. Aveau să fie sute de ani.

— Domnule.

Un bărbat tânăr dădu din cap în timp ce Troy trecea pe lângă el, îndreptându-se spre lifturi. El avu impresia că îl recunoștea, dar nu putea fi sigur. Însă celălalt părea să-l fi recunoscut cu certitudine. Sau salopeta gri îl scotea în evidență?

— Primul schimb?

Se apropie un alt bărbat, slab, cu capul înconjurat de o claie de păr alb, subțire. Ținea o tavă în mâini și îi zâmbea lui Troy. Trase de capacul unui coș de gunoi, strecură întreaga tavă înăuntru și o lăsă să cadă cu un zăngănit.

— Ai venit sus pentru priveliște? întrebă bărbatul.

Troy dădu din cap. În toată cantina erau numai bărbați. I se explicase de ce era mai sigur așa. Încercă să-și aducă aminte în vreme ce bărbatul cu pete de bătrânețe pe piele își încrucișă brațele și se opri alături de el, fără să se prezinte. Troy se

întrebă dacă în timpul acelor schimburi scurte, de câte șase luni, numele aveau mai puțină importanță. Se uită pe deasupra forfotei de la mese către ecranul imens care acoperea peretele din partea opusă.

Vârtejuri de praf și nori joși atârnau peste un câmp plin de sfărâmături deformate, împrăștiate. Câțiva stâlpi de metal se înălțau din pământ ca niște țepi și se încovoiau văduviți de tot ce era legat de viață, cu steagurile și corturile de mult dispărute. Troy se gândi la ceva, dar nu reuși să-i dea un nume. Stomacul i se strânse ca un pumn în jurul terciului și al pastilei amare.

— Pentru mine, ăsta o să fie al doilea schimb, spuse bărbatul.

Troy abia dacă-l auzi. Privirea ochilor lui umezi aluneca în derivă peste dealurile pârjolite, cu pante cenușii înălțate spre norii negri, amenințători. Împrăștiate pretutindeni, resturile putrezeau. La următorul schimb, sau peste încă unul, din ele n-avea să mai rămână nimic.

— Din bar poți să vezi până mai departe.

Bărbatul se răsuci și arătă în lungul peretelui. Troy știa destul de bine la ce încăpere se referea. Acea parte a clădirii îi era familiară în moduri pe care celălalt nici măcar nu le-ar fi putut ghici.

— Nu, mulțumesc, se bâlbâi el. Își flutură mâna într-un gest de respingere. Cred c-am văzut destul.

Fețele curioase se reîntoarseră spre tăvile lor și pălăvrăgeala reîncepu. Era presărată cu zăngănitul lingurilor și al furculițelor în castroanele și farfuriile metalice. Troy plecă fără să mai rostească vreun cuvânt. Lăsă în urmă imaginea aceea oribilă, întorcându-se cu spatele către nedeclarata ei stranietate sinistră. Grăbit, se îndreptă spre lift tremurând, cu genunchii slăbiți nu numai de inactivitatea îndelungată. Avea nevoie să fie singur, de data asta nu voia pe nimeni în jur, nu voia să fie alinat de mâini compătimitoare în timp ce plângea.

3

2049

Washington, D.C.

Donald mergea grăbit prin ploaie, cu dosarul gros îndesat sub haină. Preferase să se ude până la piele traversând piața, în loc să-și înfrunte claustrofobia în tunele.

Mașinile treceau șuierând pe asfaltul ud. Așteptă un gol în trafic, ignoră semaforul și traversă în fugă.

În fața lui străluceau, înșelătoare, treptele de marmură ale Casei Rayburn, clădirea de birouri a Camerei Reprezentanților. Le urcă prudent și îi mulțumi în trecere portarului.

Înăuntru, unul dintre ofițerii de pază rămase impasibil în timp ce era scanat ecusonul lui Donald, cu ochii roșii neclintiți țiuind la citirea codului de bare. El se uită la dosarul primit de la Thurman, convingându-se că era încă uscat și întrebându-se de ce astfel de relicve continuau să fie considerate mai sigure decât un e-mail sau decât o copie digitală.

Biroul lui se afla cu un etaj mai sus. Se îndreptă spre scări, preferându-le în locul vechiului și lentului ascensor al Rayburnului. Pantofii îi scârțâiră pe dale când ieși de pe traversa de pluș de lângă ușă.

Pe coridorul de la etaj domnea obișnuita debandadă. Doi liceeni din programul intern trecură grăbiți pe lângă el, probabil trimiși după cafele. O echipă de televiziune stătea în fața biroului Amandei Kelly, iar camerele își revărsau asupra ei și a unui reporter tânăr o lumină la fel de intensă ca a zilei. Votanții îngrijorați și lobby-iștii nerăbdători puteau fi recunoscuți după permisele de vizitatori atârnate de gât. Cele două grupuri puteau fi deosebite ușor. Votanții erau încruntați și, invariabil, păreau pierduți. Lobby-iști erau indivizii cu rânjete tip pisica de Cheshire, care străbăteau coridoarele cu o siguranță de sine mai presus chiar și decât a noilor aleși.

Donald deschise dosarul și străbătu haosul, prefăcându-se că-l citea, cu speranța că astfel avea să evite conversațiile. Se strecură prin spatele cameramanului și se repezi în biroul său, aflat alături.

Margaret, secretara, se ridică de la pupitrul ei.

— Domnule, aveți o *vizitatoare.*

Donald își roti privirea prin sala de așteptare. Era pustie. Văzu că ușa biroului lui era pe jumătate deschisă.

— Îmi cer scuze, am lăsat-o să intre. Margaret mimă aducea unei cutii, cu mâinile la talie și cu spatele arcuit. Avea un pachet. A spus că e din partea senatorului.

Donald își flutură mâna într-un gest liniștitor. Margaret era mai vârstnică decât el, o femeie de vreo patruzeci și cinci de ani, și îi fusese recomandată cu căldură, dar avea cu adevărat ceva conspirativ. Probabil datorită experienței îndelungate.

— E-n ordine, o asigură.

I se părea interesant că, deși existau o sută de senatori, dintre care doi din statul lui, numai unuia i se spunea *senatorul.*

— O să văd despre ce e vorba. Între timp, trebuie să-mi eliberezi zilnic un interval din program. Câte o oră sau două în fiecare dimineață ar fi ideal. Îi arătă dosarul. Am primit ceva care-o să-mi consume destul timp.

Margaret dădu din cap și se așeză în fața computerului. Donald se întoarse către biroul său.

— Oh, domnule...

El se uită peste umăr. Ea își arătă capul cu degetul.

— *Părul* dumneavoastră, șuieră.

Donald își trecu degetele prin părul din care săriră stropi de apă ca niște păduchi speriați. Secretara se încruntă și ridică din umeri a neajutorare. Renunță și deschise ușa biroului, așteptându-se să vadă pe cineva așezat vizavi de scaunul lui.

Însă zări pe cineva foindu-se pe sub birou.

— Salut?

Ușa ricoșase din ceva aflat pe jos.

Donald se uită dincolo de ea și văzu o cutie mare, pe care era tipărită imaginea unui monitor de computer. Aruncă o privire spre birou și văzu că accesoriul era deja instalat.

— Oh, bună!

Salutul venea, înăbușit, de sub birou. Către el unduiră șolduri suple, într-o fustă cu model în zigzag. Donald știu cine era înainte de a apărea capul. Simți o undă de vinovăție și de furie, fiindcă ea venise acolo neanunțată.

— Știi, ar trebui să-ți pui femeia de serviciu să șteargă din când în când praful de-aici, de dedesubt.

Anna Thurman se ridică și zâmbi. Își lovi mâinile una de alta, scuturându-le, înainte de a întinde una către el. Donald i-o luă cu nervozitate.

— Salut, străine.
— Da. Salut.
Stropii de ploaie alunecau în josul obrajilor și al gâtului lui, ascunzându-i răbufnirea bruscă a transpirației.
— Ce se petrece?
Ocoli biroul, ca să pună un spațiu între ei. Noul monitor stătea acolo, inocent, cu ecranul încețoșat de o folie protectoare, de plastic.
— Tata s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de încă unul.
Anna își îndesă după ureche o șuviță groasă și rebelă de păr castaniu-roșcat. Când urechile îi ieșeau astfel în afară, încă mai avea ceva fascinant, de elf.
— M-am oferit voluntar, îl lămuri, cu o ridicare din umeri.
— Oh.
El așeză dosarul pe birou, cu gândul la acea schiță de clădire pe care o crezuse, pentru scurtă vreme, pusă înăuntru de mâna ei. Și ea era acum acolo. Privindu-și imaginea oglindită în noul monitor, văzu în ce dezastru își transformase părul. Își ridică mâna și se strădui să-l netezească.
— Ar mai fi ceva, adăugă Anna. Computerului tău i-ar merge mai bine dacă l-ai ține *pe* birou. Știu că nu e plăcut la vedere, dar praful o să-l distrugă prin sufocare. Pentru chestiile astea, praful înseamnă asa*sinare.*
— Da. OK.
Donald se așeză și-și dădu seama că nu mai putea să vadă scaunul din fața lui. Împinse noul monitor în lateral, în timp ce Anna ocoli biroul și se opri alături de el, cu brațele încrucișate, complet relaxată. De parcă de când nu se mai văzuseră n-ar fi trecut decât o zi.
— Ei, spuse el. Așadar ești în oraș.
— De săptămâna trecută. Am vrut să vă fac o vizită ție și lui Helen sâmbătă, dar am fost foarte ocupată cu instalarea în apartament. Despachetatul lucrurilor, știi.
— Da.
El atinse din greșeală mouse-ul și monitorul vechi prinse viață. Avea computerul deschis. Groaza pe care i-o inspira prezența unei foste în aceeași încăpere se estompă atât cât era necesar ca să-nceapă să înțeleagă sincronizarea evenimentelor zilei.
— O clipă. Se întoarse spre Anna. Tu erai aici, instalând obiectul ăsta, în timp ce tatăl tău mă întreba dacă sunt interesat de proiectul lui? Dacă l-aș fi refuzat?

Ea înălță dintr-o sprânceană. Și Donald își dădu seama că nu era vorba de o deprindere dobândită, ci de un talent moștenit din familie.

— La drept vorbind, ți-a făcut cadou alegerea în Congres, răspunse ea fără menajamente.

Donald întinse mâna către dosar și degetele lui răsfoiră filele de parc-ar fi fost un pachet de cărți de joc.

— Numai că mi-ar fi plăcut iluzia libertății.

Anna râse. Se pregătea să-i ciufulească părul, putea simți asta. Luă mâna de pe dosar și se bătu peste buzunarul hainei, pipăindu-și telefonul. Era ca și cum Helen s-ar fi aflat acolo, lângă el. Voia brusc s-o sune.

— Măcar tata te-a tratat cu politețe?

Donald își ridică privirea și văzu că Anna nu se clintise. Era tot cu brațele încrucișate, iar părul lui nu fusese ciufulit; n-avea de ce să intre în panică.

— Ce? Oh, da. A fost minunat. Ca pe vremuri. De fapt, n-arată mai bătrân, nici măcar cu o zi.

— Știi, în realitate, el nu îmbătrânește.

Anna traversă încăperea și luă niște bucăți mari de spumă expandată, apoi le îndesă cu zgomot într-o cutie goală. Donald se trezi cu privirea alunecându-i către fusta ei și se sili să se uite în altă parte.

— Își face tratamentele nano aproape cu religiozitate. Le-a început din cauza genunchilor. Armata a acoperit o vreme costurile. Acum are mare încredere în ele.

— Nu știam, minți Donald.

Auzise zvonuri, firește. „Botox pentru întregul trup”, spunea lumea. Mai bun decât suplimentul de testosteron. Costa o avere și nu te făcea nemuritor, dar era al naibii de sigur că putea să-ntârzie suferința îmbătrânirii.

Anna își îngustă ochii.

— Doar nu crezi că e ceva *rău* în asta, nu-i așa?

— Ce? Nu. Cred că e excelent. Dar eu n-aș face-o. O clipă... de ce? Nu-mi spune că tu ai...

Anna își puse mâinile în șold și-și lăsă capul pe-o parte. Postura ei defensivă avea ceva ciudat de seducător, ceva care făcea să dispară anii scurși de când n-o mai văzuse.

— Crezi că aș avea *nevoie?* îl întrebă.

— Nu, nu. Nu e vorba de asta. Donald își flutură mâinile. Doar că nu cred că *eu* o s-o fac vreodată.

Buzele ei se subțiară într-un zâmbet atotcunoscător.

Maturitatea consolidase frumusețea Annei, îi cizelase trupul zvelt, dar impetuozitatea din tinerețe îi rămăsese.

— Asta o spui acum, sublinie ea, dar așteaptă până când încep să te doară încheieturile și până când îți înțepenește spatele pentru simplul fapt că ți-ai întors prea repede capul. Atunci o să-nțelegi.

— OK. Bine. El își lipi palmele cu zgomot. Asta e o adevărată zi a aducerilor-aminte.

— Da, este. Ei, acum spune-mi, ce zi îți convine cel mai mult?

Anna îmbină părțile superioare ale unei cutii mari și o împinse cu piciorul către ușă. Apoi ocoli biroul și se opri în spatele lui Donald, cu o mână pe scaunul lui și cu cealaltă întinzându-i-se către mouse.

— Ce *zi*...

O urmări cu privirea în timp ce schimba câteva setări ale computerului și cel de-al doilea monitor prindea viață. Își simți zvâcnirea de sub prohabul pantalonilor, simți parfumul ei familiar. Adierea stârnită când traversase încăperea părea să agite totul în jurul lui. Era aproape ca o dezmierdare, ca o atingere fizică, și se întrebă dacă n-o înșela pe Helen chiar în clipa aceea, în timp ce Anna nu făcea decât să ajusteze sliderele din control panel.

— Știi să folosești asta, da?

Ea mișcă mouse-ul de la un ecran la altul, trăgând cu el un joc Solitaire început.

— Of, da. El se foi pe scaun. Aă... cum adică o zi care-mi convine cel mai mult?

Anna își luă mâna de pe mouse. Donald avu senzația că și-o luase de pe coapsa lui.

— Tata vrea să mă ocup de părțile mecanice ale planurilor. Arătă către dosar, ca și cum ar fi știut exact ce se afla în el. Îmi iau o vacanță de la institut până când se pune pe picioare proiectul ăsta din Atlanta. Mă gândeam că o să fie nevoie de o întâlnire săptămânală ca să trecem totul în revistă.

— Oh. Bine. O să te caut mai târziu ca să stabilim asta. Programul meu de-aici e demențial. Se schimbă în fiecare zi.

Se întrebă ce-avea să spună Helen despre faptul că el și Anna o să lucreze săptămânal câte o zi împreună.

— Știi, am putea să setăm un spațiu de lucru comun în AutoCAD, sugeră el. Ți-aș putea crea o legătură de accesare a fișierului meu.

— Am putea face asta.

— Și am putea să ne trimitem e-mailuri. Sau să discutăm pe videochat. Știi?

Anna se încruntă. Donald își dădu seama că fusese prea transparent.

— Da, spuse ea, să aranjăm ceva de genul ăsta.

Se întoarse spre cutie, cu dezamăgirea zărindu-i-se pe chip pentru o clipă, și Donald se simți îmboldit să-și ceară scuze, dar ar fi fost totuna cu a expune problema sub lumina reflectoarelor: *În apropierea ta, n-am încredere în mine. N-o să fim prieteni. Ce naiba cauți aici?*

— Chiar trebuie să faci ceva în privința prafului. Anna se uită peste umăr. Serios, o să ți se strice computerul din cauza lui.

— OK. O să mă ocup.

Se ridică și se grăbi să ocolească biroul ca s-o conducă. Ea se apleacă să ia cutia.

— Pot s-o duc eu.

— Nu te prosti.

Anna se ridică, ținând cutia între șold și braț. Îi zâmbi și-și îndesă din nou părul după ureche. Clipa ar fi putut fi cea a plecării ei din camera lui din căminul facultății. La fel de stânjenitoare ca momentul în care-și luau rămas-bun dimineața, în hainele purtate în seara dinainte.

— OK, atunci ai e-mailul meu?

— Acum ești în Pagini Albastre, îi reaminti ea.

— Mda.

— Apropo, arăți minunat.

Și, înainte de a apuca el să se retragă cu un pas sau să se apere, ea îi aranja părul, zâmbind.

Donald înlemni. Ceva mai târziu, când reuși să se clintească, Anna plecase, lăsându-l singur și sugrumat de vinovăție.

4

2110

• Silozul 1 •

Troy avea să-ntârzie. Era prima zi a primului său schimb, deja o harababură de hohote de plâns, și el avea să-ntârzie. În graba lui de a ieși din cantină, de a fi singur, luase, din greșeală, non-expresul. Iar acum, în vreme ce se străduia să se liniștească, liftul în coborâre părea să oprească la absolut fiecare etaj ca să ia și să lase pasageri.

Stătea într-un colț când ascensorul opri încă o dată și un bărbat se strădui să-i facă loc înăuntru unui cărucior plin cu pachete grele. Altul, încărcat cu ceapă verde, se înghesui în spatele lui și rămase în apropierea lui Troy pe durata mai multor intervale dintre opriri. Nimeni nu vorbea. După coborârea bărbatului cu cepele, mirosul rămase. Troy se cutremură, o vibrație violentă care-i străbătu spatele urcând și ajungând în brațe, dar nu-i trezi niciun gând. Coborî la etajul treizeci și patru și încercă să-și amintească de ce fusese atât de-ntors pe dos mai înainte.

Liftul din puțul central își lăsă pasagerii într-un culoar îngust, care-l conduse pe Troy către un post de pază. Planul etajului îi era vag familiar, și totuși, cumva străin. Era descurajant să observe uzura covorului și peticul de oțel mătuit din mijlocului turnichetului, de care se frecaseră coapsele de-a lungul anilor. Al anilor care nu existaseră pentru Troy. Uzura nu apăruse peste noapte, ca stricăciunile pricinuite de o beție nocturnă.

Unicul paznic de serviciu își luă ochii de la ceea ce citea și dădu din cap în semn de salut. Troy își puse palma pe ecranul încețoșat de utilizarea îndelungată. Fără pălăvrăgeală, fără glume, fără speranța stabilirii unei relații durabile. Lumina de deasupra consolei se aprinse, verde, piedestalul scoase un pocnet sonor și bara rotitoare își mai pierdu o parte din luciu când Troy se împinse în ea.

La capătul coridorului se opri și-și scoase instrucțiunile din buzunarul de la piept. Pe spate era oinstructiu notiță scrisă de doctor. Întoarse hârtia pe partea opusă și răsuci mica hartă, orientând-o în direcția corectă; era destul de sigur că știa drumul, dar totul trecea printr- un ciclu de scăpări și reveniri

în centrul atenției.

Semnele roșii de pe hartă îi aduseră aminte de planurile de evacuare în caz de incendiu pe care le văzuse pe pereți, într-un alt loc. Urmând traseul, trecu pe lângă un șir de birouri mici. Răpăitul tastaturilor, discuțiile oamenilor, sunetul telefoanelor – zgomotele unui loc de muncă îi dădură brusc senzația de oboseală. Și aprinseră în același timp flacăra nesiguranței, ideea că acceptase un post căruia fără-ndoială nu-i putea face față.

— Troy?

Se opri și se uită în urmă, la bărbatul din cadrul ușii pe lângă care abia trecuse. O privire aruncată pe hartă îi arătă că fusese pe punctul să nu-și recunoască biroul.

— Eu sunt.

— Merriman. Bărbatul nu-i întinse mâna. Ai întârziat. Intră.

Merriman îi întoarse spatele și dispăru în birou. Troy îl urmă, cu picioarele îndurerate de mers. Îl recunoscu pe celălalt, sau crezu că îl recunoștea. Nu-și putea aduce aminte dacă-l întâlnise în timpul orientării sau cu o altă ocazie.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, începu să explice. Am greșit ascensorul...

Merriman ridică o mână.

— E-n ordine. Simți nevoia să bei ceva?

— Mi-au dat să mănânc.

— Bineînțeles.

Merriman săltă de pe birou un termos transparent, plin cu un lichid de un albastru strălucitor, și luă o înghițitură. Troy își aminti gustul scârbos. Bărbatul mai vârstnic plescăi din buze și expiră în timp ce lăsa termosul jos.

— Chestia asta e groaznică, spuse.

— Da.

Troy își plimbă privirea prin biroul care avea să fie al lui în următoarele șase luni. Își dădu seama că locul se învechise binișor. Iar Merriman îmbătrânise în aceeași măsură. Era greu de spus dacă în ultimele șase luni mai încărunțise puțin, dar ținuse totul în ordine.

— Îți aduci aminte instructajul?

Merriman răscoli printre dosarele de pe birou.

— Ca și cum ar fi fost ieri.

Bărbatul mai vârstnic își ridică privirea cu un zâmbet atotștiutor.

— Perfect. Ei bine, în ultimele câteva luni nu s-a petrecut

nimic deosebit. La începutul schimbului meu am avut câteva probleme de natură mecanică, dar le-am rezolvat. Există un tip pe nume Jones, de care-o să vrei să te folosești. A ieșit de vreo câteva săptămâni și e mult mai ager la minte decât cel de dinaintea lui. Pentru mine a fost un colac de salvare. Lucrează jos, la centrala electrică, dar se descurcă cam peste tot, poate repara aproape orice.

Troy dădu din cap.

— Jones. Am reținut.

— OK. Ei, ți-am lăsat niște notițe în dosarele astea. Au fost câțiva muncitori pe care-am fost nevoiți să-i trimitem la criogenare profundă, unii care nu sunt potriviți pentru alt schimb. Își ridică privirea, cu o expresie serioasă. Nu bagateliza asta, OK? Pe-aici sunt mulți cărora le-ar plăcea să doarmă ne-ntorși în loc să pună osul la muncă. Nu recurge la criogenare înainte de a fi sigur că-ntr-adevăr nu fac față.

— N-o să recurg.

— Bun. Merriman dădu din cap. Sper c-o să ai un schimb fără evenimente. Trebuie să plec înainte de-a începe chestia asta să-și facă efectul.

Sorbi din nou cu înverșunare și Troy își supse obrajii cu empatie. Merriman trecu pe lângă el, îl bătu pe umăr și întinse mâna către întrerupătorul de pe perete. Se opri în ultima clipă și se uită în urmă, dădu din cap și ieși.

Si, cu asta, Troy se văzu șef.

— Hei, așteaptă!

Își roti privirea în jurul biroului, apoi se grăbi pe urmele celuilalt, care cotea deja, intrând pe coridorul principal, către postul de pază. Troy alergă ca să-l ajungă.

— Ai lăsat lumina aprinsă? întrebă Merriman.

Troy aruncă o privire peste umăr.

— Da, dar...

— E nevoie de obiceiuri bune, zise Merriman. Își scutură termosul. Formează-ți-le.

Un bărbat scund și îndesat ieși dintr-un birou și se strădui să-i prindă din urmă.

— Merriman! Ti-ai terminat schimbul?

Cei doi își strânseră mâinile cu căldură. Cât despre Merriman, acesta zâmbi și dădu din cap.

— Da. Troy, aici de față, mă va înlocui.

Celălalt ridică din umeri și nu se prezentă.

— Eu termin peste două săptămâni, spuse, ca și cum asta i-

ar fi explicat indiferența.
— Uite ce e, sunt în întârziere, adăugă Merriman, aruncându-i lui Troy o privire cu o tentă acuzatoare. Îndesă termosul în palma prietenului său. Poftim. Poți bea ce-a rămas. Se întoarse să plece și Troy îl urmă.
— Nu, mulțumesc! strigă celălalt bărbat, agitând termosul și râzând.
Merriman se uită la Troy.
— Îmi cer scuze, ai vreo întrebare?
Trecu de turnichet cu Troy în spatele lui. Paznicul nici măcar nu-și ridică privirea de pe tabletă.
— Da, am câteva. Te deranjează dacă merg până jos cu tine? Am rămas, cumva, în urmă cu orientarea. M-au promovat pe neașteptate. Mi-ar plăcea să-mi explici câteva lucruri.
— Hei, eu nu pot să te opresc. Tu ești acum la conducere.
Merriman apăsă pe buton, chemând expresul.
— Deci, în esență, mă aflu aici pentru cazul în care ceva nu merge bine?
Usa liftului se deschise. Merriman se întoarse și se uită la el îngustându-si ochii, ca și cum ar fi încercat să aprecieze în ce măsură vorbea serios.
— Misiunea ta e să *te-asiguri* că totul merge bine.
Intrară amândoi în lift, iar cabina începu să coboare cu viteză.
— Da. Firește. Asta voiam să spun.
— Ai citit Ordinul, nu?
Troy dădu din cap.
Dar nu pentru postul ăsta, își dori să spună. Învățase cum să conducă un singur siloz, nu pe cel care le supraveghea pe toate.
— Nu trebuie decât să respecți planul. O să primești când și când întrebări de la celelalte silozuri. Mie mi s-a părut înțelept să le spun cât mai puține lucruri cu putință. Mulțumește-te să taci și să asculți. Ține minte că sunt aproape toți a doua și a treia generație de supraviețuitori, așa că vocabularul lor e deja ușor diferit. Ai în dosar o sinteză a instrucțiunilor și o listă de cuvinte interzise.
Pe Troy îl cuprinse amețeala și fu cât pe ce să se prăbușească, împovărat de greutatea suplimentară, în clipa în care încetini liftul, înainte de oprire. Încă mai era incredibil de slăbit.
Usa se deschise. Îl urmă pe Merriman pe un coridor scurt,

cel pe care-l părăsise el însuși cu câteva ore mai devreme. Doctorul și asistentul său așteptau în încăperea din capăt, pregătind o injecție intravenoasă. Cel dintâi se uită la Troy plin de curiozitate, ca și cum, chiar presupunând că se așteptase să-l mai revadă vreodată, nu-i trecuse prin cap că s-ar fi putut întâmpla atât de curând.

— Ti-ai terminat ultima masă? întrebă, arătându-i lui Merriman un taburet.

— Nu mi-a scăpat niciuna dintre picăturile ei scârboase.

Merriman își desfăcu cataramele din partea de sus a salopetei, lăsând-o să-i alunece până la brâu. Se aseză și întinse brațul, cu palma în sus. Troy văzu cât de palidă îi era pielea, văzu încâlceala de linii violete împletindu-se peste cot. Se strădui să nu se uite cum pătrundea acul.

— Acum repet absolut tot ce ți-am lăsat scris, spuse Merriman, dar cred c-o să vrei să stai de vorbă cu Victor, de la cabinetul de psihologie. E chiar vizavi de biroul tău. În câteva silozuri se petrec niste lucruri stranii, fracturarea e mai mare decât ne-am așteptat. Încearcă să lămurești lucrurile în folosul celui ce-ți va urma.

Troy dădu din cap.

— Trebuie să te ducem în compartimentul tău, spuse doctorul.

Tânărul său asistent stătea alături, cu o cămasă de hârtie în mâini. Întreaga procedură părea foarte familiară. Medicul se întoarse spre Troy de parcă ar fi fost o pată pe care trebuia s-o curețe.

El se retrase spre ușă mergând cu spatele și aruncă o privire în lungul coridorului, în direcția compartimentului de criogenare profundă. Acolo erau ținuți copiii și femeile, alături de bărbații care nu-și putuseră duce schimbul până la capăt.

— Aveți ceva împotrivă dacă mă...

Simți ceva extrem de palpabil trăgându-l într-acolo. Merriman și doctorul se încruntară la unison.

— Nu e o idee bună... începu cel de-al doilea.

— Eu n-aș încerca, zise Merriman. Am făcut câteva vizite în primele săptămâni. E o greșeală. Las-o baltă.

Troy străbătu coridorul cu privirea. Oricum, nu știa cu certitudine ce avea să găsească acolo.

— Treci de următoarele șase luni, spuse Merriman. Timpul se scurge pe nesimțite. Totul se petrece cu mare repeziciune.

Troy dădu din cap. Doctorul îl concedie cu o privire, în timp

ce Merriman își scotea ghetele. El se întoarse cu spatele, se mai uită o dată către ușa grea din capătul coridorului, apoi plecă spre lift, în direcția opusă.

Spera că Merriman avea dreptate. În timp ce apăsa pe buton, chemând expresul, încercă să-și imagineze cum trecea, într-o străfulgerare, întregul său schimb. Și încă unul după aceea. Și următorul. Până la încheierea întregii nebunii, cu foarte puține gânduri îndreptate spre ceea ce avea să urmeze.

5

2049

Washington, D.C.

Pentru Donald Keene, timpul zbura. Se sfârșea o altă zi, iar el avea în continuare nevoie de mai mult timp. Avea impresia că soarele abia apusese, dar, când își ridică privirea, văzu că era trecut de unsprezece.

Helen. Își căută telefonul pe bâjbâite, cuprins de un val de panică. Îi promisese soției sale că avea s-o sune întotdeauna înainte de ora zece. Simți în jurul gulerului fierbințeala vinovăției. Si-o imagină lângă telefon, cu ochii la aparat, așteptând și iar așteptând.

El nici măcar nu auzi sunetul telefonului înainte de a răspunde ea.

— Iată-te, se auzi vocea ei catifelată și somnoroasă, pe un ton care sugera mai degrabă ușurare decât furie.

— Iubito. Dumnezeule, îmi pare sincer rău. Am pierdut pur și simplu noțiunea timpului.

— E în regulă, iubitule. Ea căscă și Donald se văzu nevoit să se lupte cu imboldul molipsitor de a face același lucru. Ai scris vreo lege bună azi?

El râse și-și frecă fața.

— De fapt, nu mă lasă să fac așa ceva. Nu încă. În cea mai mare parte, sunt ocupat cu micul proiect pentru senator…

Tăcu. Ezitase toată săptămâna, neștiind cum era cel mai bine să-i spună și asupra căror părți să păstreze secretul. Se uită la monitorul suplimentar de pe birou. Parfumul Annei era, cumva, înghețat în aer, încă acolo, după o săptămână.

Vocea lui Helen urcă atunci cu un ton:

— Oh?

Putea s-o vadă foarte clar: în cămașă de noapte, cu partea lui de pat încă perfect aranjată, cu un pahar cu apă la îndemână. Îi era cumplit de dor de ea. Vinovăția pe care-o simțea, în ciuda propriei inocențe, îl făcea să-i simtă lipsa cu atât mai mult.

— Ce te pune să faci? Sper că e legal.

— Ce? Bineînțeles că e legal. E… de fapt, o chestie care ține de arhitectură.

Donald se aplecă spre degetul de scotch auriu care-i

rămăsese în paharul mare, bombat.

— Ca să fiu sincer, uitasem cât de mult îmi place să lucrez. Dacă m-aș fi ținut de asta, aș fi fost un arhitect destul de bun.

Luă o înghițitură arzătoare și se uită la monitorul care se întunecase ca să-și protejeze ecranul. Ardea de nerăbdare să-și reîntoarcă atenția spre proiect. Când se pierdea în desen, orice altceva pălea, dispărând.

— Iubitule, după părerea mea, contribuabilii nu te-au trimis la Washington ca să proiectezi o nouă cameră de baie pentru biroul senatorului.

Donald zâmbi și-și termină băutura. Aproape că putea să audă rânjetul soției sale de la celălalt capăt al firului. Lăsă paharul jos și-și întinse picioarele, sprijinindu-le pe birou.

— Nu e vorba de așa ceva, insistă. Fac proiectul unei instalații care se va construi în afara Atlantei. De fapt, al unei mici părți din ea. Dar, dacă nu-mi iese cum trebuie, se poate duce totul de râpă.

Se uită la dosarul aflat pe birou. Soția lui râse, somnoroasă.

— De ce Dumnezeu te-au pus pe tine să faci așa ceva? întrebă. Dacă e atât de important, nu puteau plăti pe cineva care se pricepe?

Donald râse, respingând ideea, deși, în mare parte, era de acord. Nu se putea împiedica să se simtă o victimă a obiceiului Washingtonului de a pune oamenii să facă lucruri de care nu erau autorizați să se ocupe.

— Adevărul e că mă pricep foarte bine, îi spuse soției sale. Încep să mă gândesc că sunt mai bun de arhitect decât de congresmen.

— Evident că ești foarte bun. Helen căscă iarăși. Dar ai fi putut fi arhitect rămânând *acasă.* Ai fi putut lucra *aici* până târziu.

— Da, știu.

Își aduse aminte că discutaseră dacă merita sau nu să candideze, să stea despărțiți. Iar acum, departe de ea, își petrecea timpul făcând tocmai munca la care căzuseră de acord că era bine să renunțe.

— Cred că e doar o etapă prin care suntem puși să trecem în primul an, spuse. Gândeste-te că e un fel de stagiatură. Pe urmă va fi mai bine. În plus, cred că dorința lui de a mă implica în asta e semn bun. Vede toată povestea din Atlanta ca pe un proiect de familie, ceva care nu trebuie scos în afara casei. De fapt, a remarcat o parte a activității mele din...

— *Proiect* de familie.

— Ei, nu *literalmente* de familie, ci mai degrabă ca...

Nu așa avusese de gând să-i spună. Începuse cu stângul. Asta se întâmpla fiindcă amânase, fiindcă așteptase până ce ajunsese să fie obosit și ușor cherchelit.

— De-asta lucrezi până târziu? De-asta mă suni după zece?

— Iubito, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Eram la computer. Își privi paharul și văzu că era aproape gol, nu mai rămăseseră decât picăturile aurii scurse în jos după ultima lui sorbitură. Pentru noi, e o veste bună. Datorită chestiei ăsteia o să vin acasă mai des. Sunt sigur că vor avea nevoie de mine ca să verific cum stau lucrurile la fața locului, să colaborez cu șefii de echipe...

— Ar *putea* fi o veste bună. Câinelui nostru îi e dor de tine.

El zâmbi.

— Sper că îți e și *ție.*

— Știi că da.

— Bun. Donald dădu peste cap ultima picătură din pahar. Și, ascultă-mă, știu ce impresie o să-ți facă și îți jur că e în afara controlului meu, dar fiica senatorului lucrează la proiectul ăsta alături de mine. Ca și Mick Webb. Ți-aduci aminte de el?

Tăcere de gheață.

Apoi:

— Îmi aduc aminte de fiica senatorului.

El își drese glasul.

— Da, ei, Mick se ocupă, în parte, de organizare, de securizarea terenului, de contractele cu antreprenorii. La urma urmelor, e, practic, specialitatea lui. Și știi că niciunul dintre noi n-ar fi fost azi aici dacă nu ne-ar fi susținut senatorul în campania electorală.

— Ceea ce-mi amintesc e că voi doi ieșeati împreună. Și că ea obișnuia să flirteze cu tine chiar și în prezența mea.

Donald râse.

— Vorbești serios? Anna Thurman? Haide, scumpa mea, asta a fost cu o viață în urmă.

— Oricum, credeam c-o să vii acasă mai des. În weekenduri. Donald o auzi expirând prelung. Uite, e târziu. Ce-ar fi să ne ducem amândoi la culcare? Putem vorbi despre asta mâine.

— OK. Da, sigur. Și, iubito...

Ea așteptă.

— Între noi n-o să intervină nimic, bine? Pentru mine e o oportunitate imensă. Și e ceva la care sunt într-adevăr bun.

Uitasem cât de bun.

Pauză.

— Ești bun la foarte multe, spuse sotia lui. Ești un soț bun și știu c-o să fii un congresmen bun. Numai că n-am încredere în oamenii de care te înconjori.

— Dar știi că, dacă n-ar fi fost el, nu m-aș fi aflat aici.

— Știu.

Uite, o să fiu prudent. Promit.

— OK. Vorbim mâine. Somn ușor. Te iubesc.

Ea închise, iar Donald se uită în jos, la telefon, și văzu că-l așteptau o duzină de emailuri. Se hotărî să le ignore până în dimineața următoare. Frecându-se la ochi, își dori să se trezească, să gândească limpede. Mișcă mouse-ul ca să-și pornească monitoarele. Ele își puteau permite să ațipească, să se înnegrească o vreme, dar el nu.

În mijlocul noului său ecran se afla un apartament, reprezentat în așa-numita „vedere cadru-de-sârmă”, cu toate muchiile vizibile. Donald micșoră scara imaginii și privi reducerea dimensiunilor apartamentului până la dispariție și apariția unui coridor, apoi a mai multor zeci de spații locuibile identice, în formă de pană de lemn, care se îngustau pe măsură ce se îndepărtau de margini. Specificațiile clădirii descriau un buncăr care să poată adăposti, utilizat la capacitate maximă, zece mii de oameni pentru cel puțin un an. Donald abordase sarcina ca pe orice alt proiect. Se imaginase pe sine însuși în locul lor, în cazul când o revărsare de substanțe toxice, o scurgere sau vreun soi de emanație radioactivă cumplită, un atac terorist sau altceva ar fi trimis tot personalul instalației sub pământ, unde ar fi trebuit să rămână săptămâni sau chiar luni de-a rândul, până la curățarea zonei.

Imaginea se îndepărtă și mai mult, până când deasupra și dedesubt apărură alte etaje, etaje goale, care aveau să fie umplute în final cu magazii, coridoare și apartamente. Existau și niveluri lăsate cu desăvârșire goale, ca și spațiile compartimentului mecanic, la dispoziția Annei...

— Donny?

Ușa se deschise – bătaia se auzi după aceea. Brațul lui Donald zvâcni atât de tare încât mouse-ul alunecă de pe pad, traversând biroul. El se ridică, se uită pe deasupra monitoarelor și-l văzu pe Mick Webb zâmbindu-i larg din cadrul ușii. Cu haina îndesată sub un braț, cu cravata

atârnându-i, lărgită, cu o barbă încărunțită peste pielea întunecată a obrajilor. Râse la vederea expresiei chinuite a lui Donald și străbătu agale încăperea. Donald bâjbâi după mouse și minimiză fereastra AutoCAD-ului.

— Rahat, omule, doar nu te-ai apucat de speculații bursiere de-o zi!

— Speculații bursiere?

Donald se lăsă pe spătarul scaunului.

— Da. Ce-i cu acest nou aranjament?

Mick ocoli biroul și se opri cu o mână pe spătarul scaunului lui Donald. O partidă abandonată de Freecell trona jenant pe ecranul mai mic.

— Oh, monitorul suplimentar. Donald minimiză jocul de cărți și se răsuci în scaun. Deschid mai multe programe în același timp.

— Asta văd. Mick arătă monitoarele goale, având pe desktop, ca imagine de fundal, flori de cireș în jurul Memorialului lui Jefferson.

Donald râse și-și frecă obrajii. Își simțea propria barbă mijită și uitase să-și mănânce cina. Proiectul nu începuse decât de o săptămână și el era deja o epavă.

— Ies să beau ceva, spuse Mick. Vrei să vii?

— Îmi pare rău. Mai am încă puțin de lucru aici.

Mick îl prinse de umăr și strânse până când îl duru.

— Omule, îmi pare rău că trebuie să-ți dau vești proaste, dar va trebui s-o iei de la-nceput. Când ai în mânecă un as ca ăsta, nu există cale de întoarcere. Hai, vino să bem ceva.

— Nu pot, serios. Donald se răsuci ca să scape din strânsoarea prietenului său și se întoarse cu fața spre el. Lucrez la desenele alea pentru Atlanta. Nu trebuie să las pe nimeni să le vadă. E strict secret.

Își întări spusele închizând dosarul de pe birou. Senatorul îi zisese că avea să existe o diviziune a muncii și că înălțimea zidurilor despărțitoare trebuia să fie de un kilometru și jumătate.

— Oh. *Strict secret.* Mick își flutură mâinile. Eu lucrez la același proiect, dobitocule. Arătă către monitor. Tu faci desenele? Și care-i problema? Am absolvit cu medie mai mare decât tine. Se aplecă peste birou și se uită la bara de taskuri. AutoCAD? Mișto. Haide, să-l vedem.

— Da, vezi să nu.

— Haide, ce naiba. Nu te purta ca un copil.

Donald râse.

— Uite ce e, nici măcar oamenii din echipa mea nu vor vedea tot proiectul. Așa cum no să-l văd nici eu.

— E ridicol.

— Nu, nu așa se fac rahaturile guvernamentale de genul ăsta. Pe mine n-o să mă vezi încercând să-mi vâr nasul în partea de care te ocupi tu.

Mick schiță un gest disprețuitor.

— Nu contează. Ia-ți haina. Hai să mergem.

— Bine, sigur că da. Donald se bătu cu palmele peste obraji, încercând să-și alunge somnul. O să lucrez mai bine dimineață.

— O să lucrezi sâmbăta. Probabil că Thurman te iubește.

— Să sperăm. Asteaptă două minute, să-nchid chestia asta.

Mick râse.

— Dă-i drumul. Nu mă uit.

Se îndreptă spre usă, iar Donald își închise programul.

Când se ridică să plece, telefonul de pe birou începu să sune. Secretara nu era acolo, așa că-l apela cineva pe linia directă. Întinse mâna spre el și se uită la Mick ridicând un deget.

— Helen...

La celălalt capăt al firului, cineva își drese glasul. Un glas gros, răgușit, care se scuză:

— Îmi pare rău, nu e ea.

— Oh. Donald se uită la Mick, care bătea cu degetul în ceasul de la mână. Salut, domnule.

— Ieșiți în oraș, băieți? întrebă senatorul Thurman.

Donald se întoarse spre fereastră.

— Poftim?

— Tu și Mick. E vineri seara. Mergeți în oraș?

— Ăă, doar ca să bem câte-un pahar, domnule.

Donald ar fi vrut să știe cum naiba aflase senatorul că Mick era acolo.

— Bun. Spune-i lui Mick că trebuie să vorbesc cu el luni dimineață, înainte de orice altceva. În biroul meu. Vii și tu. Trebuie să discutăm despre prima voastră vizită la locul construcției.

— Oh. OK.

Donald rămase în așteptare, întrebându-se dacă asta era tot.

— O să colaborați îndeaproape pe măsură ce înaintează lucrurile.

— Bun. Desigur.

— Așa cum am discutat săptămâna trecută, nu va fi nevoie să

le dai detalii despre munca ta celorlalți membri ai echipei. E valabil și în cazul lui Mick.

— Da, domnule. Categoric. N-am uitat discuția noastră.

— Excelent. Distracție plăcută, băieți. Oh, și dacă Mick începe să trăncănească mai mult decât ar trebui, ai permisiunea mea să-l ucizi pe loc.

Urmă o clipă de tăcere, apoi râsul copios al unui om ai cărui plămâni păreau mai tineri decât el însuși.

— Ah. Donald aruncă o privire spre Mick, care scosese dopul unei carafe și o adulmeca. În regulă, domnule. O să am grijă de asta.

— Minunat. Ne vedem luni.

Senatorul închise brusc. Donald puse receptorul în furcă și-și luă haina, privit în tăcere de ecranul gol al noului său monitor.

6

2110

• Silozul 1 •

Tava de plastic a lui Troy, cam stâlcită, alunecă de-a lungul benzii din spatele panoului de sticlă, plin de pete. După scanarea ecusonului său, dintr-un tub se scurse o porție măsurată de fasole verde, conservată, care a format pe farfurie un morman aburind. Din tubul următor căzu o felie perfect rotundă de carne de curcan, cu rizurile lăsate de cutia de tablă încă vizibile. Piureul de cartofi țâșni la capătul benzii, ca un cocoloș scuipat de un copil printr-o țeavă. Sosul de friptură îl urmă, împroșcat într-un stil câtuși de puțin apetisant.

Dincolo de linia de distribuire stătea un bărbat scund și îndesat, în salopetă albă, cu mâinile încleștate la spate. Nu părea interesat de mâncare. Îi urmărea cu atenție pe muncitorii care se așezau la coadă, ca să-și primească porțiile.

Când tava lui Troy ajunse la capătul benzii, un bărbat mai tânăr, probabil sub treizeci de ani, într-o salopetă de un verde-pal, așeză, lângă farfurie, tacâmuri de argint și șervețele. Acestora li se adăugă un pahar cu apă, de pe o tavă unde se înghesuiau multe altele. Ultimul pas era ca o strângere de mână devenită ritual și Troy și-l amintea din timpul lunilor de orientare: se dădea un păhărel pe fundul căruia zăngănea o pastilă, o formă albastră, cețoasă, abia vizibilă prin materialul translucid.

Troy își târșâi picioarele către locul său.

— Salut, domnule.

Un zâmbet tânăr. O dantură perfectă. Toată lumea îi spunea „domnule”, chiar și cei cu mult mai bătrâni. Era jenant, indiferent din partea cui venea.

Pastila zăngănea pe plastic. Troy luă păhărelul și și-o azvârli în gură. O înghiți fără apă, își înșfăcă tava și se strădui să nu țină șirul de oameni pe loc. În timp ce căuta un scaun liber, îl surprinse pe bondocul voinic privindu-l. Toată lumea din clădire părea convinsă că Troy era șeful, dar el nu se lăsa prostit. Nu era decât un alt om care îndeplinea cerințele postului ocupat, urmând un scenariu. Găsi un loc liber, cu fața către ecran. Spre deosebire de acea primă zi, imaginea lumii pârjolite din afară nu-l mai deranja. Devenise bizar de

liniștitoare. Îi dădea o durere surdă în piept, ceea ce era aproape ca și cum ar fi simțit *ceva.*

O înghițitură zdravănă de cartofi și de sos îndepărtă gustul pastilei. Apa nu se ridica niciodată la înălțimea cerințelor, nu reușea să spele amăreala. Mâncând metodic, privi soarele apunând la sfârșitul primei săptămâni a primului său schimb. Mai avea încă douăzeci și cinci de săptămâni. Când foloseai formularea asta, timpul era numărabil. Părea mai puțin de o jumătate de an.

Un bărbat mai vârstnic, cu părul rărit, se așeză în fața lui, în diagonală, destul de politicos ca să nu obtureze priveliștea. Troy îl recunoscu, stătuse la un moment dat de vorbă cu el, lângă coșul de reciclare. Când își ridică privirea, îl salută cu o înclinare a capului.

Mâncară înconjurați de zumzetul plăcut din cantină. Câteva conversații șoptite începură și se stinseră. Plasticul, sticla și metalul dădeau naștere unei melodii fără niciun ritm.

Troy privea peisajul și simțea că exista ceva ce ar fi trebuit să știe, ceva de care uita în permanență. Se trezea în fiecare dimineață cu forme și contururi familiare în minte, își simțea amintirile aproape, însă la ora micului dejun începeau să pălească. La cină, erau cu totul pierdute. Atunci rămânea cu un sentiment de tristețe, cu o senzație de frig și, parcă, de gol în stomac – ceva diferit de foame, ca în zilele ploioase din copilărie, când nu știa cu ce să-și umple timpul.

Bărbatul din fața lui se trase ușor într-o parte și își drese glasul.

— Lucrurile merg bine? întrebă.

Lui Troy îi amintea de cineva. Piele pătată, lăsată ușor în jurul feței tăbăcite. Gâtul era ofilit, cu o mică bucată de piele atârnându-i de mărul lui Adam, neplăcută la vedere.

— Lucrurile? repetă Troy, răspunzând la zâmbetul celuilalt.

— Orice, adică. Voiam doar să mă prezint. Mi se spune Hal.

Bărbatul își înălță paharul. Troy îi imită gestul. Era la fel de bun ca o strângere de mână.

— Troy, spuse el.

Presupunea că, pentru unii, încă mai conta ceea ce numeau propriul sine.

Hal sorbi îndelung din pahar. Gâtul îi tresăltă și înghiți zgomotos.

Jenat, Troy nu bău decât o picătură și se întoarse la ceea ce-i mai rămăsese din fasole și din curcan.

— Am observat că unii stau cu fața la el și alții cu spatele.

Hal arătă cu degetul mare peste umăr.

Troy își ridică privirea către ecran. Își mestecă mâncarea și nu spuse nimic.

— Eu cred că cei care se așază astfel încât să poată privi încearcă să-și aducă aminte ceva.

Troy înghiți și se sili să ridice din umeri.

— Iar noi, cei care nu vrem să privim, continuă Hal, încercăm să facem tot ce ne stă în puteri ca să uităm.

Troy știa că n-ar fi trebuit să poarte o asemenea discuție, dar, dacă tot începuse, voia să vadă unde avea să ducă.

— E vorba de partea urâta, adaugă Hal, fixând lifturile cu privirea. Ai remarcat? Partea urâtă e cea care ne scapă. Ne amintim foarte bine toate lucrurile lipsite de importanță.

Troy nu răspunse. Își înfipse furculița în fasole, deși nu avusese de gând s-o manânce.

— Te face să-ți pui întrebari, nu-i așa? De ce ne simțim cu toții atât de putrezi pe dinauntru?

Hal își termină mâncarea, dădu din cap, luându-și rămas-bun fără cuvinte, și se ridică să plece. Troy rămase singur. Se trezi holbându-se la ecran, simțind o durere interioară surdă pe care n-o putea numi. Era seară, chiar înainte de momentul dispariției dealurilor, de momentul în care se întunecau și își pierdeau contururile, disipându-se pe fundalul cerului acoperit de nori.

7

2049

Washington, D.C.

Donald se bucura că se hotărâse să meargă pe jos la întâlnirea cu senatorul. Ploaia începută cu o săptămână în urmă se oprise în sfârșit, traficul din Dupont Circle desfășurându-se cu viteza melcului. Mergând pe Connecticut și aplecându-se ca să înainteze contra vântului, se întrebă de ce întrevederea fusese mutată tocmai la Kramerbooks. Mult mai aproape de birou existau o duzină de alte cafenele care o surclasau.

Traversă o stradă laterală și se grăbi să urce puținele trepte de piatră din fața librăriei. La Kramer's, ușa din față era una dintre antichitățile din lemn, afișate de clădirile vechi cu fală, ca dovadă atestată a trăiniciei lor. Balamalele scârțâiră, iar clopoțeii veritabili îi zornăiră deasupra capului când o deschise și o tânără, care aranja cărțile de pe masa cu bestselleruri din centru, îl întâmpină cu un surâs.

Cafeneaua, după cum văzu Donald, era ticsită de bărbați și de femei în costum, sorbind din cești de porțelan alb. Senatorul nu se zărea nicăieri. Tocmai voia să-și scoată telefonul, să vadă dacă nu cumva sosise prea devreme, când un agent din serviciul secret îi atrase privirea.

Bărbatul cu umeri lați stătea în capătul unui culoar dintre rafturile de cărți din micul colț al cafenelei-librărie Kramer's. Donald râse de modul bătător la ochi în care se ascundea agentul: casca din ureche, umflătura din dreptul coastelor, ochelarii de soare purtați în interior. Se îndreptă către el, lemnul podelei gemându-i sub tălpi din pricina vechimii.

Agentul își îndreptă privirea în direcția lui, dar era greu de spus dacă se uita la el sau către ușă.

— Sunt aici pentru o întâlnire cu domnul senator Thurman, spuse Donald. Întrevederea e programată.

Agentul întoarse capul într-o parte. Urmărindu-i mișcarea, Donald se uită în lungul unui alt culoar dintre cărți și îl văzu pe Thurman căutând prin teancurile din capătul opus.

— Ah. Mulțumesc.

Trecu printre rafturile impozante, pline cu cărți vechi, și lumina păli, iar un iz de mucegai amestecat cu mirosul de piele

înlocui aroma cafelei.

— Ce zici de asta?

Când se apropia, senatorul Thurman îi întinse o carte. Fără să-l salute, mulțumindu-se doar să întrebe.

Donald se uită la titlul imprimat pe coperta din piele groasă cu litere reliefate, aurii.

N-am auzit niciodată de ea, recunoscu.

Senatorul râse.

— Evident că nu. E veche, apărută acum mai bine de o sută de ani, și e în franceză. Eu întrebam ce zici de *legătură.*

Îi întinse lui Donald cartea.

El constată, surprins, cât de mult cântărea volumul. Îl deschise și răsfoi câteva pagini. Dădea impresia unei cărți de drept, avea aceeasi greutate, dar, după spațiile albe dintre paragrafe și după liniile de dialog, își dădea seama că e un roman. Întoarse câteva file, admirându-le finețea. La cotor, în locul lor de întâlnire, fuseseră cusute cu fire minuscule, albastre și aurii. Avea prieteni care încă mai credeau în utilitatea cărților pe suport fizic – nu ca obiecte decorative, ci pentru lectură. Ținând-o pe una dintre ele în mână și studiind-o, Donald putea să le înțeleagă afecțiunea nostalgică.

— Legătura arată superb, spuse, măturând-o cu vârfurile degetelor. E o carte frumoasă. Îi înapoie senatorului romanul. Așa-ți alegi volumele pentru o lectură plăcută? Le cumperi judecând mai ales după coperte?

Thurman își îndesă cartea sub braț și scoase alta din raft.

— Nu e decât o mostră pentru un alt proiect de care mă ocup.

Se întoarse spre Donald și se uită la el cu ochi îngustați. Privirea era stânjenitoare. Îl făcea să se simtă ca o pradă.

— Ce mai face sora ta?

Întrebarea îl luă pe Donald prin surprindere. Când auzi vorbindu-se de ea, i se puse un nod în gât.

— Charlotte? E... cred că-i merge foarte bine. S-a dus înapoi. Sunt sigur c-ai auzit.

— Am auzit.

Thurman împinse cartea pe care o ținea în mână în golul rămas după scoaterea ei și o cântări în palmă pe cea lăudată de Donald.

— Am fost mândru de ea că s-a înrolat din nou. Își face țara să fie mândră.

Donald se gândi cât trebuia să suporte o familie pentru ca

țara să fie mândră.

— Da, răspunse el. Adică, din câte știu, părinții mei așteptau într-adevăr cu nerăbdare s-o vadă întoarsă acasă, însă ea a avut probleme cu adaptarea la ritmul de aici. Nu cred c-o să se poată *relaxa* cu adevărat înainte de a se sfârsi războiul.

— Știu. Și s-ar putea să nu-și găsească nici atunci liniștea.

Nu era ceea ce-și dorea Donald să audă. Se uită la senator, care-și plimba degetul pe un cotor de carte ornamentat cu striuri, protuberanțe și litere adâncite. Ochii bărbatului mai vârstnic păreau să privească dincolo de șirurile de volume.

— Dacă vrei, pot să-i scriu câteva rânduri. Uneori, un soldat are nevoie doar să i se spună că e OK să-l vadă cineva.

— Dacă te referi la un psihiatru, n-o s-o facă. Donald își aduse aminte de modul în care se schimbase sora lui în perioada ședințelor de terapie. Am încercat deja.

Buzele lui Thurman se strânseră într-o linie subțire, încrețită, cu semnele ascunse ale vârstei dezvăluite de îngrijorare.

— O să stau de vorbă cu ea. Sunt destul de familiarizat cu aroganța tinereții, crede-mă. Aveam aceeași atitudine la vârsta aia. Credeam că n-am nevoie de niciun ajutor, că mă pot descurca întotdeauna singur. Se întoarse cu fața spre Donald. Profesioniștii au făcut progrese mari. Acum au pilule care o pot ajuta să scape de stresul luptei.

Donald clătină din cap.

— Nu. A făcut o vreme tratament cu așa ceva. O fac să uite prea multe. Și i-au provocat un...

Ezită, căci nu voia să vorbească despre asta.

— *...un* tic nervos.

Ar fi vrut să spună *convulsii,* dar ar fi părut prea grav. Și, cu toate că aprecia grija pe care le-o purta senatorul – senzația că acesta făcea parte din familie –, discuția despre problemele surorii lui era jenantă. Își aducea aminte că, ultima dată când fusese acasă, între ei apăruse o neînțelegere în timp ce se uitau la fotografiile lui cu Helen din Mexic. O întrebase pe Charlotte dacă-și aducea aminte de Cozumel, din vremea când fuseseră acolo în copilărie, iar ea susținuse că nu pusese niciodată piciorul pe insulă. Dezacordul degenerase în ceartă, iar el mințise spunând că plângea din pricina frustrării. Mai multe părți din viața surorii lui fuseseră șterse, însă doctorii nu puteau explica fenomenul decât afirmând că era probabil vorba despre lucruri pe care își *dorise* ea să le uite. Și ce putea

fi rău în asta?

Thurman puse o mână pe brațul lui Donald.

— Ai încredere în mine, spuse, cu voce scăzută. O să vorbesc cu ea. Știu prin ce trece.

Donald își ridică fruntea.

— Da. OK. Apreciez asta.

Fu cât pe să adauge că n-avea să folosească la nimic, că s-ar fi putut să facă rău, dar gestul era frumos. Și ar fi venit din partea cuiva pentru care sora lui nutrea un respect deosebit, nu din partea familiei.

— Și, Donny, ea pilotează drone. Thurman îl studie, părând să revină la ceea ce-l îngrijora. Fizic, nu se află în niciun pericol.

Donald mângâie cotorul unei cărți din raft.

— Nu, fizic nu.

Tăcură, iar Donald expiră prelung. Auzea glasurile din cafenea, zornăitul unei lingurițe care amesteca, dizolvându-i cuiva zahărul, clinchetul clopoțeilor de deasupra ușii de lemn, țiuitul și șuierul laptelui din care ieșeau aburi.

Văzuse clipuri cu ceea ce făcea Charlotte, înregistrări primite de la camerele video ale dronelor și ale rachetelor ghidate către ținte. Calitatea imaginilor era uimitoare. Putea să vadă oamenii întorcându-se ca să privească surprinși cerul, le urmărea ultimele clipe ale vieții, putea rula filmul cadru cu cadru, ca să decidă – după consumarea faptului – dacă persoana respectivă fusese sau nu cea vizată. Știa ce făcea sora lui, cu ce se confrunta.

— Am vorbit cu Mick ceva mai devreme, spuse Thurman, părând să-și dea seama că abordase un subiect dureros. Voi doi o să plecați la Atlanta, să vedeți cum merg excavațiile.

Donald deveni brusc atent.

— Firește. Da, o să fie bine să văd terenul. Săptămâna trecută am demarat cu bine proiectul, am umplut treptat spațiul, respectând dimensiunile pe care le-ai stabilit. Îți dai seama cât de adânc coboară chestia asta, nu-i așa?

— De aceea se fac deja săpături pentru fundație. Pereții exteriori ar trebui să fie turnați în următoarele câteva săptămâni.

Senatorul Thurman îl bătu pe Donald pe umăr și arătă cu un gest al capului către cealaltă extremitate a culoarului, dând de știre că terminaseră cu răsfoirea cărților.

— O clipă. Au început deja *săpăturile?* Donald mergea alături

de bărbatul mai vârstnic. Eu abia am terminat o schiță. Sper că vor lăsa clădirea mea la urmă.

— Se lucrează simultan la întregul complex. Nu se toarnă decât pereții exteriori și fundațiile, ale căror dimensiuni sunt deja stabilite. Construcția se completează pornind de jos, etajele sunt coborâte cu macaraua complet mobilate înainte de a turna plăcile dintre ele. Dar uite de ce-am nevoie de voi ca să verificați cum merg lucrurile. Acolo, jos, lucrările sunt un adevărat coșmar. Am o sută de echipe dintr-o duzină de țări care muncesc una deasupra alteia, cu materiale stivuite pretutindeni. Eu nu pot fi în zece locuri în același timp, așa că am nevoie de voi ca să vedeți cum stau lucrurile și să-mi raportați.

Când ajunseră în capătul culoarului, senatorul îi dădu agentului din serviciul secret cartea veche, cu scrisul în franceză reliefat pe copertă. Bărbatul cu ochelari de soare negri dădu din cap și se îndreptă spre tejghea.

— Cât o să te afli acolo, jos, vreau să te-ntâlnești cu Charlie Rhodes. El se ocupă de distribuirea majorității materialelor de construcție. Vezi dacă are nevoie de ceva.

— Se numește *Charles* Rhodes? Ca guvernatorul din Oklahoma?

— Exact. Am făcut împreună armata. Și între timp mă ocup de transferul tău și al lui Mick pe niveluri mai înalte ale proiectului. Echipa noastră de conducere mai are nevoie de încă vreo doisprezece oameni. Prin urmare, continuați să vă faceți treaba bine. Ceea ce-ați pus cap la cap până acum a impresionat câțiva oameni importanți, iar Anna pare încrezătoare în posibilitea de devansare a planificărilor. Spune că voi doi sunteți o echipă excelentă.

Donald dădu din cap. Simți mândria împurpurându-i obrajii, dar și inevitabilitatea unor responsabilități suplimentare, a numeroaselor „atentate” asupra timpului său liber ce se împuțina continuu. Pe Helen n-avea s-o încânte vestea că implicarea lui în proiect ar fi putut lua proporții. De fapt, Mick și Anna păreau să fie singurii oameni cărora le putea împărtăși vestea, singurii cu care putea vorbi despre asta. Fiecare amănunt legat de construcție părea să ceară înfășurarea în mai multe straturi epuratoare. N-ar fi putut spune dacă motivul era teama de distrugerea nucleară, de atacuri teroriste sau de posibilitatea eșuării proiectului.

Agentul se întoarse să-și ocupe locul alături de senator,

ținând în mână punga de cumpărături. Se uită la Donald, părând să-l studieze prin impenetrabilii săi ochelari de soare. El se simți supravegheat, și nu pentru prima oară.

Thurman îi strânse mâna și spuse că avea să-l țină la curent. Un alt agent se materializă ca din pământ și intră în formație, flancându-l pe senator. Cei doi îl conduseră dincolo de ușa zgomotoasă și Donald se relaxă abia după ce-i pierdu din vedere.

8

2110

• Silozul 1 •

Cartea Ordinului stătea deschisă pe biroul lui, cu paginile curbate înălțându-i-se mai sus de cotorul de care le prindea o cusătură menită să reziste vreme îndelungată. Troy studie încă o dată iminenta procedură următoare, acțiunea sa oficială, de conducător al Operațiunii Cincizeci, și asta îi aminti de o ceremonie de tăiere a panglicii, de un spectacol grandios, prin care omul cu foarfeca își asuma meritele istovitoarei munci depuse de alții.

Ordinul, hotărâse el, era mai degrabă o carte de rețete decât un manual operațional. Psihiatrii care îl scriseseră ținuseră cont de absolut orice, de toate ciudățeniile firii omeneștii. Și, în mod similar domeniului psihologiei sau oricărui alt domeniu în care intervenea natura umană, părțile lipsite de sens serveau, de obicei, unor scopuri mai profunde.

Ceea ce îl făcea pe Troy să se întrebe care era scopul prezenței *sale* acolo. Cât de necesară era poziția pe care o ocupa? Studiase pregătindu-se pentru un post diferit, ar fi trebuit să conducă un singur siloz, nu pe toate. Fusese promovat în ultima clipă, de aceea se simțea numit în mod arbitrar, ca și cum oricine altcineva ar fi putut fi plasat în locul lui.

Bineînțeles că și postul lui era, în ceea mai mare măsură, onorific, servind probabil unui scop simbolic. Poate se afla acolo nu atât pentru a conduce, cât pentru a le oferi celorlalți iluzia că *erau conduși.*

Reluă lectura ultimelor două paragrafe din Ordin. Trecuse cu privirea peste fiecare cuvânt, dar nu-l înregistrase pe niciunul. Tot ce ținea de noua lui viață îl predispunea la neatenție, îl făcea să se gândească prea mult. Totul fusese plănuit fără cusur – toate jaloanele, sarcinile și descrierile funcțiilor tuturor –, dar de ce? Pentru a se atinge maximul *apatiei?*

Dacă își ridica privirea, putea să-l vadă pe Victor așezat la biroul lui din Cabinetul de Asistență Psihologică de pe latura opusă a coridorului. I-ar fi fost ușor să intre acolo și să întrebe. Ei concepuseră locul ăla, în mai mare măsură decât orice arhitect. Ar fi putut întreba cum o făcuseră, cum reușiseră să

le dea tuturor senzația că erau atât de goi pe dinăuntru.

Protejarea femeilor și a copiilor juca un rol; Troy era sigur de asta. Femeilor și copiilor din silozul unu li se oferise un somn îndelungat, în timp ce bărbații își continuau viața și munca în schimburi. Asta scotea din calcul pasiunea, anula posibila apariție a unor situații în care bărbații să se lupte între ei.

Și apoi era rutina, care amorțea mintea. Era o castrare a gândirii, o măcinare zilnică a omului care muncea într-un birou, salivând după ceas, își perfora cartela de pontaj, se uita la televizor până-l copleșea somnul, pocnea soneria ceasului deșteptător de trei ori și o lua de la început. Nu existau zile libere. Erai cuplat șase luni și mai multe *decenii* decuplat.

De aceea invidia restul compexului, toate celelalte silozuri, unde coridoarele răsunau probabil de râsetele copiilor și de vocile femeilor și unde în miezul tuturor lucrurilor se aflau pasiunea și fericirea care lipseau din buncărul lui. Din buncărul în care el nu vedea decât apatie, zeci de încăperi comune, unde pe ecranele plate ale televizoarelor se repeta aceeași înșiruire de filme, cu zeci de ochi urmărindu-le fără să clipească de pe scaune confortabile. Nimeni nu era cu adevărat treaz. Probabil că așa se dorise să fie.

Troy se uită la ceasul computerului și văzu că era timpul să plece. Lăsa încă o zi în urmă. Se apropia cu încă o zi de sfârșitul schimbului său. Își închise exemplarul din Ordin, îl încuie în birou și se îndreptă spre camera de comunicații, aflată pe același coridor.

Când intră, două capete își întoarseră privirile de la stațiile lor radio, ambele numai încruntare, deasupra unor salopete portocalii. El inspiră adânc, încercând să se adune. Ocupa un post. Avea o slujbă. Și era șeful. Nu trebuia decât să mențină tot rahatul pe linia de plutire. Se afla acolo ca să taie o panglică.

Saul, unul dintre tehnicienii radio, își scoase căștile și se ridică să-l întâmpine. Troy îl cunoștea vag; locuiau în aceeași aripă a administrației și se întâlneau din când în când în sala de gimnastică. În timp ce-și strângeau mâinile, fața lată și frumoasă a lui Saul îi stârni o amintire mai profundă, o neplăcere pe care Troy învățase s-o ignore. Poate că-l cunoscuse la orientare, înaintea lungului său somn.

Saul îi făcu imediat cunoștință cu celălalt tehnician din sală, care-l salută cu o fluturare de mână și rămase cu căștile pe

urechi. Numele lui i se șterse imediat din memorie. N-avea importanță. O pereche suplimentară de căști fu trasă de pe un raft. Troy o primi și și-o coborî în jurul gâtului, fără să-și acopere urechile, ca să-i poată auzi în continuare pe cei din jur. Saul găsi jackul argintiu din capătul firului căștilor și își trecu degetele peste o înșiruire de cincizeci de mufe numerotate. Amplasarea lor și întreaga încăpere îi aduceau lui Troy aminte de operatorii de telefonie din vremea când încă nu fuseseră înlocuiți de computere și de voci robotizate.

Imaginea mentală a unei zile de mult apuse se contopi cu nervozitatea lui și cu frisoanele date de pastile, iar Troy se simți dintr-odată pradă unei crize de chicoteli efervescente, gata să se manifeste. Erau pe punctul să izbucnească în râs, dar reuși să se abțină. Nu era un semn bun ca șeful întregii operațiuni să devină brusc isteric chiar înainte de a aprecia competența unui viitor conducător de siloz.

— ...și nu trebuie decât să treceți prin tot setul de întrebări, îi spunea Saul.

Îi întinse o fițuică de plastic și Troy o luă, deși avea certitudinea că nu-i era necesară. Își petrecuse aproape întreaga zi memorând procedura. În plus, era sigur că, indiferent ce-ar fi spus, n-avea importanță. Evaluarea măsurii în care se potrivea candidatul cădea în sarcina mecanismelor și a computerelor, a tuturor senzorilor implantați într-o cască aflată la distanță.

— OK. Iată, ne apelează. Saul îi arătă panoul presărat cu lumini de semnalizare, dintre care nu pâlpâia decât una. Vă fac legătura.

Troy își așeză căștile pe urechi în timp ce tehnicianul stabilea conexiunea. Auzi câteva țiuituri înainte de a intra pe fir. La celălalt capăt, cineva respira greu. Troy își aminti că tânărul acela trebuia să fie mult mai nervos decât el însuși. Pentru că, la urma urmelor, interlocutorul trebuia *să răspundă* la întrebări; Troy nu trebuia decât să le pună.

Cu mintea dintr-odată goală, își coborî privirea către fițuica de plastic din mână, simțindu-se recunoscător că o primise.

— Numele? îl întrebă pe tânăr.

— Marcus Dent, domnule.

În vocea tânără se simțea o încredere absolută, glasul venind dintr-un piept împins înainte cu mândrie. Troy își aminti că se simțise și el așa cândva, cu mult timp în urmă. Apoi se duse cu gândul la lumea în care se născuse Marcus Dent, la o

moștenire pe care *acesta* n-avea s-o cunoască niciodată altfel decât din cărți.

— Vorbește-mi despre pregătirea ta, îi ceru, citindu-și replica.

Se străduia să-și mențină vocea egală, profundă, poruncitoare, deși computerele aveau menirea de a face asta în locul lui. Saul își uni degetul mare și arătătorul într-un cerc, dându-i de știre că primea informații favorabile de la casca băiatului. Troy se întrebă dacă a lui era echipată în mod similar. Ar fi putut cineva din încăperea aceea – sau din oricare alta – să spună cât de nervos era?

— Păi, domnule, am fost umbra șerifului Willis înainte de a fi transferat la Securitatea IT-ului. Asta s-a întâmplat cu un an în urmă. Studiez Ordinul de șase săptămâni. Mă simt pregătit, domnule.

Umbră. Troy uitase că așa se numea. Avusese de gând să-și aducă o fițuică de plastic cu vocabularul recent.

— Care e principala ta îndatorire față de siloz?

Fusese cât pe ce să spună *complex.*

— Să mențin Ordinea[2], domnule.

— Și ce aperi mai presus de orice?

Își păstra vocea plată. Cele mai bune interpretări se făceau dacă nu-i transmiteai prea multe emoții omului care era evaluat.

— Viața și Moștenirea, recită Marcus.

Troy desluși cu greu următoarea întrebare. Era ascunsă de ceața unor lacrimi neașteptate. Mâna îi tremura. Lăsă bucata de plastic în jos înainte de a observa cineva.

— De ce e nevoie ca să apărăm aceste lucruri la care ținem atât de mult? întrebă.

Vocea suna de parcă nu i-ar fi aparținut. Strânse din dinți ca să nu-i clănțănească. În privința lui, ceva nu era în ordine. Nu era câtuși de puțin în ordine.

— De sacrificiu, răspunse Marcus, impasibil ca o piatră.

Troy clipi scurt ca să-și limpezească vederea, iar Saul își ridică mâna ca să-i dea de știre că putea să continue, că evaluările aveau rezultate bune. Acum era nevoie de un etalon, pentru ca aparatura biometrică să poată aprecia sinceritatea cu care răspunsese băiatul la primele întrebări.

— Spune-mi, Marcus, ai o prietenă?

Nu știa de ce asta fusese primul lucru care-i venise în minte.

---

[2] În original, *Order*, ceea ce înseamnă atât „ordine”, cât şi „ordin” (n. tr.).

Poate fiindcă invidia celelalte silozuri, care nu-și criogenau femeile, nu criogenau pe nimeni. În camera de comunicare, nimeni nu păru să se sinchisească, să reacționeze în vreun fel. Partea formală a testului se terminase.

— Oh, da, domnule, spuse Marcus și Troy îi auzi ritmul respirației schimbându-se, putu să-și imagineze cum se relaxa. Am cerut să ne căsătorim, domnule. Acum așteptăm aprobarea.

— Ei, nu cred că mai aveți mult de așteptat. Cum se numește?

— Melanie, domnule. Lucrează aici, la IT.

— Minunat.

Troy își șterse ochii. Tremuratul dispăruse. Saul trasă un cerc cu degetul deasupra capului, semn că putea să încheie. Aveau suficiente informații.

— Marcus Dent, spuse el, bine ai venit în Operațiunea Cincizeci a Ordinului Lumii.

— Mulțumesc, domnule.

Vocea tânărului urcase cu o octavă.

Urmă o pauză, apoi sunetul unei inspirații profunde, al reținerii aerului în piept.

— Domnule? Pot să pun o întrebare?

Troy se uită la ceilalți, care se mulțumiră să ridice din umeri. El luă în considerare rolul pe care tocmai și-l asumase tânărul, cunoscând foarte bine senzația pe care ți-o dădea promovarea, atribuirea unor noi responsabilități, acel amestec de teamă, nerăbdare și confuzie.

— Desigur, fiule. Una singură.

Se gândi că el era șeful. Că putea face câteva reguli.

Marcus își drese glasul și Troy își imagină cum stăteau în încăperea aceea îndepărtată, el, umbra și conducătorul silozului său, cum își studia maestrul elevul.

— Am pierdut-o pe străbunica acum câțiva ani, începu Marcus. Avea obiceiul să scape câte un mic amănunt despre lumea dinainte. Nu în modul interzis, doar ca efect secundar al demenței senile. Doctorii spuneau că nu răspunde la tratament.

Lui Troy nu-i plăcu ce auzea, faptul că a treia generație de supraviețuitori spicuia câte ceva din trecut. Marcus fusese de curând pregătit pentru asemenea lucruri, dar ceilalți nu erau.

— Care e întrebarea?

— Moștenirea, domnule. Am și citit despre ea – fără să

neglijez studiul Ordinului și al Pactului – și trebuie să aflu ceva.

O altă respirație adâncă.

— Tot ce scrie în Moștenire e adevărat?

Troy se gândi. Luă în considerare imensa colecție de cărți care conțineau istoria lumii, o istorie redactată cu mare grijă. Revăzu în minte cotoarele de piele și paginile aurite ale șirurilor după șiruri de cărți care-i fuseseră arătate în perioada orientării.

Dădu din cap și se văzu din nou nevoit să își șteargă ochii.

— Da, îi răspunse lui Marcus cu voce seacă, plată. E adevărat.

În încăpere, cineva pufni. Troy știa că într-adevăr ceremonia se prelungise destul de mult.

— Tot ce scrie acolo e absolut adevărat.

Nu adăugă că, în Moștenire, nu erau scrise *toate* lucrurile adevărate. Multe fuseseră omise. Și mai erau și altele, pe care bănuia că nu le știa *niciunul* dintre ei, lucruri ce le fuseseră șterse și din cărți, și din minte.

Ar fi vrut să spună că Moștenirea reprezenta adevărul permis, adevărul transmis de la o generație la alta. Însă minciunile, se gândi, erau ceea ce își transmiteau acolo, în silozul unu, în acel azil încețoșat de droguri, însărcinat cumva să asigure supraviețuirea omenirii.

9

2049

Districtul Fulton, Georgia

Trudind din greu să urce dealul, excavatorul scoase un sunet gutural, cu un gheizer de fum negru precum cărbunele țâșnindu-i din țeava de eșapament. Când ajunse în vârf, cupa zimțată își lepădă în avalanșă povara, iar Donald văzu că utilajul nu urca de fapt dealul, ci, mai degrabă, îl crea.

Pe întregul șantier prindeau contur dealuri de pământ proaspăt excavat. Între ele – prin goluri temporar neastupate, reunite într-un labirint creat la comandă – camioane împovărate cărau țărână și piatră din gropile cavernoase care se săpau în pământ. Donald știa, din planurile topografice, că golurile aveau să fie astupate într-o bună zi, nelăsând în urmă decât o cută puțin adâncă între două dealuri învecinate.

De pe culmea unei asemenea movile în creștere, Donald privea baletul mașinilor grele, în timp ce Mick Webb vorbea cu un furnizor despre întârzieri. Cu cămăși albe și cu cravate, cei doi congresmeni păreau nelalocul lor. Bărbații cu căști de protecție și fețe tăbăcite, cu mâini bătătorite și cu încheieturile degetelor crăpate erau la ei acasă. El și Mick, cu blazerele îndesate sub braț, cu petele de transpirație lățindu-se în căldura umedă a Georgiei, erau, cumva, cel puțin cu numele, la conducerea acelei agitații supărătoare.

Un alt excavator slobozi o movilă de pământ în timp ce Donald își îndrepta privirea către centrul Atlantei. Dincolo de imensul loc gol pe care se înălțau dealuri și de vârfurile copacilor încă despuiați de iarna care se pregătea să plece, se înălțau turnurile de oțel și sticlă ale vechiului oraș sudist. Un întreg colț al puțin populatului district Fulton fusese eliberat. Într-unul din capete, unde mașinile încă nu răscoliseră pământul, mai erau vizibile rămășițele unui teren de golf.

Lângă parcarea principală, un spațiu de depozitare de dimensiunea mai multor terenuri de fotbal alăturate adăpostea mii de containere de transport ticsite cu materiale de construcție, mai multe decât apreciase Donald că erau necesare. Dar învăța ceas de ceas că așa se puneau în practică proiectele guvernamentale, în cazul cărora așteptările publicului se ridicau la cote tot atât de înalte ca limitele

cheltuielilor. Totul se făcea în exces sau deloc. Planurile pe care i se ordonase să le întocmească implorau, practic, proporții demențiale, iar clădirea lui nici măcar nu era o componentă necesară a instalației. Nu se afla acolo decât pentru a se lua în considerare până și cel mai pesimist scenariu.

Între el și câmpul de containere se întindea, răsfirat, un ocean de rulote; câteva erau birouri, însă cele mai multe serveau drept locuințe. Acolo, miile de muncitori constructori, bărbați și femei, își puteau lepăda căștile de protecție, acolo era aparatura de pontaj, acolo se bucurau de o odihnă bine-meritată.

Deasupra majorității rulotelor fluturau steaguri, căci așezarea provizorie, ocupată de forța de muncă, era tot atât de multinațională ca un sat olimpic. Sub solul imaculat din districtul Fulton aveau să fie cândva îngropate barele de combustibil nuclear din întreaga lume. Ceea ce însemna că întreaga lume era interesată de succesul proiectului. Coșmarul logistic generat astfel nu părea să-i preocupe pe dealerii din culise. El și Mick descopereau că o mare parte a întârzierilor de la începuturile construcției fuseseră cauzate de barierele impuse de limbă, fiindcă echipele de muncitori învecinate nu putuseră comunica între ele. Toată lumea se mulțumea să lucreze urmărindu-și propriul set de planuri, cu capetele plecate și ignorând restul.

Dincolo de acel oraș vremelnic de cutii de tinichea se afla imensa parcare din care veniseră el și Mick, înaintând cu greu. Zărea acolo mașina lor închiriată, singurul vehicul silențios, electric, din raza lui vizuală. Mică și argintie, părea ghemuită printre basculantele și excavatoarele din jur. Automobilul copleșit arăta exact cum se simțea Donald, atât pe colina măruntă de pe șantier, cât și pe Colina Capitoliului din Washington.

— Au trecut două luni.

Mick îl plesni cu clipboardul peste braț.

— Ei, m-ai auzit? Au trecut deja două luni, și-aici n-au început să sape decât de șase. Cum a fost posibil?

Donald ridică din umeri în timp ce se îndepărtau de șefii de echipe încruntați, coborând cu greutate dealul, către parcare.

— Poate fiindc-au ales în posturi oficiale oameni care pretind că se ocupă de lucrări din sectorul privat, presupuse el.

Mick râse și-l strânse de umăr.

— Iisuse, Donny, vorbești întocmai ca un afurisit de republican!

— Da? Păi, am senzația că suntem vârâți în asta până peste cap.

Își flutură brațele, arătând adâncitura dintre dealurile pe care le ocoleau, un castron adânc, excavat în sol. Câteva betoniere își turnau încărcătura în gaura largă din centru. Altele așteptau în spatele lor, rotindu-și nerăbdătoare recipientele masive.

— Îți dai seama, întrebă Donald, că una din gropile astea va găzdui clădirea pe care m-au lăsat s-o proiectez? Nu te sperie? Toți acești bani? Toți acești oameni? Pe mine mă-ngrozește, fără îndoială.

Degetele lui Mick i se înfipseră dureros în ceafă.

— Ia-o ușurel. Nu mă bombarda cu atâtea chestii filozofice.

— Vorbesc serios. Miliarde de dolari din impozite se vor cuibări în pământ, luând forma desenată de *mine.* Înainte, totul părea atât de... *abstract.*

— Hristoase, aici nu e vorba de tine și de proiectele tale.

Mick îl pocni pe Donald cu clipboardul pe care-l folosi apoi ca să arate spre câmpul cu containere. Un bărbat le făcea semn, fluturându-și pălăria de cowboy prin aerul încețoșat de praf.

— În plus, continuă Mick în timp ce coteau, îndepărtându-se de parcare, ce șanse sunt să folosească vreodată cineva micul tău buncăr? Aici e vorba de independență energetică. De dispariția cărbunelui. Știi, e ca și cum noi, ceilalți, ne-am construi o casă frumoasă, iar tu, într-un colț, te-ai stresa întrebându-te în ce loc să agăți extinctorul.

— *Micul buncăr?* Donald își duse blazerul la gură când vântul purtă peste ei un val de praf. Știi cu cât de multe etaje *coboară* chestia asta în pământ? Dac-ai așeza-o deasupra, ar fi cea mai înaltă clădire din lume.

Mick râse.

— Nu, nu pentru mult timp. Nu, dacă ai conceput-o tu.

Bărbatul cu pălărie de cowboy se apropiase. Le zâmbi larg în timp ce străbătea întinderea de pământ bătătorit, îndreptându-se spre ei, și Donald îl recunoscu în sfârșit de la televizor: era Charles Rhodes, guvernatorul Oklahomei.

— Sunteți băieții senatorului Thawman?

Avea accentul tărăgănat autentic, asortat cu pălăria, cu cizmele și cu catarama, la rândul lor autentice. Își propti

mâinile în șoldurile largi, cu un clipboard într-una dintre ele.

Mick dădu din cap.

— Da, domnule. Eu sunt congresmenul Webb. Iar el, congresmenul Keene.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Următorul fu Donald.

— Domnule guvernator, zise el.

— Am primit livrarea voastră. Arătă cu clipboardul către zona de depozitare. Cu ceva mai puțin de o sută de containere. Ar trebui să primim câte ceva aproape în fiecare săptămână. Am nevoie de semnătura unuia dintre voi aici.

Mick întinse mâna și luă clipboardul. Donald consideră că i se ivise ocazia să întrebe ceva despre senatorul Thurman, un lucru pe care-și închipuia că un vechi camarad de arme ar fi trebuit să-l știe.

— De ce îi spun unii Thawman?[3]

Mick răsfoi raportul de livrare, cu o pală de vânt ținându-i paginile lipite de suport.

— I-am mai auzit și pe alții zicându-i așa când nu era de față, explică Donald, dar m-am temut să pun întrebări.

Mick își desprinse privirea de pe raport cu un zâmbet larg.

— Fiindcă-n război a fost un ucigaș cu sânge rece, nu?

Donald tresări rușinat. Guvernatorul Rhodes râse.

— N-are legătură, spuse. E adevărat, dar n-are nicio legătură.

Își plimbă privirea de la unul la celălalt. Mick îi întinse clipboardul lui Donald, bătând cu degetul în foaia care se referea la adăpostul în caz de pericol. Donald aruncă o privire pe lista materialelor.

— Băieți, vă e cunoscut proiectul lui de lege anticriogenie? îi întrebă guvernatorul.

Întinse lui Donald un pix, părând să creadă că avea să semneze fără să se uite cu prea mare atenție.

Mick clătină din cap și-și duse mâna streașină la ochi, ferindu-i de soarele Georgiei.

— Anticriogenie? întrebă.

— Da. A, la naiba, asta a fost, probabil, când voi, puștilor, nici măcar nu vă născuserăți. Senatorul Thawman a făcut proiectul de lege care a pus capăt maniei criogenării. A decretat că e ilegal să profiți de oamenii bogați și să-i transformi în cuburi de gheață. Proiectul a ajuns la Curtea Supremă, unde a trecut cu cinci voturi contra patru și imediat

---

[3] *Thaw* înseamnă „dezgheţ” (n. tr.).

zeci de mii de înghețate pe băț, cu bani mulți și minte puțină, au fost decongelate și îngropate așa cum se cuvine. Erau oameni care se criogenaseră în speranța că doctorii din viitor vor descoperi vreo metodă prin care să le extragă capetele de bogătani din propriile funduri bogate!

Guvernatorul râse de propria sa glumă și Mick i se alătură. Un rând al raportului de livrare îi atrase privirea lui Donald. Răsuci clipboardul și i-l arătă guvernatorului.

— Ăă, aici scrie două mii de bobine de fibră optică. Sunt sigur că, pentru proiectul meu, nu e nevoie decât de patruzeci.

— Să văd.

Guvernatorul Rhodes luă clipboardul și scoase din buzunar un alt pix, îi apăsă butonul de trei ori, apoi șterse cantitatea. Scrise un alt număr în lateral.

— O clipă, prețul n-ar trebui să reflecte asta?

— Prețul rămâne același. Semnează și gata.

— Dar...

— Fiule, de aceea plătește Pentagonul pentru ciocane greutatea lor în aur. E contabilitatea guvernului. Mulțumește-te să semnezi, te rog.

— Dar e de *cincizeci de ori* mai multă fibră decât o s-avem nevoie, se plânse Donald, chiar în timp ce-și dădu seama că-și scria numele.

Îi întinse clipboardul lui Mick, care semnă pentru restul achizițiilor.

— Oh, e în ordine. Rhodes luă clipboardul și-și ciupi borul pălăriei. Sunt sigur că-i vor găsi o utilizare undeva.

— Hei, știți ce, spuse Mick, mi-aduc aminte de legea aia anticriogenie. De la facultatea de drept. Au fost niște procese, nu-i așa? Federalii n-au fost acuzați de crimă de câteva familii?

Guvernatorul zâmbi.

— Da, dar lucrurile n-au ajuns prea departe. E greu să dovedești c-au fost uciși niște oameni care fuseseră deja declarați morți. Și-au mai fost și investițiile proaste făcute de Thawman. Alea s-au dovedit a fi de mare ajutor.

Rhodes își îndesă degetul mare sub curea și-și împinse pieptul în afară.

— S-a aflat că îngropase o avere într-una dintre companiile de criogenie înainte de a privi totul în profunzime și de a reconsidera... aspectele *etice.* Poate că bătrânul Thawman și-a pierdut aproape toți banii, dar a sfârșit prin a-și salva fundul la Washington. Și, fiindc-a suferit o asemenea pierdere, a ajuns

să pară un soi de sfânt. Singura apărare mai bună ar fi fost să-și deconecteze mult-iubita mamă odată cu toți ceilalți.

Mick și guvernatorul râseră. Donald nu înțelese ce era atât de amuzant.

— Ei, acum aveți grijă, băieți. Bunul stat Oklahoma va avea un alt transport pentru voi peste câteva săptămâni.

— Sună bine, comentă Mick, înșfăcând și scuturând mâna uriașă a bărbatului din Midwest.

Și Donald strânse mâna guvernatorului, după care el și Mick străbătură istovitoarea distanță care-i despărțea de mașina închiriată. Deasupra, pe fundalul strălucitorului cer al Sudului, se întindeau, ca tot atâtea frânghii albe, dâre de vapori ce dezvăluiau traseele numeroaselor avioane cu reacție decolate de pe aglomeratul aeroport internațional din Atlanta. Pe măsură ce se estompau zgomotele guturale ale șantierului, deveneau audibile lozincile scandate de protestarii anti arme nucleare de dincolo de înaltele garduri de protecție din sârmă. Trecură de poarta bine apărată și paznicul le făcu cu mâna.

— Ei, te deranjează dacă te las la aeroport ceva mai devreme? întrebă Donald. Ar fi bine să plec înainte de ora traficului de vârf și s-ajung la Savannah pe lumină.

— Ai dreptate, spuse Mick cu un zâmbet larg. Diseară ai o întâlnire fierbinte.

Donald râse.

— Bineînțeles, omule. Abandonează-mă și du-te să te simți bine alături de soția ta.

— Mulțumesc.

Mick pescui din buzunar cheile mașinii închiriate.

— Dar, știi, chiar speram c-o să mă inviți să te-nsoțesc. Aș putea cina cu voi doi, aș veni nepoftit la voi acasă, am merge prin baruri ca pe vremuri.

— Nicio șansă, răspunse Donald.

Mick îl bătu pe ceafă și strânse.

— Mda, bine, oricum, distracție plăcută la aniversare.

Când prietenul său îl ciupi de gât, Donald tresări, retrăgându-se.

— Mulțumesc, spuse. N-o să uit să-i transmit lui Helen omagiile tale.

10

2110

• Silozul 1 •

Troy jucă o partidă de Solitaire în vreme ce silozul doisprezece sucomba. Jocul avea ceva care i se părea încântător de narcotizant. Repetiția ținea depresia la distanță chiar mai bine decât pilulele. Lipsa abilității necesare îl trecea dincolo de o simplă distragere a atenției, într-un tărâm al nepăsării depline. Adevărul era că jucătorul câștiga sau pierdea chiar în clipa în care computerul amesteca pachetul de cărți. Restul nu mai era decât un simplu proces de constatare.

Pentru un joc de computer, implica o tehnologie extrem de simplă. În loc de cărți, oferea o simplă rețea de litere și de numere, cu câte un asterisc, ampersand, simbolul procentelor sau semnul plus care să desemneze culoarea cărții de joc. Pe Troy îl deranja faptul că nu știa ce simbol însemna cupă, treflă sau caro. Deși faptul era arbitrar, deși nu conta cu adevărat, se simțea frustrat fiindcă nu știa.

Dăduse peste joc din întâmplare, în vreme ce căuta prin niște foldere. Avusese nevoie de mai multe experimente ca să-și dea seama cum se puteau întoarce cărțile pe față cu bara de spațiu și cum să le mute cu tastele săgeți, dar avea timp din belșug pentru așa ceva. În afară de întâlnirile cu șefii departamentelor, de răsfoirea notițelor lui Merriman și de împrospătarea cunoștințelor legate de conținutul Ordinului, avea numai și numai timp. Timp să se prăbușească în baia de lângă birou și să plângă până când i se prelingeau mucii pe bărbie, timp să stea tremurând sub dușul fierbinte, timp să-și ascundă pastilele în falcă și să le scoată în momentul în care suferința era mai cumplită, timp să se-ntrebe de ce nu mai aveau medicamentele același efect, chiar și atunci când dubla doza din proprie inițiativă.

Poate că forța narcotizantă a jocului era însuși motivul existenței sale, motivul pentru care se străduise cineva să-l inventeze, motivul pentru care-l păstraseră ascuns toți conducătorii care se succedaseră până la el. Citise asta pe fața lui Merriman pe durata coborârii cu liftul de la sfârșitul schimbului lui. Chimicalele nu făceau altceva decât să îndepărteze cea mai cumplită parte a suferinței, durerea aceea

indescriptibilă. Dar rănile mai ușoare reapăreau la suprafață. Accesele de tristețe cu debut brusc trebuiau să provină de undeva.

Ultimele câteva cărți ajunseră la locurile lor în timp ce mintea îi hoinărea. Computerul amestecase pachetul pentru o victorie și Troy își asumă întregul merit al confirmării ei. Mesajul BUNĂ TREABĂ! apăru pe ecran, scris cu majuscule. Era bizar de satisfăcător să-i spună asta un joc improvizat de un amator – să-i spună că făcuse treabă bună. Îi dădea o senzație de împlinire, senzația că *realizase* ceva în acea zi din viața lui.

Lăsă mesajul pe ecran și-și roti privirea prin birou, în căutarea unei alte ocupații. Avea amendamente de făcut în Ordin și de scris anunțuri pentru conducătorii celorlalte silozuri și trebuia să se asigure că vocabularul acestor note corespundea cu standardele în continuă schimbare.

El însuși îl percepea greșit, spunând adesea buncăre în loc de silozuri. Celor care trăiseră în timpul Moștenirii le era greu. Un vocabular vechi și un anume mod de a vedea lumea persistau, în pofida medicamentelor. Îi invidia pe bărbații și pe femeile din celelalte silozuri, pe cei care se născuseră și aveau să moară în propriile lor lumi minuscule, care aveau să se îndrăgostească și să se lecuiască de dragoste, care urmau să-și păstreze rănile în memorie, să le simtă, să învețe din ele, să fie schimbați de ele. Îi invidia chiar mai mult decât le invidia pe femeile din silozul lui, care rămâneau în bărcile de salvare ale somnului lor îndelungat…

Cineva bătu în ușa lui deschisă. Își ridică privirea și îl văzu în prag pe Randall, care lucra în cabinetul de psihologie de vizavi. Cu o mână îi făcu semn să intre, iar cu cealaltă minimiză jocul. Răsfoi exemplarul Ordinului de pe biroul său, străduindu-se să pară ocupat.

— Am făcut rost de raportul despre credințe pe care l-ați cerut.

Randall flutură un dosar.

— Oh, bine. Bine.

Troy luă dosarul. Întotdeauna existau dosare. Îi aduceau aminte de cele două grupuri care construiseră acel loc: politicienii și doctorii. Ambele erau blocate într-o eră anterioară, a hârtiilor. Sau era cu putință ca niciunii să nu aibă încredere în nicio informație pe care nu puteau s-o rupă sau s-o ardă?

— Șeful silozului șase are un nou înlocuitor, selecționat și prezentat. Vrea să programeze o discuție cu dumneavoastră, să oficializeze înscăunarea.

— Oh. OK.

Troy răsfoi dosarul și văzu copii tipărite ale înregistrărilor din camera de comunicații, referitoare la fiecare siloz. Aștepta cu plăcere o nouă ceremonie de instalare. Orice însărcinare pe care o mai îndeplinise deja îl speria mai puțin.

— Și raportul despre numărul populației din silozul treizeci și doi e oarecum îngrijorător.

Randall veni lângă birou și-și umezi degetul cu limba înainte de a căuta printre hârtii, iar Troy aruncă o privire spre monitor, asigurându-se că minimizase jocul.

— Se apropie de numărul maxim, și asta foarte repede. Doctorul Haines crede c-ar putea fi vorba de un lot prost de implanturi pentru controlul nașterilor. Șeful silozului treizeci și doi, un oarecare Biggers... Uite-l.

Randall scoase raportul.

— Biggers respinge ipoteza, susținând că nicio femeie cu implant activ n-a rămas însărcinată. El crede că loteria e manipulată sau că la computerele noastre s-a dereglat ceva.

— Hm.

Troy luă raportul și-l studie cu atenție. Silozul treizeci și doi ajunsese la un număr de nouă mii de locuitori, iar vârsta medie scăzuse sub douăzeci și cinci de ani.

— Să programăm o convorbire pentru mâine-dimineață, ca primă activitate a zilei. Nu-nghit povestea cu loteria manipulată. Nici măcar n-ar trebui s-o mai organizeze, nu? Vor să continue până nu mai au spațiu?

— Așa ziceam și eu.

— Iar calculul populației din toate silozurile se face cu același computer.

Troy încercă să rostească fraza astfel încât să nu sune a întrebare, dar asta era. El nu reușea să-și aducă aminte.

— Da, confirmă Randall.

— Ceea ce-nseamnă că suntem mințiți. Vreau să spun că așa ceva nu se poate petrece peste noapte, nu? Biggers n-avea cum să nu-și dea seama ce-o să se-ntâmple, ceea ce presupune c-a știut mai de mult, astfel încât fie e complice, fie a pierdut controlul.

— Exact.

— OK. Ce știm despre locțiitorul lui?

— Umbra lui? Randall ezită. Va trebui să-i scot dosarul, dar știu că și-a ocupat locul cu ceva vreme în urmă. E acolo dinainte de începerea schimburilor noastre.

— Bun. O să vorbesc cu el mâine. Singur.

— Credeți c-ar trebui să-l înlocuim pe Biggers?

Troy dădu din cap cu un aer sumbru. Ordinul era clar în privința problemelor inexplicabile: *Începeți de la vârf. Presupuneți că justificarea e o minciună.* Din cauza regulilor, el și Randall vorbeau despre scoaterea unui om din funcție de parcă ar fi fost o mașină stricată.

— OK, mai e ceva...

Răpăitul ghetelor de pe coridor le întrerupse gândurile. Își ridicară amândoi privirea când Saul dădu buzna în încăpere, cu ochii măriți de spaimă.

— Domnilor.

— Saul. Ce se petrece?

Specialistul în comunicații arăta de parcă ar fi văzut o mie de stafii.

— Avem nevoie de dumneavoastră în camera de comunicare, domnule. Imediat.

Troy se ridică, îndepărtându-si scaunul de birou. Randall era chiar în spatele lui.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Saul o porni în grabă pe coridor.

— De silozul doisprezece, domnule.

Trecură toți trei în fugă pe lângă un bărbat urcat pe o scară ca să înlocuiască un tub luminos lung, a cărui strălucire pălise, capacul dreptunghiular de deasupra capului său atârnând deschis, ca o ușă către ceruri. Troy își dădu seama că respira precipitat, străduindu-se să țină pasul.

— *Ce-i* cu silozul doisprezece? gâfâi el.

Saul îi aruncă o privire peste umăr, cu fața schimonosită de îngrijorare.

— Cred că-l pierdem, domnule.

— Ce pierdem, contactul? Nu puteți lua legătura cu ei?

— Nu. *Îl* pierdem, domnule. Pierdem *silozul.* Cu totul.

11

2049

Savannah, Georgia

Donald nu era adeptul șervetelor, dar respectă bunele maniere scuturând bucata de pânză împăturită și așternându-și-o pe coapse. Toate celelalte șervete și accesorii de pe masă fuseseră aranjate într-o piramidă decorativă, care se înălța în mijlocul argintăriei. Din câte-și aducea minte, pe când era în liceu, la Corner Diner nu aveau șervete de pânză. Oare nu foloseau niște distribuitoare de șervețele de hârtie pline de urme de lovituri și crestături pricinuite de întrebuințarea în exces? Până și micile solnițe pentru sare și piper, cu capacele lor argintii, deveniseră mai extravagante. Un vas cu ceea ce presupunea că era sare de mare stătea alături de aranjamentul floral, iar dacă voiai piper, trebuia să aștepți să vină cineva să-l deschidă și să ți-l presare peste mâncare.

Începu să-i spună asta soției sale, dar văzu că ea se uita peste umărul lui, la separeul din spate. Se răsuci în scaun, vinilinul autentic scârțâind sub el. Aruncă o privire spre cuplul mai vâstnic, instalat în separeul unde stătuseră ei la prima întâlnire.

— Jur că pe ăla le-am cerut să ni-l rezerve, spuse.

Privirea soției sale alunecă spre el.

— Probabil că au fost derutați când l-am descris. Donald dădu din mână. Sau poate că m-a derutat ceva când vorbeam la telefon.

Ea își flutură degetele.

— Iubitule, n-are importanță. Am fi putut să mâncăm brânză la grătar acasă și aș fi fost încântată. Mă uitam pur și simplu în gol.

Helen își despături propriul șervet cu o atenție plină de delicatețe, aproape ca și cum i-ar fi studiat pliurile, descoperind cum să-l aranjeze la loc, cum să aducă un obiect dezasamblat la starea inițială. Chelnerul se apropie în grabă și le umplu paharele cu apă, iar câțiva stropi pătară, din neglijență, fața de masă albă. Își ceru scuze fiindcă fuseseră făcuți să aștepte, apoi plecă, lăsându-i în continuare în așteptare.

— Locul ăsta s-a schimbat cu siguranță, spuse Donald.

— Da. S-a mai maturizat.

Întinseră amândoi mâinile după paharele cu apă în același timp. Donald zâmbi și-l ridică pe al lui.

— Cincisprezece ani din ziua în care tatăl tău a făcut o greșeală, mutându-și mai târziu ora stingerii.

Helen surâse și-și ciocni paharul de al lui.

— Pentru încă cincisprezece, spuse.

Băură.

— Dacă localul ăsta o ține tot așa, peste cincisprezece ani n-o să ne mai putem permite să mâncăm aici, zise Donald.

Helen râse. Aproape că nu se schimbase de la acea primă întâlnire. Sau poate dădea impresia asta fiindcă schimbările erau atât de subtile. Ar fi fost cu totul altceva dacă s-ar fi întâlnit la restaurant din cinci în cinci ani și ar fi văzut modificări pronunțate, toate în același timp. Era modul în care îmbătrâneau mai degrabă frații, nu verii îndepărtați.

— Mâine pleci? întrebă Helen.

— Da, dar la Boston. Mă-ntâlnesc cu senatorul.

— De ce la Boston?

El își flutură mâna.

— Face unul dintre tratamentele alea nano. Cred că stă închis acolo fără întrerupere câte o săptămână sau două. Totuși, reușește cumva să lucreze, să facă tot ce are de făcut...

— Da, punându-și favoriții să se abată din drumul *lor*...

— Nu suntem favoriții lui, râse Donald.

— ...să vină să-i sărute inelul și să-i lase ofrandele de smirnă.

— Ei, haide, nu-i așa.

— Îmi fac doar griji, fiindcă te soliciți prea mult. Cât din timpul liber îți petreci lucrând la proiectul lui?

O grămadă, ar fi vrut el să spună. Ar fi vrut să-i spună soției sale cât de istovitoare era fiecare oră, dar știa cum ar fi reacționat.

— Nu-mi ia atât de mult timp precum îți închipui.

— Serios? Fiindcă mi se pare că e singurul lucru despre care te-aud vorbind. Nici măcar nu știu ce altceva mai trebuie să faci.

Chelnerul trecu pe lângă ei cu o tavă plină cu băuturi și le spuse că nu mai dura decât un minut. Helen începu să studieze meniul.

— O să-mi termin partea de proiect în câteva luni, îi zise el. Și pe urmă n-o să te mai plictisesc cu așa ceva.

— Scumpule, nu mă plictisești. Numai că nu vreau să profite

de tine. Nu te-ai angajat să faci așa ceva. Te-ai hotărât să *nu* fii arhitect, ți-aduci aminte? Altminteri, ai fi putut rămâne acasă.

— Iubito, vreau să știi. Își coborî vocea. Proiectul ăsta, la care lucrăm, e...

— E cu adevărat important, știu. Mi-ai spus și te cred. Apoi, în momentele tale de îndoială, ai recunoscut că rolul tău în întregul aranjament e oricum superfluu, că lucrezi la ceva care nu va fi folosit niciodată.

Donald uitase că avuseseră o asemenea discuție.

— Pur și simplu o să mă bucur când o să se termine, adăugă ea. Din partea mea, n-au decât să care barele de combustibil nuclear cu camionul prin *cartierul nostru.* Să-ngroape totul, să niveleze pământul deasupra și să uităm toată povestea.

Asta era cu totul altceva. Donald se gândi la telefoanele și la e-mailurile pe care le primea din district, la toate articolele cu titluri de-o șchioapă din ziare și la temerile nejustificate legate de traseul pe care aveau să fie transportate barele de combustibil uzat din port, fiindcă autocamioanele urmau să treacă pe lângă periferia Atlantei. De fiecare dată când auzea un cuvințel despre proiect, Helen nu se gândea decât la timpul pe care și-l irosea Donald, în loc să se ocupe de ceea ce ar fi trebuit. Sau că ar fi putut face același lucru rămânând în Savannah.

Își drese glasul.

— Prin urmare... Ezită. A fost și Anna pe șantier azi?

Îl privi pe deasupra buzei paharului și în clipa aceea Donald înțelese la ce se gândea de fapt soția lui când venea vorba de INST-ISE și despre barele de combustibil. Era starea de nesiguranță generată de faptul că el colabora cu *Anna* și că se afla atât de departe de casă.

— Nu. Clătină din cap. Nu, de fapt nu ne vedem. Ne trimitem unul altuia planurile. Pe șantier am fost eu și Mick, numai noi doi. El coordonează aprovizionarea cu majoritatea materialelor și echipele.

Chelnerul își făcu apariția, scoase din buzunarul șorțului un carnețel negru și-și deschise pixul cu un clic.

— Vă pot oferi ceva de băut?

Donald comandă două pahare de Merlot, vinul casei. Helen refuză aperitivul oferit.

— De fiecare dată când îi rostesc numele, spuse, imediat după plecarea chelnerului spre bar, tu îl pomenești pe Mick. Nu mai schimba subiectul.

— Te rog, Helen, se poate să nu mai vorbim despre ea? Donald își împreună mâinile pe masă. De când am început să lucrez la proiectul ăsta, n-am văzut-o decât o singură dată. Am aranjat lucrurile astfel încât să nu fie nevoie să ne-ntâlnim, fiindcă știam că n-o să-ți placă. Nu simt nimic pentru ea, iubito. Absolut nimic. Te rog. Asta e noaptea noastră.

— Colaborarea cu ea te face să ai îndoieli?

— Îndoieli legate de ce? De acceptarea acestei însărcinări? Sau de faptul că sunt arhitect?

— Legate de... *orice.*

Helen aruncă o privire spre separeul celălalt, cel pe care ar fi trebuit să-l rezerve el.

— Nu. Dumnezeule, nu. Iubito, ce motive ai să spui așa ceva?

Chelnerul se întoarse cu vinul lor. Își deschise carnețelul negru cu un bobârnac și îi privi întrebător.

— V-ati hotărât?

Helen își deschise meniul și se uită de la chelner la Donald.

— Eu o să iau ca de obicei, spuse.

Și arătă cu degetul ceea ce fusese cândva un simplu sendviș cu brânză la grătar și garnitură de cartofi prăjiți și care acum însemna rosii verzi prăjite, brânză Gruyere, o glazură din miere și arțar și cartofi julien prăjiți, cu sos tartar.

— Și dumneavoastră, domnule?

Donald se uită la meniu. Conversația îl tulburase și se simțea presat să ia o hotărâre, și s-o facă repede.

— Eu cred c-o să-ncerc altceva, spuse, câtuși de puțin inspirat la alegerea cuvintelor.

12

2110

• Silozul 1 •

Silozul doisprezece cădea si, la sosirea lui Troy și a celorlalți, conversațiile prin radio suprapuse și duhoarea de transpirație umpleau camera de comunicații. Patru bărbați se îngrămădiseră în jurul unei stații de emisie-recepție la care lucra de obicei un singur operator. Cei patru arătau exact așa cum se simțea Troy: panicați, depășiți de situație, dornici să se ghemuiască într-o ascunzătoare. Asta avu darul să-l calmeze. Panica lor era forța lui. Putea să găsească un truc. Putea să-și păstreze calmul.

Doi bărbați purtau cămăsi de noapte în locul salopetelor portocalii, ceea ce sugera că oamenii din schimbul precedent fuseseră treziți și chemați la lucru. Troy se întrebă de cât timp avea probleme silozul doisprezece în momentul în care se hotărâseră în sfârșit să*-l* cheme.

— Ce e nou? îl întrebă Saul pe un bărbat mai vârstnic, care ținea o cască în dreptul unei urechi.

Omul se întoarse, cu chelia lucindu-i în lumina lămpilor din tavan, cu ridurile de pe frunte brobonite de transpirație, cu sprâncenele albe înălțate a îngrijorare.

— Nu reușesc să dau de nimeni care să răspundă la server, spuse.

— Dă-ne pur și simplu fluxurile audio și video emise din doisprezece, ceru Troy, arătându-l cu degetul pe unul dintre ceilalți trei operatori.

Un bărbat pe care-l întâlnise pentru prima oară cu vreo săptămână în urmă își scoase casca și schimbă poziția unui comutator. Difuzoarele din încăpere începură să zumzăie de larma țipetelor și a comenzilor suprapuse. Toată lumea își încetă activitatea și ascultă.

Un bărbat alb, un tip între treizeci și patruzeci de ani, le arătă pe rând zeci de fluxuri video. Era haos pretutindeni. Într-unul apărea imaginea unei scări în spirală, ticsită de oameni care se împingeau și se îmbrânceau. Un cap dispăru, cineva căzuse, fiind probabil călcat în picioare când ceilalți își continuaseră drumul. Aveau cu toții ochii măriți de spaimă, își încleștaseră maxilarele sau țipau.

— Să vedem camera serverului, spuse Troy.

Bărbatul din fața panoului de comandă tastă ceva. Imaginea oamenilor îngrămădiți dispăru, fiind înlocuită de o alta, calmă, a unor dulapuri neclintite. Pe carcasa serverului și pe grătarul din podea vibra lumina pâlpâitoare a lămpii de deasupra, semnalul unui apel la care nu răspundea nimeni.

Se simțea neobișnuit de calm.

— Încă ne mai străduim să ne dăm seama, domnule.

Cineva îi îndesă un dosar în mâini. Pe coridor se opriseră câțiva oameni și toți trăgeau cu ochiul înăuntru. Veștile se răspândeau, lumea se aduna. Troy simți sudoarea prelingându-i-se pe ceafă, încă însoțită de acel calm nefiresc, de resemnarea în fața acelei inevitabilități statistice.

Emisă de una dintre stațiile radio, o voce disperată se înălță peste celelalte, panica fiind palpabilă:

— *...răzbat. Fir-ar să fie, izbesc în ușă, or s-o spargă. Or să treacă prin ea...*

Toată lumea din camera de comunicații își ținu răsuflarea, încetând orice activitate în timp ce asculta și aștepta. Troy era convins că știa despre ce ușă vorbea bărbatul cuprins de panică. Între cantină și sas nu era decât o singură ușă. Ar fi trebuit să fie mai rezistentă. Multe lucruri ar fi putut să fie mai rezistente.

— *Sunt singur aici, băieți. Or să treacă. Drăcia dracului, or să treacă...*

— Ăsta e un ajutor de șerif? întrebă Troy.

Răsfoi fișierul. Erau actualizările situației, primite de la șeful IT-ului din silozul doisprezece. Nicio alarmă. Doi ani de la ultima curățire. La ultima măsurătoare, pentru indicele spaimei fusese notat un opt. Destul de ridicat, dar nu prea scăzut.

— Da, cred că e un ajutor de șerif, răspunse Saul.

Bărbatul de la fluxul video se uită la Troy.

— Domnule, o s-avem un exod în masă.

— Stațiile lor radio sunt blocate, da?

Saul dădu din cap.

— Am închis releele. Pot vorbi între ei, atât și nimic mai mult.

Troy simți nevoia să se întoarcă și să întâlnească privirile chipurilor curioase de pe coridor.

— Bine, spuse el.

Într-o astfel de situație prioritatea era limitarea revoltei: n-o

lăsa să se întindă în celulele alăturate. Era un cancer. Extirpă-l. Nu jeli pierderea.

Stația radio pârâi.

— *...aproape c-au pătruns, aproape c-au pătruns, aproape c-au pătruns...*

Troy încercă să-și imagineze debandada, mulțimea înghesuită, panica răspândită peste tot. Ordinul spunea clar să nu intervină, dar cugetul lui era tulbure. Întinse o mână către radiooperator.

— Vreau să vorbesc cu el, spuse.

Toate capetele se întoarseră spre el. Mulțimea căreia îi mergea foate bine respectând protocolul împietrise. După o pauză, i se puse în palmă receptorul. Troy nu șovăi. Strânse microfonul în mână.

— Ajutorule de șerif?

— *Alo? Șerifule?*

Operatorul afișă fluxurile video și-și flutură mâna, arătând către unul dintre monitoare. În colțul ecranului era un „72”, numărul etajului, iar un bărbat în uniformă cenușie căzuse peste un birou. În mâna lui era un pistol, iar în jurul tastaturii, o baltă de sânge.

— Ăsta e șeriful? întrebă Troy.

Operatorul își șterse fruntea și dădu din cap.

— *Șerifule? Ce să fac?*

Troy activă microfonul.

— Șeriful e mort, îi spuse ajutorului său, surprins de fermitatea propriei sale voci.

Rămase cu degetul pe butonul de emisie și cântări soarta acelui străin. Ideea că majoritatea locuitorilor silozurilor se credeau singuri i se contură clar în minte. N-aveau idee de existența celorlalți, de adevăratul scop al existenței lor. Și acum el stabilise contactul, o voce fără trup, venind din nori.

Unul dintre fluxurile video îl arătă pe ajutorul de șerif, care strângea în mâini un receptor, firul acestuia spiralând către stația radio fixată în perete. Numărul etajului afișat în colțul ecranului era „1”.

— Trebuie să te-ncui în celula de detenție, îi transmise Troy prin radio, constatând că, dintre toate soluțiile, cea mai puțin evidentă era cea mai bună. Sau, cel puțin, era o soluție temporară. Asigură-te că ai la tine toate seturile de chei.

Se uită la bărbatul de pe ecran. Toti cei aflați în încăpere, dar și cei de pe coridor, se uitau la bărbatul de pe ecran.

Ușa biroului securității de la etajul de sus se vedea în imaginea deformată primită de la camera de supraveghere. Din cauza obiectivului, marginile ușii păreau să se bombeze spre exterior. Pe urmă, centrul ușii se bombă *spre interior,* din pricina gloatei, care o spărgea. Ajutorul de șerif nu răspunse. Lăsă microfonul să cadă și se grăbi să-și ocolească biroul. Când o întinse după chei, mâna îi tremura atât de tare încât mișcarea se vedea în imaginea neclară redată de cameră.

Ușa crăpă pe mijloc, pe lungime. În camera de comunicații, cineva inspiră zgomotos. Troy ar fi vrut să se lanseze în calcule statistice. Studiase și se antrenase ca să se afle la celălalt capăt al întregii povești, să conducă, în cazul unei catastrofe, un mic grup de oameni – nu pe *toți.*

Poate că de aceea era atât de calm. Privea o oroare în mijlocul căreia ar fi trebuit să se afle, prin care ar fi trebuit să treacă până la capăt, trăind-o și murind.

Ajutorul șerifului luă, în sfârșit, cheile. Traversă încăperea în fugă, ieșind din câmpul vizual. Troy și-l imagină luptându-se, stângaci, cu încuietoarea celulei, în vreme ce ușa biroului exploda spre interior și o mulțime furioasă se împingea prin gaura din lemnul despicat. Era o ușă solidă, rezistentă, dar nu suficient de rezistentă. Era imposibil să-ți dai seama dacă ajutorul de șerif apucase să ajungă în siguranță. Deși nu conta. Soluția era provizorie. Totul era provizoriu. Dacă deschideau ușile, dacă reușeau să iasă, soarta ajutorului de șerif ar fi fost mai cumplită decât călcarea în picioare.

— Ușa interioară a sasului e deschisă, domnule. Oamenii încearcă să iasă.

Troy dădu din cap. Necazurile începuseră probabil la IT, iar de acolo se răspândiseră. Poate că de vină fusese șeful, dar mai probabil umbra lui. Cineva care putea rescrie programele. În asta consta problema: era nevoie de cineva care să conducă, de cineva care să păstreze secretele. Unii n-aveau să reușească. Din punct de vedere statistic, era previzibil. Își reaminti că era inevitabil, cărțile fuseseră deja făcute, jocul nu aștepta decât să fie dus până la sfârșit.

— Domnule, avem o spărtură. Ușa de la ieșire, domnule.

— Deschideți imediat canistrele, spuse Troy.

Saul stabili legătura radio cu camera de control, situată pe același culoar, și transmise mesajul. O ceață albă invadă imaginea sasului.

— Protejați sala serverelor, adăugă Troy. Încuiați-o.

Memorase această parte a Ordinului.

— Verificați să avem o copie de siguranță recentă, pentru orice eventualitate. Și alimentați-i cu energia noastră.

— Da, domnule.

Cei care aveau câte ceva de făcut păreau mai puțin neliniștiți decât ceilalți oameni din încăpere, care se foiau nervoși, privind și ascultând.

— Unde e imaginea mea din exterior? întrebă Troy.

Scena cețoasă, cu oamenii care se-mpingeau unii în spatele altora printr-un nor alb, cedă locul unei imagini extinse a exteriorului, cu o mulțime claustrofobică alergând pe un teren arid, cu oameni căzând în genunchi, înfigându-și unghiile în obraji și în gât, cu o pâclă tălăzuitoare înălțându-se de pe rampa incredibil de aglomerată.

În camera de comunicații nimeni nu se clinti și nu scoase niciun cuvânt. De pe coridor se auzi un țipăt slab. Troy n-ar fi trebuit să lase pe nimeni să stea acolo, privind.

— OK, spuse. Închideți-o.

Imaginea din exterior se înnegri. N-avea niciun sens să vadă cum se încăiera gloata croindu-și drum înapoi, să vadă cum bărbați și femei mureau pe dealuri.

— Vreau să știu de ce s-a-ntâmplat asta. Se întoarse și îi studie pe ceilalți bărbați din încăpere. Vreau s-o știu, și vreau să știu ce-avem de făcut ca să-mpiedicăm așa ceva data viitoare. Le înapoie dosarul și microfonul operatorilor așezați la posturile lor. Deocamdată nu le spuneți nimic celorlalți conducători de silozuri. Nu înainte de a avea răspunsuri la întrebările lor.

Saul ridică mâna.

— Și cum rămâne cu oamenii care n-au ieșit din doisprezece?

— Singura diferență dintre cei din doisprezece și cei din treisprezece e că în doisprezece nu vor mai exista alte generații. Atâta tot. Toată lumea din silozuri o să moară într-o bună zi. Murim cu toții, Saul. Chiar și noi. Azi e rândul celor din doisprezece. Arătă spre monitorul întunecat cu o mișcare a capului și se strădui să nu-și imagineze ce se petrecea de fapt acolo. Știam că așa ceva urma să se-ntâmple și știm că nu e ultima oară. Să ne concentrăm asupra celorlalți. Să-nvățăm din cele petrecute.

În jurul lui, mulți dădură aprobator din cap.

— Vreau raporturi individuale până la sfârșitul acestui schimb, continuă Troy, simțind pentru prima oară că era

conducător, că avea ce coordona. Și, dacă poate fi pus pe picioare cineva din personalul IT-ului din doisprezece, interogați-l cât mai amănunțit. Vreau să știu cine, de ce și cum.

Câțiva dintre oamenii istoviți din încăpere se crispară înainte de a-și da silința să pară ocupați. Grupul de pe coridor se retrase când bărbații își dădură seama că spectacolul de terminase și că șeful se îndrepta spre ei.

Șeful.

Troy simți pentru prima oară deplinătatea poziției, greutatea apăsătoare a responsabilității. Se întoarse în biroul său printre șoapte și priviri piezișe. Unii dădeau din cap compătimitori și aprobatori, cu recunoștință pentru că ei înșiși ocupau posturi mai puțin înalte. Trecu pe lângă toți cu pași mari.

Mai mulți vor încerca să scape, se gândi. În ciuda tuturor pregătirilor lor minuțioase, era imposibil să creezi ceva infailibil. Cel mai bun lucru pe care-l aveau de făcut era să planifice viitorul, să acumuleze rezerve, să nu jelească nicidecum cilindrul întunecat și fără viață în timp ce era înlăturat, iar altele erau transformate, oferindu-li-se speranță.

Odată întors în birou, închise ușa și se sprijini de ea pentru o clipă. Ușoara transpirație cauzată de mersul grăbit îi lipi umerii de salopetă. Respiră de câteva ori adânc înainte de a traversa spațiul care-l despărțea de masă și-și sprijini mâna pe exemplarul său din Ordin. Continua să se teamă că înțeleseseră totul greșit. Cum ar fi putut o droaie de doctori să prevadă orice? Avea să fie mai ușor pe măsură ce aveau să se perinde mai multe generații, timp în care oamenii aveau să uite, iar șoaptele transmise din gură-n gură de la primii supraviețuitori aveau să devină neclare?

Troy nu era sigur. Se uită la peretele lui plin de diagrame, la imensul plan pe care apăreau toate silozurile răspândite printre dealuri, cincizeci de cercuri plasate la fel ca stelele unui steag vechi, în slujba căruia se aflase cândva.

Un tremur puternic îi străbătu trupul: umerii, coatele și palmele îi zvâcniră. Se prinse de marginea biroului până când își reveni. Deschise sertarul de sus, luă un marker rosu și se îndreptă spre planul imens, cu pieptul încă zguduit de spasme.

Înainte de a se gândi la permanența acțiunii sale, la faptul că semnul făcut de el avea să fie văzut de toți conducătorii din schimburile următoare, că s-ar fi putut transforma într-un obicei, într-o acțiune preluată de succesorii săi, desenă un „X" gros peste silozul doisprezece.

Markerul scârțâi când îl trase cu violență peste hârtie. Părea să țipe. Troy clipi, vrând să scape de imaginea cețoasă a „X”-ului rosu, și se lăsă în genunchi. Se aplecă în față, până ce i se sprijini din nou fruntea pe teancul înalt de hârtii, și planurile vechi foșniră și se mototoliră când suspinele puternice îi zguduiră pieptul.

Cu mâinile în poală, cu umerii gârboviți sub povara unei alte misiuni pe care fusese presat s-o accepte, Troy plânse. Își sugrumă urletele cât mai mult cu puțință, ca să nu fie auzit din biroul de vizavi.

13

2049

Spitalul RYT,
Centrul Medical Dwayne

Donald făcuse turul Pentagonului o dată, fusese de două ori la Casa Albă, intrase și ieșise din clădirea Capitoliului de o duzină de ori pe săptămână, dar nimic din ceea ce văzuse în Washington nu-l pregătise pentru sistemul de pază din jurul Centrului Medical Dwayne al RYT. Verificările îndelungate făceau ora alocată întâlnirii sale cu senatorul să pară irosită fără folos.

Înainte de a reuși să treacă de aparatele ce scanau întregul trup care barau drumul către aripa nanobiotehnologiei, fusese dezbrăcat, primise drept haine un costum de protecție medical din două piese, ambele verzi, i se luase o mostră de sânge și permisese fiecărui soi de scaner și de lumină strălucitoare să-i inspecteze ochii și să-i înregistreze – după cum i se spusese – în infraroșu, configurația vaselor capilare din zona feței.

Pătrunzând tot mai adânc în secția NBT, dădeau peste uși grele și bărbați voinici care blocau intrările tuturor coridoarelor. Când îi remarcă pe agenții din serviciul secret – cărora li se permisese să-și păstreze costumele și ochelarii de soare –, Donald știu că se apropia de destinație. O asistentă îl scană la trecerea dincolo de un ultim grup de uși din oțel inoxidabil. Camera nanobiotică îl aștepta în interior.

El se uită cu îngrijorare la mașina imensă. Nu mai văzuse așa ceva decât în dramele de la televizor și, în realitate, dimensiunile erau chiar mai mari, mai amenințătoare. Părea un mic submarin izolat la etajele superioare ale RYT-ului. Furtunuri și cabluri de sârmă se îndepărtau, în mănunchiuri, de exteriorul de un alb fără pată. Pe întreaga lungime erau înșirate mai multe ferestre mici de sticlă, care te duceau cu gândul la hublourile unei nave.

— Sunteți sigură că nu e niciun pericol dacă intru? Se întoarse către asistentă. Pentru că-l pot vizita mai târziu, oricând.

Femeia zâmbi. Avea între douăzeci și treizeci de ani, își purta părul adunat la ceafă, într-o coadă, și era frumoasă într-un mod nesofisticat.

— Nu e absolut niciunul, îl asigură ea. Naniții nu vor interacționa cu corpul dumneavoastră. Tratăm adesea mai mulți pacienți în aceeași încăpere.

Îl conduse către extremitatea mașinii și roti volantul care o închidea. O trapă se deschise, desprinzându-se de etanșările de cauciuc cu un zgomot cleios, de sfâșiere, lăsând, din pricina diferenței de presiune, să scape o pală de aer, ca o răsuflare ușoară.

— Dacă nu există absolut niciun pericol, de ce sunt pereții atât de *groși?*

Un râset slab.

— N-o să pățiți nimic. Asistenta îi arătă trapa. La scurt timp după ce o să-nchid această ușă etanșă veți auzi un țiuit scurt și se va descuia cea dinspre interior. Răsuciți roata și împingeți ca să deschideți.

— Sufăr de o ușoară claustrofobie, recunoscu Donald.

Dumnezeule, ce putea să zică! Era adult. Nu putea să spună că nu voia să intre și cu asta basta? De ce accepta să facă așa ceva?

— Vă rog să intrați, domnule Keene.

Infirmiera îi puse o mână pe spate. Cumva, insistența femeii tinere și frumoase care-l privea se dovedi mai puternică decât teama lui abjectă de capsula supradimensionată, ticsită de mașini invizibile. Se pierdu cu firea și se trezi aplecându-se ca să treacă dincolo de mica trapă, cu gâtul încordat de spaimă.

Ușa din spatele lui se închise cu un zgomot surd, lăsându-l într-un spațiu curbat, în care două persoane ar fi încăput cu greutate. Încuietoarea pătrunse cu zgomot în toc. De o parte și de alta, în pereții arcuiți erau încastrate banchete mici, argintii. Încercă să rămână în picioare, dar mătura plafonul cu creștetul.

Un zumzet furios umplu încăperea. Lui i se zbârli părul de pe ceafă și aerul păru să se-ncarce cu electricitate. Căută un interfon, o cale de comunicare cu senatorul prin ușa interioară, ca să nu fie nevoit să înainteze mai mult. Avea senzația că nu putea să respire; trebuia să *iasă.* De ușa exterioară nu era atașată nicio roată. Totul scăpase de sub controlul lui...

Încuietoarea dinspre interior păcăni. Donald se întinse spre ușă și-i încercă mânerul. Ținându-și respirația, deschise trapa și scăpă din micul sas, pătrunzând în încăperea mai mare din centrul capsulei.

— Donald!
Senatorul Thurman își ridică privirea dintr-o carte groasă. Stătea tolănit pe una dintre banchetele care se întindeau pe un întreg perete al acelui cilindru lung. Pe o măsuță se aflau un carnet de notițe, un pix și o tavă de plastic cu rămășițele cinei.
— Salut, domnule, spuse el, deschizându-și cu greu buzele.
— Nu sta acolo, intră. Îi lași pe nemernici să iasă.
În ciuda tuturor impulsurilor sale, Donald trecu pragul și închise ușa, iar senatorul Thurman râse.
— Poți și să respiri, fiule. Dacă ar vrea, ar putea pătrunde în tine direct prin piele.
El lăsă aerul să-i iasă din piept și se cutremură. Poate că nu era decât imaginația, dar simțea ușoare împunsături de ac pe toată suprafața pielii, mușcături ca ale țânțarilor minusculi din Savannah, din zilele de vară.
— Nu poți să-i simți, spuse senatorul. Totul e numai în capul tău. Ei știu care e diferența dintre tine și mine.
Donald își coborî privirea și-și dădu seama că-și scărpina brațul.
— Stai jos.
Thurman îi arătă bancheta din fața celei pe care stătea el. Avea echipament de protecție de aceeași culoare și o barbă nerasă de câteva zile. Donald observă că extremitatea opusă a capsulei se deschidea într-o mică baie, cu un duș cu furtun flexibil prins de perete. Thurman își coborî picioarele goale de pe banchetă, înșfăcă o sticlă cu apă pe jumătate goală și bău o înghițitură. Donald îi dădu ascultare și se așeză, o transpirație nervoasă gâdilându-i pielea capului. La capătul banchetei se aflau câteva pături și perne. Văzu cum se putea desface construcția pliată, dând naștere unui pat, dar nu-și imagina că ar fi putut să doarmă în acel sicriu îngust.
— Ai vrut să mă vezi, domnule?
Încercă să nu-și lase vocea să se frângă. Aerul avea gust metalic, o urmă a mașinăriilor ajunsă pe limba lui.
— Ți-e sete?
Senatorul deschise un mic frigider de sub banchetă și scoase o sticlă cu apă.
— Mulțumesc. Donald luă sticla, dar nu o deschise, savurând doar răceala pe care o simțea în palmă. Mick spunea că te-a pus la curent.
Ar fi vrut să adauge că întrevederea aceea nu i se părea necesară.

Thurman dădu din cap.

— Așa e. M-am întâlnit cu el ieri. E un băiat pe care te poți baza. Senatorul zâmbi și clătină din cap. Știi care e ironia, ironia acestui cerc select de care ne-am legat cu jurământ? E, probabil, cel mai strălucit grup ajuns pe Colina Capitoliului de multă vreme încoace.

— Ironia?

Thurman își flutură mâna, respingând întrebarea.

— Știi ce-mi place la tratamentul ăsta?

Faptul că trăiești, practic, la nesfârșit? fu cât pe ce să scape Donald.

— Faptul că oferă timp de meditație. Câteva zile aici, înăuntru, unde nu poți aduce nimic alimentat cu baterii, doar câteva cărți de citit și ceva pe care să scrii, îți limpezesc cu adevărat mintea.

Donald își păstră părerile pentru sine. Nu voia să recunoască nicidecum cât de mult îl deranja întreaga procedură, cât de îngrozit se simțea chiar atunci, fiindcă se afla în camera aceea. Știa că prin corpul senatorului umblau mașinării minuscule, selectându-i anumite celule și reparându-le, și asta îl dezgusta. Se spunea că, după ce toate acele mașinării se opreau, urina îți devenea de culoarea cărbunelui. Gândul îi stârni un tremur.

— Nu e frumos? întrebă Thurman. Inspiră adânc, apoi își goli plămânii. Nu e frumoasă liniștea?

Donald nu răspunse. Își dădu seama că-și ținea din nou respirația.

Senatorul își coborî privirea către cartea de pe genunchi, apoi și-o ridică și-l studie pe bărbatul mai tânăr.

— Știai că bunicul tău m-a-nvățat să joc golf?

Donald râse.

— Da. V-am văzut fotografiați împreună.

Își aduse aminte cum răsfoia bunica lui albumele. Avea obsesia demodată de a-și printa fotografiile din computer pentru a umple apoi cu ele albume. Spunea că, odată puse pe hârtie, deveneau mai reale.

— Tu și sora ta ați fost întotdeauna ca niște rude pentru mine.

Neașteptata sinceritate a senatorului era stânjenitoare. O mică supapă din colțul păstăii în care se aflau ventila aerul, dar înăuntru părea totuși prea cald.

— Apreciez asta, domnule.

— Te vreau în proiect, continuă Thurman. Pe de-a-ntregul.

Donald înghiți în sec.
— Îi sunt dedicat pe de-a-ntregul, domnule, vă garantez.
Thurman ridică o mână și clătină din cap.
— Nu, nu e asta... Își lăsă palma să recadă pe genunchi și se uită la ușă. Știi, credeam că nu mai poți ascunde nimic. Nu în epoca asta. E totul acolo, în văzul lumii, știi? Își agită degetele în aer. La naiba, candidezi pentru o funcție și-ți faci loc prin toată mizeria asta. Știi cum e.
Donald dădu din cap.
— Da, au fost câteva lucruri pe care a trebuit să le recunosc.
Senatorul își uni palmele făcute căuș.
— E ca și cum ar trebui să ții apă-n pumni fără să scapi niciun strop.
Donald încuviință iarăși.
— Un președinte nu se mai poate nici măcar deda la vreo perversiune fără să afle toată lumea.
Ca răspuns la privirea nedumerită a lui Donald, Thurman își flutură mâna.
— S-a întâmplat înainte de nașterea ta. Dar aici e șpilul, asta am descoperit atât în străinătate, cât și la noi, la Washington. În afară se scurg picăturile *lipsite de importanță.* Greșelile neînsemnate. Chestiile jenante, nu cele de viață și de moarte. Vrei să invadezi o altă țară? Ia drept exemplu Ziua-Z. Sau, la naiba, Pearl Harbor. Sau 11 septembrie. N-a fost nicio problemă.
— Îmi cer scuze, domnule, dar nu văd ce...
Mâna lui Thurman se întinse, strângând aerul între degetele care i se închiseră cu zgomot. Donald se gândi o clipă că îi cerea să păstreze tăcerea, dar senatorul se aplecă apoi în față și-și întinse către el vârfurile unite ale degetelor, ca și cum ar fi vrut să-i arate un țânțar strivit.
— Privește, spuse.
Donald se aplecă la rândul său, apropiindu-se, dar nu desluși nimic. Dădu din cap.
— Nu văd, domnule...
— Exact. Și n-o să vezi nici când o să vină. La așa ceva lucrează ei, șerpii ăștia.
Senatorul Thurman eliberă obiectul invizibil și-și studie o vreme vârful degetului mare. Suflă spre el o mică trâmbă de aer.
— Acești novici sunt în stare să-și *descoasă* tot ce-au cusut. Se uită către peretele opus al păstăii, la Donald. Știi de ce ne-

am dus prima oară în Iran? N-a avut nicio legătură cu rachetele nucleare, ți-o spun eu. M-am târât prin toate gropile săpate vreodată în dunele alea, și șobolanii vânau un trofeu mai important decât rachetele. Vezi tu, au descoperit cum să ne-atace fără să fie văzuți, fără să fie nevoiți să se-arunce în aer și fără *absolut nicio repercusiune.*

Donald era convins că nu e autorizat să audă tot ce i se spunea.

— Ei bine, iranienii n-au fost în stare să descopere de unii singuri, ci mai degrabă să fure ceea ce are Israelul în lucru. Senatorul îi zâmbi. Așa că, firește, am fost nevoiți să-ncepem jocul de-a prinselea.

— Nu înțel...

— Creaturile astea, de-aici, sunt programate pentru ADN-ul meu, Donny. Gândește-te cum stau lucrurile. Tu ai încercat vreodată să-ți verifici originea?

Îl privi pe Donald din cap până-n picioare, ca și cum ar fi studiat o corcitură pestriță.

— Apropo, ce ești? Scoțian?

— Poate irlandez, domnule. La drept vorbind, n-aș putea să spun.

Nu voia să admită că, pentru el, n-avea nicio importanță; subiectul părea să-i fie drag inimii lui Thurman.

— Ei bine, nemernicii ăștia o pot spune. Adică o vor face, dacă vor fi perfectionați vreodată. Ți-ar putea spune din ce trib provii. Și la asta lucrează iranienii: la o armă pe care n-o poți vedea, pe care n-o poți opri și, dacă arma aia decide că ești evreu, fie și numai pe *un sfert...*

Senatorul își trecu rapid degetul de-a curmezișul, peste gât.

— Credeam că ne-am înșelat în privința asta. În Iran n-am găsit niciodată NB-uri.

— Asta fiindcă se autodistrug. *Prin telecomandă.* Fapt dovedit.

Ochii bărbatului vârstnic se deschiseră larg.

Donald râse.

— Vorbești ca un adept al teoriei conspirației...

Senatorul Thurman se lăsă pe spate și-și sprijini capul de perete.

— Donny, adepții teoriei conspirației vorbesc *ca noi.*

Donald așteptă ca senatorul să izbucnească în râs. Sau să zâmbească. Nu se întâmplă nici una, nici alta.

— Ce legătură are asta cu mine? întrebă. Sau cu proiectul

nostru?

Thurman închise ochii, cu capul încă lăsat pe spate.

— Știi de ce sunt atât de frumoase răsăriturile de soare în Florida?

Donald ar fi vrut să țipe. Ar fi vrut să lovească în ușă până când ar fi fost scos afară în cămașă de forță. Însă se mulțumi să bea o înghițitură de apă.

Thurman întredeschise un ochi și îl studie iarăși.

— Datorită nisipului din Africa, adus de vânt peste Atlantic.

Donald dădu din cap. Înțelegea unde voia să ajungă senatorul. Auzise la programele de știri non-stop o grămadă de vorbărie goală despre aceleași temeri, despre modul în care pot face toxinele și mașinăriile minuscule ocolul globului, exact la fel cum se întâmpla de milenii cu semințele și polenul.

— Se apropie, Donny. Știu că e așa. Am ochi și urechi pretutindeni, chiar și aici, înăuntru. Ți-am cerut să ne-ntâlnim aici fiindcă vreau să-ți ofer un loc la petrecerea de *după spectacol.*

— Domnule?

— Și ție, și lui Helen.

Donald își scărpină brațul și aruncă o privire către ușă.

— Deocamdată nu e decât un plan pentru situații neprevăzute, înțelegi? Există planuri pentru orice. Munții în măruntaiele cărora să se-ascundă președintele, dar avem nevoie de altceva.

Donald își aduse aminte de congresmenul din Atlanta care trăncănea despre zombi și despre Centrele de Control și Prevenire a Îmbolnăvirilor. Ceea ce auzea acum părea și mai absurd.

— Sunt încântat să lucrez în orice comisie pe care o consideri importantă.

— Bun. Senatorul luă cartea pe care-o ținea pe genunchi și i-o întinse. Citește-o.

Donald se uită la copertă. Îi era cunoscută, dar, în locul titlului în limba franceză, citi: *Ordinul.* Deschise volumul gros la întâmplare și începu să citească în grabă.

— De-acum înainte asta va fi biblia ta, fiule. Când am fost la război, am întâlnit băieți care nu-ți treceau de genunchi, dar care învățaseră pe dinafară tot Coranul, fiecare afurisit de verset. Tu trebuie s-o faci mai bine.

— Să-nvăț pe dinafară?

— Cât mai exact cu putință. Și nu-ți face griji, ai la dispoziție

doi ani.

Donald înălță surprins din sprâncene, apoi închise cartea și-i studie cotorul.

— Bun. Îmi vor fi necesari.

Ar fi vrut să știe dacă toată povestea implica o mărire de salariu sau o tonă de întruniri de comisie. Suna ridicol, dar n-avea de gând să refuze un om bătrân, nu și când trebuia să fie reales din doi în doi ani.

— Perfect. Bine-ai venit!

Thurman se aplecă în față și-i întinse mâna. Donald încercă s-o afunde pe a lui cât mai adânc în palma senatorului. Strângerea de mână a bărbatului mai vârstnic era astfel mult mai puțin dureroasă.

— Acum poți pleca.

— Mulțumesc, domnule.

Se ridică și răsuflă usurat. Cu cartea în brațe, se îndreptă spre sas.

— Oh, si, Donny?

El se întoarse.

— Da, domnule?

— Convenția Națională e peste doi ani. Vreau să ți-o treci de pe-acum în program. Și să te-asiguri c-o să fie acolo și Helen.

Donald își simți pielea de pe brațe înfiorându-se. Asta însemna o posibilitate reală de promovare? Poate un discurs pe scena cea mare?

— Sigur, domnule.

Stia că zâmbea.

— Oh, și mă tem că n-am fost pe de-a-ntregul sincer cu tine în privința creaturilor de aici.

— Domnule?

Donald înghiți în sec. Zâmbetul i se șterse. Era cu o mână pe roata de deschidere a usii. Mintea reîncepu să-i joace feste, gustul metalic era pe limbă, înțepăturile, pe întreaga piele.

— O parte dintre băiețeii de aici sunt în foarte mare măsură pentru tine.

Senatorul Thurman îl fixă o clipă cu privirea, apoi izbucni în râs.

Donald îi întoarse spatele, cu fruntea lucindu-i de sudoare în timp ce învârtea roata usii cu mâna liberă. Reuși să-și recapete suflul abia după ce închise sasul și etanșarea reduse la tăcere râsetele senatorului.

Aerul din jurul lui zumzăi, un șoc de electricitate statică fiind

menit să ucidă orice creatură răzlețită. Donald își goli plămânii cu mai multă greutate decât de obicei și se îndepărtă pe picioare nesigure.

14

2110

• Silozul 1 •

Psihiatrii țineau ușa lui Troy încuiată și-i duceau mâncarea înăuntru în timp ce trecea în revistă, singur, rapoartele trimise din silozul doisprezece. Răsfirase paginile pe tastatură – la o distanță sigură de marginea biroului. În acest fel, lacrimile lui nu aveau să păteze hârtiile.

Dintr-un motiv oarecare, Troy nu se putea opri din plâns. Psihiatrii care-i planificau mesele cu strictețe îi întrerupseseră tratamentul medicamentos în ultimele două zile, timp suficient ca să-și consemneze descoperirile treaz fiind, ferit de amnezia provocată de pastile. Avea un termen. După ce punea cap la cap toate însemnările, urma să-i dea ceva care să-i atenueze durerea.

Chipurile muribunzilor se amestecau cu gândurile lui, cu imagini de afară, cu imaginile oamenilor care se sufocau și cădeau în genunchi. Troy își amintea că dăduse ordinul. Regreta însă că pusese pe altcineva să apese pe buton.

Renunțarea la medicamente îi readusese în minte alte lucruri obsedante. Începuse să-și reamintească de tatăl lui, de fapte de dinainte de orientare. Și se temea că miliardele de oameni uciși puteau deveni o durere viscerală, pe când cele câteva mii din silozul doisprezece, care urcaseră către propria pierire, îl făcuseră să vrea să se ghemuiască și să moară.

Rapoartele de pe tastatura lui spuneau povestea unei umbre care intrase în panică, a unei șefe a IT-ului care nu putuse să vadă întunericul ce i se înălța spre picioare și a unui șef al securității destul de onest, dar care făcuse o alegere greșită. Nu fusese nevoie decât ca o mulțime de oameni după toate aparențele cumsecade să aducă la putere o persoană nepotrivită, ca apoi să plătească pentru alegerea lor inocentă.

Tastele-cheie pentru fiecare flux video se aflau pe margini. Ceea ce-i aducea aminte de o carte veche, pe care-o avusese cândva; trimiterile către materialele de referință aveau un stil similar.

Jason 2:17 declanșa o parte a fluxului legat de umbra șefei IT-ului. Troy urmări acțiunea pe monitorul său. Un bărbat tânăr, de vreo douăzeci de ani, stătea pe podeaua sălii

serverului. Era cu spatele la cameră, dar colțurile tăvii de plastic pe care-o ținea în poală erau vizibile. Se apleca asupra mâncării, proeminențele osoase ale șirei spinării aruncând pete de umbră în partea de jos a salopetei.

Troy urmărea scena. Privi scurt către raport, ca să verifice ora. Nu voia să scape nimic.

În imagine, cotul drept al lui Jason se mișca înainte și înapoi. Părea să mănânce. Momentul critic se apropia. Troy își propuse să nu clipească și-și simți ochii umplându-se de lacrimi din cauza efortului.

Un zgomot îl făcu pe Jason să tresară. Tânăra umbră de la IT se uită într-o parte și pentru o clipă îi deveni vizibil profilul, o față colțuroasă și suptă, după mai multe săptămâni de privațiuni. Își înșfăcă tava de pe genunchi; și atunci Troy îi remarcă pentru prima oară mâneca suflecată. Și acolo, în timp ce se străduia să-și lase manșeta în jos, erau linii întunecate, paralele cu antebrațul lui, iar pe tavă nu se vedea nimic pentru care să fi avut nevoie de cuțit.

În restul clipului video, Jason vorbea cu șefa IT-ului, care se purta părintește, cu blândețe, o atingere pe umăr, o strângere de cot. Troy își putea imagina vocea ei. Vorbiseră o dată sau de două ori, când îi dăduse un raport. Peste alte câteva săptămâni, ar fi programat împreună o discuție cu Jason, pentru învestirea lui oficială.

Filmulețul se încheia cu coborârea tânărului în spațiul de sub podeaua sălii serverului, o umbră înghițind o alta. Sefa IT-ului – *adevărata* conducătoare a silozului doisprezece – rămase o clipă singură, cu mâna la bărbie. Părea atât de *vie.* Troy se simți îmboldit, copilărește, să întindă mâna și să măture monitorul cu degetele, ca să salute stafia aceea, să-și ceară iertare fiindcă n-o susținuse.

În schimb, văzu ceva care lipsea din rapoarte. Îi privi trupul răsucindu-se spre trapă, oprindu-se, încremenind pentru o clipă, apoi întorcându-se cu spatele.

Troy dădu un clic pe cursorul din partea de jos a imaginii, ca s-o revadă. Femeia freca umărul umbrei sale și îi vorbea, iar Jason dădea din cap. L-a strâns de cot, îngrijorată pentru el. Tânărul o asigura că totul era în ordine.

După plecarea lui, odată rămasă singură, îndoielile și temerile o copleșiră. Troy nu putea să fie sigur, dar o simțea. Femeia știa că sub picioarele ei clocotea întunericul și atunci avea șansa să-l distrugă. Era o mască a îngrijorării, o răsucire

în direcția aceea, răzgândindu-se, întorcându-se să plece.

Troy opri înregistrarea și-și notă câteva lucruri, adăugând grăbit ora. Psihiatrii trebuiau să-i verifice descoperirea. Răsfoind hârtiile, se întrebă dacă exista ceva pe care trebuia să se mai uite o dată. O femeie cumsecade fusese ucisă fiindcă nu se putuse hotărî să facă același lucru, să ucidă pentru a se apăra. Iar un șef al securității lăsase în libertate un monstru care stăpânea la perfecție arta de a-și ascunde propria durere, un tânăr care învățase cum să-i manipuleze pe cei din jur, care voia să ajungă *afară.*

Troy începu să tasteze, scriindu-și concluziile. Era o vârstă periculoasă pentru umbrire, consemnă în raportul său. Acolo aveau un băiat de circa douăzeci de ani, o vârstă la care îndoielile sunt puternice și superficialitatea preia controlul. Întrebă în raportul său dacă un om de vârsta aceea putea fi vreodată pregătit. Incluse o referire la primul șef de IT pe care-l învestise, la întrebarea pusă de băiat după ce ascultase poveștile străbunicii sale demente. Era corect să expui pe cineva acestor adevăruri? Te puteai aștepta ca niște oameni de o vârstă caracterizată de atâta fragilitate să suporte astfel de lovituri fără să fie distruși?

Ceea ce nu adăugă, dar se întrebă pe sine însuși, era dacă putea cineva fi vreodată pregătit, *indiferent* ce vârstă ar fi avut.

Exista un precedent, tastă el, de limitare a accesului la anumite posturi de conducere în funcție de vârstă. Și, cu toate că asta ar fi implicat niște intervale mai scurte – ceea ce presupunea supunerea mai multor suflete nefericite abuzului care însemna închiderea lor pentru a li se dezvălui Moștenirea –, nu era mai bine să se repete mai des un proces condamnabil decât să fie asumate asemenea riscuri?

Stia că raportul lui n-avea să conteze prea mult. Nebunia nu putea fi ținută sub control. După un număr destul de mare de revoluții, de alegeri și de transferuri de putere, hățurile aveau s-ajungă, în cele din urmă, în mâna unui nebun. Era inevitabil. Era o probabilitate pentru care se pregătiseră. De aceea fuseseră nevoiți să construiască atât de multe silozuri.

Se ridică de la birou, se îndreptă spre ușă și o lovi zgomotos cu latul palmei. În colțul încăperii, o imprimantă zumzăi și scuipă patru pagini. Troy le luă; când le puse în dosar, rapoartele despre cei care abia muriseră și despre muribunzi încă mai erau calde. Putea să simtă cum viața și căldura le

părăseau. Acele pagini printate aveau să fie, în curând, tot atât de reci ca aerul din jur. Luă un pix de pe birou și semnă în partea de jos.

O cheie zdrăngăni în broască înainte de a se deschide ușa.

— Ai terminat deja? întrebă Victor.

Psihiatrul cărunt stătea vizavi de biroul lui, cheile zăngănind când le băgă în buzunar.

Ținea în mână o cană mică, de plastic.

Troy îi dădu dosarul.

— Semnele au fost vizibile, îi spuse doctorului, dar nu s-a acționat în consecință.

Victor luă dosarul cu o mână și îi întinse cana de plastic cu cealaltă.

Troy tastă câteva comenzi și șterse din computerul său copiile înregistrărilor video. Camerele nu erau de niciun folos pentru prezicerea și împiedicarea apariției unor astfel de probleme. Erau prea multe de urmărit în același timp. Nu puteai avea destul de mulți oameni ca să monitorizeze întreaga populație. Ei trebuiau să caute printre dărâmături, după ce faptul fusese consumat.

— Arată bine, spuse Victor, răsfoind dosarul.

Cana de plastic stătea pe biroul lui Troy, cu două pastile înăuntru. Îi măriseră doza până la cea pe care-o lua la începutul schimbului, un mic surplus, ca să-i alunge durerea.

— Vrei să-ți aduc apă?

Troy clătină din cap. Ezită. Își luă privirea de la cană, îndreptând-o spre Victor.

— Cât crezi c-o să dureze? întrebă el. Cu silozul doisprezece, adică. Până când vor muri toți oamenii.

Victor ridică din umeri.

— Nu prea mult, cred. Câteva zile.

Troy dădu din cap. Psihiatrul îl privi cu atenție. El își dădu capul pe spate și pastilele îi trecură cu un zornăit printre buzele tremurătoare. Urmă gustul amar pe limbă. Se prefăcu că le înghite.

— Îmi pare rău că s-a-ntâmplat în schimbul tău, spuse Victor. Știu că nu ăsta e postul pentru care te-ai pregătit.

Troy dădu din cap.

— Mie de fapt îmi pare bine că s-a-ntâmplat în schimbul meu, spuse el o clipă mai târziu. Nu mi-ar fi plăcut să i se-ntâmple oricui altcuiva.

Victor șterse coperta dosarului cu palma.

— În raportul meu, o să fii lăudat.
— Mulțumesc, spuse Troy.
Dar nu știa pentru ce.
Cu o fluturare a dosarului, Victor se răsuci în sfârșit pe călcâie și se îndreptă către biroul lui de pe latura opusă a coridorului, de unde putea să-l urmărească pe Troy.
În acel scurt moment în care Victor se îndepărta, întors cu spatele, Troy scuipă pastilele în palmă.
Agitând mouse-ul cu o mână, ca să readucă monitorul la viață și să încarce o nouă partidă de Solitaire, Troy îi zâmbi lui Victor, care traversase coridorul și care-i întoarse zâmbetul. În palma celeilalte mâini i se cuibăriseră pastilele, încă lipicioase după ce saliva le dizolvase stratul exterior. Obosise să tot uite. Se hotărâse să-și amintească.

15

2049

Savannah, Georgia

Donald acceleră pe autostrada 17, avertizat de ledul roșu de pe bord că depășise limita de viteză din zonă. Nu-i păsa dacă era tras pe dreapta, nu-i păsa dacă primea telegrafic o amendă sau dacă i se măreau ratele asigurării. Toate i se păreau banale. Faptul că în automobilul său existau circuite care îi monitorizau orice acțiune pălea prin comparație cu bănuiala că niște mașinării din *sângele* lui făceau același lucru.

Cauciucurile scârțâiră când coborî prea repede pe spiralele rampei de ieșire. Intră pe Berwick Boulevard, luminile de sus străbătând parbrizul și alcătuind un stroboscop când trecu pe sub ele. Aruncând o privire către genunchi, văzu literele aurii incrustate pe coperta cărții zvâcnind în același ritm cu al luminilor.

Ordinul. Ordinul. Ordinul.

Citise destul ca să se îngrijoreze, ca să se întrebe în ce se băgase. Helen avusese dreptate să-l avertizeze, dar se înșelase în privința proporțiilor pericolului.

Intrând în cartierul său, Donald își aminti o discuție pe care o avuseseră cu mult timp în urmă – ea îl implorase să nu candideze pentru Congres, spunând că asta avea să-l schimbe, că acolo, sus, nu putea să rezolve nimic, dar că era al naibii de probabil că s-ar fi putut întoarce acasă zdrobit.

În ce măsură avusese dreptate?

Opri când ajunse în dreptul casei și se văzu nevoit să-și lase mașina lângă bordură. Jeepul ei era în mijlocul aleii. Încă un obicei pe care și-l făcuse în absența lui, o reamintire a faptului că el nu mai locuia acolo, că nu mai avea un cămin adevărat.

Își lăsă valizele în portbagaj și nu luă decât cheile și cartea, care era destul de grea.

Când se apropie de verandă, un senzor de mișcare aprinse lumina. Zări o siluetă la fereastră, auzi un zgrepțănat frenetic de cealaltă parte a ușii. Helen o deschise și Karma dădu buzna afară, cu coada izbind în toc, cu limba atârnându-i, o cățelușă care crescuse atât de mult în cele câteva săptămâni în care lipsise de acasă.

Donald se ghemui și-o scărpină pe cap, lăsând-o să-l lingă pe

obraz.
— Fată bună, spuse.
Se străduia să pară fericit. Odată ajuns acasă, golul rece din piept se făcea simțit cu și mai multă putere. Lucrurile care ar fi trebuit să-l aline nu reușeau decât să-l facă să se simtă mai rău.
— Bună, iubito.
Îi zâmbi soției sale.
— Ai ajuns mai repede.
În timp ce se ridica în picioare, Helen îi încolăci gâtul cu brațele. Karma se așeză și se uită la ei chelălăind, dând din coadă. Sărutul lui Helen avea gust de cafea.
— Am luat un avion care a plecat mai devreme.
Se uită peste umăr, la străzile întunecate din cartier. Ca și cum ar fi fost nevoie să fie urmărit de cineva.
— Unde-ți sunt bagajele?
— Le iau mâine-dimineață. Hai, Karma. Să mergem înăuntru.
Își conduse câinele dincolo de usă.
— E totul OK? întrebă Helen.
Donald intră în bucătărie. Puse cartea pe blat și căută un pahar în dulap. Helen îl privi îngrijorată în timp ce scotea și o sticlă de brandy.
— Iubitule? Ce se petrece?
— Poate nimic, răspunse el. Niște lunatici...
Turnă trei degete de brandy, ridică paharul și se uită la Helen, să vadă dacă voia și ea. Soția lui clătină din cap.
— Pe de altă parte, poate că e totuși ceva.
Donald nu sorbi doar o singură înghițitură. Cealaltă mână nu i se desprinsese de pe gâtul sticlei.
— Iubitule, te porți ciudat. Vino, așază-te. Scoate-ți haina.
El dădu din cap și o lăsă să-l ajute s-o dea jos. Își desfăcu și cravata și văzu îngrijorarea de pe fața ei, știind că era o reflectare a îngrijorării lui.
— Ce-ai face dacă te-ai gândi că s-ar putea sfârși totul? își întrebă soția. Ce-ai face?
— Ce să se sfârșească? Vorbești despre noi doi? Oh, vorbești despre viață. Iubitule, a murit cineva? Spune-mi ce se petrece.
— Nu, nu cineva. Toată lumea. Totul.
Donald își îndesă sticla sub braț, înșfăcă paharul și cartea și trecu în camera de zi. Helen și Karma îl urmară. Cățelușa era deja pe canapea, așteptându-l să se așeze, dinainte de a ajunge el acolo, nepricepând nimic din tot ce spunea, încântată fiindcă

haita se reunise.

— S-ar părea că ai avut o zi foarte lungă, spuse Helen, încercând să-i găsească scuze.

El se așeză pe canapea și-și puse pe o măsuță sticla și cartea. Îndepărtă paharul de nasul curios al Karmei.

— Trebuie să-ți spun ceva, începu.

Helen stătea în picioare în mijlocul camerei, cu brațele încrucișate.

— Ar fi o schimbare plăcută.

Zâmbi, lăsându-l să înțeleagă că glumise. Donald dădu din cap.

— Știu, știu, zise el. Privirea îi căzu pe carte. N-are legătură cu proiectul ăla. Și, sincer, crezi că-mi face plăcere să-mi ascund viața de tine?

Helen traversă încăperea către scaunul pliant de lângă canapea și se așeză.

— Despre ce e vorba? îl întrebă.

— Mi s-a spus că e OK să-ți vorbesc despre o... promovare. Ei, e într-o mai mare măsură o înrolare decât o promovare. De fapt, nu o înrolare, e, mai degrabă, ca și cum aș face parte din Garda Națională. Pentru orice eventualitate.

Helen întinse mâna și-l strânse de genunchi.

— Ia-o ușurel, șopti.

Avea sprâncenele lăsate, nedumerirea și îngrijorarea stând la pândă în umbra de sub ele.

Donald respiră adânc. Încă mai era surescitat după ce derulase întruna discuția în minte și după ce condusese cu viteză. În săptămânile scurse după întâlnirea cu Thurman deslușise prea multe în carte și în conversația de atunci. N-ar fi putut spune dacă punea ceva cap la cap sau doar dezmembra.

— În ce măsură ai urmărit ce se petrece în Iran? o întrebă, scărpinându-și brațul. Și în Coreea?

Ea ridică din umeri.

— Văd anunțuri online.

— Mmm. Donald luă o înghițitură arzătoare de brandy, plescăi și încercă să se destindă și să savureze amorțeala rece care-i străbătea corpul. Caută diverse căi de a distruge totul, spuse.

— Cine? *Noi?* Helen ridică glasul. Noi ne gândim să-i distrugem?

— Nu, nu.

— Ești sigur că mie mi-e permis să ascult așa ceva?
— Nu, iubito, ei proiectează arme care să *ne* distrugă. Arme care nu pot fi oprite, de care nu te poți apăra.
Helen se aplecă spre el, cu mâinile încleștate, cu coatele sprijinite pe genunchi.
— Este vorba despre lucruri pe care le aflați la Washington? De secrete?
El își flutură mâna.
— Mai mult decât secrete. Uite, știi din ce motive ne-am dus în Iran.
— Știu din ce motive ni s-a *spus* că ne-am dus acolo.
— N-au fost minciuni, o întrerupse el. Ei, sau poate c-au fost. Poate că încă n-au descoperit, poate că încă nu stăpânesc procedeul.
— Iubitule, ia-o mai încet.
— Da.
El respiră încă o dată adânc. Avea în minte imaginea unui munte imens din vest, a unui drum asfaltat care se pierdea în stâncă, a unor uși groase, de criptă, ținute deschise în timp ce șiruri de politicieni se îngrămădeau înăuntru, împreună cu familiile lor.
— M-am întâlnit cu senatorul în urmă cu câteva săptămâni.
Donald fixa cu privirea lichidul brun-roșcat din pahar.
— La Boston, spuse Helen.
El dădu din cap.
— Exact. Ei bine, vrea să facem parte din echipa lui de alertă...
— Tu și Mick.
Donald se întoarse spre soția lui.
— Nu. Noi doi.
— *Noi?* Helen își puse o mână pe piept. Cum adică noi doi? Tu și cu mine?
— Ascultă-mă...
— M-ai înscris voluntar pentru una dintre...
— Iubito, n-am avut nici cea mai mică idee despre ce era vorba. Își puse paharul pe măsuță și luă cartea. Mi-a dat să citesc asta.
Helen se încruntă.
— Ce e?
— Un soi de manual de instrucțiuni pentru... ei, pentru ce va fi *după.* Așa cred.
Ea se ridică și trecu între el și măsuță. O înghionti pe Karma

ca să se dea deoparte, iar cățeaua mârâi fiindcă fusese deranjată. Helen se așeză lângă el și îi puse o mână pe spate, cu îngrijorarea lucindu-i în ochi.

— Donny, ai băut în avion?

— Nu. El se retrase. Te rog, ascultă-mă. Nu contează *cine* le are, contează doar *când.* Nu înțelegi? E amenințarea supremă. Care poate distruge lumea. Am citit pe un site web despre posibilități.

— Un site web, comentă ea, cu scepticism în vocea plată.

— Da. Ascultă-mă. Îți aduci aminte de tratamentele pe care le face senatorul? Nanițiii ăia sunt un fel de viață artificială. Imaginează-ți că-i transformă cineva într-un virus care nu se sinchisește de gazda lui și n-are nevoie de *noi* ca să se reproducă. Ar putea fi deja aici.

Donald se bătu cu palma peste piept, apoi cercetă bănuitor încăperea cu privirea, respirând adânc.

— Ar putea fi deja în noi toți, niște circuite cu ceas în așteptarea momentului potrivit.

— Iubitule.

— La asta lucrează oameni foarte răi, se străduiesc s-o pună în practică. Întinse mâna spre pahar. Nu putem sta liniștiți, așteptând să lovească ei primii. O s-o facem noi.

Băutura unduia în pahar. Lui Donald îi tremura mâna.

— Dumnezeule, iubito, sunt sigur c-o s-o facem înainte de-a reuși *ei.*

— Mă sperii, dragul meu.

— Bun.

O altă înghițitură arzătoare. Donald ținea paharul cu ambele mâini ca să-l păstreze nemișcat.

— Ar trebui să ne fie frică.

— Vrei să-l sun pe doctorul Martin?

— Pe cine? Încercând să lase loc între ei, Donald se lovi de brațul canapelei. Pe doctorul surorii mele? *Psihiatrul?*

Ea dădu din cap cu seriozitate.

— Ascultă ce-ți spun, insistă el, ridicând un deget. Mașinăriile alea minuscule sunt o *realitate*.

Mintea îi alerga nebunește. Avea să se bâlbâie, nereușind s-o convingă decât că era paranoic.

— Uite cum stau lucrurile, adăugă. Le folosim în medicină, nu?

Helen încuviință cu o înclinare a capului. Îi oferea o șansă, una firavă. Dar își dădea seama că soția lui voia într-adevăr să

cheme pe cineva. Pe mama ei, un doctor, pe mama *lui*.

— E ca atunci când au fost descoperite radiațiile, OK? La început am crezut că vor fi o metodă de tratament, o descoperire medicală. Razele X. Însă după aceea oamenii luau picături de radiu ca pe un elixir...

— Se otrăveau singuri. Credeau că fac bine. Helen păru să se liniștească puțin. De asta-ți faci griji? Te temi că naniții vor suferi o mutație și se vor întoarce împotriva noastră? Încă mai ești speriat fiindcă ai intrat în mașinăria aia?

— Nu, nu e nicidecum vorba de asta. Îți spun cum am început prin a căuta utilizări în medicină, pentru a sfârși construind o bombă. Acum se-ntâmplă *același lucru.* Făcu o pauză, sperând că ea avea să înțeleagă. Încep să cred că le construim și noi. Mașinării minuscule, exact ca acelea din nanobăile în care ne sunt cârpite pielea și încheieturile. Numai că *acelea* vor dezmembra oameni.

Helen nu reacționă în niciun fel. Nu scoase o vorbă. El își dădu seama că părea nebun, că fiecare cuvințel din tot ce-i spusese era deja online și în emisiuni lansate pe Internet din subsoluri izolate pe unde distincte. Senatorul avusese dreptate. Amestecă adevărul cu minciuni și n-o să le mai poți deosebi. Cartea de pe măsuță și un ghid de supraviețuire în caz de atac al zombilor ar fi fost privite la fel.

— Îți spun că sunt o realitate, adăugă, incapabil să se oprească. Vor putea să se reproducă. Vor fi invizibili. Nu vor exista avertizări când vor fi lansați, doar praf în vânt, OK? Reproducându-se și iar reproducându-se, acest război invizibil se va purta în noi înșine în timp ce ne vom transforma într-un terci.

Helen rămase tăcută. El își dădu seama că aștepta să termine, ca să-și sune apoi mama și s-o întrebe ce să facă. Avea să-l sune pe doctorul Martin să-i ceară sfatul.

Donald începu să se plângă, furios, știind că, indiferent ce-ar fi spus, ar fi confirmat mai degrabă temerile ei, în loc s-o convingă de veridicitatea temerilor lui.

— Mai e ceva? șopti ea.

Voia să poată să plece și să dea telefoane, să discute cu un om rațional.

Donald se simțea amorțit, neajutorat și singur.

— Convenția Democrată Națională se va ține la Atlanta. Se șterse sub ochi, încercând să lase impresia că era vorba de oboseală, de stresul călătoriei. Încă n-a fost anunțată oficial,

dar am aflat de la Mick, înainte de a mă urca în avion. Se întoarse spre Helen. Senatorul vrea să fim amândoi acolo, plănuiește deja ceva de mare importanță.

— Desigur, iubitule.

Helen își puse mâna pe coapsa lui și-l privi ca și cum i-ar fi fost pacient.

— Și-o să cer să petrec mai mult timp aici, poate să mă ocup de o parte a lucrărilor stând acasă în weekenduri și urmărind proiectul mai îndeaproape.

— Ar fi minunat.

Helen își puse cealaltă mână pe brațul lui.

— Vreau să fim buni unul cu celălalt, adăugă el. Pentru indiferent cât timp ne-a mai rămas...

— Sst, iubitule, e OK. Îi cuprinse spatele cu brațul și-și repetă îndemnul la tăcere, încercând să-l liniștească. Te iubesc, adăugă.

El își șterse din nou ochii.

— O să trecem de asta, îi spuse ea.

Donald își săltă capul.

— Știu, zise, știu c-o să trecem.

Cățelușa mârâi și apo își îndesă capul în poala lui Helen, simțind că nu era totul în ordine. Donald o scărpină pe gât. Își privi soția cu lacrimi în ochi.

— Știu că noi o să trecem de asta, reluă, străduindu-se să se calmeze. Dar cum rămâne cu toți *ceilalți?*

16

2110

• Silozul 1 •

Troy trebuia să meargă la un doctor. În colțurile gurii, între gingii și interiorul obrajilor îi apăruseră ulcerații. Le simțea ca pe niște tampoane moi, de bumbac, îndesate în carne. Dimineața ascundea pilula în stânga. La cină, în dreapta. Mușcătura amară a medicamentului îi ardea și-i usca gura, dar era dispus să suporte.

Folosea rareori șervete de pânză în timpul mesei, un obicei prost, pe care și-l făcuse de mult. Și le așternea în poală ca să fie politicos, apoi, odată ce termina de mâncat, le punea în farfurie. În ultima vreme, rutina se schimbase. O mică mușcătură din ceva, apoi își ștergea buzele, scuipând mica pastilă albastră, arzătoare, lua o înghițitură zdravănă de apă, plimbând-o prin gură.

Partea grea era să nu se uite în jur ca să vadă dacă era sau nu observat când o scuipa. Se așeza cu spatele la ecranul din perete, imaginându-și ochii care-i sfredeleau lateralul capului și privind drept înainte în vreme ce-și mesteca porția.

Își aducea aminte să folosească din când în când șervetul, să se șteargă cu amândouă mâinile, întotdeauna cu amândouă, strângându-și degetele când îl trecea de-a lungul buzelor, insistând. Îi zâmbea bărbatului din fața lui și se asigura că pastila nu căzuse. Privirea celuilalt îi aluneca peste umăr și rămânea fixată asupra imaginii lumii de afară, vizibile pe ecran.

Troy nu se întorcea să se uite. Încă mai era atras de partea de sus a silozului, același impuls de nestăvilit care îl trimitea cât mai sus cu putință, cerându-i să scape de adâncurile sufocante, dar nu mai simțea câtuși de puțin dorința să vadă exteriorul. Ceva se schimbase.

Îl remarcă pe Hal dincolo de următoarea masă – îi recunoscu capul chel, cu pielea plină de pete. Bătrânul stătea cu spatele la el. Troy își dorea să se întoarcă și să-i întâlnească privirea, dar Hal nu se uita niciodată în jur.

Își termină porumbul și se apucă de sfeclă. De când scuipase pastila trecuse destul timp ca să riște o privire către linia de distribuire a porțiilor. Tuburile scuipau mâncarea; farfuriile

zăngăneau pe tăvi; un doctor din cabinetul lui Victor stătea dincolo de panoul de sticlă, cu brațele încrucișate și cu un zâmbet palid pe chip. De ce? Ce supraveghea? Troy ar fi vrut să știe. Mai avea și alte zeci de întrebări, la fel de arzătoare.

Răspunsurile apăreau uneori de la sine, dar dispăreau în goană când își îndrepta gândurile spre ele.

Sfecla era groaznică.

O termină în timp ce bărbatul din fața lui se ridică în picioare, cu tava în mâini. Nu se scurse mult timp înainte de a-i lua altcineva locul. Troy își plimbă privirea de-a lungul șirului de mese învecinate, dintr-un capăt într-altul. Marea majoritate a muncitorilor stăteau de *cealaltă* parte, ca să poată privi afară. Numai câțiva erau așezați ca Hal și ca el însuși. Era ciudat că până atunci nu observase asta.

Se părea că, în ultimele câteva săptămâni, tiparele deveniseră mai ușor observabile, deși alte aptitudini nu se lăsau stăpânite sau se poticneau. Tăie din bucata de jambon conservat, de consistența cauciucului, cuțitul se frecă de farfurie scrâșnind, iar el se întrebă de când nu mai dormise cu adevărat. Nu le putea cere doctorilor nimic care să-l ajute, nu putea să le arate gingiile. Ar fi putut descoperi ce se întâmpla cu medicamentele lui. Insomnia era cumplită. Poate că ațipea câte un minut sau două, dar somnul profund îl ocolea. Și nu-și amintea nimic concret, nu dobândea nimic altceva în afara durerilor surde, a acceselor de tristețe cumplită și a inevitabilei senzatii că, în profunzime, ceva era greșit.

Îl surprinse pe unul dintre doctori urmărindu-l cu privirea. Se uită în lungul meselor și văzu bărbați așezați umăr la umăr în partea opusă, sorbind din ochi priveliștea. Nu cu mult timp în urmă, își dorea și el să stea astfel, vrăjit de dealurile cenușii de pe ecran. Iar acum i se făcea rău numai când le întrezărea; vederea lor aproape că-i umplea ochii de lacrimi.

Se ridică în picioare cu tava, apoi se temu că ieșea în evidență. Șervetul îi căzu de pe genunchi pe podea și ceva alunecă, îndepărtându-i-se de picior.

Lui Troy îi stătu pentru o clipă inima. Se aplecă și-și înșfăcă șervetul, apoi căută grăbit pe lângă șirul de mese, uitându-se după pastilă. Se izbi de un scaun care fusese îndepărtat de masă și se simți ținta tuturor privirilor din încăpere.

Pastila. O zări și o luă în șervet, tava înclinându-i-se periculos în mână. Se ridică și se calmă. Un firicel de transpirație îi izvorî din pielea capului, însoțit de mâncărimi, și

i se prelinse pe ceafă. Toată lumea știa.

Se întoarse și se îndreptă spre țâșnitoare fără să îndrăznească să se uite la camerele de supraveghere sau la doctori. Se pierdea cu firea. Devenea paranoic. Și până la terminarea schimbului mai avea ceva mai mult de o lună. O lună ce urma să pună la încercare fiecare strop de voință care-i mai rămăsese.

Să meargă cu naturalețe în timp ce-l priveau atâția ochi era imposibil. Sprijini marginea tăvii de țâșnitoare, călcă pe pârghie și-și umplu paharul. De aceea se ridicase: îi era sete. Se simți ca și cum ar fi anunțat asta în gura mare.

Se întoarse la mese, se strecură între alți doi muncitori și se așeză cu fața la ecran. Își strânse șervetul, simți pastila între cutele lui și și-l îndesă între coapse. Rămase acolo, sorbind din apă, cu fața către ecran, ca toți ceilalți, așa cum era de așteptat să stea. Dar nu cuteză să-l privească.

17

2051

Washington, D.C.

Picăturile mari de ploaie răpăiau pe marchiza de la restaurantul De'Angelo's ca niște lovituri aritmice de degete pe o tobă. Pe L Street, mașinile treceau fâșâind prin bălțile formate lângă bordură, iar asfaltul întrezărit printre ele licărea, negru și lucios, grație luminii felinarelor. Donald își răsturnă în palmă două pastile dintr-un flacon de plastic. Doi ani de când lua medicamente. Doi ani fără nicio urmă de anxietate, de o minunată amorțeală.

Se uită la etichetă și se gândi la Charlotte, la necesitatea de a urma tratamentul prescris pe numele surorii lui, apoi își aruncă pastilele în gură. Le înghiți. Se săturase de ploaie, prefera curățenia zăpezii. Iarna fusese din nou prea călduroasă.

Cu ochii la trecătorii care se perindau pe lângă ușile principale, își duse telefonul la ureche și-și ascultă răbdător soția, care o îndemna pe Karma să facă pipi.

— Poate nu simte nevoia, sugeră el.

Lăsă flaconul să-i cadă în buzunarul hainei și-și făcu palma căuș peste telefon când femeia de lângă el încercă să-și închidă umbrela, împrăștiind stropi de apă pretutindeni în jur.

Helen continuă să încerce s-o convingă pe Karma, cu vorbe pe care biata cățea nu le înțelegea. Era tipic pentru conversațiile ei cu Donald din ultimul timp. De fapt, nu mai aveau nimic să-și spună unul altuia.

— Dar n-a mai fost afară de la *prânz,* insistă Helen.

— N-a făcut pe undeva, prin casă, nu?

— Are patru ani.

Donald uitase. De o vreme, se simțea închis într-un balon. Se întrebă dacă era din cauza medicamentelor sau a muncii. Ori de câte ori ceva părea să fie... detașat de el, se gândea că vina o purta tratamentul. Înainte, considerase că ar fi putut fi vorba de capriciile vieții; sau de orice altceva. Cumva, să aibă ceva concret și nou de care să se agațe.

De vizavi se auziră strigăte. Doi vagabonzi țipau unul la altul în ploaie, încăierându-se pentru o pungă cu cutii de tablă. Alte umbrele se scuturară și alți clienți în haine elegante se

revărsară în restaurant. Se aflau într-un oraș care trebuia să le conducă pe celelalte și care n-avea grijă nici măcar de sine însuși. Astfel de lucruri îl consumau și mai mult. Se bătu peste flaconul din buzunarul hainei, un tic reconfortant pe care și-l formase.

— Nu vrea, spuse soția lui, extenuată.

— Iubito, îmi pare rău că mă aflu aici și tu trebuie să te ocupi de toate astea. Dar, uite, chiar trebuie să intru. Încercăm să facem în seara asta ultimele verificări ale proiectelor.

— Cum merge? Sunteți aproape de final?

Un șir de taxiuri trecură pe lângă el, în căutare de pasageri, cu anvelopele groase rostogolindu-se peste asfaltul umed ca niste șerpi sâsâitori. Donald urmări cu privirea unul care încetini și opri, cu frânele scrâșnind din pricina umezelii. Nu-l recunoscu pe bărbatul care coborî, cu gulerul hainei ridicat. Nu era Mick.

— Cum? Oh, merge foarte bine. Da, în esență sunt gata. Poate ar mai fi nevoie de câteva mici modificări ici și colo. Învelișurile exterioare au fost turnate, iar nivelurile de jos sunt...

— De fapt, am vrut să-ntreb dacă ai terminat colaborarea cu *ea.*

Donald se întoarse cu spatele la stradă ca să audă mai bine.

— Cu cine, cu Anna? Da. Uite, ți-am mai spus. Nu ne-am consultat decât rareori. Și mai ales prin mijloace de comunicare electronice.

— Și Mick e acolo?

— Da.

Un alt taxi încetini când trecu pe lângă el. Donald se întoarse, dar mașina nu opri.

— Bine, nu lucra până prea târziu. Sună-mă mâine, te rog.

— O să te sun. Te iubesc.

— Și eu. Oh! Ce fată bună! Bravo, Karma...

— Vorbim mâin...

Dar legătura se întrerupsese deja. Donald se uită la telefon înainte de a-l pune la loc, cuprins de un tremur din cauza aerului rece al serii și a umezelii din atmosferă. Își făcu loc prin mulțimea din fața usii și se îndreptă spre masă.

— E totul în ordine? întrebă Anna.

Stătea singură la o masă cu trei tacâmuri. Puloverul ei cu guler larg fusese tras în jos, dezgolindu-i un umăr. Prinse între degete piciorul delicat al celui de-al doilea pahar de vin, cu o

semilună de ruj pe margine. Avea părul castaniu-roscat strâns într-un coc, iar pistruii de pe nas erau aproape invizibili sub stratul subțire de fard. Părea, incredibil, mult mai ademenitoare decât în facultate.

— Da, totul e bine. Donald își răsuci verigheta cu degetul mare, așa cum se obișnuise să facă. Ai vreo veste de la Mick?

Își duse mâna la buzunar, își scoase telefonul și își verifică mesajele. Se gândi să-i mai trimită unul, dar expediase deja patru, fără să primească răspuns.

— Nu. N-a plecat cu avionul din Texas în dimineața asta? Poate că avionul lui a decolat cu întârziere.

Donald văzu că paharul său, rămas aproape gol când ieșise să telefoneze, fusese reumplut. Știa că Helen ar fi fost nemulțumită să-l știe acolo singur, cu Anna, chiar dacă n-avea să se-ntâmple nimic. N-avea să se-ntâmple nimic, nicicând.

— Putem discuta altă dată, sugeră el. Nu-mi place să-l lăsăm pe Mick pe dinafară.

Ea își puse paharul pe masă și studie meniul.

— Dacă tot suntem aici, putem să mâncăm. E prea târziu ca să găsim altceva. În plus, logistica lui Mick nu e influențată de proiectul nostru. Îi putem trimite mai târziu raportul referitor la materiale.

Se aplecă într-o parte să ia ceva din geantă, cu puloverul alunecându-i de pe umăr și dezgolind-o periculos de mult. Donald se grăbi să se uite în altă parte, simțind un val de căldură inundându-i ceafa. Anna își scoase tableta și o așeză peste dosarul lui din carton Manilla, în timp ce ecranul prindea viață.

— Cred că al treilea nivel de jos e solid. Răsuci tableta spre Donald, ca să vadă. Mi-ar plăcea să terminăm cu el, ca să se poată trece la amplasarea următoarelor etaje.

— Păi, dintre astea, o mare parte îți aparține, spuse el, gândindu-se la toate compartimentele mecanice de jos. Am încredere în raționamentele tale.

Luă tableta, ușurat că discuția nu deviase, îndepărtându-se de munca lor. Se simțea ca un prost fiindcă-și închipuise că Anna ar fi putut avea altceva în minte. Își trimiseseră emailuri, punându-se unul pe altul la curent cu evoluția proiectelor lor, timp de mai bine de doi ani și nu apăruse nici cea mai mică aluzie la ceva indecent. Își atrase atenția că nu trebuia să se lase amăgit de decor, de muzică, de fețele de masă albe.

— *Există* o schimbare de ultimă oră care n-o să-ți placă, zise

ea. Puțul central are nevoie de o mică modificare. Dar cred că putem continua să lucrăm după același plan general. N-o să afecteze deloc etajele.

El derulă fișierele familiare până când observă diferența. Scara de urgență din lateralul puțului central fusese mutată chiar în centrul lui. Puțul în sine părea mai îngust, poate din cauză că tot ce se mai găsea în el fusese îndepărtat. Acum exista un spațiu gol, discurile se transformaseră în inele. Își ridică privirea de pe tabletă și văzu chelnerul apropiindu-se.

— Cum, fără lift?

Voia să se asigure că ochii nu-l înșelaseră. Îi ceru chelnerului apă și spuse că mai avea nevoie de timp ca să se hotărască în privința comenzii.

Ospătarul se înclină și plecă. Anna își puse șervetul pe masă și trecu pe scaunul de alături.

Cei din consiliu spun că au avut motivele lor.

— Din consiliul medical? răbufni Donald.

Îi era greață de amestecul și de sugestiile lor, dar renunțase să-i mai înfrunte. Nu câștiga niciodată.

— N-ar trebui să se teamă mai degrabă că oamenii vor cădea peste balustradele astea și-și vor frânge gâturile?

Anna râse.

— Știi că specialitatea lor nu e genul ăsta de medicină. Nu se gândesc decât la trauma emoțională a muncitorilor, dacă vor fi prinși în interior câteva săptămâni. Au vrut un plan mai simplu. Cu spații mai… *deschise.*

— Spații mai deschise!

Donald chicoti și întinse mâna după paharul de vin.

— Și ce înțeleg ei prin „prinși în interior câteva săptămâni”?

Anna ridică din umeri.

— Tu ești alesul într-o funcție oficială. Presupun c-ar trebui să știi mai multe decât mine despre stupiditatea actualului guvern. Eu nu sunt decât consultant. Sunt plătită ca să plasez țevile.

Își termină vinul, iar chelnerul se întoarse cu apa lui Donald și ca să le ia comezile. Anna înălță dintr-o sprânceană, un tic familiar care implica o întrebare: *Ești gata?* Pe vremuri însemna mult mai mult, se gândi Donald, uitându-se în meniu.

— Ce-ar fi s-alegi tu și pentru mine? spuse în cele din urmă, dându-se bătut.

Ea făcu comanda, iar chelnerul și-o notă.

— Așadar vor o singură scară, nu?

Donald își imagină de cât beton ar fi fost nevoie pentru asta, apoi se gândi la proiectul unei spirale din metal. Mai rezistentă și mai ieftină.

— Dar putem păstra liftul de serviciu, nu? De ce nu l-am putea transla, ca să-l amplasăm aici?

Îi arătă Annei tableta.

— Nu. Fără lift. Păstrăm totul simplu, cu spații deschise. Așa au spus.

Lui nu-i plăcea. Chiar dacă n-avea să fie folosită, clădirea trebuia să fie construită așa cum se cuvenea. Altminteri de ce s-ar mai fi ostenit? Văzuse o listă a proviziilor care trebuiau depozitate în interior. Să le transporți pe scări părea imposibil, în afara cazului în care plănuiau să facă aprovizionarea etajelor înainte de a coborî, cu macaralele, porțiunile prefabricate. Asta era, mai degrabă, treaba lui Mick. Unul dintre numeroasele motive pentru care ar fi preferat ca prietenul lui să fie de față.

— Știi, tocmai de asta nu m-am apucat de arhitectură.

Derulă planurile și descoperi toate locurile unde-i fusese modificat proiectul.

— Mi-aduc aminte de primul curs la care a trebuit să mergem la întâlniri cu niște potențiali clienți și toți voiau fie imposibilul, fie ceva de-a dreptul stupid, fie și una, și alta. Și-atunci mi-am dat seama că meseria asta nu e pentru mine.

— Așa că ai intrat în politică, râse Anna.

— Da. Bine țintit. Donald zâmbi, înțelegând ironia. Dar, ei, pentru tatăl tău a mers.

— Tata a intrat în politică fiindcă nu știa ce altceva să facă. A ieșit din armată, a îngropat prea mulți bani în tot felul de afaceri păguboase, apoi a descoperit că și-ar putea servi țara într-un alt mod.

Îl studie pe Donald îndelung.

— Stii, asta e moștenirea *lui.* Se aplecă, își sprijini coatele pe masă și-și îndoi cu grație un deget către tabletă. Iată unul dintre lucrurile despre care s-a spus că nu se vor putea face niciodată, și *el* îl face.

Donald lăsă tableta jos și se sprijini de spătarul scaunului.

— Și mie-mi tot repetă același lucru, zise el. Că proiectul ăsta e moștenirea noastră. Eu i-am spus că mă simt prea tânăr ca să mă gândesc la ce-ar trebui să-mi încununeze cariera.

Anna zâmbi. Sorbiră amândoi din vin. Pe masă li se adusese un coș cu pâine, dar niciunul nu întinse mâna spre el.

— Apropo de moșteniri și de ceea ce lăsăm în urmă, există vreun motiv pentru care tu și Helen ați hotărât să n-aveți copii? întrebă Anna.

Donald își puse paharul la loc, pe masă. Ea ridică sticla, dar el o refuză cu o fluturare de mână.

— Ei, nu se poate spune că nu ni-i dorim. Dar, știi, după masterat amândoi ne-am lansat direct în carieră. Ne tot gândim...

— Că aveți eternitatea înainte, nu? Că o să fie întotdeauna timp. Nu e nicio grabă.

— Nu. Nu e asta.

Își frecă vârfurile degetelor de fața de masă și simți materialul scump, mătăsos, alunecând peste cealaltă față de masă, aflată dedesubt. Își imagină că, odată ce aveau să termine de mâncat și să se îndrepte spre ușă, acel strat de deasupra urma să fie îndepărtat cu firimituri cu tot, lăsându-se la vedere noul strat de dedesubt. Așa cum se întâmplă cu pielea. Sau cu generațiile. Luă o înghițitură de vin și taninurile îi amorțiră buzele.

— Eu cred că e exact asta, insistă Anna. Generație după generație așteaptă tot mai mult înainte de a apăsa pe trăgaci. Mama avea aproape patruzeci de ani când m-a născut și asta devine, într-o tot mai mare măsură, un fapt obișnuit.

Își înghesui o șuviță rebelă după ureche.

— Poate ne-nchipuim cu toții, continuă apoi, că am putea fi prima generație care va trăi la nesfârșit. Înălță din sprâncene. Acum toată lumea *se-asteaptă* să atingă o sută treizeci de ani, sau poate mai mult, ca și cum ar fi un drept garantat. Așa că uite care e teoria mea...

Se aplecă, apropiindu-se de el. Donald se simțea deja stânjenit de direcția în care se îndrepta discuția.

— Copiii *erau* moștenirea noastră, nu-i așa? Erau șansa noastră de a păcăli moartea, de a duce mai departe aceste mici fărâme din noi înșine. Însă acum sperăm că moștenirea am putea fi, pur și simplu, *noi însine.*

— Te referi la ceva de genul clonării? De aceea e ilegală.

— Nu vorbesc despre clonare și, în plus, tocmai fiindcă e ilegală, știm amândoi cum o fac oamenii. Sorbi din vin și arătă cu o mișcare a capului către o familie dintr-un separeu îndepărtat. Uite acolo. Are *totul* de la tăticu'.

Donald îi urmări privirea și se uită o vreme la băiețel, apoi își dădu seama că ea nu voia decât să argumenteze o idee.

— Sau ce spui de tatăl *meu?* întrebă ea. Băile alea de naniți și toate vitaminele cu celule stem pe care le ia. Crede cu adevărat c-o să trăiască o veșnicie. Și știi că a cumpărat, cu ani în urmă, acțiuni la una din firmele alea crio?

Donald râse.

— Am auzit. Și-am auzit că n-a mers chiar atât de bine. În plus, încearcă astfel de chestii de mulți ani.

— Și sunt din ce în ce mai aproape, spuse ea. Tot ce le-a lipsit a fost un mod de refacere a celulelor vătămate prin înghețare, iar acum asta nu mai reprezintă un vis chiar atât de nebunesc, nu?

— Ei, sper că oamenii care au astfel de visuri vor primi ce-și doresc, dar în privința noastră te înșeli. Eu și Helen vorbim mereu despre copii. Cunosc oameni care l-au făcut pe primul la cincizeci și ceva de ani. Avem timp.

— Mmm. Ea își termină vinul din pahar și întinse mâna spre sticlă. Asta o credeți voi, spuse. Toți își închipuie că au tot timpul din lume. Îl țintui cu ochii ei reci, cenușii. Dar nu se-ntreabă niciodată cât de mult înseamnă timpul ăsta.

După cină, așteptară sub marchiză sosirea mașinii de serviciu a Annei. Donald refuză să o folosească și el, spunând că trebuia să se întoarcă la birou și că avea să ia un taxi. Ploaia care izbea în acoperiș își schimbase ritmul, sunând mai sumbru.

Automobilul ei, un Lincoln negru, lucios, se opri lângă bordură exact în clipa în care începu să vibreze telefonul lui Donald. El căută pe bâjbâite în buzunarul hainei în timp ce ea se apropia pentru o îmbrățișare și îl săruta pe obraz. În ciuda aerului rece, simți un val de căldură, văzu că apelul era de la Mick și răspunse:

— Salut, abia acum ai aterizat, sau cum?

O pauză.

— Să aterizez?

Mick părea derutat. Era zgomot în fundal. Șoferul ocoli grăbit Lincolnul și-i deschise Annei portiera.

— Am venit cu un zbor de noapte, spuse Mick. Am ajuns dimineață, foarte devreme. Tocmai ies de la un film și am văzut mesajele tale. Despre ce e vorba?

Anna se întoarse atunci către el, făcându-i cu mâna. Donald îi răspunse cu același gest.

— Ieși de la un film? Noi ne-am încheiat adineauri întrunirea de la De'Angelo's. Ai ratat-o. Anna a zis că ți-a trimis trei e-

mailuri.

Își ridică privirea către mașină când Anna își trăgea picioarele înăuntru. Îi zări doar tocurile înalte, roșii, apoi șoferul închise portiera. Pe geamul fumuriu, picăturile de apă păreau nestemate.

— Eh. Probabil că mi-au scăpat. Or fi ajuns la spamuri. Nu e mare lucru. O să ne punem la curent. Oricum, tocmai am ieșit de la un film halucinant. Dac-am mai fi încă în perioada când ne drogam, te-aș sili să iei o doză împreună cu mine și să mergi la spectacolul de la miezul nopții. Mintea mea e pe de-a-ntregul amorțită...

Donald îl urmări cu privirea pe șoferul care se grăbea să urce pe locul lui ca să scape de ploaie. Geamul Annei se întredeschise. O ultimă fluturare de mână și mașina demară, intrând în traficul lejer.

— Da, ei, zilele alea s-au dus de mult, amice, spuse el, distrat.

În depărtare bubui un tunet. O umbrelă se deschise cu un pocnet când un bărbat se pregăti să înfrunte furtuna.

— În plus, îi spuse Donald lui Mick, unele lucruri e bine să rămână în trecut. Acolo unde le e locul.

18

2110

• Silozul 1 •

Sala de sport de la etajul 12 mirosea a transpirație, a utilizare recentă. Mai multe greutăți din fier stăteau în dezordine într-un colț, iar un prosop uitat era drapat pe bara băncii cu halteră, peste discurile de patruzeci și cinci de kilograme, încă montate la locurile lor.

Troy aruncă o privire către întreaga harababură în timp ce scotea ultimul șurub din lateralul bicicletei de gimnastică. Acoperitoarea de protecție se desprinse, șaibele și piulițele din găurile ei înfundate ricoșând în ploaie de dalele podelei. Le adună umblând în patru labe și le aseză într-o grămăjoară ordonată. Se uită în interiorul bicicletei și văzu o roată de angrenare mare, cu dinții izbitor de goi.

Lanțul care făcea toată treaba atârna, moale, în jurul axului roții. Prezența lui îl surprinse pe Troy, care crezuse că bicicleta era antrenată de curele de transmisie. Mecanismul cu lanț părea prea fragil. Nu era o alegere potrivită pentru o rezistență îndelungată. De fapt, era straniu să te gândești că mașinăria avea deja cincizeci de ani și că trebuia să mai reziste vreme de alte câteva secole.

Își șterse fruntea. Încă mai era brobonită de sudoare după cei câțiva kilometri pe care-i parcursese înainte de defectarea aparatului. Căută prin cutia cu scule împrumutată de la Jones, găsi o șurubelniță cu cap plat și începu să salte lanțul înapoi, pe roată.

Lanțuri pe roți. *Lanțuri pe roți.* Râse în sinea lui. Nu era asta calea?

— Îmi permiteți, domnule?

Troy se răsuci și îl văzu în cadrul ușii pe Jones, mecanicul-șef al silozului pentru încă o săptămână.

— Sunt aproape gata, îi spuse. Ai nevoie de unelte?

— Nu, domnule. Doctorul Henson vă caută.

Își ridică mâna, în care ținea una dintre stațiile radio demodate.

Troy înșfăcă din cutia cu scule o cârpă veche și-și șterse unsoarea de pe degete. Îi făcea bine să lucreze cu mâinile, să se murdărească. Era o bine-venită distragere a atenției, o altă

îndeletnicire în afară de inspectarea bășicilor din gură cu o oglindă sau de pierderea timpului în propriul birou sau apartament, așteptând să înceapă să plângă din nou, fără motiv.

Abandonă bicicleta și luă stația radio de la Jones. Și simți că-l invidia pe bărbatul mai vârstnic. I-ar fi plăcut să se trezească dimineața, să-și pună salopeta din material de blugi cu petice la genunchi, să-și ia credincioasa trusă cu scule și să se ocupe de tot felul de reparații. Să facă orice altceva în afară de a aștepta să se strice ceva mult mai mare.

Apăsă butonul stației radio și și-o duse la gură.

— Aici Troy, spuse.

Numele suna bizar. În ultimele săptămâni nu-i plăcuse să și-l rostească, nu-i plăcuse să-l audă. Se întrebă ce-ar fi avut de spus despre asta doctorul Henson și psihiatrii.

Aparatul pârâi.

— Domnule? Detest să vă deranjez...

— Nu, e în ordine. Despre ce e vorba?

Troy se întoarse la bicicleta de gimnastică și-și luă prosopul de pe ghidon. Își șterse fruntea și-l văzu pe Jones studiind avid aparatul demontat și sculele împrăștiate. Când ridică întrebător din sprâncene, Troy își exprimă acordul cu o fluturare de mână.

— Avem în cabinet un domn care nu răspunde la tratament, răspunse doctorul Henson. Se pare că e nevoie de o altă criogenare profundă. Trebuie să-mi semnați derogarea.

Jones își ridică privirea, desprinzându-și-o de bicicletă, și se încruntă. Troy își șterse ceafa cu prosopul. Își aminti că Merriman îl sfătuise să fie prudent în asemenea cazuri. Existau o mulțime de oameni valoroși care ar fi preferat să doarmă pe toată durata harababurii în loc să-și facă datoria în schimburi.

— Sunteți sigur? întrebă.

— Am făcut tot posibilul. A fost reținut. Securitatea îl aduce acum jos cu expresul. Ne putem întâlni acolo? Trebuie să semnați înainte de a fi adormit.

— Sigur că da, sigur.

Troy își frecă fața cu prosopul, simțind mirosul de detergent al materialului curat răzbătând prin izul de transpirație din încăpere și prin cel de unsoare al bicicletei deschise. Jones prinse o pedală în mâinile lui groase și o roti. Lanțul se afla din nou pe roată, mecanismul redevenise operațional.

— Cobor imediat, spuse Troy, înainte de a elibera butonul, și

îi înapoie stația radio mecanicului.

Repararea anumitor lucruri era o plăcere. A altora, nu.

Expresul trecuse deja când Troy ajunse la lifturi; văzu numerele de pe afișaj descrescând rapid. Chemă un altul cu o apăsare pe buton și își imagină scena întristătoare care se desfășura jos. Indiferent de cine ar fi fost vorba, el îl compătimea.

Se cutremură violent, dând vina pe aerul rece de pe coridor și pe pielea lui umedă. O minge de ping-pong zbura dintr-o parte într-alta în sala de recreere de după colț și pantofii de tenis scârțâiau când alergau jucătorii, străduindu-se s-o lovească iarăși. În aceeași încăpere, la un televizor rula un film, se auzea vocea unei femei.

Privind în jos, Troy deveni conștient că era îmbrăcat în șort și tricou. Singura autoritate pe care-o simțea cu adevărat îi era acordată de salopetă, dar nu era timp să urce și să se schimbe.

Ascensorul țiui și se deschise, iar conversația din interior se întrerupse. El dădu din cap, iar cei doi bărbați dinăuntru îi răspunseră cu un salut. Coborâră toți trei în tăcere câteva etaje, până când ceilalti ieșiră din lift la patruzeci și patru, un nivel rezervat în general locuințelor. Înainte de a se închide ușile, zări o minge strălucitoare rostogolindu-se pe coridor, urmată, în fugă, de doi bărbați. Se auzeau strigăte și râsete înăbușite, la vederea lui, de o tăcere vinovată.

Apoi, ușile metalice se închiseră brusc, ascunzând scurta licărire a unor vieți mai umile și mai firești.

Cu o zguduitură, liftul începu să se adâncească mai mult în pământ. Troy simțea solul și betonul înconjurându-l din toate părțile, stivuindu-i-se deasupra. Transpirația nervoasă se amestecă cu aceea provocată de exerciții. Se gândi că trecea dincolo de efectele medicamentelor. În fiecare dimineață, simțea revenind ceva asemănător cu vechiul său sine, care rămânea din ce în ce mai mult pe durata zilei.

Trecu de etajele cincizeci. Ascensorul nu oprea niciodată acolo. Provizii pentru situații de urgență, pe care spera că n-aveau să le folosească niciodată, umpleau coridoarele de dincolo de cabină. Își amintea părți din orientare, din vremea când toată lumea era trează. Își aducea aminte de numele de cod cu care veniseră pentru orice, de felul în care ascundeau noile etichetări trecutul. Acolo era ceva care-l sâcâia, dar căruia nu reușea să-i găsească un loc.

Urmară spațiile mecanice și depozitele universale, apoi cele două etaje care găzduiau reactorul. Și, în final, cel mai important depozit dintre toate: Moștenirea, bărbații și femeile care dormeau în coșciuge lucioase, supraviețuitorii *dinainte de.*

Ascensorul încetini cu o hurducătură și ușile se deschiseră cu un clinchet. Troy auzi imediat gălăgia din cabinetul doctorului, îl auzi pe Henson dându-i ordine răstite asistentului său. În ținuta lui sport, străbătu coridorul în grabă, cu pielea răcorită de transpirație.

Când intră în camera de pregătire, văzu un bărbat vârstnic imobilizat pe o targă de doi oameni de la securitate. Era Hal – Troy îl recunoscu, îl știa de la cantină, își aduse aminte că stătuse de vorbă cu el în prima zi și de alte câteva ori între timp. Doctorul și asistentul scotoceau cu stângăcie prin sertare, adunând tot ce era necesar.

— *Numele meu e Carlton!* tună Hal, lovind aerul cu brațele lui subțiri, în vreme ce curelele desfăcute atârnau de masă, legănându-se din cauza zvârcolelilor lui.

Troy presupuse că reușiseră să-l ia sub control înainte de a-l duce la lift și se întrebă dacă nu cumva se eliberase când își revenise. Henson și asistentul lui găsiră ce căutau și veniră lângă targă. Hal zări seringa, o privi cu ochi din ce în ce mai mari; fluidul din interior era de culoarea albastră a cerului liber.

Doctorul Henson își ridică privirea și-l văzu pe Troy, în ținută sportivă, privind încremenit scena. Hal strigă încă o dată că se numea Carlton și continuă să lovească aerul cu picioarele, izbind în masă cu ghetele grele. Cei doi bărbați de la securitate se luptau, străduindu-se să-l țină la orizontală.

— O mână de ajutor? mormăi Henson printre dinții încleștați, luptându-se cu unul dintre brațele lui Hal.

Troy se apropie grăbit de targă și-l înșfăcă pe Hal de un picior. Rămase umăr la umăr cu ofițerii de la securitate, luptându-se cu o gheată și străduindu-se să se ferească de loviturile ei. Sub salopeta largă, picioarele lui Hal păreau de pasăre, dar loveau ca ale unui catâr. Unul dintre polițiști reuși să-i treacă o curea peste coapse. Troy se lăsă cu toată greutatea pe gambe în timp ce era strânsă a doua curea.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? întrebă.

Grijile pe care și le făcea pentru sine însuși dispărură în prezența adevăratei nebunii. Sau tot către asta se îndrepta și

el?

— Medicamentele nu și-au făcut efectul, spuse Henson.

Sau nu le-a luat, se gândi Troy.

Asistentul scoase cu dinții capacul seringii de culoarea cerului. Încheietura mâinii lui Hal era imobilizată. Acul dispăru în brațul care zvâcnea, iar pistonul împinse lichidul de un albastru strălucitor în carnea palidă, plină de pete.

Troy se crispă la vederea acului înfipt în brațul tremurător al lui Hal, dar picioarele bărbatului vârstnic își pierdură imediat forța. Toată lumea păru să răsufle ușurată când se înmuie, pierzându-și cunoștința, cu capul alunecându-i într-o parte și cu un ultim strigăt neinteligibil estompându-se până la un suspin, pentru a deveni apoi o expirație profundă, șuierătoare.

— Ce naiba?

Troy își șterse fruntea cu dosul brațului. Era transpirat tot, în parte din cauza efortului, dar mai ales ca urmare a scenei care i se desfășura în fața ochilor, fiindcă vedea un om pierzându-și astfel cunoștința, îi simțea viața și voința scurgându-se din picioarele care loveau cu ghetele în timp ce era adormit cu forța. Propriul său trup zvâcni, cuprins brusc de un tremur violent, dispărut înainte de a-și da seama că existase. Doctorul își ridică privirea și se încruntă.

— Îmi cer scuze pentru asta.

Aruncă o privire aspră către ofițeri, canalizându-și reproșurile spre ei.

— Noi nu i-am făcut probleme, spuse unul dintre ei, ridicând din umeri.

Henson se întoarse spre Troy. Maxilarul i se lăsă, a dezamăgire.

— Nu-mi place că trebuie să-ți cer să semnezi asta…

Troy își șterse fața cu poalele tricoului și dădu din cap. Pierderile fuseseră luate în considerare – atât cele individuale, cât și ale silozurilor, cu rezerve stocate în consecință –, dar toate dureau.

— Desigur, spuse.

Cu așa ceva se ocupa el, nu? Semnează asta. Rostește aceste cuvinte. Respectă scenariul. Era o glumă. Citeau cu toții replici dintr-o piesă pe care nu și-o amintea niciunul. Însă el începea să-și amintească. Simțea că așa era.

Henson răscoli formularele dintr-un sertar în vreme ce asistentul lui desfăcea cataramele salopetei lui Hal. Bărbații de la securitate întrebară dacă mai era nevoie de ei, verificară

pentru o ultimă oară curelele care-l imobilizau pe Hal și li se făcu semn că puteau să plece. Unul dintre ei râse cu poftă de o remarcă a celuilalt pe când zgomotul făcut de ghetele lor se îndepărta în direcția liftului.

Între timp, Troy se pierdu în contemplarea feței uscățive a lui Hal, a ușoarelor coborâri și ridicări ale pieptului lui îngust. Iată care era răsplata pentru că-ți aduceai aminte, se gândi. Omul acela se dezmeticise, ieșind din rutina ospiciului. Nu înnebunise; avuse un neașteptat acces de *limpezire* a minții. Își întredeschisese ochii și zărise prin ceață.

Desprins dintr-un cârlig din perete, un clipboard își făcu apariția, cu formularul potrivit prins sub clema lui metalică. Lui Troy i se înmână un pix. El își scrise numele, înapoie clipboardul și se uită cum lucrau cei doi doctori; se întrebă dacă ei simțeau ceva din tot ce simțea el. Dacă jucau cu toții același rol? Dacă aveau, toți și fiecare în parte, aceleași îndoieli, dar niciunul nu vorbea pentru că se simțea atât de singur, cu desăvârșire singur?

— Vă puteți ocupa dumneavoastră de aia?

Asistentul doctorului stătea în genunchi, răsucind un mâner din partea de jos a mesei. Troy văzu că avea rotile. Omul arătă către picioarele lui cu o înclinare a capului.

— Sigur că da.

Troy se ghemui ca să deblocheze roata. Era implicat în ceea ce se petrecea. Formularul purta semnătura lui. Răsuci mânerul, punând în mișcare masa și permițând să fie deplasată de-a lungul coridorului.

Hal fiind inconștient, au fost desfăcute curelele și i s-a scos cu grijă salopeta. Troy se oferi să-i tragă ghetele, le desfăcu șireturile și le așeză alături. Nu mai era nevoie de cămașa de hârtie – pudoarea nu mai era o problemă. I se înfipse un ac pentru perfuzie intravenoasă, fixat apoi cu leucoplast; Troy știa că avea să fie cuplat la capsula criogenică.

Știa cum era să ți se târască gheața prin vene.

Împinseră targa pe coridor și către ușile de oțel armat ale compartimentului de somn criogenic îndelungat. Troy le studie. I se păreau cunoscute. Avea impresia că-și aducea aminte că descrisese ceva similar într-o specificație pentru un proiect la care lucrase cândva, dar era pentru o încăpere plină cu mașini. Ba nu, cu computere.

Tastatura de pe perete piui când doctorul își introduse codul. Urmă sunetul puternic, găunos, al zăvoarelor retrase în tocul

gros.

— Cele goale sunt în capăt, spuse Henson, arătând către un perete îndepărtat.

Șiruri după șiruri de capsule lucioase, etanșe, umpleau camera de criogenie. Ochii îi căzură pe afișajele de la baza fiecăreia. Aveau indicatoare luminoase verzi, continue, fără să fie nevoie de vreun spațiu pentru redarea ritmului cardiac, și numai nume de botez, fără nimic care să le lege pe acele ființe omenești străine de viețile lor din trecut.

Cassie, Catherine, Gabriella, Gretchen.

Nume inventate.

Gwynn. Halley. Heather.

Toate, în ordine. Pentru ele nu existau schimburi. Nimic pentru care să se lupte bărbații. Totul avea să se întâmple cât ai clipi. Intrați în barca de salvare, visați preț de o clipă, coborâți pe uscat.

O altă Heather. Duplicate fără nume de familie. Troy se întrebă cum putea să funcționeze un asemenea sistem. Împingea targa orbește printre rânduri, în timp ce doctorul și asistentul lui vorbeau despre procedeu, când zări un nume cu coada ochiului și un tremur violent îi străbătu membrele.

Helen. Și încă unul: *Helen.*

Degetele i se desprinseră de targă și reuși cu greu să se țină pe picioare. Roțile se opriră cu un scârțâit.

— Domnule?

Două Helen. Iar în fața lui, pe un afișaj clar, reprezentând ritmul încremenit al unui somn liniștit, adânc, foarte adânc, o alta:

Helena.

Împleticindu-se, Troy se îndepărtă de targă și de trupul gol al lui Hal. În minte îi reveni ecoul țipetelor slabe ale bătrânului care susținea insistent că se numea Carlton. Își trecu mâinile peste capacul curbat al capsulei.

Ea era *acolo.*

— Domnule? Nu trebuie să ne oprim…

Troy nu luă în seamă vocea doctorului. Frecă ecranul de sticlă, frigul din interior pătrunzându-i în palmă.

— Domnule.

Promoroaca se întindea pe sticlă ca o pânză de păianjen. El șterse stratul de condens, ca să poată privi înăuntru.

— Trebuie să-l instalăm pe omul ăsta…

În interiorul acelui spațiu rece, întunecat, erau ochi închiși.

Cu ace de gheață lipite de gene. Era un chip cunoscut, dar nu al soției lui.

— Domnule!

Troy se poticni, lovind cu mâinile sicriul rece ca să-și mențină echilibrul, cu fierea ridicându-i-se în gât când își aminti. Se auzi sufocându-se, își simți membrele zvâcnind, genunchii înmuindu-se. Căzu pe podea între două capsule, cuprins de un tremur violent, cu buzele inundate de salivă, amintiri puternice luptându-se cu ultimele resturi de medicamente care-i mai rămăseseră în vene.

Cei doi bărbați în alb strigau unul la altul. Pașii plesneau oțelul înghețat, estompându-se pe măsură ce se apropiau de ușile grele, îndepărtate. Bolboroseli neomenești izbiră urechile lui Troy, sunând slab, ca și când ar fost ale lui.

Cine era el? Ce căuta acolo? Ce făceau acolo cu toții?

Aceea nu era Helen. Numele lui nu era Troy.

Pașii apăsați se apropiară în grabă. Numele îi stătea pe limbă când acul îi pătrunse în carne.

Donny.

Dar nici așa nu era corect.

Și apoi îl înghiți întunericul, strângându-se în jurul tuturor întâmplărilor din trecutul său pe care propria minte le considera prea îngrozitoare ca să le poată suporta.

19

2052

Districtul Fulton, Georgia

Asupra celui mai sudic colț al districtului Fulton tăbărâse un soi de amestec de festival muzical, reuniune de familie și târg statal. În ultimele două săptămâni, Donald privise cum se răspândeau corturi multicole deasupra unei instalații nou-nouțe de depozitare a reziduurilor nucleare. Cincizeci de steaguri, fiecare al unui alt stat, fluturau deasupra celor cincizeci de adâncituri din pământ. Fuseseră înălțate scene iar proviziile se scugeau peste dealurile unduitoare într-o paradă fără sfârșit, mașinuțe de golf și vehicule de teren alcătuiau convoaie cu mâncare, cu containere Tupperware, cu coșuri pline de legume – unele trăgeau chiar și remorci mici, încărcate cu vite.

Piețele fermierilor fuseseră amenajate sub forma unor culoare șerpuitoare printre corturi și tarabe, cu pui piuind și cu porci grohăind, cu copii mângâind iepuri, cu câini în lesă. Posesorii celor din urmă călăuzeau prin mulțime exemplare din zeci de rase. Cozile se agitau, fericite, boturile umede adulmecând aerul.

Pe principala scenă din Georgia, o orchestră rock locală făcea probe de sunet. Când amuți ca să-și ajusteze nivelul sonorului, Donald putu s-audă, dinspre delegația Carolinei de Nord, acordurile coardelor ciupite de o formație de muzică bluegrass. În direcția opusă, cineva ținea un discurs pe scena din Florida în timp ce convoaiele transportau provizii dincolo de culmea dealului, iar familiile își întindeau pături și făceau picnicuri pe banchetele din adânciturile largi. Donald observă că dealurile erau locul ideal pentru băncile unui stadion, de parcă ar fi fost create anume în acest scop.

Însă nu reuși să-și dea seama unde se duceau toate acele provizii. Corturile păreau să le înghită la nesfârșit. Vehicule de teren, cu micile lor remorci ca niște cutii, huruiseră în susul și-n josul pantelor pe întreaga durată a celor două săptămâni de când se afla el acolo, dând o mână de ajutor la pregătirea Convenției Naționale.

Tot cu un huruit se opri alături de el Mick, cocoțat pe unul dintre omniprezentele ATV-uri. Îi zâmbi larg și ciupi

accelerația când încă mai ținea frâna apăsată. Honda se zdruncină, cu cauciucurile mârâind în țărână.

— Vrei să faci o plimbare până-n Carolina de Sud? strigă, acoperind zgomotul motorului.

Se trase mai în față pe șa, ca să-i facă loc.

— Ai destulă benzină ca s-ajungi acolo?

Donald se prinse de umărul prietenului său și urcă pe al doilea set de pedale. Își avântă celălalt picior peste șa.

— E dincolo de deal, idiotule.

Donald rezistă imboldului de a-l asigura că glumise. Se prinse de plasa metalică din spate în vreme ce Mick schimba vitezele. Prietenul lui înaintă pe șoseaua prăfoasă dintre corturi până ce ajunseră pe iarbă, apoi viră către delegația din Carolina de Sud, vârfurile clădirilor din centrul Atlantei fiind vizibile în lateral.

În timp ce Honda urca dealul, Mick întoarse capul.

— Când vine Helen? strigă.

Donald se aplecă în față. Îi plăcea să simtă aerul rece al dimineții de octombrie. Îi aducea aminte de Savannah în acea perioadă a anului, de răcoarea de pe plajă la răsăritul soarelui. Tocmai se gândea la Helen când îl auzi pe Mick întrebând de ea.

— Mâine, strigă la rândul lui. Cu autobuzul, împreună cu delegații din Savannah.

Ajunseră în vârf și Mick încetini și viră, apoi merse pe culme. Trecură pe lângă un ATV încărcat până la refuz, care se îndrepta în direcția opusă. Rețeaua de culmi alcătuia un labirint de șosele întretăiate deasupra tuturor cupelor adâncite care adăposteau instalația.

Privind în depărtare, Donald urmări baletul ATV-urilor care alergau șerpuind de-a lungul întregului peisaj. Își imagină că, într-o bună zi, șoselele netede de pe culmile dealurilor aveau să răsune de huruitul unor camioane mult mai mari, încărcate cu reziduuri periculoase și purtând marcaje care avertizau asupra pericolului de iradiere.

Cu toate acestea, privind steagurile care fluturau deasupra delegației din Florida, aflată într-o parte, și a celei din Georgia, instalată de cealaltă parte a dealului, și remarcând că pantele puteau găzdui un număr-record de oameni, îngăduindu-le tuturor să vadă perfect fiecare scenă, Donald nu putu să nu-și spună că toate întâmplările fericite serveau unui obiectiv mai amplu. Era ca și cum întregul complex fusese proiectat de la

bun început pentru a-i fi de folos Convenției Naționale din 2052, ca și cum ar fi fost construit având-se în vedere ceva mai mult decât scopul său inițial.

Un steag mare, albastru, cu un copac alb și o semilună, unduia lenevos deasupra scenei Carolinei de Sud. Mick își parcă motocicleta cu patru roți într-o mare de alte ATV-uri din jurul imensului cort de primire.

Urmându-l pe prietenul său printre vehiculele parcate, Donald văzu că se îndreptau spre un cort mai mic, care înghițea o grămadă de oameni.

— Ce soi de misiune avem? întrebă.

Nu că ar fi contat. În ultimele zile, făcuseră câte puțin din orice, în întreg complexul: căraseră pungi cu gheață la sediile diverselor state, se întâlniseră cu congresmenii și cu senatorii, ca să vadă dacă aveau nevoie de ceva, se asiguraseră că toți voluntarii și toți delegații erau instalați în bune condiții în rulotele lor. Se ocupaseră de orice îi era necesar senatorului.

— Oh, nu facem decât un mic tur, răspunse Mick, cu un aer enigmatic.

Și îl îndemnă, cu un semn al mâinii, să intre în micul cort în care muncitorii pătrundeau, printr-o parte, cu brațele încărcate, pentru a iesi prin partea opusă cu mâinile goale.

Interiorul era luminat cu proiectoare, traficul intens bătătorise pământul, iarba era mată, strivită. O rampă de beton cobora în adânc și muncitori cu insigne de voluntari urcau pe lângă o margine, târșâindu-și picioarele. Mick se încadră, dintr-un salt, în șirul care cobora.

Donald știa unde mergeau. Recunoscuse rampa. Se grăbi să i se alăture amicului său.

— E una dintre construcțiile pentru stocarea barelor uzate.

Nu reuși să-și ascundă excitarea din glas, și nici măcar nu încercă. Murea de nerăbdare să vadă celălalt proiect, fie pe hârtie, fie în realitate. Singurul lucru la care avusese acces fusese proiectul lui de buncăr, dar restul complexului rămăsese învăluit în mister.

— Putem *intra?*

În loc de răspuns, Mick începu să coboare, amestecându-se printre ceilalți.

— Alaltăieri m-am milogit să mi se permită să fac un tur, șuieră Donald, dar Thurman a-nceput să peroreze, înșirând tot rahatul despre securitatea națională...

Mick râse. Pe la jumătatea pantei, acoperișul cortului păru să se piardă în întunericul de deasupra, iar spațiul dintre pereții de beton din ambele părți se îngustă, conducând muncitorii către ușile de oțel, larg deschise.

— Nu mergi să vezi interiorul altei construcții, îi spuse Mick.

Îi puse o mână pe spate și îl conduse prin familiara încăpere de la intrare, cu aspect industrial. Toată lumea se opri așteptând, în vreme ce alții intrau și ieșeau, pe rând, prin mica deschizătură din fața lor. Donald se simți dezorientat.

— O clipă, spuse, întrezărind câte ceva din încăperea alăturată. Ce naiba? Ăsta-i proiectul meu.

Înaintară târșâindu-și picioarele. Mick le făcu loc celor care ieșeau. Ținea o mână pe umărul lui Donald, conducându-l.

— Ce căutăm aici? întrebă Donald.

Ar fi putut să jure că buncărul proiectat de el se afla în depresiunea alăturată, pregătită pentru Tennessee. Pe de altă parte, în ultima clipă se făcuseră atât de multe schimbări încât era posibil să încurce lucrurile.

— Anna mi-a spus că ai șters-o și ai sărit peste turul de-aici.

— Minciuni.

Donald se opri în fața deschizăturii ovale. Recunoștea fiecare nit.

— De ce să fi spus așa ceva? Am fost chiar aici. Am tăiat afurisita aia de panglică.

Mick îl împinse din spate.

— Haide. Ții tot șirul în loc.

— Nu vreau să intru.

Le făcu semn celor care veneau din sens opus să iasă. Muncitorii din spatele lui Mick, cu mâinile pline de containere Tupperware grele, se foiră de pe un picior pe altul.

— Ultima oară am văzut etajul de sus, adăugă Donald. E de-ajuns.

Prietenul său îl prinse cu o mână de ceafă și-l strânse cu cealaltă de încheietura mâinii. Capul fiindu-i împins înainte, Donald se văzu nevoit să se pună în mișcare ca să nu cadă cu fața în jos. Încercă să se prindă de tocul ușii interioare, dar avea brațul în stânsoarea lui Mick.

— Vreau să vezi ce-ai *construit,* spuse prietenul său.

Donald se împletici către compartimentul de pază. El și Mick se traseră deoparte, lăsându-i să treacă pe oamenii pe care îi ținuseră în loc.

— M-am uitat la clădirea asta zi de zi, vreme de trei ani, zise

Donald.

Se bătu peste buzunar, în căutarea pastilelor, întrebându-se dacă trecuse suficient timp ca să mai poată lua încă una. Dar nu-i dezvălui lui Mick că-și impusese tot timpul să aibă viziunea clădirii la care lucra plasată deasupra pământului, mai degrabă ca un zgârie-nori, decât ca un pai îngropat. Nu putea în niciun caz să-i mărturisească asta celui mai bun prieten al său, nu-i putea spune cât de îngrozit se simțea chiar în clipa aceea, când n-avea deasupra capului mai mult de zece metri de beton și pământ. Se îndoia că Anna folosise expresia „a șters-o”, dar exact asta făcuse după tăierea panglicii. În vreme ce senatorul îi conducea pe demnitari prin complex, el se grăbise să caute un petic de iarbă deasupra căruia nu se afla decât cerul strălucitor.

— E al naibii de important, spuse Mick.

Pocni din degete în fața lui Donald. Pe lângă ei trecură două șiruri de muncitori. Dincolo de aceștia, într-o cabină mică, se afla un bărbat cu o pensulă într-o mână și cu o cutie cu vopsea în alta. Aplica un strat de un cenușiu tern pe un set de bare din oțel. În spatele lui, un tehnician lucra la conectarea unui soi de ecran imens, încastrat în perete. Se părea că nu fusese totul finisat pentru a arăta exact ca în desenul lui.

— Donny, ascultă-mă. Vorbesc serios. Azi e ultima zi în care mai putem purta discuția asta, OK? Trebuie să vezi ce-ai construit.

Nelipsitul zâmbet răutăcios dispăruse de pe buzele lui Mick și se încruntase. Dacă expresia lui sugera ceva, atunci era vorba de tristețe.

— Vrei să vii înăuntru, te rog?

Respirând adânc și împotrivindu-se dorinței de a da buzna afară, pe dealuri, la aer curat, departe de mulțimea sufocantă, Donald se trezi că e de acord. Din cauza privirii lui Mick, a senzației că prietenul lui simțea nevoia să-i vorbească despre cineva drag care tocmai murise, despre ceva extrem de serios.

În timp ce dădea din cap, încuviințând, Mick îl bătu recunoscător pe umăr.

— Pe aici.

Îl conduse către puțul central. Trecură pe lângă cantină, care era folosită. Avea sens. Muncitorii făceau o pauză, asezați la mese și mâncând din tăvi de plastic. Din bucătăria alăturată venea miros de mâncare. Donald râse. Nu-și imaginase niciodată că pentru clădirea aceea avea să se găsească o

întrebuințare. Avu din nou senzația că locul căpăta un scop datorită Convenției Naționale. Se gândi la întregul complex golit într-o bună zi de viață, cu toți muncitorii mișunând numai deasupra ca să depoziteze barele de combustibil uzat, în timp ce clădirea acea imensă, care, dacă s-ar fi aflat la suprafața pământului, ar fi atins norii, avea să fie cu desăvârșire goală.

Dincolo de un coridor scurt, dalele cedară locul unui grătar metalic și unui cilindru scufundat chiar prin centrul clădirii. Anna avusese dreptate. Merita să fie văzut.

Ajunseră la balustrada puțului central și Donald se opri să arunce o privire peste ea. Înălțimea uriașă îl făcu pentru o clipă să uite că se afla sub pământ. În partea opusă a palierului huruiau angrenajele unui transportor cu bandă rulantă, cu un nesfârșit șir de tăvi plate rotindu-se și trecându-i goale peste partea de sus. Lui Donald îi aduse aminte de gălețile unei roți de grădinărit. Tăvile se răsturnau înainte de a-și reîncepe coborârea prin clădire.

Bărbații și femeile care veneau de afară își puneau fiecare container pe câte una dintre tăvile goale înainte de a ieși din buncăr. Donald se uită după Mick și-l văzu dispărând în josul scării.

Se grăbi să-l urmeze, împins de teama că avea să fie îngropat de viu.

— Hei!

Pantofii lui plesneau treptele proaspăt vopsite, romburile cu care era placat nelăsându-l să alunece din cauza grabei. Îl ajunse pe Mick după ce ocoli stâlpul gros din centru. Containerele Tupperware, pline cu provizii pentru situații de urgență – care, presupuse Donald, aveau să putrezească, nefolosite – coborau plutind nefiresc de cealaltă parte a balustradei.

— Nu vreau să merg mai jos, insistă el.

— Încă două etaje, îi strigă Mick. Haide, omule, vreau să vezi.

Donald se supuse, amorțit. Ar fi fost mai rău să facă drumul de întoarcere de unul singur.

Pe primul palier pe care ajunseră, lângă banda transportoare stătea un muncitor cu un soi de pistol. Cu o străfulgerare roșie și cu scanerul zumzăind, trase în lateralul containerului care trecu pe lângă el. Apoi se aplecă peste balustradă, așteptând apariția următorului container în vreme ce precedentul își continua plonjonul.

— Îmi scapă ceva? întrebă Donald. Încă ne mai străduim să respectăm niște termene? Ce-i cu toate proviziile astea?

Mick clătină din cap.

— Respectăm, salvăm, spuse.

Sau cel puțin asta avu Donald impresia că spusese. Mick părea pierdut în gânduri.

Își continuară coborârea pe scara în spirală către palierul următor, parcurgând astfel înălțimea unui alt etaj, alți zece metri de beton armat, de adâncire dezolantă. Etajul îi era cunoscut lui Donald. Și nu numai din proiect. El și Mick vizitaseră unul similar pe șantierul unde fusese construit.

— Am mai fost aici, îi zise prietenului său.

Mick dădu din cap. Și îi făcu semn să-l urmeze pe coridor, până la primul cot. Acolo alese o ușă, aparent la întâmplare, și i-o deschise lui Donald. Cele mai multe etaje erau prefabricate și fuseseră mobilate înainte de a fi coborâte cu macarale la locurile lor. Nu-l vizitaseră chiar pe acela, fusese unul dintre multe altele care îi semănau.

Odată ce intră Donald, Mick aprinse luminile din plafon și închise ușa. Donald văzu, cu surprindere, că patul era făcut. Pe un scaun erau stivuite teancuri de lenjerie. Mick le luă și le puse pe podea. Se așeză și-i făcu semn să stea pe marginea patului.

Donald îl ignoră și-și strecură capul în minuscula cameră de baie.

— Arată de-a dreptul mișto, îi spuse amicului său.

Întinse mâna și răsuci robinetul chiuvetei, așteptându-se să nu se întâmple nimic. Când începu să susure apă limpede, se pomeni râzând.

— Știam c-o să fii încântat când o să vezi asta, spuse Mick, cu voce scăzută.

Donald se zări în oglindă, cu veselia încă pe chip. Avea tendința să uite cum i se încrețeau colțurile ochilor când zâmbea. Își atinse părul, presărat cu fire cărunte, deși abia peste cinci ani avea să ajungă pe proverbiala culme a vieții. Slujba îl îmbătrânea prematur. Se temuse că s-ar fi putut întâmpla asta.

— E uimitor că noi am construit asta, nu-i așa? întrebă Mick.

Donald se întoarse spre el și i se alătură în apartamentul îngust. Se întrebă dacă îi îmbătrânise pe amândoi funcția pentru care fuseseră aleși sau proiectul acela, construcția care le consumase tot timpul.

— Apreciez faptul că m-ai silit să cobor aici.

Era gata să adauge că i-ar fi plăcut să vadă și restul, dar se gândi că ar fi forțat nota. În plus, grupurile din corturile Georgiei probabil că îi căutau deja.

— Ascultă, zise Mick, vreau să-ți spun ceva.

Donald își privi prietenul, care părea să-și caute cuvintele. Aruncă o privire spre ușă. Mick tăcea. El se liniști în cele din urmă și se așeză pe marginea patului.

— Despre ce e vorba? întrebă.

Însă credea că știe. Senatorul îl inclusese pe Mick în celălalt proiect al său, cel care-l făcuse pe Donald să ceară ajutorul unui doctor. Se gândi la cartea groasă, pe care o memorase aproape în totalitate. Mick făcuse același lucru. Și nu-l adusese acolo doar ca să vadă ce realizaseră, ci și ca să găsească un loc care le oferea intimitate deplină, un loc în care puteau fi divulgate secrete. Se bătu peste buzunarul unde-și ținea pilulele, cele care-i împiedicau gândurile să alunece în zone periculoase.

— Hei, zise, nu vreau să-mi spui nimic din ceea ce n-ar trebui...

Mick își ridică privirea și se uită la el surprins, cu ochi mari.

— Nu trebuie să-mi spui *nimic.* Presupune că știu ce știi și *tu.*

Mick clătină din cap cu tristețe.

— Nu, nu știi, răspunse.

— Atunci să presupunem oricum. Nu vreau să știu nimic.

— *Trebuie* să afli.

— Aș prefera să nu...

— Nu e secret, omule. Vreau doar... vreau să știi că te iubesc ca pe un frate. Așa te-am iubit întotdeauna.

Rămaseră amândoi așezați, în tăcere. Donald se uită la ușă. Momentul era stânjenitor, dar, la auzul spuselor lui Mick, i se umplu cumva inima.

— Uite... începu el.

— Știu că-ți rănesc întotdeauna sentimentele, îl întrerupse Mick. Și, la naiba, îmi pare rău. Am cu adevărat tot respectul pentru tine, Donald. Și pentru Helen. Întoarse capul și se scărpină pe obraz. Mă bucur pentru voi doi.

Donald întinse mâna de-a latul spațiului îngust și-și strânse amicul de braț.

— Ești un prieten bun, Mick. Mă bucur că am petrecut tot acest timp împreună, în ultimii câțiva ani, candidând pentru

Congres, construind această.
Mick dădu din cap.
— Da. Și eu. Dar, ascultă-mă, nu te-am adus aici, jos, pentru o scenă siropoasă. Își duse din nou mâna la obraz și Donald văzu că-și ștergea ochii. Azi-noapte am avut o discuție cu Thurman. Mi-a... acum câteva luni, mi-a oferit un loc într-o echipă, o echipă de vârf, iar azi-noapte i-am spus că aș prefera să-l ocupi tu.
— Ce? Într-un comitet? Donald nu și-l putea imagina pe prietenul lui renunțând la o funcție, *indiferent* despre ce ar fi fost vorba. În care?
Mick clătină din cap.
— Nu, e vorba de altceva.
— Ce altceva? întrebă Donald.
— Ascultă, spuse Mick, când o să afli și când o să-ntelegi ce se petrece, vreau să te gândești la mine considerând că sunt chiar aici.
Mick își roti privirea în jurul încăperii. Urmară câteva clipe de tăcere desăvârșită punctate de apa care picura în chiuveta din baie.
— Dacă aș putea alege să mă aflu undeva, oriunde, în anii care vor veni, m-aș afla aici, jos, cu primul grup.
— OK. Da, nu știu sigur ce vrei să spui...
— O să știi. Să-ți aduci aminte de asta, da? Să-ți aduci aminte că te iubesc ca pe un frate și că totul se-ntâmplă dintr-un motiv. N-aș fi vrut să fie în niciun alt fel. Pentru tine sau pentru Helen.
— OK.
Donald zâmbi. N-ar fi putut spune dacă Mick își bătea joc de el sau dacă băuse prea multe Bloody Mary în cortul de primire.
— Bine.
Mick se ridică brusc. Se mișca, fără nicio îndoială, ca și cum n-ar fi fost beat.
— Să ieșim dracului de-aici. Locul ăsta-mi dă fiori.
Mick deschise ușa dintr-o smucitură și stinse luminile.
— O ștergi, nu-i așa? strigă Donald în urma lui.
Mick clătină din cap și străbătură coridorul în sens invers. Lăsară în urmă micul apartament ales la întâmplare cufundat în întuneric, apa picurând în chiuveta lui mică. Și Donald încercă să priceapă de ce era atât de dezorientat, cum se preschimbase cortul din Tennessee, unde tăiase panglica, în cel din Carolina de Sud. Și aproape că înțelese, cu

subconștientul amintindu-și, într-o străfulgerare de o livrare de marfă, de fibra optică de cincizeci de ori mai multă decât ar fi trebuit, dar nu reuși să facă legătura.

Între timp, containerele pline cu provizii huruiau, coborând în puțul-mamut. Iar tăvile goale urcau zăngănind.

20

2110

• Silozul 1 •

Troy se trezi într-o ceață, amețit și dezorientat, cu capul zvâcnind. Își ridică mâinile și bâjbâi deasupra feței, așteptându-se să dea de răceala sticlei înghețate, de apăsarea oțelului boltit, de osânda unui somn criogenic îndelungat. Dar mâinile nu întâlniră decât aerul. Ceasul de pe noptieră arăta că nu trecuse cu mult de trei dimineața.

Se săltă în capul oaselor și văzu că purta un șorț de gimnastică. Nu putea să-și amintească de o schimbare a îmbrăcăminții în seara dinainte, nu-și amintea că se urcase în pat. Își coborî tălpile pe podea, își sprijini coatele pe genunchi, își afundă fața în palme și rămase așa o clipă. Îl durea tot trupul.

După câteva minute, se îmbrăcă pe întuneric, își încheie cataramele. Lumina n-ar fi fost bună pentru durerea lui de cap. Nu era doar o teorie care trebuia verificată.

Pe coridorul de afară, lumina era estompată, ca seara, doar ca să poți găsi, pe bâjbâite, drumul spre băile comune. Troy înaintă tiptil, îndreptându-se către lift.

Apăsă butonul „sus”, apoi ezită, neștiind dacă era alegerea corectă. Ceva trăgea de el. Apăsă și butonul „jos”.

Era prea devreme ca să se ducă în biroul lui, în afara cazului în care voia să se joace pe computer. Nu-i era foame, dar ar fi putut urca, să vadă răsăritul. Schimbul de noapte ar fi trebuit să fie încă acolo, bând cafea. Sau ar fi putut merge în sala de recreere, pentru jogging. Ceea ce ar fi însemnat să se întoarcă în camera lui, ca să se schimbe.

Înainte de a reuși să se hotărască, liftul sosi cu un bip. Se stinseră ambele indicatoare, și „sus”, și „jos”. Putea merge în orice direcție.

Troy intră. Nu știa unde voia să se ducă.

Ascensorul se închise. Aștepta decizia lui cu răbdare. În cele din urmă, se gândi el, avea să se pună în mișcare, răspunzând unei alte solicitări, urma să ia un pasager care avea un scop, o destinație. El putea rămâne acolo, fără să facă nimic, lăsându-l pe celălalt să ia o hotărâre.

Își trecu degetul peste butoane, încercând să-și aducă

aminte ce se afla la fiecare nivel. Memorase foarte multe lucruri, dar avea senzația că nu putea să acceseze tot ce știa. Simți brusc nevoia să meargă într-unul dintre baruri, să se uite la televizor, să lase orele să alunece pe lângă el, până când avea să fie în sfârșit nevoie de el undeva. Așa ar fi trebuit să se scurgă schimbul lui. Asteptând, apoi acționând. Dormind și apoi așteptând. Să ia cina și apoi să se pregătească de culcare. Sfârșitul se afla întotdeauna în câmpul vizual. Nu exista nimic împotriva căruia să se revolte, totul era rutină.

Liftul porni. Troy își îndepărtă mâna de butoane cu o zvâcnire și se trase cu un pas înapoi. Niciun indicator nu arăta încotro se îndrepta, dar avea senzația că începuse să coboare.

Cabina se opri, clătinându-se, după numai câteva etaje. Ușile se deschiseră către un nivel cu apartamente, situat mai jos. Un chip cunoscut din cantină, un bărbat în roșul lucrătorilor de la reactor, intră zâmbind.

— 'Neața, spuse.

Troy dădu din cap.

Bărbatul se răsuci și apăsă pe unul dintre butoanele etajelor de mai jos, ocupate de reactor. Studie înșiruirea celorlalte butoane, toate stinse, se întoarse spre Troy și îl privi nedumerit.

— Vă simțiți bine, domnule?

— Hmm? Oh, da.

Troy se aplecă în față și apăsă pe șaizeci și opt. Văzând că pe celălalt îl îngrijora sănătatea lui, se gândise probabil la doctor, deși tura lui Henson avea să-nceapă abia peste câteva ore. Dar altceva îl îmboldea, ceva pe care simțea nevoia să-l vadă, un vis care-i scăpa.

— Probabil că n-a reținut comanda prima dată, explică, uitându-se la buton.

— Mmm.

Tăcerea se întinse pe parcursul a unul sau două etaje.

— Cât mai aveți? întrebă mecanicul de la reactor.

— Eu? Doar două săptămâni. Dumneavoastră?

— Abia am început, acum o săptămână. Dar la mine e al doilea schimb.

— Oh?

Indicatoarele luminoase urmăreau perindarea etajelor de sus în jos, dar numerele erau crescătoare. Lui Troy nu-i plăcea; simțea că nivelul de la bază ar fi trebuit să poarte numărul unu. Ar fi trebuit numărate *de jos în sus.*

— Al doilea schimb e mai ușor? întrebă el.

Cuvintele i se desprinseră de pe buze pe neașteptate. Ca și cum acea parte a lui care-și dorea cu ardoare să știe ar fi fost mai lucidă decât cea care se ruga pentru liniște.

Mecanicul căzu pe gânduri.

— N-aș zice că e mai ușor. Poate... mai puțin incomod?

Râse încet. Troy simți oprirea liftului în genunchi, gravitația smucindu-l. Ușile se deschiseră cu un clinchet.

— S-aveți parte de unul bun, îi ură mecanicul. Nu-și spuseseră unul altuia cum îi chema. În cazul că nu ne revedem.

Troy își înălță palma.

— Pe data viitoare, răspunse.

Celălalt ieși și ușile se închiseră, ca niște pleoape lăsate peste imaginea coridoarelor din centrala electrică. Liftul zumzăi și își continuă coborârea.

Urmă clinchetul ușilor la etajul medicilor. Troy ieși și auzi voci pe coridor, în depărtare. Înaintă fără zgomot pe dalele podelei și vocile deveniră mai puternice. Una îi aparținea unei femei. Nu era o conversație; probabil rula un film vechi. Troy aruncă pe furiș o privire în cabinetul principal și văzu un bărbat întins pe o targă, cu spatele spre ușă, și un televizor în colț. Își continuă drumul tiptil, ca să nu-i atragă atenția.

Coridorul se bifurcă. El își imagină planul etajului, reuși să vizualizeze camerele de depozitare, de forma unor felii de plăcintă, șirurile de coșciuge pentru somn criogenic profund, tuburile și țevile care mergeau de la pereți către postamente și de la postamente către oamenii din interior.

Se opri în fața uneia dintre ușile masive și-și încercă propriul cod de acces. Culoarea ledului se schimbă din roșu în verde. Lăsă mâna în jos, în încăperea respectivă nu era necesar să intre, nu se simțea îmboldit să intre, nu voise decât să vadă dacă putea. Imboldul îl călăuzea în altă parte.

Urmă meandrele culoarului, trecând pe lângă alte câteva uși. Nu era chiar acolo? Plecase vreodată? Brațul îi zvâcni. Își suflecă mâneca și văzu o pată de sânge, un cerc de roșeață în jurul unei cruste cât un vârf de ac.

Dacă se întâmplase ceva rău, nu putea să-și aducă aminte. Acea parte din el fusese înăbușită.

Își încercă apoi codul pe alt panou, de pe altă ușă, și așteptă să se schimbe culoarea ledului în verde. De data asta, apăsă pe butonul care deschidea ușa. Nu știa despre ce era vorba, dar înăuntru se afla ceva pe care trebuia să-l vadă.

21

2052

Districtul Fulton, Georgia

Ploile ușoare din dimineața convenției lăsaseră dealurile create de mâna omului umede, cu iarba de curând semănată alunecoasă, dar nu reușiseră să distrugă atmosfera festivă decât într-o foarte mică măsură. Din parcări fuseseră îndepărtate vehiculele care contribuiseră la construcție și camionetele mânjite de nămol. Acum găzduiau sute de autobuze cu motoarele în ralanti și câteva limuzine negre, lucioase, cele din urmă împroșcate cu noroi.

Parcările cu rulote care serviseră drept birouri și locuințe pentru echipele de muncitori le fuseseră predate funcționarilor, voluntarilor, delegaților și demnitarilor care trudiseră săptămâni de-a rândul pentru a face din ziua aceea o realitate. Întreaga zonă era presărată cu corturi de primire, care serviseră drept cartiere generale ale coordonatorilor evenimentului. Mulțimile de nou-sosiți se revărsau din autobuze și treceau prin postul de pază al INST-ISE. Pe gardurile masive se zbârlea sârma ghimpată, cu țepi părând supradimensionați și ridicoli pentru o convenție, dar având sens dacă te gândeai la stocarea combustibilului nuclear uzat. Barierele și gardurile țineau la distanță o asociere stranie de protestatari: cei de dreapta nu erau de acord cu actualul scop al instalației, iar cei de stânga se temeau de viitorul ei scop.

Nu mai existase nicio altă Convenție Națională care să se poată lăuda cu o asemenea energie, cu o asemenea mulțime. Centrul Atlantei se profila pe cer, dincolo de vârfurile copacilor, însă orașul părea la mare distanță de neașteptata forfotă din mai neînsemnata zonă a districtului Fulton.

Pe culmea unei movile, Donald se înfioră sub umbrelă și-și plimbă privirea peste marea de oameni adunați pe dealuri, unde fiecare se îndrepta către scena deasupra căreia fâlfâia steagul statului său, umbrelele tresăltând și înghiontindu-se ca gândacii de apă.

Undeva exersa o fanfară, trâmbițând o melodie, ritmul apăsat părând capabil să năruie un alt deal în noroi. În aer plutea senzația că lumea urma să se schimbe – o femeie era pe punctul să câștige nominalizarea de candidat la președinție,

ceea ce nu se mai întâmplase decât o dată. Dacă sondajele de opinie erau demne de încredere, avea destul de multe șanse. În afara cazului în care războiul din Iran căpăta subit un alt curs, aveau să ajungă într-un moment hotărâtor, iar un ultim plafon de sticlă urma să se facă țăndări. Și totul avea să se petreacă acolo, în acele cavități imense din pământ.

Alte autobuze se învălmășiră în parcare, debarcându-și pasagerii, iar Donald își scoase telefonul să vadă cât era ceasul. Pe ecran continua să apară pictograma care semnala o eroare, rețeaua se sufoca, suprasolicitată. Era surprins fiindcă, deși în alte privințe totul fusese planificat cu mare grijă, comitetul nu ținuse cont de asta și nu înălțase un turn de transmisie provizoriu, sau chiar două.

— Domnul congressmen Keene?

Donald se răsuci cu o tresărire și o văzu pe Anna mergând pe culme, către el. Se uită în jos, spre scena Georgiei, dar nu-i zări mașina. Era surprins că venise pe jos. Totuși, era stilul ei să aleagă cea mai dificilă cale.

— Nu eram sigură că ești tu, spuse ea, zâmbind. Toată lumea are umbrele la fel.

— Da, eu sunt.

Respiră adânc, descoperind că nervozitatea încă îi mai apăsa pieptul ori de câte ori o vedea, de parcă orice conversație cu ea i-ar fi putut aduce necazuri.

Anna se apropie, ca și cum s-ar fi așteptat să împartă amândoi umbrela lui. El și-o mută în cealaltă mână ca să-i ofere mai mult spațiu acoperit și burnița îi împestriță brațul expus. Trecu în revistă parcarea autobuzelor, căutând un imposibil de zărit semn că Helen era acolo. Ar fi trebuit să ajungă deja.

— O să iasă o harababură, spuse Anna.

— Mai mult ca sigur o să se facă ordine.

Pe scena Carolinei de Nord, o femeie verifică un microfon, primind ca feedback un sunet strident.

— O să vedem, răspunse Anna. Își strânse haina în jurul trupului, apărându-se de vântul dimineții timpurii. Helen nu vine?

— Ba da. Senatorul Thurman a insistat. N-o să fie încântată când o să vadă cât de multă lume e aici. Detestă aglomerația. N-o să-i placă nici noroiul.

Anna râse.

— Eu mi-aș face griji despre starea terenului de după asta.

Donald se gândi la deșeurile radioactive care urmau să fie aduse în camioane și depozitate înăuntru.

— Da.

Înțelegea la ce se gândise ea.

Se uită iar în josul dealului, către scena Georgiei. Mai târziu, acolo avea să se desfășoare prima întâlnire la nivel național a delegaților, cei mai importanți oameni aveau să se adune, cu toții, într-un singur cort. În spatele scenei, printre corturile care adăposteau mâncarea și din care se înălțau aburi, singurul semn al existenței instalației de ecranare a radiațiilor era un mic turn de beton, cu mai multe antene în vârf, ca niște țepi. Donald se gândi de cât de multă muncă avea să fie nevoie pentru îndepărtarea tuturor steagurilor și a foilor de cort îmbibate de apă înainte de a putea fi în sfârșit aduse înăuntru primele bare de combustibil uzat.

— E straniu când te gândești că vreo câteva mii de oameni din Tennessee mișună în jurul sau deasupra unei construcții proiectate de *noi,* zise Anna.

Brațul i se șterse de al lui Donald. El rămase perfect nemișcat, întrebându-se dacă îl atinsese din întâmplare.

— Aș fi vrut s-o vezi și tu, în mai mare parte.

Pe Donald îl străbătu un fior, mai degrabă fiindcă se străduia să nu se miște decât din cauza aerului umed al dimineții. Nu-i povestise nimănui despre turul făcut împreună cu Mick, cu o zi înainte. Părea ceva sacru. Probabil că avea să-i povestească lui Helen, dar în niciun caz altcuiva.

— E o nebunie că ne-am petrecut atât de mult timp ocupându-ne de ceva care nu va fi folosit de nimeni niciodată, spuse el.

Anna încuviință cu un murmur. Brațul ei continua să-l atingă pe al lui. Și Helen tot nu se zărea nicăieri. Donald avea iraționala senzație că ar fi putut, cumva, s-o remarce în mulțime. De obicei reușea. Își aduse aminte de locul în care stătuseră în timpul lunii de miere petrecute în Hawaii, de balconul aflat la mare înălțime. Chiar și de acolo, de sus, putea s-o vadă făcându-și plimbarea din zori și căutând scoici de-a lungul liniei de spumă. Pe plajă puteau fi o sută de oameni care se plimbau și ea tot îi atrăgea imediat privirea.

— Cred că singurul mod de a-i convinge să fie de acord cu această construcție a fost să le oferim genul potrivit de asigurare împotriva pericolului, zise Donald, repetând ce-i spusese senatorul.

Însă tot nu i se părea în ordine.
— Oamenii vor să se simtă în siguranță. Vor să știe că, dacă tot ce poate fi mai rău devine realitate, au pe cineva – *ceva* – la care să apeleze, sublinie Anna.
Și se sprijini din nou de brațul lui. Categoric nu din întâmplare. Donald se trezi retrăgându-se și știu că simțise și ea.
— Eu chiar speram să pot face turul unuia dintre *celelalte* buncăre, spuse el, schimbând subiectul. Ar fi interesant de văzut cu ce-au venit restul echipelor. Însă s-ar părea că nu sunt autorizat.
Anna râse.
— Și eu am încercat același lucru. Mor de curiozitate să văd ce-a făcut concurența. Dar pot să-nțeleg de ce sunt susceptibili. Asupra întregului ansamblu sunt ațintiți o grămadă de ochi.
Se aplecă din nou către Donald, ignorând distanța pe care-o pusese între ei.
— N-ai aceeași senzație? îl întrebă. Că locul e un soi de țintă imensă? Cu alte cuvinte, în ciuda gardurilor și a zidurilor de acolo, poți paria că întreaga lume o să fie cu ochii pe ce se petrece aici.
Donald dădu din cap. Știa că ea nu vorbea despre convenție, ci despre modul în care avea să fie folosit locul după aceea.
— Ei, s-ar părea că trebuie să cobor.
El se răsuci ca să-i urmărească privirea și-l zări pe senatorul Thurman urcând dealul pe jos, cu o umbrelă imensă, de golf, împrăștiind apa de ploaie în jurul lui. Părea inaccesibil pentru noroi și mizerie la fel ca nimeni altul, la fel cum părea să ignore trecerea timpului.
Anna întinse mâna și-l strânse pe Donald de braț.
— Încă o dată, felicitări. A fost distractiv să lucrăm împreună.
— Și pentru mine, răspunse el. Alcătuim o echipă bună.
Ea zâmbi. Atunci el se întrebă dacă avea să-l sărute pe obraz. Gestul ar fi părut firesc în clipa aceea, care veni și trecu. Anna părăsi umbrela lui protectoare și se îndreptă spre senator.
Thurman își săltă umbrela, își sărută fiica pe obraz și o privi coborând dealul. Apoi își continuă urcușul și i se alătură lui Donald.
Rămaseră așa o vreme, cu apa picurându-le de pe umbrele

cu un răpăit estompat.

— Domnule, spuse Donald într-un târziu.

Începuse să se simtă confortabil în prezența lui. Ultimele două săptămâni fuseseră ca o tabără de vară, unde, aflându-se alături de aceiași oameni în permanență, ajungeau cu toții la un nivel al familiarității și intimității la care nu i-ar fi putut aduce niciodată faptul că se cunoșteau, întâlnindu-se ocazional, de atâția ani. Reținerea forțată într-un anumit loc avea ceva care unea. Mai presus de modul fizic evident în care erau ținuți împreună.

— Afurisită ploaie, replică Thurman.

— Nu se poate controla totul, comentă Donald.

Senatorul mârâi ca și cum n-ar fi fost de acord.

— Helen n-a sosit încă?

— Nu, domnule. Donald își duse mâna în buzunar și-și căută pe pipăite telefonul. O să-i mai trimit un mesaj. N-am certitudinea că sms-urile sunt expediate – rețelele s-au blocat. Sunt convins că în acest colț de țară nu au venit niciodată atâția oameni.

— Ei, asta o să fie o zi fără precedent, spuse Thurman. Ceva asemănător nu s-a mai întâmplat niciodată.

— E în cea mai mare măsură meritul tău. Nu vorbesc doar despre construcția de aici, ci și de faptul că ai ales să nu candidezi. Anul ăsta ai fi avut cu ușurință de partea ta întreaga țară.

Senatorul râse.

— Asta a fost valabil în majoritatea anilor, Donny. Dar am învățat să țintesc mai sus.

Donald se înfioră din nou. Nu-și aducea aminte când îi spusese senatorul astfel ultima dată. Poate la acea primă întâlnire din biroul lui, cu aproape doi ani în urmă? Bătrânul părea neobisnuit de încordat.

— Când ajunge Helen aici, vreau să veniți la mine, în cortul statului nostru, OK?

Donald își scoase telefonul și se uită iarăsi la ceas.

— Știi că peste o oră trebuie să fiu în cortul Tennessee, nu?

— Planurile s-au schimbat. Vreau să stai mai aproape de casă. Mick va merge acolo în locul tău, ceea ce-nseamnă că tu trebuie să-mi stai alături.

— Ești sigur? Ar fi trebuit să mă-ntâlnesc cu...

— Știu. E o treabă bună, ai încredere în mine. Vreau ca tu și Helen să fiți lângă scena Georgiei, cu mine. Și, uite.

Senatorul se întoarse cu fața spre el. Donald își desprinse privirea de ultimul autobuz încă plin. Ploaia se mai domolise puțin.

— Ai contribuit la ce petrece azi mai mult decât realizezi, continuă Thurman.

— Domnule?

— Lumea o să se schimbe azi, Donny.

El se întrebă dacă senatorul sărise peste vreo ședință de tratament în baia cu naniți. Ochii lui păreau dilatați, focalizați pe ceva din depărtare. Și lăsa impresia că era, cumva, mai bătrân.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— O să-nțelegi. Oh, și avem un oaspete-surpriză. Ar trebui să apară din clipă-n clipă. Thurman zâmbi. Imnul național se va cânta la amiază. Pe urmă vor apărea niste avioane, din 141[4]. În momentul ăla vreau să fii în apropiere.

Donald dădu din cap. Învățase să-și dea seama când era cazul să renunțe la întrebări și să facă exact ce-i cerea senatorul.

— Da, domnule, răspunse, tremurând înfrigurat.

Thurman plecă. Întorcându-se cu spatele la scenă, Donald inspectă cu privirea ultimul autobuz, întrebându-se unde naiba era Helen.

---

[4] 141st Air Refueling Wing (141 ARW), o unitate a Gărzii Aeriene Naţionale din Washington (n. tr.).

22

2110

• Silozul 1 •

Troy mergea de-a lungul șirului de capsule criogenice ca și cum ar fi știut unde voia să ajungă. Exact la fel cum i se îndreptase mâna către butonul care-l adusese la etajul acela. Pe toate afișajele erau trecute nume inventate. O știa, cumva. Își aminti că dăduse de urma numelui său. Avea legătură cu soția lui, cu un anume mod de a o onora, sau cu un soi de legătură secretă și interzisă, așa că s-ar fi putut să-și amintească într-o bună zi.

Totul zăcea în trecut, cufundat în ceață, un vis uitat. Înainte de schimbul lui avusese loc o orientare. Erau cărți familiare de citit și de recitit. Atunci își alesese numele.

Simți pe limbă o explozie amară și se opri. Gustul unei pastile care se dizolva. Scoase brusc limba și și-o răzui cu degetele, dar acolo nu era nimic. Își simțea ulcerațiile de pe gingii atingându-i dinții, dar nu-și amintea cum îi apăruseră.

Merse mai departe. Ceva nu era în ordine. Acele amintiri n-ar fi trebuit să revină. Se văzu pe o targă, țipând, cineva îl lega, îl înțepa cu ace. Dar acela nu era el. El ținea ghetele omului de pe targă.

Se opri lângă o capsulă și citi numele *Helen.* Stomacul îi zvâcni, căutându-și medicamentul. Nu voia să-și aducă aminte. Acela era ingredientul secret: *să nu vrei să-ți amintești.* Acelea erau părțile care îi scăpau, în jurul cărora pastilele își înfășurau tentaculele, trăgându-le în adânc. Însă, în clipa aceea, o mică parte din el ținea morțiș să știe. Exista o îndoială sâcâitoare, o senzație că lăsase în urmă o componentă importantă a lui însuși. Voia să-și înăbușe restul ființei ca să poată afla răspunsurile.

Promoroaca de pe sticlă se șterse cu un scârțâit. Troy nu recunoscu persoana dinăuntru și trecu la următoarea capsulă, în timp ce în minte îi revenea o scenă dinaintea orientării.

Revăzu coridoarele ticsite de oameni care plângeau, bărbați în toată firea plângând în hohote, pilulele care le uscaseră ochii. Pe un ecran legat la o cameră video se înălțau nori înfricoșători. Femeile erau adormite ca să se afle în siguranță. Ca pe o barcă de salvare, mai întâi femeile și copiii.

Troy își amintea. Nu fusese un accident. Își amintea o discuție dintr-o altă capsulă, una mai mare, în care vorbise cu un alt bărbat, o discuție despre sosirea sfârșitului lumii, despre a face *loc,* despre a pune capăt înainte de a se termina de la sine.

O explozie controlată. Bombele erau uneori întrebuințate pentru stingerea incendiilor.

Șterse o altă placă de sticlă acoperită de promoroacă. Genele trupului adormit din incinta următoare străluceau, acoperite de gheață. Era al unei străine. Trecu mai departe, dar amintirile îi reveneau. Brațul îi zâcni. Tremuratul îi dispăruse.

Își aduse aminte de un dezastru, dar totul fusese de dragul spectacolului. Adevărata amenințare plutea în aer, invizibilă. Bombele aveau menirea să pună oamenii în mișcare, să-i înspăimânte, să-i facă să plângă și să uite. Oamenii se revărsaseră ca niște bile intr-un castron. Nu, nu într-un castron, într-o *pâlnie.* Cineva explica de ce erau cruțați. Își aducea aminte de o ceață albă, mersese printr-o ceață albă. Moartea era deja în ei. Își reaminti de gustul metalic de pe limbă.

Gheața de pe următorul panou de sticlă nu mai era intactă, cineva o mai ștersese de curând. Picăturile de condens păreau lentile minuscule, distorsionând lumina. Frecă sticla și știu ce se întâmplase. Văzu femeia dinăuntru, cu păr castaniu-roșcat, pe care și-l strângea uneori într-un coc. Nu era soția lui. Era cineva care-și dorise să fie, cineva care-l dorise *pe el* astfel.

— Hei?

Se întoarse în direcția vocii. Doctorul din tura de noapte se apropia șerpuind printre capsule, venea după el. Troy își încleștă mâna de brațul dureros. Nu voia să fie luat din nou. Nu voia să fie făcut să uite.

— Domnule, n-ar trebui să vă aflați aici.

El nu răspunse. Medicul se opri la picioarele capsulei. Înăuntru, o femeie care nu era soția lui dormea adânc. Nu era soția lui, dar dorise să fie.

— Ce-ar fi să veniți cu mine? întrebă doctorul.

— Mi-ar plăcea să mai rămân, răspunse Troy.

Simțea un calm straniu. Toată durerea îi fusese smulsă. Era ceva mai puternic decât uitarea. Își amintea totul. Sufletul îi fusese eliberat.

— Nu vă pot lăsa să rămâneți, domnule. Veniți cu mine. Aici

o să-nghețați.
Troy se uită în jos. Uitase să-și pună pantofii. Își îndoi degetele, îndepărtându-le de podea... apoi le lăsă să se destindă.
— Domnule, vă rog.
Tânărul doctor îi arătă culoarul dintre capsule. Troy își desprinse mâna de pe braț și înțelese că situația trebuia abordată după caz. Dacă nu loveai cu picioarele, nu era nevoie de curele. Dacă nu tremurai, nu era nevoie de ace.
Pe coridor se auzi scârțâit de ghete apropiindu-se în grabă. Un bărbat masiv, de la securitate, apăru în cadrul ușii, cu răsuflarea tăiată. Cu coada ochiului, Troy îl văzu pe doctor făcându-i semn să dispară. Încercau să nu-l sperie. Nu știau că nimic nu mai putea să-l sperie.
— O să te descotorosești de mine de-a binelea, spuse el.
Era ceva între afirmație și întrebare. Era conștientizare. Se întrebă dacă el însuși era ca Hal – *Carlton* –, dacă nu avea să mai ia niciodată pastile. Se uită la capătul opus al încăperii, știa că acolo erau capsulele goale. Acolo urma să fie îngropat.
— Ușurel, spuse doctorul.
Îl conduse către ieșire; avea să-l îmbălsămeze cu acel cer albastru, strălucitor. Capsulele alunecau pe lângă ei în timp ce înaintau în tăcere.
Bărbatul de la securitate umplu cadrul ușii răsuflând greu, pieptul masiv tresăltându-i sub salopetă. Alte ghete scârțâiră când i se alătură un alt bărbat. Troy înțelese că schimbul lui se terminase. Ar mai fi avut două săptămâni. Aproape că reușise.
Doctorul le făcu semn bărbaților voinici să se dea la o parte, sperând că intervenția lor nu era necesară. Ei luară poziție de o parte și de alta, părând să vadă altfel lucrurile. Troy fu condus pe coridor, călăuzit de speranță și flancat de frică.
— Tu știi, nu-i așa? îl întrebă pe doctor, răsucindu-se să-l studieze. Îți amintești totul. Medicul nu-și întoarse fața spre el. Se mulțumi să dea din cap.
Asta părea o trădare. Nu era corect.
— De ce ți se-ngăduie să-ți amintești? întrebă Troy.
Voia să știe de ce distribuitorii medicamentelor nu trebuiau să ia și ei unele, ale lor. Doctorul îi făcu semn să intre în cabinetul său. Asistentul lui aștepta acolo, în cămașă de noapte și ținând în mână o pungă pentru perfuzie, plină cu lichid albastru.
— Unii dintre noi își amintesc, răspunse doctorul, fiindcă

ştim că n-am făcut niciun rău.

Se încruntă în timp ce-l ajuta pe Troy să se urce pe targă. Părea sincer întristat de starea lui.

— Facem treabă bună aici, continuă. Salvăm lumea, nu-i punem capăt. Iar medicamentul nu are efect decât asupra regretelor. Îşi ridică privirea. Unii dintre noi n-au niciunul.

Cadrul uşii era plin de oameni de la securitate. Nu mai aveau loc. Asistentul desfăcu cataramele salopetei lui Troy. El îl privea amorţit.

— Ar fi nevoie de un alt tip de medicament ca să afecteze ce ştim *noi,* adăugă doctorul. Desprinse un clipboard de pe perete. Sub clemă fusese prinsă o foaie de hârtie. Urmă o ezitare, apoi Troy se pomeni cu un pix în palmă.

Semnă pentru sine însuşi, râzând.

— Atunci, de ce eu? întrebă. De ce mă aflu aici?

Voise mereu să-i pună întrebarea asta cuiva care ar fi putut să ştie. Erau rugăminţile tinereţii, având însă acum şansa unui răspuns.

Doctorul zâmbi şi luă clipboardul. Probabil că se apropia de treizeci de ani, intrase în schimb cu numai cateva săptămâni m urmă. Troy mai avea puţin pană să împlinească patruzeci. Şi totuşi, celălalt bărbat deţinea toată înţelepciunea, toate răspunsurile.

— E bine s-avem oameni ca tine la conducere, răspunse doctorul, părând s-o spună cu sinceritate.

Clipboardul se întoarse în cuiul lui din perete. Unul dintre bărbaţii de la securitate căscă şi-şi acoperi gura. Troy se uită cum îi era desfăcută salopeta, cum îi cădea către talie. Se auzi pocnetul unei unghii lovind într-un ac.

— Mi-ar plăcea să mă gândesc la asta, zise Troy.

Simţi un val neaşteptat de panică. Stia că tot ce se petrecea trebuia să se-ntâmple, dar voia numai câteva minute în plus, în care să fie singur cu gândurile lui, să-şi savureze scurtul acces de înţelegere. Voia să doarmă, fireşte, dar nu încă.

Bărbaţii din cadrul uşii se foiră când îi simţiră îndoielile, le zări spaima în ochi.

— Aş vrea să fi existat o altă cale, zise doctorul cu tristeţe.

Îşi lăsă mâna pe umărul lui Troy, împingându-l pe spate, către masă. Bărbaţii de la securitate se apropiară cu un pas.

Simţi o înţepătură în braţ, o muşcătură adâncă, fără avertisment. Se uită în jos şi văzu vârful argintiu alunecându-i în venă, văzu strălucitorul lichid albastru pompat înăuntru.

— Nu vreau… spuse.

Avea mâini pe gambe, pe genunchi, apăsări pe umeri. Greutatea de pe piept era din altă parte. Un iureș arzător i se scurse prin trup, urmat imediat de amorțeală. Nu-l adormeau. *Îl omorau.* Troy o știu la fel de repede și de brusc cum știu și că soția lui era moartă, că altcineva încercase să-i ia locul. De data asta avea s-ajungă într-un sicriu *adevărat.* Tot pământul stivuit deasupra capului său avea să servească în sfârșit unui scop.

Întunericul îi îngustă vederea. Închise ochii, încercă să le strige să se oprească, dar nu se întâmplă nimic. Voia să-și salte picioarele, lovind, să lupte, dar acum nu-l mai țineau doar niște mâini. Se scufunda.

Ultimele gânduri i se îndreptară către frumoasa lui soție, dar n-aveau prea mult sens – erau din lumea invadatoare a visului.

E în Tennessee, se gândi. N-avea habar nici de ce, nici de unde știa. Dar ea era acolo – și aștepta. Era deja moartă și lângă ea exista un loc gol, special pentru el.

Troy nu mai avea decât o singură întrebare, un singur nume după care voia să bâjbâie, să-l ia în stăpânire înainte de a ajunge dedesubt, o parte din sine însuși pe care să o ia cu el în adâncuri. Îi stătea pe vârful limbii ca o pilulă amară, atât de aproape încât îi simțea gustul.

Însă pe urmă uită.

23

2052

Districtul Fulton, Georgia

Ploaia se opri, în sfârșit, chiar în clipa în care anunțurile beligerante și cântecele de luptă umpleau aerul de deasupra dealurilor înțesate de oameni. În vreme ce scena principală era pregătită pentru gala din acea seară, Donald avea impresia că adevărata acțiune se petrecea pe ale tuturor celorlalte state. Acolo se dezlănțuiau formațiile din deschiderea programului, în timp ce huruitul vehiculelor de teren se reducea la un susur.

Stând pe fundul adânciturii, lângă scena Georgiei, Donald avea o ușoară senzație de claustrofobie. Simțea chemarea irezistibilă a înălțimilor, voia să fie pe culme, să vadă ce se petrecea. Nu putea decât să-și imagineze priveliștea miilor de oaspeți înșirați pe toate dealurile, fervoarea cu care se dedicau politicii plutind pretutindeni în aer, contopirea fluidă a familiilor cu opinii comune la acea celebrare a promisiunii unei noutăți.

Oricât de mult și-ar fi dorit să sărbătorească alături de ei noile începuturi, Donald jinduia, cu nerăbdare și în primul rând, sfârșit*ul.* Abia aștepta încheierea convenției. Pentru el, săptămânile se scurseseră greu. Își dorea un pat adevărat, puțină intimitate, propriul computer, servicii telefonice pe care să se poată baza, ieșiri în oraș la cină și, mai presus de toate, timp pe care să și-l poată petrece, numai în doi, cu soția sa.

Își scoase telefonul din buzunar și își verifică mesajele pentru a nu știu câta oară. Nu mai rămăseră decât câteva minute până la intonarea imnului, după care urma defilarea avioanelor din 141. Și auzise pe cineva vorbind și despre niște focuri de artificii, ca să înceapă convenția cu o detunătură.

Telefonul îi arătă că ultimele șase mesaje încă nu fuseseră expediate. Rețeaua era supraîncărcată, pe ecran apărea un mesaj de eroare pe care nu-l mai văzuse până atunci. Măcar primele mesaje, scrise mai devreme, păreau să fi fost trimise. În căutarea ei, își plimbă privirea pe pantele umede, sperând s-o vadă coborând, cu un zâmbet pe care-l putea remarca de la orice distanță.

Cineva se opri lângă el. Donald își luă ochii de la dealuri și o văzu pe Anna alăturându-i-se la baza scenei.

— Îi dăm drumul, spuse ea cu voce scăzută, trecând în revistă mulțimea.

Părea agitată, nervozitatea i se simțea și în glas. Poate fiindcă se gândea la tatăl ei, care se străduise atât de mult să aranjeze scena principală și să se asigure că toată lumea se afla la locul potrivit. Uitându-se peste umăr, văzu că publicul își ocupa locurile, scaunele erau șterse după burnița de dimineață, oamenii nu erau chiar atât de mulți cum i se păruse mai înainte. Probabil că unii lucrau în corturi sau în exterior, la alte scene. Era momentul clocotului silențios dinainte de...

— *Iat-o.*

Anna își flutură brațele. Donald își simți inima urcându-i-se în gât când se răsuci, urmărindu-i privirea. Ușurarea i se contopea cu panica la gândul că Helen avea să-l vadă acolo, cu Anna, așteptând unul lângă altul.

În josul dealului cobora cu greu o siluetă cu siguranță familiară. O femeie tânără, în uniformă albastră, bine călcată, cu pălăria îndesată sub braț, cu părul negru strâns într-un coc de bucle crețe.

— Charlotte?

Donald își umbri ochii, ferindu-i de strălucirea soarelui amiezii, filtrată prin norii subțiri. Căscă gura, nevenindu-i să creadă. Orice alte evenimente și griji dispărură când sora lui îi observă și răspunse tot cu o fluturare de mână.

— A ajuns chiar în ultima clipă, murmură Anna.

Donald se îndreptă grăbit spre vehiculul lui de teren și răsuci cheia. Porni, acceleră și se îndreptă spre ea, călcând iarba udă.

Când frână la baza dealului, Charlotte radia. El opri motorul.

— Salut, Donny.

Se aplecă spre fratele ei fără să aștepte ca el să se dea jos. Își strânse brațele în jurul gâtului lui.

Donald o îmbrățișă la rândul său, temându-se că avea să-i strice pliseurile uniformei îngrijite.

— Ce naiba cauți aici? o întrebă.

Ea îi dădu drumul și se retrase, netezindu-și partea din față a fustei. Pălăria uniformei îi dispăru din nou sub braț, cu mișcări la fel de sigure.

— Ești surprins? îl întrebă. Credeam că senatorul s-a dat de gol până acum.

— La naiba, nu. Ei, a spus ceva despre un oaspete, dar nu și despre cine e vorba. Te credeam în Iran. El a aranjat totul?

Ea dădu din cap și Donald simți crampe în mușchii obrazului fiindcă zâmbea atât de larg. Ori de câte ori o vedea, se simțea ușurat când descoperea că rămăsese aceeași persoană. Bărbia ascuțită și pistruii presărați de-a lungul nasului, strălucirea din ochi, neumbrită de lucrurile cumplite pe care le văzuse. Abia împlinise treizeci de ani, fusese la o jumătate de lume distanță fără nimeni din familie alături de ziua ei, însă în mintea lui încremenise ca o adolescentă abia înrolată.

— Cred că trebuie să urc diseară pe scenă pentru treaba asta, zise ea.

— Bineînțeles. Donald zâmbi. Sunt sigur că vor s-apari în fața camerelor. Știi, ca să demonstreze că susțin trupele noastre.

Charlotte se încruntă.

— Oh, Doamne, sunt una dintre oamenii *ăia,* nu-i așa?

El râse.

— Nu mă-ndoiesc că acolo, cu tine, vor avea pe cineva din armată, din marină și din infanteria marină.

— Oh, Doamne. Și eu sunt *fată.*

Râseră împreună, în timp ce una dintre formațiile de dincolo de dealuri își încheie repertoriul. Donald se grăbi să plece și-i spuse surorii lui să urce în șa, cu apăsarea din piept devenind brusc mai suportabilă. Vremea se schimbase, norii se spărgeau, pe scene se făcea liniște, iar acum îi sosise o rudă.

Porni motorul și se întoarse lângă scenă pe traseul cu cel mai puțin noroi, cu Charlotte în spate, ținându-se strâns. Opri lângă Anna, iar sora lui coborî și sări în brațele ei. În timp ce ele stăteau de vorbă, Donald opri motorul și deschise telefonul, în căutarea mesajelor. Unul reușise în sfârșit să ajungă.

Helen: În Tennessee, tu unde ești?

Preț de o clipă derutantă, creierul lui încercă să-i dea mesajului un sens. Era de la Helen. Ce naiba căuta în *Tennessee?*

Pe o altă scenă se lăsă liniștea. Donald avu nevoie doar de o clipă sau două ca să priceapă că ea nu se afla la sute de kilometri distanță. Era chiar dincolo de deal. Niciunul dintre mesajele în care-i spunea el să se întâlnească lângă scena Georgiei nu ajunsese.

— Hei, mă-ntorc imediat.

Porni motorul ATV-ului. Anna îl prinse de încheietura mâinii.

— Unde te duci? îl întrebă.

El zâmbi.

— În Tennessee. Helen tocmai mi-a trimis un mesaj.

Anna se uită în sus, la nori. Sora lui își inspecta pălăria. Pe scenă, o fată tânără era condusă spre microfon. Era flancată de un soldat din Colour Guard[5] , iar locurile din apropierea scenei se ocupau și capetele se înălțau, în așteptare.

Înainte de a avea timp să reacționeze sau să cupleze cutia de viteze, Anna se repezi, răsuci cheia și o scoase din contact.

— Nu acum, spuse.

Donald simți o împunsătură de furie. Întinse mâna să ia cheile, dar acestea dispărură la spatele ei.

— Așteaptă, îi șopti Anna.

Charlotte se întorsese spre scenă. Acolo senatorul Thurman stătea cu microfonul în mână, iar fata, în vârstă de vreo șaisprezece ani, lângă el. Pe dealuri se lăsase o tăcere de mormânt. Donald realiză că ATV-ul făcuse un zgomot ca de rachetă. Fata urma să cânte.

— *Doamnelor și domnilor, stimați colegi democrați...*

Urmă o pauză. Donald coborî de pe vehiculul de teren, aruncă o ultimă privire spre telefon, apoi și-l îndesă în buzunar.

— *...si cei câțiva independenți aflați alături de noi.*

Râsete din mulțime. Donald începu să alerge pe fundul plat al adânciturii. Pantofii îi lipăiau pe iarba udă și pe stratul subțire de noroi. Vocea senatorului Thurman continua să tune în microfon:

— *Azi ne aflăm în zorii unei nori ere, ai unui nou timp.*

Donald nu era în formă, nămolul îi îngreuna pantofii.

— *Adunați fiind în acest loc al viitoarei independențe...*

Când terenul începu să urce în pantă, i se tăiase deja respirația.

— *...îmi revin în minte cuvintele unuia dintre dușmanii noștri. Ale unui republican.*

Râsete îndepărtate, pe care Donald le ignoră. Se concentra asupra urcușului.

— *Ronald Reagan e cel care a spus cândva că pentru libertate trebuie să lupți, iar pacea trebuie s-o dobândești. Cât vom asculta imnul, scris cu mult timp în urmă, în vreme ce cădeau bombe și se făurea o nouă țară, să ne gândim la prețul plătit pentru libertatea noastră și să ne întrebăm dacă vreun altul ar putea fi prea mare pentru a ne asigura că toate aceste privilegii nu se vor pierde niciodată.*

---

[5] Detaşament de soldaţi care are în grijă culorile regimentului (n. tr.).

După ce urcă o treime din pantă, Donald se văzu nevoit să se oprească și să-și tragă răsuflarea. Gambele aveau să-i cedeze înaintea plămânilor. Regreta că, în ultimele săptămâni, se foise de colo-colo în ATV, în timp ce alții insistaseră să meargă pe jos. Își promise că avea să ajungă într-o formă mai bună.

Reîncepu să urce, când o voce de limpezimea cristalului umplu adâncitura. Se revărsă, în sincronie, dincolo de dealul amenințător. Donald se întoarse către scena de jos, unde imnul național era cântat de cea mai dulce dintre vocile tinere...

Și o văzu pe Anna urcând în grabă în urma lui, cu chipul cuprins de îngrijorare.

Donald știu că o încurcase. Se întrebă dacă, urcând dealul în fugă, nu dezonorase cumva imnul. Pentru toată lumea se stabilise locul unde trebuia să se afle când se intona imnul, iar el îl părăsise. Se întoarse cu spatele la Anna și se îndepărtă cu o nouă hotărâre.

— *...le vedeam deasupra meterezelor...*[6]

El râse, gâfâind și întrebându-se dacă acele movile de pământ puteau fi considerate metereze. Era ușor să privești adânciturile considerându-le ceea ce deveniseră în ultimele săptămâni, state aparte, pline de oameni, de bunuri și de vite, cincizeci de târguri statale în plin freamăt în același timp, toate în acea zi strălucitoare, toate având să dispară odată cu intrarea în funcțiune a instalației.

— *...si strălucirea roșie a rachetelor, bombele explodând în aer...*

Ajunse în vârful dealului și respiră adânc, umplându-si plămânii cu aer curat și rece. Pe scena de jos, steagurile unduiau alene în bătaia brizei. Pe un ecran imens rula un clip video al fetei care cânta despre o *dovadă* și despre *a fi încă acolo.*

O mână se încleștă de încheietura mâinii lui.

— Vino înapoi, șuieră Anna.

El gâfâia. Și ei i se tăiase răsuflarea și avea genunchii plini de noroi și de pete de iarbă. Probabil alunecase în timp ce urca.

— Helen nu știe unde sunt, spuse el.

— *...tooot mai fluuutură ooaaaare...*

Aplauze stârnite înainte de final, un compliment. Avioanele

---

[6] Traducerea imnului îi aparţine lui Cristian Petru Bălan şi a fost preluată din *Enciclopedia imnurilor de stat din toate ţările lumii!,* Editura Mileniul III, Ploieşti, 2008 (n. tr.).

cu reacție care veneau în șir din depărtare îi atraseră atenția înainte de a le auzi huruitul. Formau un romb, cu vârfurile aripilor aproape atingându-li-se.

— Treci dracului înapoi, jos, strigă Anna.

Îl smuci de braț.

Donald își răsuci încheietura, eliberându-se din strânsoarea ei. Era vrăjit de privelistea avioanelor care se apropiau.

— *...peste păăământul celor libeeeeeri...*

Vocea suavă, tânără, se înălță din cincizeci de gropi și fu strivită de huruitul asurzitor al avioanelor puternice, al acelor grațiosi îngeri ai morții, în zbor planat.

— Dă-mi drumul, îi ceru Donald, când Anna îl înșfăcă, străduindu-se din răsputeri să-l tragă în josul dealului.

— *...si peste caaasa celor... viteeeji...*

Aerul se cutremură de vuietul zborului perfect sincronizat. Turboreactoarele urlară în timp ce avioanele se despărțeau, urcând pe traiectorii curbe și pătrunzând în norii albi.

Anna se lupta practic cu el, cu brațele înfășurate în jurul umerilor lui. Donald se smulse din transa în care-l aduseseră avioanele și minunata interpretare a imnului, amplificată ca să se audă într-o jumătate de district, încercând să-și descopere soția în adâncitura de dedesubt.

— La naiba, Donald, trebuie s-ajungem *jos*...

Prima străfulgerare apăru înainte de a apuca să-și ducă mâinile la ochi. Un punct strălucitor, apărut în extremitatea câmpului său vizual, în direcția centrului Atlantei. Ca un trăsnet în miezul zilei. Donald se întoarse către el, așteptând să audă și bubuitura. Străfulgerarea devenise o strălucire orbitoare. Brațele Annei erau în jurul taliei lui, trăgându-l înapoi. Sora lui era acolo, gâfâind, acoperindu-și ochii, strigând:

— *Ce dracu?*

O altă străfulgerare, stele explodând în fața ochilor. Din toate difuzoarele se revărsă urletul șirenelor. Era sunetul înregistrat al alarmelor de raid aerian.

Donald se simți pe jumătate orbit. Chiar și după ce deasupra pământului se înălțară norii în formă de ciupercă – incredibil de mari pentru ceva aflat atât de departe –, încă mai avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă ce se petrecea.

Îl traseră în josul dealului. Aplauzele se transformaseră în țipete care acopereau creșterea și descreșterea intensității șirenelor asurzitoare. Donald aproape că nu mai vedea. Se

împletici, mergând cu spatele, și aproape căzu când patinară toți trei pe iarbă, alunecând în josul adânciturii, iarba udă ghidându-i către scenă. Vârfurile pufoase ale norilor în expansiune se înălțau tot mai mult, încă vizibili pe măsură ce dispăreau din vedere celelalte dealuri și copacii.

— Așteptați! strigă.

Uitase ceva. Nu-și putea aduce aminte ce. Avea în minte imaginea ATV-ului său, oprit pe culme. Îl lăsase în urmă. Cum ajunsese acolo, sus? Ce se întâmpla?

— Haide. Haide. Haide, spunea Anna.

Sora lui înjura. Era îngrozită și derutată, exact ca el. Și nu crezuse niciodată că pe ea putea să o înspăimânte sau să o deruteze ceva.

— Cortul principal!

Donald se răsuci, cu călcâiele alunecându-i pe iarbă, cu mâinile ude de ploaie și împestrițate de noroi și de fire verzi. Când căzuse?

Se rostogoliră toți trei în josul ultimei părți a pantei, în timp ce un tunet îndepărtat ajungea în sfârșit la urechile lor. Norii părură să alerge, îndepărtându-se de detunătură, împinși de un vânt nefiresc. În jos aceștia clipeau ca o orgă de lumini și scânteiau de parcă alte și alte fulgere ar fi lovit, pe măsură ce explodau tot mai multe bombe. Jos, lângă scenă, oamenii nu fugeau ca să iasă din adâncitură; se repezeau în schimb în corturi, ghidați de voluntari care-și fluturau brațele, piețele și tarabele cu mâncare se goleau, șirurile de scaune de lemn se îngrămădiseră și se răsturnaseră într-o harababură, un câine lătra, legat de un stâlp.

Unii încă păreau conștienți, cu toate facultățile mentale intacte. Anna era una dintre ei. Donald îl zări pe senator lângă un cort mai mic, coordonând fluviul de oameni. Unde se ducea toată lumea? Donald se simțea pustiit în timp ce era condus, alături de ceilalți. Creierul lui avea nevoie de mai mult timp ca să proceseze tot ce văzuse. Explozii nucleare. Imagini surprinse pentru totdeauna în înregistrări video neclare, din vreme de război, privite pe viu. Bombe reale explodând în aerul real. În apropiere. Le văzuse. De ce nu orbise cu desăvârșire? Oare totul se petrecuse cu adevărat?

Îl copleși, în stare pură, frica de moarte. Undeva, în adâncul minții, știa că erau morți cu toții. Venea sfârșitul tuturor lucrurilor. Nu puteau scăpa cu fuga. Nu aveau unde să se-ascundă. În gând îi veniră paragrafe dintr-o carte pe care o

citise, mii de paragrafe memorate. Se bătu peste buzunarul pantalonilor, căutându-și pastilele, dar nu erau acolo.

Se uită peste umăr, străduindu-se să-și aducă aminte ce lăsase în urmă...

Anna și sora lui îl traseră pe lângă senator, care afișa o expresie plină de hotărâre. Se încruntă la fiica lui. Clapa cortului mătură fața lui Donald; câteva lămpi suspendate împrăștiau, răzlețe, întunericul din interior. Ca niste rămășite ale exploziilor în noapte. Era înghesuială, dar nu atât de mare cum ar fi trebuit. Unde dispăruse mulțimea? Nu pricepu până când nu ajunse el însuși să coboare cu pași târșâiți.

O rampă de beton, lume pretutindeni, umeri înghiontindu-se, respirații suierătoare, oameni strigându-se unii pe alții, mâini întinse în vreme ce învălmășeala se revărsa, zdrobitoare, îndepărtându-i pe cei dragi, despărțind soțul și soția, oameni plângând, alții perfect echilibrați.

Soțul și soția.

— Helen!

Donald îi strigă numele în mulțime. Se întoarse și încercă să înoate împotriva curentului, a torentului de lume înspăimântată. Anna și sora lui trăgeau de el. Oamenii care se străduiau să ajungă jos împingeau de deasupra. Donald era silit să coboare, să meargă în adânc. El voia să se scufunde alături de soția lui. Voia să se înece împreună.

— *Helen!*

Oh, Doamne, își aminti.

Panica dispăru, lăsând loc spaimei. Putea să vadă. I se limpezise vederea. Dar nu putea să lupte cu presiunea inevitabilului.

Își aduse aminte de conversația cu senatorul, despre modul în care avea să se sfârșească totul. Era electricitate în aer, avea un gust de metal inert pe limbă, o ceață albă i se înălța în jur. Își aducea aminte mai ales de o carte. Știa ce însemna totul, ce se petrecea.

Lumea lui dispăruse.

O lume nouă îl înghițea.

2052: ORIENTAREA

2110: PRIMUL SCHIMB

CĂDEREA SILOZULUI 12

CĂDEREA SILOZULUI 10

SILOZUL 40 SE ÎNTUNECĂ

SILOZUL 1

AL DOILEA SCHIMB

ORDINUL

24

2110

• Silozul 1 •

Troy începu să se trezească dintr-un șir de vise cumplite. Lumea ardea, și toți cei trimiși s-o stingă dormeau. Dormeau înghețați, țepeni, încă ținând în mâini chibrituri fumegânde, șomoioage și șuvițe ondulate, cenușii, de fapte rele.

Fusese îngropat, era învăluit de întuneric, simțea strânsoarea pereților etanși ai micului său coșciug.

Dincolo de sticla întunecată se mișcau siluete neguroase, oameni cu lopeți, încercând să-l elibereze.

Pleoapele păreau să i se sfâșie, să crape, în timp ce se străduia să le ridice pe de-a-ntregul. Avea în colțurile ochilor o crustă, chiciură care se topea, i se prelingea pe obraji. Se strădui să-și salte brațele ca s-o șteargă, dar reacția lor era lipsită de vlagă. O perfuzie intravenoasă îl trase de încheietura mâinii pe care încercă să și-o ridice. Era conștient de prezența cateterului. Fiecare centimetru al trupului îi zvâcnea în timp ce ieșea din amorțeală ca să intre în frig.

Capacul se ridică în șuierul unui curent de aer. O geană de lumină din lateral crescu, în timp ce umbrele se împreunau, retrăgându-se.

Un doctor și asistentul său întinseră mâinile ca să-l susțină. Troy încercă să spună ceva, dar nu reuși decât să tușească. Îl ajutară să se ridice, îi aduseră băutura amară. Fiecare înghițitură era un efort. Mâinile îi erau atât de slăbite, brațele îi tremurau atât de tare, încât cei doi se văzură nevoiți să-i țină cana. Gustul de pe limbă era metalic. Gust de moarte.

— Ușurel, îi spuseră, când încercă să bea prea repede.

Mâini experte îi îndepărtată cu grijă tuburile și perfuzia, aplicară presiune, îi puseră tifon pe pielea rece, fixându-l cu leucoplast. Exista și o cămașă de hârtie.

— În ce an suntem? întrebă, cu vocea un scrâșnet sec.

— E devreme, îi răspunse doctorul, un alt doctor.

Troy clipi, deranjat de luminile stridente și nu-l recunoscu pe niciunul dintre bărbații care se ocupau de el. Marea de coșciuge din jur era o învălmășeală cețoasă.

— Nu vă grăbiți, spuse asistentul, înclinând cana.

Troy reuși să soarbă câteva înghițituri. Se simțea mai rău

decât ultima oară. Durase mai mult. Frigul îi pătrunsese adânc în oase. Își aminti că numele lui nu era Troy. Ar fi trebuit să fie mort. O parte din el regreta că fusese deranjat. O alta spera că dormise pe timpul celei mai urâte perioade.

— Domnule, ne cerem scuze că v-am trezit, dar e nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Raportul dumneavoastră...

Cei doi bărbați vorbeau în același timp.

— Un alt siloz are probleme, domnule. Silozul optsprezece.

Pastilele apărură ca prin farmec. El le respinse cu o fluturare a mâinii. Nu le mai voia.

Doctorul ezită; cele două capsule i se odihneau în palmă. Se întoarse să consulte pe altcineva, un al treilea bărbat. Troy încercă să clipească, focalizând imaginea lumii. Se rostiră niște cuvinte. În jurul pastilelor se curbară degete, umplându-l de ușurare.

Îl ajutară să se ridice, și aveau și un scaun cu rotile. În spatele acestuia stătea un bărbat cu părul de un alb la fel de imaculat ca al salopetei sale, maxilarul lui pătrat și silueta viguroasă fiindu-i familiare. Troy îl recunoscu. Era omul care-i trezea pe cei înghețați.

O altă înghițitură de apă în vreme ce se sprijinea de capsula criogenică, cu genunchii tremurându-i de slăbiciune și de frig.

— *Ce* e cu silozul optsprezece?

Troy șopti întrebarea când lăsară cana jos.

Doctorul se încruntă și nu răspunse. Bărbatul din spatele scaunului îl studia cu mare atenție.

— Te cunosc, zise Troy.

Bărbatul în alb dădu din cap. Scaunul cu rotile îl aștepta pe Troy. El își simți stomacul revoltându-i-se când părțile sale somnolente se mișcară.

— Ești Omul-Dezgheț[7], spuse, cu toate că nu suna foarte corect.

Cămașa de hârtie era caldă. Foșnea în timp ce-i erau călăuzite brațele prin mâneci. Bărbații care se ocupau de el erau nervoși. Spuneau ba una, ba alta, unul zicând că un siloz era în colaps, iar altul că aveau nevoie de ajutorul lui. Pe Troy nu-l interesa decât bărbatul în alb. Îl ajutară să ajungă la scaunul cu rotile.

— S-a terminat? întrebă.

---

[7] Joc de cuvinte intraductibil: Thurman – Thawman, unde *thaw* înseamnă „dezgheţ”, iar *man* – „om” (n. tr.).

Se uită la omul lipsit de culoare, cu vederea limpezindu-i-se, cu glasul tot mai puternic. Spera, cu toată seriozitatea, că dormise până ce trecuse tot greul.

Omul-Dezgheț clătină din cap cu tristețe, în timp ce Troy era ajutat să se așeze.

— Mă tem că nu e decât începutul, fiule, răspunse o voce familiară.

25

ANUL MARII REVOLTE

• Silozul 18 •

Zilele în care murea cineva erau zile de naștere. Asta se spunea ca să aline durerea celor rămași în urmă. Un om bătrân moare, iar cineva câștigă la loterie. Copiii plâng în timp ce părinții plini de speranță varsă lacrimi de bucurie. Zilele în care murea cineva erau zile de naștere, și nimeni nu știa asta mai bine decât Mission Jones.

În ziua următoare împlinea șaptesprezece ani. În ziua următoare avea să fie cu un an mai vârstnic. Și aveau să se împlinească, totodată, șaptesprezece ani de la ziua morții mamei lui.

Ciclul vieții se regăsea pretutindeni – se înfășura în jurul tuturor lucrurilor, aidoma marii scări în spirală –, dar nicăieri nu se vedea mai clar decât în el însuși că o viață primită însemna o viață pierdută. De aceea Mission se apropia de ziua sa de naștere fără bucurie, cu o povară grea pe umerii lui tineri, gândindu-se la moarte și nesărbătorind nimic.

Cu trei trepte mai jos decât el și potrivindu-și pasul după al lui, îl auzea pe prietenul său, Cam, gâfâind sub jumătatea sa din încărcătură. Când dispeceratul îi trimitea să facă un transport în tandem, cei doi băieți dădeau cu banul – cap pentru cel care să fie capul, și Cam pierduse. Ceea ce îl lăsase pe Mission să conducă, văzând clar scările. Îi dăduse și dreptul să stabilească ritmul, iar gândurile lui negre impuneau unul furios.

În dimineața aceea, pe scări traficul era lejer. Nu se treziseră copiii care încă mai mergeau la școală. Câțiva comercianți cu priviri încețoșate se duceau la lucru clătinându-se. Erau și muncitori de la întreținere, cu pete de unsoare pe burți și cu petice cusute în dreptul genunchilor, care ieșeau din schimbul de noapte. Un bărbat cobora cărând o greutate mai mare decât ar fi trebuit să poarte cineva care nu era hamal, însă Mission nu avea chef să-și lase povara jos ca s-o cântărească pe a altuia. Era de-ajuns să se uite urât la individ, ca să știe că fusese văzut.

— Au mai rămas trei, îi spuse lui Cam, răsuflând zgomotos, când trecură de etajul treizeci și cinci.

Cureaua de hamal i se afunda în carnea umărului, încărcătura era grea. Dar destinația îngreuna și mai mult totul. Mission nu se mai întorsese la ferme de aproape patru luni, de atunci nu-și mai văzuse tatăl. Cu fratele său se întâlnea, firește, din când în când în Cuib, dar nici asta nu se mai întâmplase de câteva săptămâni. Apariția lui în momentul când propria zi de naștere era atât de aproape s-ar fi putut dovedi stânjenitoare, dar n-o putea evita. Se încredea în tatăl său, sperând că, la fel ca întotdeauna, avea să ignore faptul că mai îmbătrânea cu un an.

Dincolo de treizeci și cinci, intrară într-un alt spațiu dintre etaje, plin de graffiti. Mirosul nociv al vopselei artizanale era suspendat în aer. Lucrarea recentă picura pe alocuri, părți din ea fiind făcute în noaptea abia încheiată. La mare depărtare de balustrada scării, era scris cu litere groase, înfășurate pe suprafața curbată, de beton, a zidului:

Ăsta e 'Lozul nostru.

În ciuda faptului că vopseaua încă nu se uscase, termenul argotic pentru „siloz” era învechit. Nimeni nu-l mai folosea. De ani buni. Mai sus și mult mai vechi erau cuvintele:

Curățați-l, fu...

Restul se pierdea sub pata de vopsea a cenzurii. Ca și cum ar fi existat cineva care să citească fără să completeze restul. Era, oricum, prima jumătate din ceea ce reprezenta o ofensă gravă.

Jos cu Vârful!

Asta îi stârni râsul lui Mission. I-o arătă lui Cam. Probabil o scrisese vreun puști născut ceva mai sus de mijloc și plin de ură față de sine însuși, un puști care nu era în stare să-și suporte norocul. Mission cunoștea genul. Era genul lui. Studie toată întinderea de graffiti pictată peste cea din anul trecut și peste cele din mulți alții, dinainte. Acolo, între etaje, unde grinzile de oțel se întindeau în afara scării, către cimentul de dincolo de ea, era locul unde asemenea sloganuri te purtau înapoi în timp, preț de mai multe generații.

Sfârșitul se apropie...

Pe lângă ăsta, Mission trecu fără să-l poată contrazice. Sfârșitul *se apropia.* Putea s-o simtă în propriile oase. Putea s-o audă în răsuflarea șuierată a silozului, cu șuruburile lui slăbite și cu încheieturile ruginite, putea s-o vadă în umbletul din ultima vreme al oamenilor, cu umerii săltați către urechi, cu lucrurile care la aparțineau strânse la piept. Venea sfârșitul

pentru ei toți.

Tatăl lui ar fi râs și l-ar fi contrazis, firește. Mission putea să-l audă, de la toate acele etaje distanță, spunând cum crezuseră oamenii asta din vremuri când el și fratele lui încă nu se născuseră, că ținea de hybrisul fiecărei generații s-o creadă din nou, să-și închipuie că epoca lor era deosebită, că totul se va sfârși odată cu ei. Tatăl lui spunea că *speranța* făcea oamenii să gândească astfel, nu spaima. Vorbeau de apropierea sfârșitului ascuzându-și cu mare greutate zâmbetele. Se rugau ca, atunci când aveau să plece, să nu plece singuri. Sperau că nu-i era rezervat nimănui norocul de a veni după ei și de a trăi, fără ei, o viață fericită.

Asemenea idei îi dădeau lui Mission mâncărimi la ceafă. Ținându-și cureaua de hamal cu o mână, își aranjă cu cealaltă eșarfa din jurul gâtului. Și-l ascundea ori de câte ori se gândea la sfârșitul tuturor lucrurilor, era un tic nervos.

— Ești OK acolo, sus? îl întrebă Cam.

— Mă simt foarte bine, îi strigă Mission, dându-și seama că-și încetinise pașii.

Prinse cureaua cu amândouă mâinile și se concentră asupra ritmului, asupra muncii sale. Din zilele în care fusese umbră, îi rămăsese în cap un metronom, un tic-tac, un tic-tac al transporturilor în tandem. Doi hamali cu o sincronizare bună puteau intra într-un ritm, urcând apoi o duzină de etaje fără să simtă o povară grea. El și Cam încă nu ajunseseră acolo. Din când în când, unul trebuia să-și târșâie picioarele sau să-și potrivească pasul după al celuilalt. Altminteri, povara începea să li se clatine de-a dreptul periculos.

Povara. Era mai simplu să o numească așa. Era mai bine dacă nu se gândea că era un trup – un mort.

Mission se duse cu gândul la bunicul lui, pe care nu-l cunoscuse. Murise în timpul revoltei din '78, lăsând în urmă un fiu care să se ocupe de fermă și o fiică, o fată care devenise dăltuitoare. Mătușa lui Mission își abandonase slujba cu câțiva ani în urmă; nu mai îndepărta cu lovituri petele de rugină, nu mai grunduia și nu mai vopsea oțelul dezgolit. Nimeni n-o mai făcea. Nimeni nu se mai sinchisea. Însă tatăl lui continua să cultive aceeași bucată de pământ, cea pe care o cultivaseră generații de băieți Jones, insistând la nesfârșit că lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată.

— Știi, cuvântul ăsta înseamnă altceva, spusese tatăl lui cândva, când Mission vorbise de revoluție. Înseamnă și să te

tot învârtești. Să te afli în mișcare de revoluție. Parcurgi astfel un ciclu și te-ntorci de unde-ai plecat.

Erau genul de lucruri pe care-i plăcea tatălui său să le zică ori de câte ori veneau preoții să îngroape un om sub porumbul lui. Bătătorea pământul cu o lopată, spunea care era mersul lumii și planta o sământă în adâncitura conturată, grijuliu, cu degetul mare.

Mission le spusese prietenilor săi care era celălalt sens al cuvântului revoluție. Pretinsese că ideea îi aparținea. Făcea cu exactitate parte din soiul de absurdități pseudointelectuale cu care se delectau reciproc noaptea târziu, pe palierele întunecoase, în timp ce inhalau clei de cartofi din pungi de plastic.

Numai Rodny, cel mai bun prieten al său, nu fusese impresionat.

— Nimic nu se schimbă până când nu *facem* noi schimbarea, spusese, plin de seriozitate.

Mission se întrebă ce făcea în acel moment cel mai bun prieten al său. Nu-l mai văzuse de mai multe luni. Indiferent ce făcea, ca umbră la IT, îl împiedica să iasă prea des.

Se gândi la zile mai bune, când crescuse în Cuib, cu prieteni tot atât de apropiați ca degetele strânse pumn. Își amintea că-și imaginase că aveau să rămână cu toții alături, îmbătrânind în vârf. Că aveau să-și petreacă viața pe aceleași coridoare, privindu-și eventualii copii jucându-se la fel cum se jucaseră ei înșiși cândva.

Dar apucaseră pe căi diferite. Era greu să-și aducă aminte cine o făcuse primul, cine înșelase speranțele părinților săi, care crezuseră că avea să le calce pe urme, dar, în final, cei mai mulți o făcuseră. Fiecare plecase de acasă, să-și aleagă o nouă soartă. Fiii instalatorilor deveniseră fermieri. Fiicele bucătăreselor de la cantină învățaseră să coasă. Fiii fermierilor deveniseră hamali.

Mission își aminti că fusese furios când plecase de acasă. Își amintea că se certase cu tatăl lui, aruncându-și lopata, că jurase să nu mai sape niciun șanț, toată viața. În Cuib învățase că putea fi orice își dorea, că el era cel care-și alegea soarta. Așa că, în momentul în care ajunsese să se simtă mizerabil, își închipuise că vina era a fermelor; că era vina familiei sale.

La dispecerat, el și Cam dăduseră cu banul, cap pentru cel care să fie capul, și Mission urca pe traseul șerpuitor al treptelor cu umerii unui mort lipiți de ai lui. Când își înălța privirea către treptele din față, atingea cu partea din spate a capului creștetul mortului din sacul de plastic – zile de naștere și zile de moarte strâns lipite unele de altele, două fețe ale aceleiași monede. Mission le căra pe amândouă, purta o povară făcută pentru doi. Urca scările două câte două, într-un ritm sălbatic, către ferma copilăriei sale.

26

• Silozul 18 •

Cabinetul medicului legist era la treizeci și doi, chiar sub ferma cu pământ, înghesuit la capătul acelor coridoare întunecoase și umede care șerpuiau pe sub rădăcini. Pe acea jumătate de etaj, plafonul era scund. Țevi vizibile atârnau de el și zăngăneau ori de câte ori porneau pompele, purtând nutrientii către rădăcinile îndepărtate și însetate. Apa picura din zeci de fisuri minuscule în găleți și în oale. Una dintre cele din urmă, abia golită, răsuna metalic la fiecare impact cu un strop. Altele se revărsau. Podelele erau alunecoase, iar peretii, umezi ca pielea transpirată.

În cabinetul legistului, băieții puseră cadavrul pe o placă de metal plină de știrbituri, iar femeia care ocupa acest post îi semnă lui Mission în foaia de pontaj. Le dădu un bacșiș pentru livrarea rapidă și, când văzu bonurile suplimentare, Cam, până atunci morocănos din cauza ritmului în care merseseră, se lumină la față ca prin farmec. Odată întorși pe coridor, își luă rămas-bun de la Mission și se grăbi spre ieșire, lipăind prin băltoace.

Mission îl privi îndepărtându-se, simțindu-se cu mai mult de un an mai vârstnic decât el. Lui Cam nu i se spusese nimic despre planurile pentru seara aceea, despre întâlnirea hamalilor de la miezul noptii. Îl invidia pe băiat pentru ce nu știa.

Nedorindu-și să ajungă la ferme fără nicio povară și tatăl său să-i țină o predică despre lene, se opri în biroul întreținerii din capătul culoarului, să întrebe dacă nu era nevoie să ducă ceva sus. De serviciu era Winters, un bărbat negricios, cu barbă albă, foarte priceput la tot ce ținea de pompe. Se uită bănuitor la Mission și pretinse că n-avea buget pentru hamali. Tânărul îi spuse că oricum mergea sus și că avea să-i ducă bucuros orice.

— În cazul ăsta..., zise Winters.

Săltă de pe bancul său de lucru o pompă de apă imensă.

— Exact ce trebuia, îi spuse Mission, zâmbind.

Winters îl privi cu ochi îngustați, de parcă băiatul tocmai ar fi slăbit un șurub.

Pompa nu-i încăpea în rucsacul de hamal, dar curelele de prindere din afara lui se puteau trece foarte bine peste țevile ieșite în afară și peste vârfurile ascuțite ale filetelor. Winters îl ajută să-și treacă brațele prin curele și pompa i se fixă în

spate. El îi mulțumi bătrânului, care își exprimă din nou îngrijorarea printr-o încruntare, și plecă s-o ducă cu o jumătate de etaj mai sus. Odată ce ajunse din nou pe trepte, izul de mucegai de pe culoarele umede își pierdu puterea, fiind înlocuit de mirosul de lut și de pământ proaspăt arat, miresmele de acasă, care-l trimiseră pe Mission înapoi în timp.

La treizeci și unu, palierul era aglomerat, fiindcă lumea se înghesuia, așteptând să sestrecoare în ferme, ca să-și ia mâncarea pentru ziua aceea. Mai la distanță stătea o mamă îmbrăcată în verdele fermierilor, legănându-și în brațe copilul care plângea zgomotos. Avea pe genunchi petele specifice unui culegător și privirea agitată a cuiva trimis în afara parcelelor cultivate ca să-și liniștească odrasla gălăgioasă. Când se strecură pe lângă ea, o auzi cântând un cântec de leagăn familiar. Își legăna copilul înfricoșător de aproape de balustradă și bebelușul avea ochii măriti de ceea ce i se păru lui Mission o spaimă în stare pură.

Își făcu loc prin mulțime și urletele copilului se pierdură în zarva generală. Atunci realiză că nu mai vedea decât foarte puțini copii. Nicidecum ca atunci când era el însuși mic. După violențele din vremea generației precedente, urmase o explozie de nou-născuți, însă în prezent nu mai existau decât un șir firav de morți din cauze naturale și o mână de câștigători la loterie. Ceea ce presupunea mai puțini bebeluși care plângeau și mai puțini părinți care jubilau.

În cele din urmă, se văzu dincolo de uși, în holul principal. Își folosi eșarfa ca să-și șteargă transpiratia de pe buze. Cu un etaj mai jos uitase să-și umple bidonul, așa că avea gura uscată. Motivul pentru care grăbise atât de mult ritmul i se părea acum prostesc. Conturându-se din ce în ce mai clar, ziua lui de naștere păruse un hotar dincolo de care trebuia să treacă și considerase că era cu atât mai bine cu cât își vizita tatăl mai repede și pleca. Dar acum, sub năvala imaginilor și a sunetelor copilăriei, gândurile negre și încărcate de furie i se spulberară. Era acasă și detesta plăcerea pe care o simțea fiindcă se afla acolo.

În timp ce-și croia drum către porți, i se adresară câteva saluturi și fluturări de mână. Câtiva hamali pe care-i cunoștea încărcau cu fructe și legume sacii pe care aveau să-i ducă sus, la cantină. Își zări mătușa lucrând la tarabele din afara porții de siguranță. După ce renunțase la dăltuit, începuse să se ocupe de vânzare, o activitate nu tocmai legală, pentru care nu

fusese niciodată umbră și pe care nu avea dreptul să o practice. Mission se strădui din răsputeri să nu-i atragă privirea; nu voia să i se țină o prelegere moralizatoare, să i se ciufulească părul sau să-i fie îndreptată eșarfa.

Dincolo de tarabe, o mână de copii mai mici se înghesuiau în întunericul celui mai îndepărtat colț, probabil ca să vândă semințe, fără să fie nici pe departe atât de greu de remarcat precum credeau ei. Întreaga scenă din holul de la intrare era de bazar cu mărfuri de calitatea a doua, cu fermieri vânzând fără intermediar, cu oameni de pe etaje îndepărtate înghesuindu-se înăuntru ca să obțină produse pe care se temeau că nu aveau să le vadă niciodată ajunse în magazinele și în depozitele lor. Era frică zămislind frică, mulțime care începea să devină gloată, și era ușor să-ți dai seama cum era cu putință să ajungă șleahtă la pasul următor.

La principala poartă de siguranță era de serviciu Frankie, un puști înalt, deșirat, cu care copilărise. Mission își șterse fruntea cu partea din față a maioului, deja rece și umedă de sudoare.

— Salut, Frankie! strigă.

— Mission.

O înclinare a capului și un zâmbet. Niciun resentiment din partea unui alt copil care, cu mult timp în urmă, schimbase locul unde fusese umbră. Tatăl lui lucra la securitate, jos, la IT. Frankie își dorise să devină fermier, fapt pe care Mission nu-l înțelesese niciodată. Profesoara lor, doamna Crowe[8] fusese încântată și-l încurajase pe Frankie să-și urmeze visurile. Iar lui Mission i se părea acum o ironie că Frankie sfârșise lucrând ca paznic la ferme. Ca și cum n-ar fi putut să scape de ceea ce fusese născut să devină.

Zâmbi și arătă cu o înclinare a capului către părul lui Frankie, lung până la umeri:

— Te-a împroșcat cineva cu soluție de creștere rapidă?

Frankie își îndesă părul după urechi, un gest numai pe jumătate conștient.

— Știu, da? Mama amenință c-o să vină aici, sus, ca să mi-l taie în somn, cu cuțitul.

— Spune-i c-o să te țin eu când o face, râse Mission. Mă țiui înăuntru?

Exista o poartă laterală pentru roabe și cărucioare de marfă. Mission nu se simțea în stare să se strecoare printr-un

[8] Nume derivat din *Crow* („cioară”) (n. tr.).

turnichet cu pompa masivă legată de spate. Frankie apăsă pe un buton și poarta țiui. Mission se împinse prin deschidere.

— Ce cari? îl întrebă Frankie.

— O pompă de apă, de la Winters. Ce-ați mai făcut?

Frankie inspectă cu privirea mulțimea de dincolo de poartă.

— Așteaptă o clipă, spuse, uitându-se după cineva.

Doi fermieri își trecură prin scaner legitimațiile de lucru, apoi intrară prin bariera rotitoare și se îndepărtară discutând cu aprindere. Frankie își flutură mâna către cineva în verde și-l întrebă dacă-i putea ține locul.

— Haide, îi spuse el lui Mission. Du-mă la plimbare.

Cei doi vechi prieteni o porniră pe culoarul principal, spre aura strălucitoare a îndepărtatelor lămpi de coacere. Mirosurile erau îmbătătoare și familiare. Mission se întrebă ce însemnau pentru Frankie, care crescuse în apropierea duhorii fetide a instalației de epurare a apei. Poate că, pentru el, fermele puțeau, așa cum puțea instalația de epurare pentru Mission. Iar instalația de epurare însemna multe amintiri pentru Frankie.

— Lucrurile o iau razna pe-aici, șopti Frankie, imediat ce se îndepărtară de porți.

Mission dădu din cap.

— Da, am văzut c-au răsărit tot mai multe dughene. Se-nmulțesc pe zi ce trece, nu-i așa?

Frankie îl prinse de braț și-i încetini pașii, ca să aibă mai mult timp să stea de vorbă.

Dintr-un birou venea miros de pâine proaspătă. Se afla prea departe de brutăria de la șapte ca să poată fi vorba de pâine caldă, însă aceea era noua stare a lucrurilor. Probabil că făina era măcinată undeva, într-un cotlon din mijlocul fermelor.

— Ai văzut ce fac sus, la cantină, nu? întrebă Frankie.

— Am dus o încărcătură acolo acum câteva săptămâni, răspunse Mission.

Își strecură degetele mari sub curelele de pe umeri și trase pompa cea grea, săltând-o un pic mai sus pe șolduri.

— Am văzut că se construiește ceva pe ecranele de pe pereți. Dar nu știm ce.

— Au început să cultive răsaduri acolo, sus, zise Frankie. S-ar părea că și porumb.

— Presupun că, pentru noi, asta-nseamnă mai puține drumuri de-aici până acolo și-napoi, comentă Mission, gândind ca un hamal. Bătu cu vârful ghetei în perete. Cred că Roker o

să se-nfurie când o să afle.
Frankie își mușcă buza și-și îngustă ochii.
— Da, dar n-a fost Roker cel care a-nceput să-și planteze fasole jos, la dispecerat?
Mission își roti umerii. Începeau să-i amorțească brațele. Nu era obișnuit să stea pe loc, cu o povară în spate. Era învățat să se afle în mișcare.
— Asta-i altceva, argumentă. E mâncare pentru drumurile pe scară.
Frankie clătină din cap.
— Da, dar asta nu-nsemnă că-i ipohondru?
— Vrei să zici ipocrit?
— Totuna, omule. Nu vreau să zic decât că toată lumea are câte-o scuză. O facem pentru c-o fac și ei și pentru că alții au început. Așa că, ce dac-o facem ceva mai mult decât ei? Asta-i atitudinea, omule. Și pe urmă ne-apucă pandaliile când următorul grup o face încă și mai mult. E ca un clichet, așa merg lucrurile astea.
Mission se uită în lungul culoarului, către strălucirea îndepărtată a lămpilor.
— Nu știu, spuse. S-ar părea că, în ultima vreme, primarul lasă toate lucrurile să decurgă de la sine.
Frankie râse.
— Tu chiar crezi că primarul e ăla care conduce? E speriat, omule. Speriat și bătrân.
Frankie se uită în spate, pe coridor, asigurându-se că nu se apropia nimeni.
Nervozitatea și paranoia îl caracterizau încă din copilărie. Când era mic, fusese amuzant; acum era trist și oarecum neliniștitor.
— Ții minte când am vorbit despre o zi în care o s-avem puterea? Cum am schimba lucrurile?
— Nu-i chiar așa, spuse Mission. Până când o s-ajungem la putere, o să fim bătrâni, ca ei, și n-o să ne mai pese. Iar copiii *noștri* ne vor urî *pe noi,* fiindcă vom duce mai departe același rahat.
Frankie râse și încordarea din trupul lui vânos păru să dispară.
— Fac pariu c-ai dreptate.
— Da, ei, trebuie să plec până nu-mi pică brațele.
Mission ridică din umeri, săltând pompa.
Frankie îl bătu pe umăr.

— Da. Mi-a părut bine să te văd, omule.
— Și mie.
Mission dădu din cap și se întoarse să plece.
— Oh, hei, Mish...
El se opri și se uită înapoi.
— O s-o vezi curând pe Cioară?
— O să trec pe-acolo mâine, răspunse el, presupunând că avea să supraviețuiască nopții.
Frankie zâmbi.
— Să-i spui c-o salut, da?
— O să-i spun, promise Mission.
Încă un nume de adăugat pe listă. Dacă ar fi putut să-și taxeze prietenii pentru toate mesajele pe care li le ducea, ar fi economisit deja mai bine de trei sute optzeci și patru de bonuri. O jumătate de bon pentru fiecare salut transmis Ciorii, și ar fi avut deja apartamentul lui. N-ar fi fost nevoit să locuiască în halte. Însă mesajele prietenilor cântăreau cu mult mai puțin decât gândurile negre, așa că nu-i păsa că ocupau spațiu. Nu lăsau loc pentru altceva. Și Dumnezeu știa că Mission își căra partea cuvenită din soiul mai greu.

27

• Silozul 18 •

Ar fi avut mai mult sens și spatele lui Mission ar fi fost tratat cu mai multă blândețe dacă ar fi dus pompa la destinație înainte de a-și vizita tatăl, dar o cărase tocmai ca să-l vadă bătrânul lui purtând o povară. Așa că se îndreptă spre sălile plantației și către aceeași stațiune de cultivare în care lucrase bunicul lui și, probabil, și străbunicul. Trecu pe lângă tufe de fasole și de afine, apoi dincolo de dovlecei și de cartofi. Pe tatăl său îl găsi pe o parcelă de porumb care părea gata de recoltare, în patru labe și arătând așa cum avea să și-l amintească întotdeauna: lucrând pământul cu o săpăligă mică și smulgând buruienile cu mâna ca și cum ar fi avut un tic, ca o fată care-și trece degetele prin păr iarăși și iarăși, fără să fie conștientă de mișcarea lor.

— Tată.

Bătrânul își întoarse capul într-o parte, sudoarea lucindu-i pe frunte sub dogoarea luminilor de coacere. Zâmbi scurt. De după un rând de porumb din spate apăru fratele vitreg al lui Mission, Riley, o copie miniaturală, de numai doisprezece ani, a tatălui său, cu mâinile murdare de pământ. Îl salută primul pe Mission, strigându-l în timp ce se ridica grăbit în picioare.

— Porumbul arată bine, spuse acesta.

Se sprijini cu o mână de grilaj, cu toată greutatea pompei pe spate, și se întinse să îndoaie o frunză cu degetul mare. Jilavă. Până la culesul porumbului mai erau câteva săptămâni și mirosul îl purta în trecut. Văzu o musculiță urcând pe tulpină și o ucise ca pe un parazit ce era, strângând-o cu îndemânare între degete.

— Ce mi-ai adus? strigă fratele lui mai mic, cu voce pițigăiată.

Mission râse și-i ciufuli părul negru, un dar de la mama lui.

— Îmi pare rău, frățioare. De data asta m-au trimis jos cu greutate.

Se întoarse ușor, pentru ca Riley și tatăl lui să-i poată vedea povara.

Fratele său se urcă pe bara de jos și se aplecă, vrând să vadă mai bine.

— Ce-ar fi să lași aia jos o vreme? întrebă tatăl lui.

Își scutură palmele, pentru ca pământul prețios să nu se piardă, apoi întinse mâna și o strânse pe a lui Mission.

— Arăți bine.
— Și tu, tată.
Mission și-ar fi scos pieptul mai în față și ar fi înălțat capul, dacă asta n-ar fi însemnat să cadă pe spate din cauza greutății pompei.
— Ce-i povestea asta despre cantina care-a-nceput să-și cultive propriile răsaduri?
Tatăl lui mormăi ceva și clătină din cap.
— Cultivă și porumb, din câte-am auzit. Se bagă tot mai mult peste alții. Îl împunse pe Mission cu degetul în piept. Asta vă afectează pe voi, flăcăi, să știi.
Vorbea despre hamali, iar tonul sugera că el îi avertizase. Tonul lui sugera întotdeauna asta.
Riley îl trase pe Mission de salopetă și îi ceru cuțitul. El îl scoase din teacă și i-l întinse în timp ce-și studia tatăl, tăcerea înfiripându-se între ei. Tatăl lui părea mai bătrân. Avea pielea de culoarea lemnului uleiat, o înnegrire nesănătoasă, cauzată de timpul îndelungat petrecut la muncă, sub luminile de coacere. I se spunea „bronz” si, datorită lui, recunoșteai un fermier de la două etaje distanță.
Becurile din plafon radiau o căldură intensă, și furia pe care-o simțea Mission când se afla departe de casă se topi, devenind o tristețe găunoasă. Golul lăsat de mama lui era palpabil. Îi aducea aminte de prețul plătit pentru nașterea lui. Îi era milă de tatăl său, cu pielea lui distrusă, cu petele întunecate de pe nas, apărute după ani de muncă în exces. Erau semne distinctive ale tuturor oamenilor în verde care lucrau pământul, trudind printre morții silozului.
În mintea lui Mission reveni, brusc, prima sa amintire consistentă din copilărie: mânuia o săpăligă mică, care atunci i se părea o sapă imensă. Se jucase printre rândurile de porumb, întorcând bucăți de lut pentru a-și imita tatăl, când acesta îl prinsese de încheietura mâinii, brusc, fără niciun avertisment.
— Nu săpa acolo, îi spusese, cu un glas tăios.
Totul se petrecuse înainte ca Mission să asiste la prima înmormântare, înainte de a fi văzut cu ochii lui ce se afla sub semințe. Din ziua aceea învățase să distingă movilele de pământ mai întunecat la culoare, fiindcă fusese răvășit.
— Văd că te pun să cari lucruri grele, spuse tatăl lui, rupând tăcerea.
Își imagina că Mission își primise povara de la dispecerat.

Tânărul nu-l corectă.

— Ne pun să cărăm lucruri pe care suntem capabili să le transportăm. Hamalii bătrâni duc corespondența. Primim, fiecare, poveri pe măsura puterilor noastre.

— Mi-aduc aminte cum a fost când am ieșit eu din umbră, zise tatăl lui. Își îngustă ochii și-și șterse fruntea, arătând cu capul în lungul șirului de plante. Am fost trimis la cartofi, în timp ce îndrumătorul meu s-a-ntors la culesul afinelor. Două în coș și una-n gura lui.

Nu asta, nu iarăsi. Mission se uită la Riley, care încerca vârful cuțitului cu buricul degetului. Întinse mâna să i-l ia înapoi, dar băiatul îl răsuci, îndepărtându-l.

— Hamalii bătrâni duc corespondența pentru că *pot* obține o asemenea însărcinare, îi explică tatăl lui.

— Nu știi despre ce vorbești, răspunse Mission, cu tristețea spulberată, regăsindu-și furia. Genunchii șubrezi ai hamalilor bătrâni sunt motivul pentru care noi primim poveri grele. În plus, plata mea suplimentară depinde de kilogramele pe care le car și de timpul pe care-l scot, așa că nu mă deranjează.

— Oh, da. Tatăl său își flutură mâna către picioarele lui Mission. Ei îți dau plăți suplimentare și tu le dai genunchii tăi.

Tânărul își simți genunchii încordându-se, simți arsura curelei în jurul gâtului.

— Eu, fiule, nu spun decât că, pe măsură ce-mbătrânești și ai vechime mai mare, îți câștigi dreptul de-a alege printre ce rânduri să sapi. Atâta tot. Vreau să-ți porți de grijă.

— Îmi port, tată.

Riley se cocoță pe gard, se așeză pe bara de sus și rânji la imaginea reflectată de lama cuțitului. Avea deja o dungă de pete ca niște pistrui pe nas, un început al bronzului de fermier.

Carne vătămată din carne vătămată, fiul călca pe urmele tatălui. Și Mission și-l putea imagina cu ușurință pe Riley în viitor, de cealaltă parte a gardului, alături de propriul său copil. Ceea ce îl făcea să se simtă recunoscător fiindcă reușise să părăsească fermele având o muncă pe care nu și-o lua acasă, sub unghii, în fiecare seară.

— Rămâi cu noi la prânz? întrebă tatăl lui, simțind probabil că reușise să-l îndepărteze pe Mission.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, răspunse el.

Simți împunsătura unei unde de vinovăție fiindcă tatăl său presupusese că era cazul să-l hrănească, dar aprecie faptul că nu trebuise să i-o ceară. Și ar fi rănit sentimentele mamei sale

vitrege dacă nu i-ar fi făcut o vizită.

— Însă după aceea va trebui să fug. Trebuie să... fac o livrare la noapte.

Tatăl lui se încruntă.

— Dar o să ai totuși timp să te vezi cu Allie, nu? Întreabă mereu de tine. Băieții stau la coadă ca să se-nsoare cu fata asta dacă tu o lași s-aștepte.

Mission își șterse fața ca să-i ascundă expresia. Allie era o prietenă minunată – prima și cea mai scurtă dintre iubirile lui –, dar să se însoare cu ea ar fi însemnat să se însoare cu fermele, să se întoarcă acasă, să trăiască printre morții îngropați.

— Astăzi probabil că nu, răspunse.

Și nu se simți în largul lui fiindcă o recunoscuse.

— Bine, lasă asta. Și nu-ți pierde câștigurile suplimentare sporovăind aici cu noi.

Dezamăgirea din vocea bătrânului era mai fierbinte decât luminile și nu te puteai feri de ea cu ușurința cu care le evitai pe ele.

— Ne vedem în sala de mese peste o jumătate de oră? Întinse mâna, o luă din nou pe a lui Mission și o strânse. Mă bucur să te văd, fiule.

— Și eu.

Tânărul răspunse strângerii de mână, apoi bătu din palme deasupra plantației, ca să le scuture de țărână. Riley îi înapoie cu părere de rău cuțitul, iar el și-l strecură la loc, în teacă. Îi închise clapeta peste mâner, gândindu-se că în noaptea aceea ar fi putut fi nevoit să-l folosească. Chibzui o clipă, întrebându-se dacă să-și prevină tatăl, să le spună lui și lui Riley să stea acasă până în dimineața următoare, să nu se încumete cumva să iasă.

Dar își ținu gura, își bătu fratele pe umăr și o porni pe coridor, cu pompa în spate. Trecând printre șirurile de plantatori și culegători, se gândi la fermierii care-și vindeau propriile legume pe tarabe improvizate și-și măcinau propria făină. Se gândi la cantina care-și cultiva propriile răsaduri și propriul porumb. Și se gândi la recent descoperitele planuri legate de transportul obiectelor grele de pe un palier pe altul, fără să fie nevoie de hamali.

Toată lumea se străduia să-și poată purta singură de grijă dacă se redezlănțuia violența. Mission o simțea clocotind, simțea suspiciunile, neîncrederea, zidurile care se înălțau. Toți

încercau să depindă cât mai puțin de ceilalți, pregătindu-se pentru inevitabil, ascunzâdu-se.

Când se apropie de camera pompelor, își slăbi curelele rucsacului și în minte i se înfiripă un gând periculos, o revelație: dacă toți își dădeau silința să ajungă în punctul unde nu mai aveau *nevoie* unii de alții, cum îi putea ajuta asta să trăiască în pace?

28

• Silozul 18 •

Noaptea, intensitatea luminilor de pe marea scară în spirală era micșorată, ca să poată dormi și oamenii, și silozul. Sosiseră așa-numitele ore mici, când copiii fuseseră de mult adormiți cu cântece de leagăn și numai cei cu gândul la rele se mai foiau, pe furiș. Mission stătea neclintit, așteptând în întuneric. De undeva, de deasupra lui, se auzi zgomotul unei frânghii stâns încolăcite care aluneca pe metal, scârțâitul fibrelor care cuprindeau oțelul și se încordau sub o greutate mare.

Câțiva hamali stăteau îngrămădiți pe scară, lângă el. Mission își apăsă obrazul pe stâlpul interior și oțelul îi răcori pielea. Își controlă răsuflarea și ascultă frânghia. Cunoștea foarte bine toate sunetele, putea să-și simtă arsura din gât, urma proeminentă vindecată în decursul anilor, un semn văzut de ceilalți, dar rareori pomenit cu glas tare. Și, în cenușiul dens al timpului cu lumină firavă, se auzi din nou un scârțâit recognoscibil, în timp ce povara de sus era coborâtă cu viteză constantă.

Aștepta semnalul. Se gândea la frânghie, la propria lui viață și la alte lucruri interzise. Jos, la dispeceratul de la șaptezeci și patru, exista un registru plin de rapoarte. În principala haltă a tuturor hamalilor era ținut sub cheie un catastif atât de gros încât hârtia care-l alcătuia costa o avere. Acesta conținea înregistrarea detaliată a unui anumit tip de livrări, scrisă de mână, ca să nu fie posibilă scurgerea informațiilor pe cale electronică.

Mission auzise că hamalii cu vechime țineau, în acel registru, socoteala livrărilor unor anumite tipuri de țevi, dar nu știa de ce. Îi interesau și livrările de alamă și de diverse tipuri de fluide și de pulberi de la Chimic. Imediat ce comandai așa ceva – sau prea multă frânghie –, erai trecut pe lista celor supravegheați. Hamalii erau lorzii știrilor. Stiau unde ajungea orice. Și șoaptele lor se adunau precum condensul la dispeceratul principal, unde erau puse pe hârtie.

Mission asculta frânghia scârțâind și cântând în întuneric. Știa cum era când aveai o bucată bine strânsă în jurul gâtului. I se părea ciudat că nu se sinchisea nimeni când comandai una destul de lungă ca să te spânzuri. Dacă era suficient de mare ca să acopere înălțimea câtorva etaje, oamenii începeau să se încrunte.

În acel răstimp al luminii firave, Mission își potrivi eșarfa cu gândul la asta. Și presupuse că, atâta vreme cât nu lua slujba altuia, un om era liber să-și ia propria viață.

— Pregătiți-vă, se auzi o șoaptă de sus.

Mission strânse mai tare cuțitul și se concentră asupra însărcinării sale din acel moment. Ochii i se încordară, în strădania de a vedea cât mai bine în lumina slabă. Auzea răsuflările uniforme ale celorlalți hamali din jur. Nu se îndoia că și ei își strângeau în mâini cuțitele, așteptând.

Cuțitele țineau de meseria lor. Cuțitul unui hamal desfăcea, prin tăiere, ambalajul bunurilor livrate, tăia felii din fructele mâncate în timpul drumului pe scară și păstra pacea în timp ce posesorul său cutreiera înălțimile și adâncimile silozului, înfruntând simultan câte două dintre pericolele lui. De data asta, Mission îl strângea pe al său în mână, așteptând ordinul.

Cu două bucle ale spiralei mai sus, pe un palier întunecos, câțiva fermieri discutau cu aprindere, dar cu voci scăzute, având în grijă celălalt capăt al frânghiei și făcându-și treaba de hamal la adăpostul nopții, ca să economisească o sută sau chiar două sute de bonuri. Dincolo de balustradă, frânghia era invizibilă în întuneric. Ar fi trebuit să se aplece și s-o caute pe bâjbâite. Un inel de căldură îi înconjură gâtul, iar strânsoarea palmei lui transpirate în jurul mânerului cuțitului i se părea nesigură.

— Nu încă, șopti Morgan și Mission simți mâna fostului său îndrumător pe umăr, reținându-l.

Își limpezi mintea. Un alt scârțâit ușor, sunetul frânghiei încordate de greutatea unui generator, și o pată de un cenușiu dens alunecă peste negru. Bărbații în verde de deasupra se strigau pe șoptite în timp ce manipulau povara, făcând munca oamenilor în albastru.

Pe când peticul cenușiu trecea încet pe lângă el, Mission se gândi la pericolul acelei nopți și se minună de spaima care-i cuprinsese inima. Surprinzător, își făcea griji pentru o viață pe care se străduise cândva din greu s-o curme, o viață care n-ar fi trebuit să existe niciodată. Se gândi la mama lui, întrebându-se cum fusese, dincolo de nesupunerea care o costase viața. Era tot ce știa despre ea. Știa că implantul din șoldul ei nu funcționase, ceea ce se întâmpla cu unul din zece mii. Și, în loc să raporteze defectul și sarcina, îl ascunsese sub haine largi până ce trecuse perioada în care Pactul permitea să tratezi un copil ca pe un chist.

— Pregătește-te, șuieră Morgan.

Masa cenușie alunecă în jos și dispăru din vedere. Mission strânse cuțitul, gândindu-se la cum ar fi fost tăiat din ea și aruncat. Dar, după o anumită dată, o viață putea fi dată în schimbul alteia. Așa prevedea Pactul. Născut după gratii, Mission fusese eliberat, iar mama lui fusese trimisă afară, la curățire.

— Acum, ordonă Morgan și tânărul tresări.

Ghetele moi, uzate, scârțâiră pe treptele de deasupra, zgomot care anunța că oamenii treceau brusc la acțiune. Se concentră asupra părții care îi revenea. Se sprijini de balustrada curbată și întinse mâna în spațiul de dincolo de ea. Palma lui găsi frânghia, la fel de tare ca oțelul. Apăsă lama cuțitului pe linia ei încordată.

Se auzi un pocnet ca de tendon care plesnește când prima dintre fibrele împletite cedă la simpla atingere a lamei lui ascuțite.

Nu avu decât o clipă în care să se gândească la cei pe de palierul de dedesubt, complicii fermierilor, care așteptau cu două etaje mai jos. Oamenii se repezeau în susul scării, iar el tânjea să li se alăture. Cu cea mai simplă mișcare reteză și restul frânghiei, părându-i-se că auzea generatorul greu șuierând în timp ce prindea viteză. Zgomotul înfiorător al zdrobirii veni o clipă mai târziu, urmat de strigătele alarmate ale celor de jos. Deasupra începuse lupta.

Cu o mână pe balustradă și cu cuțitul strâns în cealaltă, Mission urcă treptele câte trei odată. Se grăbi să se alăture încăierării de sus, o lecție nocturnă dată celor care încălcau Pactul, făcând munca altora. De pe palier se revărsau mârâieli, gemete și plesnituri înfundate, și el se aruncă în învălmășeală fără să se gândească la consecințe, căci toate gândurile îi erau acaparate de lupta din clipa de față.

29

2212

• Silozul 1 •

Scaunul înainta cu roțile scârțâind. La fiecare rotație, se auzea un clinchet jalnic, urmat de o liniște de mormânt. În timp ce era împins, Donald se pierdu în ritmicitatea sunetului. Răsuflarea i se înălța ca un norișor în aer, căci în încăpere era un frig la fel de pătrunzător ca acela din oasele lui.

De o parte și de alta se întindeau șiruri după șiruri de capsule criogenice. Numele străluceau portocalii pe ecrane minuscule, nume inventate, menite să rupă trecutul de prezent. Le privea alunecând pe lângă el în timp ce era împins către ieșire. Își simțea capul greu, povara aducerii-aminte înlocuia visele, care se învălmășau, dispărând aidoma fuioarelor de fum.

Bărbații în salopete albastru-deschis îl purtară dincolo de ușă și apoi pe coridor. Îl duseră într-o încăpere familiară, cu o masă familiară. Scaunul cu rotile se cutremură când îi ridicară tălpile goale de pe rezemătoarea pentru picioare. El întrebă cât trecuse, cât de mult dormise.

— O sută de ani, spuse cineva.

Ceea ce însemna o sută șaizeci de la orientare. Nu era de mirare că scaunul cu rotile părea șubred – era mai bătrân decât Donald. I se slăbiseră șuruburile în multele decenii în care dormise el.

Îl ajutară să se ridice în picioare. Era încă amorțit după hibernarea îndelungată, frigul care se diminua făcând loc durerii. Cineva trase o perdea. I se ceru să urineze într-o cană, ceea ce-i aduse o imensă ușurare. Mostra era de culoarea cărbunelui, mașinării moarte, eliminate din organismul lui. Cămașa de hârtie nu era destul de călduroasă, deși știa că nu aerul din încăpere era rece, ci carnea lui. Îi mai dădură să soarbă din băutura amară.

— Cât mai durează până i se limpezește mintea? întrebă cineva.

— O zi, răspunse doctorul. Cel puțin până mâine.

Îl puseră să se-așeze în timp ce-i luau sânge. Un bătrân în salopetă albă, cu părul tot atât de imaculat, rămăsese în cadrul ușii, încruntându-se.

— Cruță-ți puterile, spuse.

Dădu din cap, cerându-i astfel doctorului să-și continue munca, și dispăru înainte ca Donald să reușească să-i găsească locul în memoria sa nesigură. Îl apuca amețeala când se uita cum i se lua sângele, albastru de frig.

Călătoriră cu un lift familiar. Bărbații din jur vorbeau, dar vocile păreau să vină de departe. Donald avea senzația că fusese drogat, dar își amintea că încetase să mai ia pastilele. Își duse mâna la buza de jos, simțind furnicături în deget și în gură, și se pipăi, în căutarea unei ulcerații, acel mic buzunar în care-și păstra pastilele neînghițite. Însă rana nu mai era acolo. Probabil i se vindecase în somn, cu multe decenii în urmă. Ușile liftului se deschiseră și Donald simți că amintirea tărâmului viselor se estompa.

Îl împinseră de-a lungul unui alt coridor, cu zgârieturi pe pereți la înălțimea roților, arce negre acolo unde cauciucul întâlnise cândva vopseaua. Ochii îi alunecară pe pereți, pe tavan, pe dalele podelei: toate purtau uzura secolelor. I se părea că abia cu o zi în urmă totul fusese aproape nou. Acum era surpat de abuzuri, cădea brusc în ruină. Își aduse aminte că proiectase astfel de coridoare. Își aduse aminte cum se gândise că făceau ceva care avea să dureze mai multe ere. Adevărul fusese tot timpul acolo. Fusese în proiect, întorcându-i privirea, prea nebunesc ca să poată fi luat în serios.

Scaunul cu rotile încetini.

— Următoarea, spuse, în spatele lui, o voce aspră, familiară.

Donald fu împins de la o ușă închisă la alta. Unul dintre infirmieri îi ocoli grăbit scaunul, cu un inel de chei zăngănindu-i pe șold. Alese una, o strecură în încuietoare și urmară câteva pocnete scurte. Balamalele scârțâiră ascuțit când ușa se deschise spre interior. Cineva aprinse lumina.

Camera era ca o celulă, cu mirosul de mosc al încăperilor îndelung nelocuite. Lampa din plafon pâlpâi înainte de a se aprinde. Înăuntru erau un pat de cazarmă îngust, supraetajat, într-un colț, o masă lângă perete, o comodă, o cameră de baie.

— De ce mă aflu aici? întrebă Donald, cu vocea frângându-i-se.

— Asta va fi camera dumneavoastră, spuse infirmierul, punând cheile deoparte.

Ochii i se îndreptară către bărbatul care împingea scaunul, ca și cum ar fi căutat o confirmare a răspunsului. Un alt tânăr

în albastru-deschis îl ocoli rapid, luându-i picioarele de pe rezemătoare și așezându-i-le pe covorul tocit de-a lungul anilor.

Ultimul lucru de care-și amintea Donald era că-l urmăriseră câinii cu aripi pieloase, arătându-și colții în timp ce-l fugăreau în susul unui munte de oase. Dar acela fusese un vis. Care era ultima sa amintire *adevărată?* Își aducea aminte de un ac. Își aducea aminte că murea. Ceea ce părea să fie real.

— Adică... înghiți în sec, dureros. De ce sunt... *treaz?*

Fusese cât pe ce să spună *viu.* Cei doi infirmieri se priviră în timp ce-l ajutau să se ridice de pe scaun și să se așeze pe patul mai scund. Scaunul scârțâi strident când îl scoaseră din nou pe coridor. Bărbatul care-l împingea se opri și cadrul ușii păru îngust în comparație cu umerii lui lați.

Un infirmier îl prinse pe Donald de încheietura mâinii, apăsându-i ușor cu două degete venele albăstrui ca gheața și mișcând din buze în vreme ce număra fără glas. Celălalt lăsă două pastile să cadă într-un pahar de plastic și începu să destupe, cu stângăcie, o sticlă cu apă.

— Nu va fi necesar, spuse silueta din cadrul ușii.

Infirmierul cu pastilele se uită peste umăr la bătrânul care intra în mica încăpere și o parte din aer se dislocă. Dimensiunile camerei se micșorară. Iar Donald începu să respire cu mai multă greutate.

— Ești Dezgheț..., șopti el.

Bătrânul cu păr alb îi concedie pe cei doi infirmieri cu o fluturare a mâinii.

— Lăsati-ne un moment singuri, le ceru el.

Cel care-i lua pulsul lui Donald își încheie numărătoarea și dădu din cap către celălalt. Pastilele neînghitite zăngăniră într-un pahar de hârtie, date deoparte. Figura bătrânului trezise ceva în Donald, ceva care străpunse amestecul tulbure de viziuni și vise.

— Mi-amintesc de tine, spuse. Ești Omul-Dezghet.

Un zâmbet se așternu pe chipul celuilalt, tot atât de alb ca părul, înconjurând cu riduri buzele și ochii. Scaunul de pe coridor scârțâi, pus în mișcare. Ușa se închise cu un pocnet. Donald avu impresia că auzise și încuietoarea declanșându-se, dar dinții îi clănțăneau din când în când și auzul îi era încă neclar.

— Thurman, îl corectă celălalt.

— Mi-aduc aminte, spuse Donald.

Își aducea aminte de biroul lui, de cel de la etaj și de un altul, aflat undeva, departe, unde încă mai ploua, unde creștea iarbă și unde cireșii înfloreau o dată pe an. Omul acela fusese cândva senator.

— Faptul că-ti aduci aminte e un mister pe care trebuie să-l dezlegăm. Bătrânul își înclină capul. Deocamdată, e bine c-o faci. Avem nevoie să-ți amintești.

Thurman se sprijini de comoda metalică. Arăta ca și cum n-ar mai fi dormit de câteva zile. Avea părul nepieptănat, nicidecum așa cum și-l amintea Donald. Sub ochii triști erau cearcăne negre. Părea, cumva, mult mai bătrân.

Donald se uită în jos, la propriile palme, și arcurile patului îi creară impresia că încăperea se legăna. Avu din nou viziunea cumplită a unui bărbat care-și amintea propriul nume și voia să fie liber.

— Mă numesc Donald Keene.

— Așadar îți aduci aminte. Și știi cine sunt eu?

Scoase ca prin farmec o bucată de hârtie împăturită și rămase în așteptarea răspunsului.

Donald dădu din cap.

— Bun.

Omul-Dezgheț se răsuci și puse hârtia împăturită pe comodă. O sprijini pe îndoituri, astfel încât să stea ca un cort înălțat spre tavan.

— Avem nevoie să-ți amintești totul, spuse. Studiază raportul ăsta când se-mprăștie ceața, vezi dacă-ți trezește vreo amintire. După ce ți se liniștește stomacul, o să pun să ți se trimită o masă bună.

Donald își frecă tâmplele.

— Ai lipsit ceva timp, spuse Omul-Dezghet.

Bătu cu încheieturile degetelor în ușă.

Donald își mișcă degetele goale pe covor. Tălpile reîncepeau să-i transmită senzatii. Ușa scoase un pocnet înainte de a se deschide și senatorul blocă încă o dată lumina de pe coridor. Deveni pentru o clipă o umbră.

— Odihnește-te, apoi vom găsi împreună răspunsurile pe care le cauți. Cineva vrea să te vadă.

Încăperea fu reînchisă etanș înainte de a apuca Donald să-l întrebe ce voia să spună. Și, cumva, cu ușa închisă și fără el înăuntru, în spațiul acela restrâns era mai mult aer. Donald inspiră de câteva ori adânc. Se concentră, se prinse de rama patului și se strădui să se ridice în picioare. Apoi rămase o

clipă locului, clătinându-se.

— Vom găsi răspunsurile pe care le cauți, repetă, cu glas tare.

Cineva voia să-l vadă.

Clătină din cap, ceea ce făcu lumea să se învârtească. De parcă ar fi avut răspunsuri. Își aduse aminte că infirmierii care-l treziseră spuseseră ceva despre căderea unui siloz. Nu-și amintea care anume. De ce să-l fi trezit pentru așa ceva?

Se apropie de ușă clătinându-se, încercă mânerul, verificând ceea ce știa deja. Se duse lângă comodă, unde se afla bucata de hârtie, sprijinită pe laturile îndoite.

— Odihnește-te, spuse, râzând de o asemenea sugestie.

Ca și cum ar fi putut să doarmă. Avea impresia că dormise o veșnicie. Luă bucata de hârtie și o despături.

Un raport. Donald și-l amintea. Era o copie a unui raport. Un raport despre un tânăr care făcuse lucruri oribile. Camera se învârti cu el, ca și cum ar fi stat pe un pivot imens, amintirea unor bărbati și femei care mureau călcati în picioare, a unui ordin cumplit pe care-l dăduse, fețe privindu-l de pe un coridor, cândva, în trecut.

Clipi ca să scape de vălul de lacrimi și studie raportul care-i tremura în mână. El îl scrisese? Îl semnase, își aducea aminte. Dar în partea de jos nu era numele lui. Scrisul îi apartinea, dar nu și numele.

Troy.

Picioarele îi amorțiră. Căută patul, dar se prăbuși pe covor în timp ce-l năpădeau amintirile. Troy și Helen. Helen și Troy. Și-o aminti pe soția lui. Și-o imagină dispărând dincolo de un deal, cu brațele ridicate către cerul din care cădeau bombele, cu sora lui și o umbră neagră fără nume trăgându-l pe el înapoi în timp ce oamenii se revărsau ca niste bile în josul unei pante, călăuziți apoi printr-o pâlnie într-un soi de gaură adâncă, plină de o ceață albă.

Donald își aminti. Își aminti de tot ajutorul pe care-l dăduse ca să i se vină de hac lumii. Într-un siloz plin de morți exista un băiat cu probleme, o umbră printre servere. Băiatul acela adusese sfârșitul silozului doisprezece, iar Donald scrisese un raport. Însă Donald – el ce făcuse? Ucisese mai mult de un siloz plin de oameni; făcuse proiectul care-și adusese contribuția la sfârșitul lumii. Raportul îi tremura în mână în timp ce-și aducea aminte. Iar lacrimile care-i cădeau, lovind hârtia, aveau o tentă ușor albăstruie.

30

• Silozul 1 •

Câteva ore mai târziu, un doctor îi aduse supă, pâine și un pahar înalt, cu apă. Donald mâncă tot, cu lăcomie, în timp ce medicul îi examina brațul. Supa caldă îi făcea bine. Îi pătrundea în interior, căldura părând să radieze în afară. Donald rupea pâinea cu dinții și și-o trimitea în josul gâtului bând apă. Cu disperarea atât de multor ani de post.

— Mulțumesc, spuse, între două îmbucături. Pentru mâncare.

Doctorul, care tocmai îi lua tensiunea, își ridică privirea. Era un bărbat mai în vârstă, scund și îndesat, cu sprâncene stufoase și cu un smoc subțire de păr care-i atârna de pielea capului ca un nor de vârful unui deal.

— Eu sunt Donald, se prezentă el.

Bărbatul mai vârstnic se încruntă, nedumerit. Ochii cenușii îi alunecară spre clipboardul său, ca și cum s-ar fi întrebat dacă să-i dea crezare acestuia sau pacientului. Acul indicator al aparatului sărea în ritmul pulsului lui Donald.

— Dumneavoastră cine sunteți?

— Doctorul Sneed, veni în cele din urmă răspunsul ezitant.

Donald sorbi îndelung din apă, recunoscător fiindcă o lăsaseră la temperatura camerei. Nu voia să mai simtă niciodată ceva rece în el.

— De unde sunteți?

Medicul desprinse manșonul de pe brațul lui Donald cu un zgomot sonor, de sfâșiere.

— De la etajul zece. Dar lucrez și la cabinetul de la șaizeci și opt.

Își puse tensiometrul la loc, în geantă, și notă ceva pe clipboard.

— Nu, întrebam de unde sunteți. Știți dinainte.

Doctorul Sneed îl bătu pe genunchi și se ridică. Clipboardul ajunse într-un cârlig de pe coridor.

— S-ar putea s-aveți amețeli în următoarele câteva zile. Să ne-anunțați dacă o s-aveți frisoane, OK?

El dădu din cap. Își aminti că primise același sfat și mai devreme. Sau fusese în schimbul anterior? Poate că repetarea era necesară pentru cei cărora le era greu să-și amintească. El nu avea să le îngroașe rândurile. Cel puțin nu de data aceea.

O umbră pătrunse în încăpere. Donald își ridică privirea și-l

văzu pe Omul-Dezgheț în cadrul ușii. Apucă strâns tava cu mâncare, ca nu cumva să-i alunece de pe genunchi.

Omul-Dezgheț dădu din cap către doctorul Sneed, însă nu acestea erau numele lor. Thurman, își spuse Donald. Senatorul Thurman. Asta o știa.

— Îmi acorzi un moment? îl întrebă Thurman pe doctor.

— Bineînțeles.

Medicul își înșfăcă geanta și ieși. Ușa se închise cu un pocnet, lăsându-l pe Donald singur cu supa.

O mâncă sorbind fără zgomot din lingura plină, străduindu-se să deslușească ceva, orice, din murmurele care veneau de afară. Thurman, își reaminti iarăși. Și nu senator. Senator de ce? Zilele acelea se duseseră. El, Donald, făcuse proiectul.

Raportul stătea ca un cort pe comodă, întors la locul lui. Donald mușcă din pâine și-și aminti etajele, așa cum le desenase. Acum erau o realitate. Existau. Oamenii trăiau în ele, își creșteau acolo copiii, râdeau, se băteau, cântau sub duș, își îngropau morții.

Trecură câteva minute înainte de a se apăsa clanța și de a se deschide ușa către interior. Omul-Dezgheț intră singur. Închise ușa și se încruntă la Donald.

— Cum te simți?

Lingura se lovi de castron cu un pocnet. Donald o lăsă jos și își încleștă ambele mâini de tavă ca să nu le lase să tremure, ca să nu-și lase pumnii să se strângă.

— Stii, șuieră el printre dinții încleștați. Stii ce-am făcut împreună.

Thurman își arătă palmele.

— Am făcut ce trebuia să se facă.

— Nu. Nu-mi servi mie asta. Donald clătină din cap. Apa din pahar tremură de parcă s-ar fi apropiat un pericol. Lumea...

— Noi am salvat-o.

— Nu e adevărat! Vocea lui Donald se frânse. Se strădui să-și amintească. Lumea nu mai există. Își aduse aminte de imaginea care se vedea de sus, din cantină. Își aduse aminte de dealurile de un cafeniu tern, de cerul plin de nori amenințători. Noi i-am pus capăt. Am ucis pe toată lumea.

— Erau deja morți, replică Thurman. Cu toții eram. Toată lumea moare, fiule. Unicul lucru care contează e...

— Oprește-te. Donald își flutură mâna ca să-i alunge cuvintele, de parcă ar fi fost niște creaturi bâzâitoare, care l-ar fi putut mușca. Nimic nu justifică asta.

Simți salivă pe buze și și le șterse cu mâneca. Tava de pe genunchi îi alunecă în mod periculos și Thurman se apropie cu repeziciune – mai repede decât te-ai fi așteptat de la un om de vârsta lui – ca s-o prindă. Așeză mâncarea rămasă pe noptieră și, de la o distanță atât de mică, Donald văzu că îmbătrânise mai tare. Avea riduri mai adânci, pielea îi atârna pe oase. Se întrebă cât de mult fusese Thurman treaz în timp ce el însuși dormise.

— Am omorât o mulțime de oameni în război, spuse Thurman, uitându-se în jos, la tava pe care rămăsese jumătate din mâncare.

Donald se pomeni privindu-i concentrat gâtul. Își încleștă mâinile ca să le țină neclintite. Acea bruscă recunoaștere a crimelor lăsa impresia că Thurman îi putea citi gândurile, părea un fel de avertizare, să renunțe la planurile ucigașe.

Bătrânul se întoarse spre comodă și luă raportul împăturit. Îl deschise și Donald zări petele de un albastru-palid, lăsate de lacrimile cu urme de gheață de mai înainte.

— Unii susțin că e mai ușor să ucizi dacă o faci mai mult timp, spuse.

Și cuvintele nu sunară deloc amenințător, ci trist. Donald își coborî privirea către propriii genunchi și văzu că se loveau unul de altul. Își sili călcâiele să se lipească de covor și încercă să le țintuiască acolo.

— Pentru mine, a fost din ce în ce mai cumplit. În Iran era un bărbat...

— Absolut toată planeta, șopti Donald, apăsând pe fiecare cuvânt.

Asta rostea, dar nu se putea gândi decât la Helen, soția lui, târâtă în josul altui deal decât ar fi trebuit, la tot ce existase vreodată surpându-se, devenind o ruină.

— Noi am ucis pe toată lumea.

Senatorul inspiră adânc și își ținu o clipă răsuflarea.

— Ți-am spus. Erau deja morți.

N-o să mă convingi niciodată. Poți să mă-ndopi cu medicamente sau să mă ucizi, dar îți garantez că n-o să mă convingi niciodată.

Thurman studie raportul. Părea nesigur într-o anumită privință. Hârtia tremură ușor, dar cauza putea fi ventilatorul din plafon. În cele din urmă, dădu din cap, ca și cum s-ar fi declarat de acord.

— Medicamentele n-au avut efect asupra ta. Am citit despre

primul tău schimb. Există oameni, un mic procent, care dezvoltă un soi de rezistență. Ne-ar plăcea să aflăm de ce.

Donald nu putu decât să râdă. Se sprijini de peretele din spate, cuibărindu-se în întunericul oferit de patul de deasupra.

— Poate că am văzut prea multe ca să le pot uita, spuse el.

— Nu, nu cred.

Thurman își lăsă capul în jos ca să-l privească în continuare în ochi. Donald sorbi din apă, cu degetele strânse în jurul paharului.

— Cu cât vezi mai multe, cu atât e mai profundă trauma și tratamentul medicamentos dă rezultate cu atât mai bune. Te ajută să uiți mai ușor. Dar câțiva nu reacționează așa. De aceea am luat o mostră.

Donald se uită în jos, la propriul braț. Un plasture fusese fixat cu leucoplast, peste pata de sânge lăsată de acul doctorului. Simți cum în interiorul lui creștea un amestec caustic de neajutorare și spaimă.

— M-ați trezit ca să-mi luați sânge?

— Nu tocmai. Thurman ezită. Rezistența ta la medicamente e un fapt care-mi stârnește curiozitatea, dar ești treaz fiindcă mi s-a *cerut* să te trezesc. Pierdem silozuri...

— Credeam că ăsta e planul, se răsti Donald. Pierderea silozurilor. Credeam că asta vreți.

Își aminti că trasase cu cerneală roșie o cruce peste silozul doisprezece, peste numeroasele vieți pierdute. Ei se așteptau la asta. Silozurile erau bunuri de consum. Așa i se spusese.

Thurman clătină din cap.

— Indiferent ce s-ar întâmpla acolo, trebuie să înțelegem despre ce e vorba. Iar aici se află cineva care... care crede că tu ai dat întâmplător peste răspuns. Avem câteva întrebări pentru tine, apoi te putem criogena din nou.

Din nou criogenare. Așadar n-avea să fie treaz prea mult timp. Îl treziseră numai ca să-i ia sânge și ca să tragă cu ochiul în mintea lui, după care aveau să-l adoarmă iarăși. Își frecă brațele, care păreau subțiri, atrofiate. În capsula aia murea. Numai că se întâmpla mai lent decât ar fi vrut.

— Trebuie să știm ce-ți amintești despre raportul ăsta.

Thurman i-l întinse. El îl respinse cu un gest al mâinii.

— Mi-am aruncat deja privirea peste el.

Nu voia să-l recitească. Putea să închidă ochii și să vadă oamenii disperați revărsându-se pe solul prăfos, oamenii a căror moarte o ordonase.

— Avem alte medicamente care ar putea înlesni.

— Nu. Nu mai vreau niciunul.

Donald își desfăcu brațele, despicând aerul cu ambele mâini.

— Uite ce e, nu am dezvoltat niciun fel de rezistență la medicamentele voastre. Spunea adevărul. Se săturase de minciuni. Nu e niciun mister. Pur și simplu n-am mai luat pastilele.

Se simțea bine recunoscând-o. Oricum, ce aveau de gând să facă? Să-l adoarmă la loc. Sorbi iarăși din apă, lăsând mărturisirea să-și facă efectul asupra celuilalt. Înghiți.

— Le țineam lipite de gingie și le scuipam mai târziu. Simplu. Probabil că asta au făcut și ceilalți care-și amintesc. Ca Hal, sau Carlton, sau cum l-o fi chemând de fapt.

Thurman îl privi cu răceală. Bătu în raport cu palma deschisă, părând să-i digere spusele.

— Știm că n-ai mai luat pastilele, spuse, în cele din urmă. Și de când.

Donald ridică din umeri.

— Atunci misterul e rezolvat.

Bău toată apa și puse paharul la loc, pe tavă.

— Medicamentele la care ești rezistent nu se află în pastile, Donny. Oamenii nu le mai iau fiindcă încep să-și amintească, nu încep să-și amintească pentru că nu le mai iau.

Donald îl studie pe Thurman cu neîncredere.

— Când nu le mai iei, urina-și schimbă culoarea. Când le ascunzi, îți rănesc gingiile. Astea sunt semnele pe care le căutăm.

— Ce?

— În pastile nu sunt medicamente, Donny.

— Nu te cred.

— Dăm medicamente tuturor. Printre noi sunt unii imuni. Dar tu n-ar fi trebuit să fii.

— Minciuni. Mi-aduc aminte. Pastilele mă năuceau. Imediat ce nu le-am mai luat, m-am simțit mai bine.

Thurman își înclină capul.

— Nu le-ai mai luat pentru că... n-o să spun că te simțeai mai bine. Ci din cauză că frica a-nceput să se infiltreze. Donny, medicamentele sunt în apă.

Îi arătă paharul gol de pe tavă. Donald îi urmări mișcarea și simți că i se face greață.

— Nu-ți face griji, adăugă senatorul. O să descoperim ce se petrece de fapt.

— Nu vreau să v-ajut. Nu vreau să discut despre raportul ăsta. Nu vreau să-l văd pe cel cu care aveți nevoie să discut, indiferent cine-ar fi.

O voia pe Helen. Nu voia nimic altceva în afară de soția lui.

— Dacă nu ne-ajuți, s-ar putea să moară mii de oameni. E posibil să fi dat peste ceva cu raportul ăsta al tău, chiar dacă nu-ți vine să crezi.

Donald se uită la ușa băii, se gândi să se încuie înăuntru și să se forțeze să verse, să elimine mâncarea și apa. Poate că Thurman îl mințea. Poate că-i spunea adevărul. Minciuna ar fi însemnat că apa nu era nimic altceva decât apă. Adevărul ar fi însemnat că, în realitate, chiar dezvoltase un soi de rezistență.

— Abia dacă-mi amintesc c-am scris blestemăția aia, recunoscu.

Și cine voia să-l vadă? Își imagină că era vorba de un alt doctor, sau poate de șeful unui siloz, sau cel care conducea în acel schimb.

Își frecă tâmplele, simțind o apăsare crescândă între ele. Poate era bine să le facă pe plac și să fie adormit din nou, trimis înapoi, la visele lui. Din când în când o visase pe Helen. Era singurul loc unde se putea afla alături de ea.

— OK, spuse. O s-o fac. Dar tot nu pricep ce-aș putea ști.

Își frecă brațul, în locul de unde îi luaseră sânge. Acolo simțea o mâncărime. Atât de profundă încât o simțea ca pe-o vânătaie.

Senatorul Thurman dădu din cap.

— Sunt înclinat să fiu de acord cu tine. Dar ea e de altă părere.

Donald încremeni.

— Ea? Se uită cercetător în ochii lui Thurman, întrebându-se dacă auzise bine. Care ea? Bătrânul se încruntă.

— Cea care m-a pus să te trezesc, îi explică el arătându-i cu mâna către pat. Odihnește-te. Te duc la ea mâine-dimineață.

31

• Silozul 1 •

Nu reuși să se odihnească. Orele se scurgeau chinuitor, lent, incognoscibile. Nu exista niciun ceas care să le marcheze trecerea, niciun răspuns la bătăile lui frustrate în ușă. Era lăsat să zacă în patul lui, holbându-se la modelul cu romburi alcătuit de plasa de sârmă care susținea salteaua de deasupra lui, să asculte gâlgâitul apei prin țevi ascunse, care-o conduceau în altă încăpere. Nu putea să doarmă. N-avea idee dacă era miezul nopții sau miezul zilei. Greutatea silozului îl apăsa, afundându-l.

Când plictiseala deveni de nesuportat, cedă în sfârșit și aruncă încă o privire asupra raportului. Îl studie cu mai multă atenție. Nu era originalul; semnătura era plată, și-și aducea aminte că folosise un pix cu pastă albastră.

Citi în grabă relatarea căderii silozului și teoria lui, care spunea că umbrele șefilor IT-ului erau prea tinere. El recomandase creșterea vârstei la care erau alese. Se întrebă dacă se ținuse cont de asta. Poate că da, dar problemele nu dispăruseră. Vorbise și despre un tânăr pe care-l învestise el însuși, un tânăr care îi pusese o întrebare. Străbunica lui era unul dintre cei care-și aduceau aminte, semăna în privința asta cu el, cu Donald. Raportul sugera să i se permită fiecărui recrut învestit să pună o întrebare. La urma urmelor, li se încredința Moștenirea. De ce să nu li se arate, în acel ultim stadiu al îndoctrinării, că existau mai multe adevăruri care trebuiau cunoscute?

Pocnetele mărunte ale unei chei răsucite în broască. Thurman deschise ușa în momentul în care Donald împăturea raportul și-l punea deoparte.

— Te simți mai bine? îl întrebă senatorul.

El nu răspunse.

— Poți să mergi?

El dădu din cap. O plimbare. Când, de fapt, ar fi vrut să alerge pe coridoare urlând și să dea găuri în pereți. Dar și o plimbare era bună. O plimbare înainte de următorul lui somn îndelungat.

Călătoriră cu liftul în tăcere. Donald observă că Thurman își trecuse legitimația prin fața unui scanner înainte de a apăsa

butonul etajului cincizeci și patru. Numărul continua să strălucească, în timp ce multe altele se stinseseră. Dacă-și aducea bine aminte, la etajul acela nu erau decât obiecte de care-ar fi trebuit să nu fie nevoie niciodată. Liftul încetini la apropierea de un nivel la care altminteri nu oprea. Ușile se deschiseră către întinderea cavernoasă de rafturi pline cu instrumente ale morții.

Thurman îl conduse prin mijlocul tuturor. Erau lăzi de lemn, având cuvântul „MUNIȚIE” imprimat pe o latură, alături de altele mai lungi, cu etichete proprii armatei, de genul „M22” și „M19”. Alte șiruri de rafturi erau pline de veste antiglonț și de căști, cu cutii pe care scria „UZ MEDICAL” și „RAȚII” și cu multe altele, fără nicio specificație. Iar în spatele rafturilor se conturau, sub prelate, obiecte bulboase, cu aripi, despre care știa că nu puteau fi decât drone. Avioane teleghidate. Sora lui le condusese în timpul unui război care părea îndepărtat și inutil, o parte a istoriei antice. Însă relicvele acelea erau funcționale, unse și acoperite, duhnind a lubrifiant și a spaimă.

După ce trecură de ele, Thurman continuă să-l conducă prin întunecimea care dădea impresia că magazia se prelungea la nesfârșit. În capătul opus al acelei încăperi imense, o dâră de lumină se prelingea prin ușa deschisă a unui birou. Se auzeau foșnet de hârtii, scârțâitul unui scaun când se răsuci cineva. Donald ajunse în prag și văzu că, inexplicabil, acolo, pe scaun, se afla ea.

— Anna?

Stătea la o masă lată de ședințe, înconjurată de scaune identice, și-și ridică privirea de pe o grămadă de hârtii scrise și pe de ecranul unui monitor. Nici urmă de șoc pe chipul ei, doar un zâmbet care spunea că-l recunoscuse pe el și faptul că nu-și putuse ascunde acel zâmbet.

Tatăl ei traversă încăperea, în vreme ce Donald se uita cu gura căscată. Bătrânul o strânse de braț și o sărută pe obraz, dar ochii ei nici că se dezlipeau de Donald. Senatorul îi șopti ceva la ureche, apoi le spuse că trebuia să se ocupe de propriile sale treburi. Donald nu se clinti până când nu-l văzu părăsind încăperea.

— Anna...

Ea era deja lângă masa masivă, strângându-l în brațe. Începu să vorbească în șoaptă, spunând cuvinte liniștitoare, în timp Donald se gârbovea sub îmbrățișarea ei, dintr-odată istovit. Îi simți mâna mângâindu-i părul și oprindu-i-se pe ceafă.

Propriile lui brațe o cuprinseră, încleștându-se în spatele ei.
— Ce faci aici? o întrebă în șoaptă.
— Mă aflu în locul ăsta din același motiv ca și tine. Anna se desprinse din îmbrățișare. Caut răspunsuri. Se îndepărtă cu un pas și-și plimbă privirea peste harababura de pe masă. Poate că la alte întrebări.
O diagramă familiară – rețeaua celor cincizeci de silozuri – acoperea masa. Erau ca niște farfurii mici, acoperite de sticlă. În jurul mesei se aflau o duzină de scaune. Donald își dădu seama că era sala unui consiliu de război, locul unde stăteau generalii mutând machete de plastic și arătându-și nemulțumirea din cauza miilor de vieți pierdute. Donald își ridică privirea către hărțile și diagramele plastifiate, atârnate de pereți. Alături se afla o cameră de baie, cu un prosop atârnat de ușă. În colțul cel mai îndepărtat se vedea un pat de campanie, făcut cu grijă. Lângă el trona o lampă, instalată pe una dintre lăzile de lemn din magazie. Ici și colo șerpuiau prelungitoare electrice, semn că încăperea fusese transformată într-un soi de apartament.
Donald se întoarse spre cel mai apropiat perete și se uită la câteva schițe. Unele erau câte trei una peste alta și erau pline de notițe. Ansamblul nu dădea impresia planificării unui război. Aducea cu o scenă dintr-un *crime show* care-l adormea într-o altă viață.
— Ai fost trează mai mult decât mine, spuse.
Anna veni lângă el. Mâna ei i se așeză pe umăr și el se simți tresărind pentru simplul fapt că era atins.
— Mai e puțin și se-mplinește un an. Mâna alunecă pe spatele lui înainte de a se retrage. Să-ți aduc ceva de băut? Apă? Am și o rezervă de scotch ascunsă aici. Tata nu știe de jumătate dintre lucrurile dosite în lăzile astea.
Donald clătină din cap. Se răsuci și o privi dispărând în baie, unde deschise robinetul. Pe urmă ieși sorbind dintr-un pahar.
— Ce se petrece aici? întrebă el. De ce-am fost trezit?
Ea bău apa și arătă cu paharul către pereți.
— Nimic... Râse și clătină din cap. Eram cât pe ce să spun că nimic important, dar asta-i blestemăția care mă ține afară dintr-o cutie și închisă în alta. În cea mai mare parte, n-are legătură cu tine.
Donald studie din nou încăperea. Un an, trăind în asemenea condiții. Își îndreptă atentia spre Anna, către felul în care-i era strâns părul într-un coc din care ieșea un pix. Era palidă, cu

excepția cearcănelor negre de sub ochi. Se întrebă cum reușea așa ceva, cum putea să trăiască astfel.

Pe peretele din partea opusă, imaginea de pe o coală scoasă la imprimantă se potrivea cu cea de pe masă, o rețea de cercuri, un plan al construcțiilor. Un X roșu, familiar, fusese trasat peste ceea ce știa că reprezenta silozul doisprezece, din colțul din stânga-sus. Și mai era un alt X în apropiere, unul nou, peste ceea ce părea să fie silozul zece. Alte vieți pierdute. Iar în dreapta-jos era o harababură lipsită de sens. Încăperea păru să se legene când făcu un pas într-acolo.

— Donny?

— Ce s-a-ntâmplat aici? întrebă el în șoaptă.

Anna se întoarse să vadă la ce se uita. Aruncă o privire spre masă și-și dădu seama că hârtiile ei erau împrăștiate în jurul aceluiași colț al complexului. Suprafața de sticlă era plină de notițe scrise cu ceară roșie sau albastră.

— Donny. Ea veni mai aproape. Lucrurile nu merg bine.

El se răsuci și studie mâzgăleala roșie de pe diagrama de pe perete. Erau X-uri și semne de întrebare. Și notițe scrise cu cerneală roșie, linii și săgeti. Zece sau douăsprezece silozuri erau pline de însemnări.

— Câte? întrebă el, încercând să numere, să calculeze câte mii de vieți se pierduseră. Au dispărut?

Anna inspiră adânc.

— Nu știm.

Își goli paharul, se apropie de masa lungă și întinse mâna către un scaun de dedesubt. Scoase o sticlă și-și turnă câteva degete de lichid în paharul de plastic.

— A-nceput cu silozul patruzeci, spuse. S-a întunecat acum un an...

— S-a întunecat?

Anna luă o înghițitură de scotch și dădu din cap, lingându-și buzele.

— Mai întâi s-a întrerupt fluxul imaginilor transmise de cameră. Nu dintr-odată, dar, în cele din urmă, au dispărut toate. Am pierdut legătura cu șefii de-acolo. Nimeni n-a mai dat vreun semn de viață. La data respectivă, schimbul era condus de Erskine. El a urmat instrucțiunile Ordinului și și-a dat acordul pentru dezactivarea silozului.

— Adică pentru uciderea tuturor.

Anna îi aruncă o privire.

— Știi ce-a fost necesar să se facă.

Donald își aduse aminte de silozul doisprezece. Îți aminti că luase aceeași decizie. De parcă ai fi putut lua vreo decizie. Sistemul funcționa automat. Nu făcea și el însuși exact ceea ce urma, respectând un set de proceduri scrise de alții?

Studie posterul cu semne roșii.

— Și celelalte? Celelalte silozuri?

Anna își termină băutura sorbind prelung, deși părea să nu mai aibă aer. Donald o văzu uitându-se la sticlă.

— L-au trezit pe tata după ce s-a-ntunecat silozul patruzeci și doi. Până când m-au trezit pe mine, s-au mai întunecat încă două.

Încă două silozuri.

— De ce te-au trezit tocmai pe tine? întrebă Donald.

Ea își îndesă după ureche o șuviță rebelă de păr.

— Pentru că nu mai exista altcineva. Pentru că toți cei implicați în proiectarea acestui loc erau fie morți, fie depășiți de situație. Pentru că tata era disperat.

— El a vrut să te vadă.

Anna râse.

— Nu din cauza asta. Crede-mă. Arătă cu paharul gol către cercurile de pe masă și către hârtiile împrăștiate. Foloseau stații radio de înaltă frecvență. Credem că totul a- nceput cu patruzeci, că poate șeful IT-ului lor s-a răzvrătit. Și-au modificat antena și-au început să comunice cu silozurile din jur, iar noi n-am putut să-i împiedicăm. S-au ocupat și de asta. Imediat ce a bănuit că așa stau lucrurile, tata a adus în discuția cu ceilalți argumentul că rețelele wireless sunt specialitatea mea. Și, în cele din urmă, s-au lăsat convinși. Nimeni nu voia să folosească dronele.

— Le-a adus celorlalți argumentul ăsta? Cine mai știe că te afli aici?

Donald reușea să nu ia în considerare cât de periculoasă putea deveni situația, dar poate că-și auzea strigând propria slăbiciune.

— Tata, Erskine, doctorul Sneed, asistenții lui, care m-au trezit. Însă asistenții aceia nu vor mai lucra în alt schimb.

— Criogenare profundă?

Anna se încruntă și-și clătină paharul, iar Donald se gândi, șocat, cât de multe pierduse în timp ce dormise. Se perindaseră mai multe schimburi, un alt siloz se întunecase, un alt X roșu fusese desenat pe hartă. Silozurile dintr-un întreg colț intraseră într-un soi de necaz. Între timp, Thurman fusese

treaz timp de un an, ocupându-se de asta. Ca și fiica lui. Își roti brațul, indicând întreaga încăpere.

— Stai închisă aici de un an? Lucrând ca să rezolvi problema?

Ea arătă spre ușă cu o zvâcnire a capului și râse.

— Am fost închisă mult mai mult într-un loc mai groaznic. Dar, da, e oribil. Mi s-a acrit de încăperea asta.

Bău din nou, cu fața ascunsă de pahar, și Donald se gândi că poate el însuși era treaz din pricina slăbiciunii Annei, cum și ea era trează din cauza slăbiciunii tatălui ei. Ce urma? El, căutând-o pe sora lui, Charlotte, printre cei aflați în criogenare profundă?

— Până acum am pierdut contactul cu unsprezece silozuri. Anna se uită în pahar. Cred c-am reușit să le izolăm, dar încă ne mai străduim să aflăm ce s-a-ntâmplat și de ce, sau dacă acolo mai e cineva în viață. Eu una mă-ndoiesc, însă tata vrea să trimitem iscoade sau drone. Toată lumea consideră că am risca prea mult. Iar acum s-ar părea că optsprezece are intenția să se ardă din temelii.

— Iar eu ar trebui să v-ajut? Ce-și închipuie tatăl tău că știu?

Ocoli masa și arătă la sticlă. Anna își clătină paharul și-i oferi băutură; apoi întinse mâna spre alt pahar, de lângă monitor, în timp ce Donald se lăsa să cadă pe patul ei. Avea de asimilat o grămadă de informații.

— Nu tata crede că știi ceva. El n-a vrut să te trezească. Nimeni n-ar trebui să iasă din criogenarea profundă. Înșurubă la loc capacul sticlei. E vorba de șeful lui.

Donald fu cât pe ce să se înece cu prima sa înghițitură de scotch. Îl scuipă și-și șterse bărbia cu mâneca, sub privirile îngrijorate ale Annei.

— *Șeful* lui? întrebă, făcând eforturi ca să-și recapete răsuflarea.

Anna își îngustă ochii.

— Tata ți-a spus de ce te afli aici, nu-i așa?

El căută raportul în buzunar, pe bâjbâite.

— Fiindcă am scris ceva în timpul... ultimului meu schimb. Thurman are un șef? Credeam că el conduce.

Anna râse cu amărăciune.

— Nu conduce nimeni, răspunse. Conduce sistemul. Pur și simplu funcționează. L-am conceput astfel încât să *meargă*, și-atât.

Se ridică de la masă și se duse să i se alăture lui Donald pe

pat. El se trase într-o parte, ca să-i facă mai mult loc.

— Tata a coordonat săparea gropilor, asta a fost misiunea lui. Cea mai mare parte a întregii povești a fost pusă la cale de trei oameni. Ceilalți doi aveau tot felul de idei în privința ascunderii acestui loc. Tata i-a convins că era mai bine să-l construiască în văzul tuturor. Instalația de izolare a deșeurilor nucleare a fost ideea lui, și ocupa o poziție care i-a permis să pună totul în practică.

— Ai spus trei. Cine sunt ceilalți?

— Victor și Erskine. Anna își potrivi o pernă la spate și se rezemă de perete. Nu sunt numele lor adevărate, firește. Dar ce importanță are? Un nume nu e decât un nume. Aici, jos, poți fi oricine. Erskine a fost cel care a descoperit primul amenințarea, cel care le-a vorbit lui Victor și tatei despre naniți. L-ai cunoscut. A făcut un schimb dublu, împreună cu mine, ocupându-se de problema pierderii silozurilor, dar nu asta e specialitatea lui. Mai vrei?

Arătă cu capul către pahar.

— Nu. Deja mă simt amețit. Donald nu adăugă că nu din cauza alcoolului. Mi-l aduc aminte pe Victor din timpul schimbului meu. Lucra pe același coridor cu mine, chiar vizavi.

— Ca și acum. Ea își feri pentru o clipă privirea. Tata vorbeste despre el numindu-l „șeful”, însă eu am colaborat cu el o vreme, și nu se consideră câtuși de puțin așa ceva. Se credea mai mult un însoțitor de bord și la un moment dat a spus în glumă că se simțea ca Noe. A vrut să te trezească acum câteva luni, fiindcă în silozul optsprezece se-ntâmplă ce se-ntâmplă, dar tata și-a folosit dreptul de veto. Cred că Victor ține la tine. Vorbea despre tine foarte des.

— Victor vorbea despre *mine?*

Donald își aduse aminte de omul de vizavi, psihiatrul. Anna ridică mâna și se șterse sub ochi.

— Da. A fost un om sclipitor, putea să-și dea seama ce gândeai, putea să-și dea seama ce gândeste oricine. El a plănuit cea mai mare parte din toate astea. A scris Ordinul, Pactul inițial. A fost conceput de el în întregime.

— De ce spui *a fost?*

Ei îi tremură buza. Își înclină paharul, dar pe fund nu mai rămăsese decât un strop.

— Victor e mort, răspunse. S-a împușcat la biroul lui acum două zile.

32

• Silozul 1 •

— Victor? S-a împușcat? Donald încercă să și-l imagineze pe bărbatul calm care lucrase vizavi de biroul lui făcând un asemenea gest. De ce?

Anna se smiorcăi și se trase mai aproape de Donald. Răsuci paharul gol în mâini.

— Nu știm. Era obsedat de pierderea primului siloz. Obsedat. Mi se rupea inima când vedeam cum se învinuia. Spunea că știa ce avea să se întâmple, că erau... certitudini probabilistice.

Pronunță ultimele două cuvinte imitându-i vocea, ceea ce aduse în mintea lui Donald o imagine și mai vie a chipului bătrânului.

— Dar faptul că nu știa cu exactitate când și unde îl omora. Anna își tamponă ochii. Iar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi întâmplat în schimbul altcuiva, nu într-al lui. Nu când se putea simți vinovat.

— M-a învinuit pe mine, zise Donald, cu ochii în podea. S-a întâmplat în schimbul meu. Eram atât de năucit. Nu puteam gândi logic.

— Ce? Nu. Nu, Donny. Își puse mâna pe genunchiul lui. Nu e nimeni de vină.

— Dar raportul meu.

Încă îl mai ținea în mână, împăturit și presărat ici și colo cu pete de un albastru discret.

Ochii Annei căzură pe bucata de hârtie.

— Asta e o copie?

Întinse mâna după hârtie și își trecu palma peste față, îndepărtând șuvițele de păr scăpate din coc.

— Tata și-a făcut curaj să-ți vorbească despre asta, dar nu și despre ce a făcut Vic. Clătină din cap. Victor era puternic în anumite moduri, și slab în altele. Se întoarse spre Donald. A fost găsit la biroul lui, înconjurat de notițe, de tot ce avea despre silozul ăla, iar deasupra tuturor era raportul tău.

Despături pagina și studie cuvintele.

— Nu e decât o copie, șopti.

— Poate c-a fost..., începu Donald.

— A umplut originalul de însemnări. Degetul Annei alunecă peste pagină. Chiar pe-aici a scris: „Ăsta e motivul."

— „Ăsta e motivul"? Ca și cum ai spune că din motivul ăsta a

făcut-o? Donald întinse mâna, arătând întreaga încăpere. Motivul n-ar fi trebuit să fie *ăsta?* Poate și-a dat seama c-a făcut o greșeală. O prinse pe Anna de braț. Gândește-te la ce-am făcut noi. Dacă am coborât aici, jos, luându-ne după un nebun? Poate că Victor a avut un atac neașteptat de *luciditate.* Dacă și-a revenit pentru o clipă și-a înțeles ce-am făcut?

— Nu. Anna clătină din cap. Trebuia s-o facem.

El lovi cu palma în peretele din spatele patului.

— Asta spune mereu toată lumea.

— Ascultă-mă. Ea își puse mâna pe genunchiul lui, încercând să-l calmeze. Trebuie să te controlezi, OK? Se uită spre ușă, cu spaimă în ochi. Eu i-am cerut să te trezească, fiindcă am nevoie de ajutorul tău. Nu pot face asta singură. Vic se ocupa de situația din silozul optsprezece. Dacă o rezolvă în stilul lui, tata o să distrugă locul ăla, ca să nu fie nevoit să se confrunte cu problemele sale. Victor nu voia așa ceva. *Eu* nu vreau așa ceva.

Donald se gândi la silozul doisprezece, pe care-l distrusese el. Dar intrase deja în colaps, nu? Era deja prea târziu. Deschiseseră sasul. Se uită la diagrama de pe perete și se întrebă dacă nu cumva și pentru silozul optsprezece era prea târziu.

— Ce-a găsit el în raportul meu? întrebă.

— Nu știu. Dar a vrut să te trezească de-acum câteva săptămâni. Credea c-ai dat peste ceva.

— Sau poate numai fiindcă mă aflam aici la vremea respectivă.

Donald își roti privirea prin încăperea plină de indicii. Anna făcuse cercetări, atacând o problemă diferită. Atât de multe întrebări și răspunsuri. Spre deosebire de data trecută, acum avea mintea limpede. Își avea propriile întrebări. Voia să-și găsească sora, să descopere ce se întâmplase cu Helen, să spulbere gândul nebunesc care-i spunea că ea se afla încă undeva anume. Voia să afle mai multe despre acel loc blestemat la a cărui construcție contribuise.

— O să ne-ajuți? întrebă Anna.

Își puse mâna pe spatele lui și atingerea aceea liniștitoare îi aduse aminte de Helen, de momentele în care îl alinase și îi purtase de grijă. Tresări de parcă ar fi fost mușcat, o parte din el gândindu-se o clipă că încă mai era însurat, că ea trăia undeva, poate în somn criogenic, așteptându-l pe el să o trezească.

— Trebuie să...

Sări în sus și se uită prin încăpere. Ochii îi căzură pe computerul de pe masă.

— Trebuie să caut anumite lucruri.

Anna se ridică și rămase lângă el.

— Bineînțeles. O să te pun la curent cu tot ce-am descoperit până acum. Victor a lăsat o serie de însemnări. A scris pe raportul tău, peste tot. Ți-l pot arăta. Și poate reușești să-l convingi pe tata că Victor găsise o soluție, că silozul ăla merită să fie salvat.

— Da, răspunse el.

Avea s-o facă. Numai așa putea rămâne treaz. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva asta era și intenția Annei. Să-l țină acolo, lângă ea.

Cu o oră în urmă nu-și dorea decât să fie adormit din nou, să scape de lumea la a cărei creare contribuise și el. Dar acum voia răspunsuri. Avea să studieze problemele silozului optsprezece, dar avea să o găsească și pe Helen. Să afle ce se întâmplase cu ea, unde era. Se gândi la Mick și cuvântul Tennessee îi veni brusc în minte. Se întoarse spre diagrama silozurilor de pe perete și se strădui să-și aducă aminte ce număr îi corespundea fiecărui stat.

— Ce putem accesa de aici? întrebă.

Pielea i se înroși, înfierbântată, cât se gândi la răspunsurile pe care le avea la dispoziție.

Anna se întoarse spre ușă. Afară, în întuneric, se auzeau pași.

— Tata. E singurul care mai are acces la etajul ăsta.

— Mai avea și altcineva?

Donald se întoarse spre ea.

— Da. De unde credeai c-a luat Victor arma? Anna își coborî vocea. Eram aici când a venit și a întredeschis una dintre lăzi. Și nu l-am auzit. Uite cum stau lucrurile, tata se învinovățeste pentru ceea ce i s-a-ntâmplat lui Victor și încă nu crede că asta are vreo legătură cu tine sau cu raportul tău. Dar eu îl cunosteam pe Vic. Nu era nebun. Dacă poți să faci ceva, fă-o, te rog. Pentru mine.

Îl strânse de mână. El se uită în jos: nu-și dăduse seama că-l ținea de mână. Ea avea raportul împăturit în mâna cealaltă. Pașii se apropiau. El dădu din cap, în semn că era de acord.

— Mulțumesc, spuse ea.

Îi eliberă mâna, îi luă paharul gol de pe pat și-l puse pe-al ei

în el. Le înghesui pe amândouă, alături de sticlă, pe unul dintre scaune, pe care-l împinse apoi sub masă. Thurman apăru în ușă și bătu cu degetele în toc.

— Intră, spuse Anna, trecându-și mâna peste față ca să îndepărteze părul care-i scăpase din coc.

Senatorul îi studie pe amândoi pentru o clipă.

— Erskine vrea să organizeze o ceremonie restrânsă, îi anunță. Numai pentru noi. Pentru cei care știm.

Anna dădu din cap.

— Firește.

Thurman își îngustă ochii și se uită de la fiica lui la Donald. Ea păru să vadă în asta o întrebare.

— Donny crede că ne poate ajuta, spuse. Amândoi considerau că cel mai bine pentru el e să lucreze aici, jos, cu mine. Cel puțin până când vom face niște progrese.

Donald se întoarse spre ea, șocat. Thurman rămase tăcut.

— O s-avem nevoie de încă un computer, adăugă ea. Dacă aduci unul, îl instalez eu. Asta sună pe placul lui Donald.

— Și încă un pat, bineînțeles, continuă ea, cu un zâmbet.

33

• Silozul 18 •

După încăierarea cu fermierii, Mission se îndepărtă pe furiș, iar ceilalți hamali se împrăștiară. El fură câteva ore de somn în halta hamalilor de pe drumul către vârf, aflată la etajul zece, cu nasul amorțit și cu buzele zvâcnindu-i din pricina unei lovituri pe care-o încasase. Zvârcolindu-se și răsucindu-se, prea agitat ca să stea locului, se ridică din pat când lumina era încă firavă și-și dădu seama că era prea devreme ca să meargă la Cuib; Cioara probabil că încă nu se trezise. Așa că o porni spre cantină, pentru un răsărit de soare și un mic dejun decent, cu bonusul primit de la medicul legist arzându-i în buzunare la fel cum îi ardeau încheieturile degetelor, de prea multe zgârieturi.

Își tratǎ durerile cu o bine-venită masă caldă, mâncând alături de cei ieșiți din schimbul de noapte, urmărind norii care se învolburau și prindeau viață deasupra dealurilor. Îndepărtatele păstăi impunătoare – Cioara le numea zgârie-nori – prinseră primele lumina soarelui. Era semnul că lumea avea să se mai trezească pentru încă o zi. Ziua lui, își dădu seama Mission. Își lăsă farfuria și tacâmurile pe masă, alături de un bon pentru indiferent cine avea să strângă după plecarea lui, și încercă să nu se gândească sub nicio formă la curățire. În schimb, se grăbi să coboare opt grupuri de trepte înainte ca silozul să se trezească pe deplin. Se îndreptă spre Cuib, fără să se simtă nici măcar cu o singură zi mai bătrân.

Pe palierul etajului treisprezece îl întâmpinară cuvinte familiare. Acolo, deasupra ușii, unde ar fi trebuit să se afle numărul etajului, scria:

CUIBUL CIORII

Cuvintele erau alcătuite din caractere masive, trasate cu vopsea strălucitoare. Se încadrau în contururile rămase din anii și de la generațiile anterioare, culoare depusă peste altă culoare și litere strâmbe, care nu erau opera unei singure mâini tinere. Copiii silozului veneau și plecau, lăsându-și urmele cu pensule făcute din ghimpi, dar bătrâna Cioară rămânea.

Din cuibul ei făceau parte creșa, școala de zi și clasele pentru cei din vârf. Stătea acolo de un timp prea îndelungat pentru ca vreun om încă în viață să-și aducă aminte de când. Unii spuneau că era la fel de bătrână ca silozul însuși, dar

Mission știa că asta nu putea fi decât o legendă. Nimeni n-avea idee de când exista silozul.

Intră în Cuib și găsi coridoarele pustii și tăcute, ora fiind încă prea matinală. Se auzeau scrâșnete anemice dintr-o clasă în care băncile erau reașezate la locurile lor. Mission întrezări două profesoare care discutau în altă încăpere, cu frunțile încrețite de îngrijorare, probabil întrebându-se ce era de făcut cu o versiune mai tânără a lui însuși. Aroma de ceai tare se împletea cu mirosul de terci și de cretă. Șirurile de dulapuri metalice, care aveau mare nevoie de vopsea, punctate de urmele de lovituri ale unor pumni mici, îl duceau pe Mission înapoi în timp. Avea impresia că numai cu o zi în urmă fusese teroarea acelui culoar. El și prietenii lui, pe care nu-i mai vedea – sau cel puțin nu-i mai vedea atât de des cum și-ar fi dorit.

Camera Ciorii se afla în capătul cel mai îndepărtat, alături de singurul apartament de pe acel nivel. Fusese construit special pentru ea, prin transformarea unei săli de clasă, sau cel puțin așa se spunea. Și, cu toate că ea nu le mai preda decât copiilor foarte mici, întreaga școală îi aparținea. Era Cuibul ei.

Mission se revăzu venind la ea în diverse stadii ale vieții. Mai de mult, ca să fie alinat, fiindcă se simțea atât de departe de ferme. Mai târziu, pentru înțelepciune, fiindcă în sfârșit crescuse destul de mult ca să admită că-i lipsea cu desăvârșire. Și nu numai o singură dată venise pentru amândouă, ca în ziua în care aflase adevărul despre propria sa naștere și despre moartea mamei lui – aflase că o trimiseseră la curățire din cauza lui. Mission își amintea foarte bine ziua aceea. Numai atunci o văzuse pe Bătrâna Cioară plângând.

Bătu la ușa clasei ei înainte de a intra și o găsi în fața tablei care fusese lăsată mai jos, ca să poată scrie ea stând pe scaun. Doamna Crowe, care ștergea lecția din ziua precedentă, se opri, se întoarse spre el și îl privi radioasă.

— Băiatul meu, croncăni ea.

Îi făcu semn cu buretele, invitându-l să se apropie. Un nor de praf de cretă umplea aerul.

— Băiatul meu, băiatul meu.

— Bună, doamnă Crowe.

Mission se strecură printre cele câteva bănci ca să ajungă la ea. Cordonul de alimentare a scaunului ei electric cobora din centrul plafonului către o bară înălțată din spătar. Când ajunse lângă ea, Mission se strecură pe sub acesta și se aplecă s-o

îmbrățișeze. Mâinile i se înfășurară în jurul ei și îi respiră mirosul de copilărie și inocență. Rochia galbenă presărată cu flori pe care-o purta era veșmântul pentru zilele de miercuri, la fel de bun ca orice alt calendar. Se mai decolorase de pe vremea lui Mission, ca toate lucrurile.

— Sunt convinsă că ai crescut, spuse ea, zâmbind când își ridică privirea spre el.

Vocea nu-i era mai mult decât o șoaptă și Mission își aminti cum îi făcea până și pe cei mai mici dintre copii să păstreze tăcerea, ca să poată auzi. Ea își ridică mâna și-și atinse obrazul.

Ce s-a-ntâmplat cu fața ta?

Mission râse și-și dădu jos rucsacul de hamal.

— Un simplu accident, răspunse, mințind-o ca pe vremuri.

Își lăsă rucsacul lângă una dintre micile bănci, în care își imagină că se înghesuia ca să rămână la lecția din ziua aceea.

— Ce-ai mai făcut? o întrebă.

Îi studie fața , ridurile adânci și pielea care i se închisese la culoare, ca a fermierilor, dar nu din cauza luminilor de coacere, ci din cauza vârstei înaintate. Avea ochi urduroși, dar în spatele lor încă mai era viață.

— Nu chiar atât de bine, răspunse ea.

Răsuci mânerul de pe brațul scaunului și acesta, construit pentru ea cu decenii în urmă de un fost elev mort de mult, se roti zumzăind, aducând-o cu fața către Mission. Își săltă mâneca și îi arătă un pansament fixat cu leucoplast de bratul ei subțire, plin de pete.

— Doctorii ăia au venit și mi-au luat sângele. Mâna îi tremură în timp ce-i arăta dovada. După socotelile mele, mi-au luat jumătate.

Tânărul râse.

— Sunt cât se poate de sigur că nu ți-au luat jumătate din sânge, doamnă Crowe. Doctorii nu fac altceva decât să vegheze asupra ta.

Ea se strâmbă, cu o explozie de riduri. Nu părea la fel de sigură.

— N-am încredere în ei.

Mission zâmbi.

— N-ai încredere în nimeni. Și, ei, poate-ncearcă pur și simplu să descopere de ce nu poți muri, în timp ce toti ceilalti o fac. Și poate vor afla prin ce mijloace ar fi cândva cu putință să trăiască toată lumea la fel de mult ca tine.

Doamna Crowe își frecă bandajul de pe bratul ofilit.

— Sau vor să descopere cum să mă omoare, replică ea.

— Oh, nu fi atât de sinistră. Mission se întinse și-i trase mâneca în jos, ca să nu-și deplaseze cumva bandajul. De ce crezi așa ceva?

Ea se încruntă și nu răspunse. Ochii îi căzură pe rucsacul lui aproape gol.

— Ai o zi liberă? îl întrebă.

Mission se răsuci și-i urmări privirea.

— Hmm? Oh, nu. Am livrat ceva aseară. O să iau alt pachet în scurt timp și o să-l duc acolo unde-o să mi se spună.

— Oh, să fii atât de tânăr și din nou liber!

Doamna Crowe își roti scaunul și-l conduse în spatele biroului ei. Din obișnuință, Mission se aplecă sub firul care pivota; bara de pe spătarul scaunului fusese concepută cu gândul la niște capete de vârstă mai fragedă. Ea luă un vas cu dezgustătorul terci de legume pe care-l prefera în locul apei și luă o înghițitură.

Allie a trecut pe-aici săptămâna trecută. Lăsă jos fluidul negru-verzui. A-ntrebat de tine. Voia să știe dacă încă mai ești burlac.

— Oh?

Mission simți cum i se-nfierbânta trupul. Doamna Crowe îi surprinsese o dată sărutându-se, pe vremea când el încă nu știa care era rostul sărutului. Și se retrăsese adresându-le o avertizare și un zâmbet atotcunoscător.

— Ne-am împrăștiat cu toții, schimbă Mission subiectul, sperând că ea va înțelege aluzia.

— Așa cum era normal să se întâmple.

Cioara deschise un sertar al biroului, cotrobăi prin el și scoase un plic. Mission zări, înșirate pe fața lui, vreo șase nume. Mai fusese folosit de câteva ori.

— De-aici te duci jos? Ai putea lăsa ceva pentru Rodny?

Îi întinse scrisoarea. El o luă și văzu numele celui mai bun prieten al său trecut pe exterior, alături de toate celelalte, care fuseseră tăiate.

— Pot să i-l las, firește. Dar în ultimele două dăți când m-am oprit acolo mi s-a spus că e ocupat.

Doamna Crowe dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns.

— Întreabă de Jeffery, el e șeful securității acolo și e unul dintre băieții mei. Spune-i că plicul e de la mine și că ți-am

cerut să i-l dai tu lui Rodny. Personal. Își flutură mâinile, mici pete tremurătoare. O să scriu un bilet pentru Jeffery.

Mission se uită la ceasul din perete în vreme ce ea căuta prin sertare un toc și cerneală. Coridoarele aveau să se umple în curând de vorbăria unor glasuri tinere, de răsunetul ușilor deschise și trântite ale dulapurilor. Cât scrise ea biletul, așteptă, răbdător, cu ochii la vechile postere și bannere de pe pereți, „factorii motivaționali”, cum îi plăcea doamnei Crowe să le numească.

Poți fi orice, spunea unul dintre ele. Însoțea un desen rudimentar, cu o fată și un băiat pe o movilă înaltă. Movila era verde și cerul albastru, ca în cărțile cu poze. Pe un altul scria: *Visează ca să-ți delectezi sufletul*. Conținea mai multe benzi colorate, unite într-un arc grațios. Cioara folosea un nume pentru forma aceea, dar Mission uitase care era. Și încă unul, tot familiar: *Du-te în locuri noi.* Însoțea desenul unei ciori cocoțate pe creanga unui copac incredibil de mare, unde-și întinsese larg aripile, părând gata să-și ia zborul.

— Jeffery e cel chel, spuse doamna Crowe.

Își flutură demonstrativ palma deasupra părului alb și rar.

— Știu, răspunse Mission.

Era un mod straniu de a-i aminti că atât de mulți adulți și bătrâni din siloz fuseseră, de asemenea, elevii ei. Pe culoar, cineva trânti ușa unui dulap. Mission își aduse aminte că, în copilăria lui, șiruri după șiruri de bănci minuscule umpleau încăperea. Existau cămăruțe pline cu covorașe rulate pentru somnul de după-amiază, amintindu-i de rutina zilnică a eliberării spațiului din centrul podelei, a căutării propriului covoraș și a alunecării în brațele somnului, în timp ce Cioara le cânta cântece uitate. Ducea dorul acelor zile. Ducea dorul poveștilor din Vremurile de Demult, despre o lume plină de lucruri incredibile. Sprijinit de mica bancă, Mission se simți dintr-odată tot atât de bătrân ca doamna Crowe, la o distanță tot atât de inacceptabil de mare de propria tinerețe.

— Dă-i asta lui Jeffery și ai grijă ca Rodny să primească biletul meu. Din mâna ta, OK?

El își luă rucsacul și puse ambele mesaje în geanta de curier. Nici vorbă de plată, doar împunsătura vinovăției simțite pentru simplul fapt că-i trecuse așa ceva prin minte. Căutând prin rucsac, își aminti de lucrurile cărate pentru ea, date uitării din cauza încăierării din noaptea precedentă.

— Oh, ți-am adus astea de la fermă.

Scoase câțiva castraveți mici, doi ardei grași și o roșie mare, ușor lovită. I le puse pe birou.

— Pentru băuturile tale vegetale.

Doamna Crowe bătu din palme și zâmbi încântată.

— Ai nevoie să-ți mai aduc și altceva când trec pe-aici data viitoare?

— N-am nevoie decât de vizite, răspunse ea, cu fața încrețită de zâmbet. Micuții mei sunt tot ce contează. Oprește-te aici ori de câte ori poți, OK?

Mission o strânse de braț, o coadă de mătură îndesată într-o mânecă.

— Așa o să fac, promise. Și asta-mi aduce aminte de altceva: Frankie mi-a spus să te salut din partea lui.

— Ar trebui să treacă și el pe-aici mai des, răspunse bătrâna, cu voce tremurătoare.

— Nu toată lumea călătorește la fel de mult ca mine. Sunt sigur că și lui i-ar plăcea să te vadă mai des.

— Să-i zici, îl rugă ea. Să-i zici că nu mi-a mai rămas mult timp...

Mission râse și îndepărtă ideea morbidă cu o fluturare de mână.

— Probabil că i-ai spus același lucru și bunicului meu, când era tânăr, așa cum i-o spuseseși mai înainte și tatălui lui.

Cioara zâmbi, ca și cum ar fi auzit un adevăr.

— Prorocește inevitabilul, comentă ea, și ți-e menit să ai dreptate într-o bună zi.

Mission zâmbi. Îi plăcea asta.

— Aș vrea totuși să nu mai vorbești despre moarte. Nimănui nu-i place s-audă așa ceva.

— Nu le-o fi plăcând, dar le prinde bine să li se-aducă aminte. Întinse brațele și mânecile rochiei ei înflorate alunecară, descoperindu-i din nou bandajul. Spune-mi, ce vezi când te uiți la mâinile astea?

Își întoarse palmele pe-o parte și pe alta.

— Văd timp, se auzi Mission răspunzând, fără să știe de unde-i venise ideea.

Își întoarse privirea în altă parte, descoperind brusc că pielea ei era hidoasă. Aidoma cartofilor zbârciți pe care-i găseai în adâncul pământului, la mult timp după ce se încheiase recoltarea. Se detestă fiindcă simțea asta.

— Timp, firește, răspunse doamna Crowe. Aici e timp din belșug. Dar sunt și *vestigii.* Îmi amintesc că lucrurile erau,

cândva, mai bune. Te gândești la rău ca să-ți aduci aminte de bine.

Își mai studie o clipă mâinile, ca și cum ar fi căutat altceva. Când își ridică privirea spre Mission, în ochi i se citea tristețea. Tânărul îi simți pe-ai lui umezindu-se, în parte de jenă, în parte din cauza giulgiului sumbru aruncat peste discuția lor. Îi reamintea că era ziua lui de naștere, iar gândul îi punea o gheară-n gât și-i pustia pieptul. Cioara știa cu siguranță ce zi era. Dar îl iubea destul de mult ca să n-o spună.

— Știi, cândva am fost frumoasă. Doamna Crowe își retrase mâinile și le așeză în poală. Odată ce se duce frumusețea, odată ce ne părăsește pentru totdeauna, nimeni n-o mai revede.

Mission se simți puternic îmboldit s-o aline, să-i spună că era încă frumoasă, într-o mulțime de feluri. Încă mai putea să cânte. Putea să picteze. Nu mulți alții își mai aduceau aminte cum se picta. Putea face copiii să se simtă iubiți și în siguranță, o altă mică vrajă de mult uitată.

— Când eram de vârsta ta, zâmbi Cioara, aș fi putut avea orice băiat voiam.

Râse, spulberând tensiunea și împrăștiind umbrele, iar Mission o crezu, deși nu reușea să-și imagineze, nu putea să și-o închipuie fără riduri, fără pete și fără firele lungi de păr de pe încheieturile degetelor. Cu toate astea, îi dădu crezare. Îi dădea crezare întotdeauna.

— Lumea îmi seamănă foarte mult. Bătrâna se uită la tavan și, poate, dincolo de el. Și lumea a fost cândva frumoasă.

Mission simți povestea despre Vremurile de Demult apropiindu-se ca norii de furtună. Pe coridor se trânteau tot mai multe uși, vocile subțirele se înmulțeau.

— Povestește-mi, o rugă, amintindu-și de orele care se scurseseră cât ai clipi când stătea la picioarele ei, de cântecele pe care le cânta când dormeau copiii. Povestește-mi despre lumea de demult.

Ochii bătrânei Ciori se îngustară, focalizându-se asupra unui colț întunecos al încăperii. Buzele ei brăzdate de ridurile timpului se deschiseră și începu povestea, o poveste pe care Mission o mai ascultase de o mie de ori. Dar vizita în ținuturile din imaginația Ciorii nu devenea niciodată ceva învechit. Pe măsură ce se strecurau în încăpere și se așezau în micile lor bănci, copiii amuțeau la rândul lor și se strângeau mai aproape, ascultând cu cei mai mari ochi și cu cele mai deschise minți cu putință poveștile despre o lume cândva frumoasă, căzută acum în cea mai deplină uitare.

34

• Silozul 18 •

Poveștile născocite de doamna Crowe păreau desprinse direct din cărțile pentru copii. Erau cu cer albastru și ținuturi verzi, cu animale ca pisicile și câinii, însă mai mari decât oamenii. Lucruri juvenile. Și totuși, după ce asculta acele istorisiri fantastice despre un loc mai bun, Mission se regăsea furios în lumea în care trăia. Lăsă vârful în urmă și-și continuă coborârea șerpuitoare, trecând pe lângă fermele de pe etajele copilăriei cu gândul la acea lume mai bună și îngrozit de cea pe care o cunoștea. Făgăduința unui *altundeva* punea în lumină cusururile locurilor familiare. Plecase de-acasă ca să se facă hamal, să-și ia zborul și să fie tot ce voia, iar acum își dorea să ajungă mult mai departe decât îi îngăduia lumea lui.

Erau gânduri primejdioase. Îi aduceau aminte de mama lui și de locul unde fusese trimisă într-o zi, cu exact șaptesprezece ani în urmă.

După ce trecu de ferme, își dădu seama că mai jos, în siloz, ardea ceva. Aerul era cețos și simțea, sub limbă, izul amărui al fumului. Poate era un morman de gunoi. Cineva nu voise să plătească taxa pentru transportul la reciclare. Sau cineva nu credea că silozul avea să mai existe destul de mult ca *să fie nevoie* de reciclare.

Ar fi putut fi și un accident, firește, însă se îndoia. Nimeni nu mai gândea astfel. O putea citi pe fețele oamenilor de pe scară. Observând cât de strâns își țineau lucrurile și cum duceau copiii la adăpost, își dădea seama că viitorul silozului devenise incert. Lupta din noaptea precedentă părea să o dovedească.

Își potrivi mai bine rucsacul și se grăbi către etajele IT-ului, care începeau la treizeci și patru. Când sosi, dădu peste o mulțime de oameni adunați pe palier. Erau mai ales băieți de vârsta lui sau puțin mai mari, și recunoscu destui, dar și mulți de vârstă mijlocie. Unii țineau computere sub braț, cu cablurile atârnându-le și lovindu-se de cei din jur. Mission își făcu loc printre ei. Înăuntru, se trezi în fața unei bariere instalate chiar lângă ușă. Doi bărbați de la securitate păzeau poarta provizorie și nu-i lăsau să intre decât pe lucrătorii de la IT, cu figuri deprimate.

— Livrare! strigă el. Își făcu loc cât mai în față, scoțând cu grijă biletul scris de doamna Crowe. Livrare pentru polițistul Jeffery!

Unul dintre bărbații de la securitate luă biletul. Mulțimea care se înghesuia în spatele lui îl împinse pe Mission în barieră. Unei femei i se făcu semn să treacă. Ea se grăbi către adevărata poartă de siguranță care dădea în holul principal, netezindu-și salopeta cu vădită ușurare. Un grup numeros de bărbați tineri primeau instrucțiuni într-un colț al holului larg. Stăteau în poziție de drepți, într-o formație ordonată, dar priveau cu ochi măriți de o spaimă evidentă.

— Ce naiba se petrece? întrebă Mission, când bariera se deschise pentru el.

— Ce naiba nu se petrece? răspunse unul dintre paznici. Pana de curent de azi-noapte a scos din funcțiune o grămadă de computere. Toți tehnicienii noștri fac schimburi duble. Jos, la Mecanic, e un incendiu, sau cam așa ceva, iar sus, la ferme, niște încăierări violente. Ai primit mesajul electronic?

La Mecanic. Cam prea departe ca să poți simți mirosul unui foc. Și tocmai i se vorbise despre raidul din noaptea precedentă, ceea ce îl făcu să devină conștient de tăietura de pe propriul nas.

— Ce mesaj? întrebă.

Paznicul de la securitate arătă spre grupul de băieți.

— Facem angajări. Tehnicieni noi.

Mission nu vedea decât bărbați tineri, iar individul care le vorbea era de la securitate, nu de la IT. Paznicul îi înapoie biletul și arătă către poarta principală. Femeia de mai înainte intră însoțită de țiuiturile barierei, iar un cap cunoscut, mare și chel, se roti ca s-o urmărească în timp ce se îndepărta pe coridor.

— Domnule? strigă Mission când ajunse lângă poartă.

Jeffery întoarse capul și atât ridurile adânci, cât și cutele pielii de pe gât îi dispărură.

— Hmm? Oh...

Pocni din degete, încercând să-și amintească numele.

— Mission.

Celălalt îl împunse cu degetul.

— Exact. Trebuie să-mi lași ceva, hamalule?

Întinse palma deschisă, dar nu părea interesat.

Mission îi dădu biletul.

— De fapt, am ordin de la doamna Crowe să livrez ceva personal. Scoase din geanta de curier plicul sigilat, cu multe nume tăiate pe el. Nu e decât o scrisoare, domnule.

Paznicul bătrân aruncă o privire spre plic, apoi continuă să

citească biletul care-i era adresat.
— Rodny nu poate fi deranjat, zise el. Clătină din cap. Nu pot nici măcar să-ți spun până când. E posibil să mai dureze câteva săptămâni. Vrei să-mi lași mie scrisoarea?
Întinse din nou palma, însă cu mai mult interes. Prudent, Mission puse plicul la loc.
— Nu pot. Nu există nicio modalitate în care să i-o dau? E de la Cioară, omule. Dacă-n locul ei mi-ar fi cerut asta primarul, aș fi spus că nu e nicio problemă.
Jeffery zâmbi.
— Ai fost și tu unul dintre băieții ei?
Mission dădu din cap. Șeful securității se uită dincolo de el, către un bărbat care se apropia de poartă cu legitimația în mână. Mission se trase deoparte în timp ce și-o trecu prin scanner și intră, dând din cap spre Jeffery în loc de „bună dimineața".
— Îți spun eu cum facem. O să-i duc lui Rodny prânzul peste foarte puțin timp. Dacă poți veni cu mine atunci, o să-i înmânezi scrisoarea în prezența mea și n-o să mă mai tem c-o să-mi umple Cioara pielea de ciupituri mai târziu. Ți se pare în regulă?
Mission zâmbi.
— Bineînțeles, omule. Apreciez.
Polițistul arătă către partea opusă a holului zgomotos.
— Ce-ar fi să-ți iei niste apă și s-astepți în sala de ședințe? Acolo sunt niste băieți care completează hârtii. Jeffery îl măsură din creștet până-n tălpi. De fapt, de ce n-ai completa și tu o cerere? Te-am putea folosi.
— Păi... ăă, nu știu mare lucru despre computere.
Jeffery ridică din umeri, ca și cum asta n-ar fi avut nicio importanță.
— Faci cum vrei. Unul dintre băieți o să mă schimbe în curând. Vin să te iau.
Mission îi mulțumi din nou. Traversă holul larg, unde rânduri și coloane de bărbați tineri ascultau niste comenzi răstite. Un alt paznic îi făcu semn să intre în sala de ședințe și îi întinse o foaie de hârtie și o așchie de cărbune de desen. Mission văzu că, pe spate, hârtia era goală și o luă fără a avea câtuși de puțin intenția să o completeze. Valora oricum o jumătate de bon în hârtie utilizabilă.
În jurul mesei late erau câteva scaune libere. Alese unul. Câțiva băieți scriau cu bucățile lor de cărbune pe foi,

concentrarea încrețindu-le frunțile. El se aseză cu spatele la singura fereastră și puse rucsacul pe masă, păstrând scrisoarea în mână. Strecură cererea în rucsac pentru o viitoare utilizare și studie pentru prima oară scrisoarea Ciorii.

Plicul era vechi, dar nu fusese trimis decât de câteva ori. O muchie era uzată până la textura interioară și printr-o mică ruptură se vedea bucata de hârtie împăturită din interior. Uitându-se cu mai multă atenție, Mission constată că era hârtie din pastă, probabil făcută în Cuibul Ciorii de unul dintre copii – apă și câțiva pumni de hârtie ruptă, totul amestecat și presat pe site, apoi lăsat să se usuce peste noapte.

— Mission, șuieră cineva de la masă.

Își ridică privirea și-l văzu pe Bradley așezat vizavi de el. Colegul lui hamal își legase eșarfa albastră în jurul bicepsului. Mission îl crezuse repartizat pe un traseu constant din adânc.

— Faci cerere? șuieră Bradley.

Unul dintre ceilalți băieți tuși în pumn, ca și cum ar fi cerut să fie liniște. Bradley părea să-și fi completat deja formularul.

Mission clătină din cap. Cineva bătu în fereastra din spate și el fu cât pe ce să scape hârtia când se răsuci. Jeffery își strecură capul prin deschizătura ușii.

— Două minute, îi spuse lui Mission. Arătă cu degetul peste umăr. Aștept să mi se-aducă tava lui.

Mission dădu scurt din cap în timp ce se închidea ușa. Ceilalți băieți îl priviră curioși.

— Livrare, îi explică el lui Bradley, vorbind destul de tare ca să-l audă și ceilalți.

Își trase rucsacul mai aproape și ascunse plicul în spatele lui. Băieții reîncepură să scrie. Bradley se încruntă și rămase cu ochii la ceilalți.

Mission studie din nou plicul. Două minute. Oare cât de mult avea să fie lăsat cu Rodny? Trase ușor de colțul clapei care-l sigila. Pasta de latex folosită de doamna Crowe nu se lipise prea bine de cleiul întrebuințat înainte, vechi de câteva luni, sau poate de câțiva ani. Se ocupă de colțul desprins fără să se uite în jos, la plic. Îl privi în schimb pe Bradley în vreme ce încălca a treia regulă fundamentală a transportului, spunându-și că era vorba de altceva, ca și cum doi vechi prieteni ar fi stat de vorbă și el i-ar fi auzit pentru că se afla în aceeași încăpere.

Chiar și așa, mâinile îi tremurară când scoase scrisoarea. Se uită în jos, continuând s-o ascundă. Suprafața de un cenușiu-închis a hârtiei ieftine era presărată cu violet și roșu. Pe ea se

scrisese cu cretă. Ceea ce însemna că literele trebuiau să fie mari. Pudra albă se adunase în îndoituri, desprinsă de pe cuvinte, așa cum cade praful de pe hârtiile vechi:

Curând, curând, spune mama pasăre în a sa cântare.
Pleacă în zbor, pleacă în zbor!

Un fragment dintr-o poezioară veche, pentru copii. *Bate din aripi,* își șopti Mission în gând, amintindu-și restul, o poveste despre un pui de cioară care învăța să fie liber.

Bate din aripi, pleacă spre lucruri mai strălucitoare.
Zboară, zboară, fii cutezător!

Voia să se uite pe dos, în căutarea adevăratului mesaj, ceva dincolo de fragmentul de poezie, când cineva bătu din nou în geam. Câțiva băieți își scăpară bucățile de cărbune, tresărind vizibil. Unul înjură pe șoptite. Mission se răsuci și-l văzu pe Jeffery de cealaltă parte a sticlei, cu o tavă cu mâncare acoperită ținută în echilibru pe o palmă și cu capul chel zvâcnindu-i nerăbdător.

Mission împături hârtia și o îndesă la loc în plic. Își ridică o mână deasupra capului, dându-i lui Jeffery de înțeles că avea să vină imediat, apoi își linse un deget și și-l trecu peste pasta adezivă, relipind plicul cât de bine putea.

— Baftă, îi spuse lui Bradley, deși n-avea idee despre ce credea că făcea de fapt puștiul.

Își trase rucsacul jos de pe masă, ștergând astfel creta care se împrăștiase, și se grăbi să iasă din sala de ședințe.

— Să mergem, spuse Jeffery, evident nervos.

Mission îl urmă iuțindu-și pașii. Mai aruncă o privire în urmă, la geam, apoi alta, către mulțimea gălăgioasă îngrămădită lângă bariera provizorie de la ușă. Un tehnician IT se apropie de gloată, aducând un computer cu cablurile încolăcite ordonat deasupra, și o femeie de dincolo de barieră își întinse cu disperare brațele, ca o mamă care tânjește după copilul ei.

— De când a-nceput lumea să-și aducă sus computerele? întrebă Mission curios, datorită meseriei sale, să afle cum ajungeau lucrurile din alte părți acolo și cum erau transportate înapoi.

Părea să fie vorba de o altă buclă de la care hamalii fuseseră excluși. Roker avea să facă o criză.

— De ieri. Wyck a hotărât să nu-și mai trimită tehnicienii la reparații. Spune că așa e mai sigur. În afara IT-ului, oamenii sunt jefuiți și cei de la securitate nu sunt destul de numeroși

ca s-ajungă peste tot.

Li se făcu semn să treacă dincolo de porți și străbătură în tăcere coridoarele șerpuitoare, de-a lungul cărora toate birourile erau pline de zgomot de taste sau de voci discutând în contradictoriu. Mission văzu compomente electrice și hârtii împrăștiate peste tot. Se întrebă în ce birou se afla Rodny și de ce nu i se mai ducea mâncare nimănui altcuiva. Poate că prietenul lui avea necazuri. Asta trebuia să fie. Totul ar fi căpătat sens. Poate apelase la unul dintre trucurile lui. Oare la treizeci și patru aveau celulă de detenție? Probabil că nu. Tocmai voia să-l întrebe pe Jeffery dacă Rodny se afla la închisoare, când bătrânul ofițer se opri în fața unei uși impozante de oțel.

— Ține.

Îi întinse tava lui Mission, care-și puse scrisoarea între buze și o luă. Jeffery se uită peste umăr, se plasă între Mission și tastatura ușii, împiedicându-l s-o vadă, și formă un cod. În tocul ușii grele se auziră mai multe bătăi. Era clar, Rodny avea necazuri. Ce soi de închisoare era aia?

Ușa se deschise spre interior. Jeffery luă tava și-i spuse lui Mission să aștepte. Cu gustul pastei de latex încă pe buze, tânărul îl privi pe șeful securității intrând în încăperea care părea să se-ntindă pe o distanță considerabilă. Luminile din interior clipeau ca și cum ar fi fost ceva în neregulă: erau lumini de avertizare roșii, ca alarma de incendiu. Jeffery îl strigă pe Rodny, în timp ce Mission se străduia să vadă ceva pe lângă el.

Rodny sosi o clipă mai târziu, de parcă i-ar fi așteptat. Făcu ochii mari la vederea lui Mission. Băiatul făcu eforturi să-și închidă gura, după ce o simțise căscându-se la apariția prietenului său.

— Salut. Rodny împinse ușa grea și se uită în lungul coridorului. Ce-i cu tine aici?

— Mă bucur să te văd, răspunse Mission. Îi întinse scrisoarea. Cioara ți-a trimis asta.

— Ah, treburi oficiale. Rodny zâmbi. Ai venit ca hamal? Nu ca prieten?

Zâmbi din nou, dar Misssion văzu că era extenuat. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de mai multe zile. Avea obrajii supți, cearcăne negre sub ochi, iar barba i se întindea pe față ca o umbră. Părul pe care se străduia cândva din greu să și-l păstreze la modă fusese tuns scurt. Mission își plimbă privirea

în jurul încăperii, întrebându-se ce-l puseseră să facă acolo. Nu remarcă nimic altceva decât dulapuri metalice, înalte, negre. Se întindeau până unde le pierdeai din vedere, aranjate ordonat.

— Înveți să repari frigidere? întrebă el.

Rodny se uită peste umăr. Râse.

— Astea sunt computere.

Își păstrase tonul condescendent. Mission se abținu cu greu să nu-i aducă aminte că era ziua lui de naștere, că aveau aceeași vârstă. Rodny era singurul căruia simțise vreodată nevoia să-i reamintească. Jeffery își drese nerăbdător glasul, părând nemulțumit de discuția lor.

Rodny se întoarse spre el.

— Te deranjează dacă ne lași singuri câteva secunde? îl întrebă.

Șeful securității își mută greutatea de pe un picior pe altul și pielea rigidă a ghetelor lui scârțâi.

— Știi că n-o pot face, răspunse. Probabil c-o să fiu mustrat și pentru ce-am îngăduit deja.

— Ai dreptate.

Rodny clătină din cap, parcă recunoscând că n-ar fi trebuit să întrebe. Mission studie schimbul de vorbe și de gesturi. Deși nu-l mai văzuse de câteva luni, simțea că Rodny nu se schimbase. Dăduse de necaz dintr-un anumit motiv, probabil îl siliseră să accepte cea mai înjositoare sarcină din departamentul IT, ca pedeapsă pentru ce spusese sau făcuse. Gândul îi aduse un zâmbet pe buze.

Rodny se încordă brusc, de parcă ar fi auzit ceva în adâncurile încăperii. Se uită la ceilalți ridicând un deget și-i rugă să aștepte acolo.

— Doar o secundă, spuse, și se îndepărtă grăbit, cu tălpile goale lipăindu-i pe podeaua din oțel.

Jeffery își încrucișă brațele și-l măsură nefericit pe Mission.

Voi doi ați crescut pe același coridor?

— Am mers la școală împreună, răspunse băiatul. Așadar, ce-a făcut Rodny? Știi, doamna Crowe obișnuia să ne pună să măturăm tot Cuibul și să ștergem tablele dacă nu eram cuminți în clasă. Și ne-am primit amândoi porția cuvenită de măturat.

Jeffery îl cântări o clipă. Pe urmă, pe fața lipsită de expresie i se lăți un zâmbet.

— Crezi că prietenul tău a dat de belea? spuse. Părea gata să izbucnească în râs. Fiule, habar n-ai de nimic.

Înainte de a apuca Mission să-i răspundă, Rodny se întoarse, zâmbitor și cu răsuflarea tăiată.

— Scuze, îi spuse lui Jeffery. Trebuia să mă ocup de asta. Se întoarse spre Mission. Îți mulțumesc c-ai trecut pe-aici, omule. Mi-a părut bine să te văd.

Asta era tot?

— Și mie mi-a făcut plăcere să te văd, trânti Mission, surprins de scurtimea vizitei. Hei, nu te purta ca un străin.

Se apropie ca să-și îmbrățișeze prietenul, dar Rodny îi întinse mâna. Mission o privi o clipă, derutat, întrebându-se dacă se înstrăinaseră într-adevăr chiar atât de mult și atât de repede.

— Transmite-le tuturor cele mai bune urări din partea mea, zise Rodny, ca și cum s-ar fi așteptat să nu mai revadă niciodată pe nimeni.

Jeffery își drese glasul, evident stânjenit și gata de plecare.

-O s-o fac, promise Mission, străduindu-se să nu lase amărăciunea să i se simtă în glass.

Luă mâna prietenului său într-a sa. Și le strânseră ca doi străini, cu zâmbetul de pe fața lui Rodny tremurând și cu îndoiturile biletului ascuns în palma lui pătrunzând, ascuțite, într-a lui Mission.

35

• Silozul 18 •

Numai printr-un miracol nu scăpă Mission biletul care-i fusese dat, numai printr-un miracol înțelese că nu era totul în ordine, că trebuia să-și țină gura, nu să încremenească în fața lui Jeffery ca un prost, întrebând: „Hei, ce-i asta?” În schimb, păstră bucata de hârtie în pumnul strâns în timp ce era condus înapoi, către postul de pază. Aproape că ajunseseră acolo când, dintr-unul dintre birouri, cineva strigă:

— Hamal!

Jeffery își puse palma pe pieptul lui Mission, silindu-l să se oprească. Se întoarseră în direcția vocii și un bărbat cu figură familiară veni către ei pe coridor, cu pași mari. Era domnul Wyck, șeful IT-ului, cunoscut de majoritatea hamalilor. Necontenita perindare a calculatoarelor defecte și reparate ținea dispeceratul de sus, de la zece, la fel de ocupat cum era cel din adânc, de la o sută douăzeci, din pricina Aprovizionării. Mission realiză că, începând din ziua precedentă, lucrurile se schimbaseră.

— Ești de serviciu, fiule?

Domnul Wyck îi studie eșarfa de hamal, înnodată în jurul gâtului. Era un bărbat înalt, cu barbă îngrijită și ochi strălucitori. Mission se văzu nevoit să-și lungească gâtul ca să-i întâlnească privirea.

— Da, domnule, răspunse, ascunzând la spate biletul lui Rodny. Și-l îndesă în buzunar cu degetul mare, ca pe o sămânță împinsă în pământ. Aveți ceva de transportat, domnule?

— Da. Wyck îl studie o clipă, mângâindu-și barba. Esti băiatul Jones, nu? Zeroul.

Mission simți un val de fierbințeală în jurul gâtului la auzul termenului, o aluzie la faptul că pentru venirea lui pe lume nu fusese tras niciun număr la loterie.

— Da, domnule. Mă numesc Mission.

Întinse mâna. Wyck i-o strânse.

— Da, da. Am fost coleg de scoală cu tatăl tău. Și cu mama ta, firește.

Tăcu, pentru ca astfel să-i lase timp tânărului să răspundă. Mission strânse din dinți și nu scoase niciun cuvânt. Dădu drumul mâinii celuilalt înainte ca palma sa transpirată să înceapă să vorbească în locul lui.

— Spuneam că vreau să mut ceva fără să trec pe la dispecerat. Domnul Wyck zâmbi. Avea dinții tot atât de albi precum creta. Și că vreau să evit genul de ticăloșie care s-a petrecut azi-noapte, cu vreo câteva etaje mai sus...

Mission se uită la Jeffery, care nu părea interesat de discuție. Era ciudat să audă o astfel de ofertă din partea unui om învestit cu autoritate, mai ales în prezența unui ofițer al securității, dar, de când își încheiase zilele de umbră, descoperise un singur lucru: totul devenea din ce în ce mai sumbru.

— Nu înțeleg, spuse.

Se luptă cu imboldul de a se întoarce să vadă cât de departe erau de poarta de securitate. În spatele domnului Wyck, dintr-un birou ieși o femeie. Jeffery îi făcu un semn și ea se opri la distanță, astfel încât să nu poată auzi conversația.

— Cred că-nțelegi și îți admir discreția. Două sute de bonuri ca să duci un pachet de la Aprovizionare pe o distanță de șase etaje.

Mission se strădui să-și păstreze calmul. Două sute de bonuri. Plata pe o lună pentru munca unei jumătăți de zi. Se temu imediat că era un soi de test. Poate Rodny dăduse de necaz pentru că nu trecuse de unul similar.

— Nu știu..., spuse.

— E o solicitare adresată oricui, adăugă Wyck. Următorului hamal care-o să treacă pe-aici o să i se facă aceeași ofertă. Nu-mi pasă cine-o acceptă, dar numai unul singur va primi bonurile. Ridică o mână. Nu trebuie să-mi dai mie răspunsul. E suficient să te duci la ghișeul de la Aprovizionare și să-ntrebi de Joyce. Îi spui că faci o treabă pentru Wyck. O să existe un raport de livrare cu restul amănuntelor.

— O să mă gândesc la asta, domnule.

— Bun.

Domnul Wyck zâmbi.

— Altceva? întrebă Mission.

— Nu. Poți pleca.

Dădu din cap către Jeffery, care abandonă, cu o tresărire, indiferent ce contemplase până atunci.

— Mulțumesc, domnule.

Mission se întoarse și plecă pe urmele șefului de la securitate.

— Oh, și la mulți ani, fiule! strigă Wyck.

Mission se uită peste umăr, dar nu-i mulțumi, doar grăbindu-

se să se țină după Jeffery. Trecu apoi dincolo de poarta de securitate și dincolo de mulțimea îngrămădită, ieși pe palier și coborî două bucle ale scării, după care se opri și-și duse mâna la buzunarul unde se afla biletul lui Rodny. Dintr-odată paranoic, temându-se că ar fi putut să o scape din mână și să o vadă căzând din treaptă-n treaptă și apoi peste balustradă, despături cu mare grijă bucata de hârtie. Părea făcută din același amalgam de rupturi ca aceea pe care scrisese doamna Crowe, prin textura cenușie grosolană amestecându-se aceleași firicele violete și roșii. Pentru o clipă, se temu că biletul nu-i era adresat lui, ci mai degrabă Ciorii, și că poate conținea alte versuri din vechea poezioară pentru copii. Se strădui să netezească hârtia. O parte era goală; o întoarse și citi ce scria pe verso.

Mesajul nu-i era adresat nimănui. Nu erau decât două cuvinte, care-i aduseră aminte de tremurul zâmbetului de pe buzele prietenului său din clipa în care își strânseseră mâinile.

Mission se simți dintr-odată singur. Pe scară persista mirosul de arsură, un iz de fum amestecat cu cel de vopsea de graffiti încă neuscată pe deplin. Luă biletul și îl rupse în bucățele. Și continuă să le rupă până când nu mai avu ce, apoi împrăștie resturile mate aruncându-le peste balustradă, ca să coboare plutind, pentru a dispărea în gol. Dovada nu mai exista, dar mesajul îi rămăsese viu în minte. Literele trasate în grabă, zgârieturi întunecate făcute cu muchia unei monede sau a unei linguri, un cuvânt aproape ilizibil, scris de prietenul lui care nu avusese niciodată nevoie de nimeni și care nu ceruse niciodată nimic.

Ajută-mă.

Și asta era tot.

36

• Silozul 1 •

Să identifice corect silozul era foarte simplu. Donald putea să studieze diagrama veche și să-și aducă aminte cum stătuse pe acele dealuri, privind în jos, în cupele largi care găzduiau câte o construcție. În minte îi reveniră huruitul ATV-ului, vălătucii de praf înălțați când tresăltau pe culmile încă neacoperite de iarbă. Își aminti cum crescuse pe dealuri, cum își răspândise peste tot firele și semințele, fapt care, privind retrospectiv, se dovedise deopotrivă inutil, cât și trist.

Stând pe culmea de care-și amintea, reuși să vizualizeze delegația din Tennessee. Mai mult ca sigur era vorba de silozul doi. Odată ce descoperi asta, trecu la o cercetare mai profundă. Bâjbâi puțin până își aminti cum lucra programul de computer, cum să cerceteze viețile înscrise într-o bază de date. Dacă știai cum să o citești, găseai o întreagă istorie a fiecărui siloz, dar totul se oprea aici. Se întorcea în timp până la numele născocite, până la orientare. Nu ajungea până la Mostenirea de dincolo de ele. Lumea veche era ascunsă în spatele bombelor și al unui văl de ceață și de uitare.

Poate că identificase corect silozul, dar să o găsească pe Helen s-ar fi putut dovedi imposibil. Lucra cu fervoare, în timp ce Anna cânta sub duș.

Lăsase ușa băii deschisă și aburul iesea în valuri. Donald ignoră ceea ce luase drept invitație. Își ignoră zvâcnirea, dorința mistuitoare, năvala hormonilor dezlănțuiți când, după secole în care dusese lipsă de așa ceva, se trezise în apropierea unei foste iubite, și își căută în schimb soția.

Prima generație din silozul doi era alcătuită din patru mii de nume. Exact patru mii. Aproximativ jumătate erau nume de femei. Existau trei Helen. Fiecare avea câte o fotografie proastă, cu granulație mare, făcută pentru legitimația de serviciu stocată în servere. Niciuna nu semăna cu ceea ce-și amintea despre înfățisarea soției sale, cu imaginea pe care o credea el a soției sale. Lacrimile veniră neinvitate. Și le șterse, furios pe sine însuși. Sub duș, Anna cânta ceva trist, de demult, în timp ce el trecea în revistă fotografiile. După vreo duzină, chipurile străine începură să se contopească, amenințând să șteargă imaginea lui Helen din memoria lui. Se întoarse la căutarea după nume. Putea cu siguranță să ghicească numele ales de ea. Cu atât de mulți ani în urmă, el

optase pentru Troy, un indiciu care îl lega de ea. Îi plăcea să creadă că și ea făcuse același lucru.

Încercă Sandra, numele mamei ei, dar niciuna dintre cele două femei care-l purtau nu era ea. Încercă Danielle, numele surorii ei. O singură femeie. Nu era ea.

N-ar fi ales ceva la întâmplare, nu? Vorbiseră cândva despre numele pe care aveau să le poarte copiii lor. Nume de zei și de zeițe, o simplă glumă la început, dar Athena era unul de care se îndrăgostise soția lui. Făcu o căutare. Fără rezultat în prima generație.

Țevile țiuiră ascuțit când Anna închise dușul. Cântecul ei își pierdu vigoarea, redus la un murmur, un imn bisericesc pentru înmormântarea la care urmau să ia parte. Donald mai încercă niste nume, nerăbdător să descopere ceva, orice. Avea să încerce în fiecare noapte, dacă trebuia. Nu avea să doarmă până când avea să o găsească.

— Nu vrei să faci un duș înainte de serviciul religios? strigă Anna din baie.

El nu voia să meargă la înmormântare, și reuși cu greu să n-o spună. Pentru el, Victor fusese un om de care se temea: bărbatul cărunt de vizavi, întotdeauna supraveghindu-l din priviri, dându-i medicamente, manipulându-l. Sau, cel puțin, paranoia lui din primul schimb îi crease impresia asta.

— O să merg așa, răspunse.

Încă mai purta salopeta bej pe care i-o dăduseră cu o zi înainte. Căută din nou la întâmplare printre fotografii, începând cu primele litere ale alfabetului. Ce alt nume? Teama că uitase cum arăta ea. Sau că, în mintea lui, semăna din ce în ce mai mult cu Anna. Nu putea lăsa să se întâmple asta.

— Ai găsit ceva?

Ea se strecură în spatele lui Donald și întinse mâna după ceva de pe masă. În jurul sânilor își înfășurase un prosop care-i ajungea până la jumătatea coapselor. Pielea îi era umedă. Își luă peria de păr și se întoarse în baie fredonând. Donald uită să-i răspundă. Trupul lui îi răspundea Annei într-un mod care-l înfuria și-l umplea de vinovăție.

Încă mai era căsătorit, își reaminti. Avea să fie până când afla ce se întâmplase cu Helen. Ei avea să-i fie credincios pe vecie. Loial.

Loialitate.

Dintr-un capriciu, căută numele Karma.

Un rezultat. Își îndreptă spatele. Nu se așteptase să

găsească ceva. Era numele cățelusei lor care, pentru el și pentru Helen, se apropiase, într-o mai mare măsură decât orice, de ceea ce ar fi însemnat un copil al lor. Aduse fotografia pe ecran.

— Presupun că la funeralii o să purtăm cu toții salopetele astea oribile, nu?

Anna trecu pe lângă masă încheindu-și partea de sus a salopetei albe. Donald nu o zări decât cu colțul unui ochi plin de lacrimi. Își acoperi gura realizând că tremura din cauza hohotelor de plâns reprimate. Pe monitor, într-un pătrățel de pixeli albi și negri din mijlocul legitimației ei, era soția lui.

— O să fii gata de plecare în câteva minute, da?

Anna dispăru în baie, periindu-și părul. Donald își șterse obrajii, simțind sare pe buze în timp ce citea.

Karma Brewer. Erau listate mai multe ocupații, cu câte o fotografie de legitimație pentru fiecare. *Profesoară, directoare de scoală, judecătoare* – în fiecare poză, tot mai multe riduri, dar întotdeauna același zâmbet schițat pe jumătate. Deschise întregul dosar, întrebându-se brusc cum ar fi fost să facă parte din primul schimb din silozul unu, să urmărească viața ei derulându-se în spatele următoarei uși și poate să ia cumva legătura cu ea. Judecătoare. Fusese unul dintre visurile ei să ajungă judecătoare într-o bună zi. Donald plânse în timp ce Anna fredona și, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, citi despre viața soției lui fără el.

Căsătorită, citi, ceea ce nu-l șocă la început. Căsătorită, firește. Cu el. Până când citi despre moartea ei. La optzeci și doi de ani. Îi supraviețuiseră Rick Brewer și doi copii, Athena și Mars.

Rick Brewer.

Pereții și tavanul se bombară către interior. Pe Donald îl străbătu un fior rece. Mai erau și alte fotografii. Urmă legăturile către alte dosare. Către dosarele soțului ei.

— Mick, șopti Anna, în spatele lui.

Donald tresări, se întoarse și o descoperi uitându-i-se peste umăr. Pe fața lui erau dâre de lacrimi uscate, dar nu-i păsa. Soția și cel mai bun prieten al lui. Doi copii. Se întoarse din nou spre ecran și scoase dosarul fiicei. Al Athenei. Erau mai multe fotografii, asociate cu mai multe ocupații și etape ale vieții ei. Avea gura lui Helen.

— Donny. Te rog, nu face asta.

O mână pe umărul lui. Se înfioră sub atingerea ei și privi

animația creată printr-o succesiune de clicuri furioase, copila aceea crescând până la o aproximare a soției lui, până ce în dosar îi apărură propriii copii.

— Donny, șopti Anna cu blândețe. O să-ntârziem la înmormântare.

Donald plânse. Suspinele îl sfâșiară de parcă ar fi fost dintr-o foiță subțire.

— Prea târziu, hohoti. Cu o sută de ani prea târziu.

Scuipă ultimele cuvinte, doborât de propria nefericire. Pe ecran vedea o nepoată care nu era a lui și o strănepoată la un clic distanță. Îl priveau fix toate, dar niciuna cu ochi care să semene cu ai săi.

37

• Silozul 1 •

Donald plecă la funeraliile lui Victor amorțit. Călători cu liftul în tăcere, își privi ghetele înaintând în fața lui în timp ce mergea clătinându-se, dar ceea ce găsi pe nivelul medical nu era câtuși de puțin o înmormântare, ci o îndepărtare a cadavrului. Îl puneau înapoi, într-o capsulă, fiindcă nu aveau pământ în care să-și îngroape morții. Mâncarea din silozul unu provenea numai și numai din conserve. Leșurile se întorceau în ceva similar.

Donald îi fu prezentat lui Erskine, care le explică, fără să fi fost rugat, că trupul decedatului nu avea să putrezească. Aceleași mașini invizibile care le permiteau să supraviețuiască procesului de criogenare și, în starea de trezie, dădeau urinei culoarea cărbunelui, aveau să mențină carnea morților la fel de moale și de proaspătă ca a unui om viu. Ideea nu era plăcută. Donald se uită cum era pregătit pentru înghețare pe termen lung bărbatul pe care-l cunoscuse sub numele de Victor.

Împinseră targa pe care se afla pe coridor și apoi prin marea de capsule. Donald văzu că sala de somn criogenic îndelungat era un cimitir. O grilă de corpuri care zăceau, întinse, și numai un simplu nume rezuma, prea sumar, tot ce se afla într-o capsulă. Se întrebă în cât de multe erau cadavre. Probabil că, în timpul schimburilor, oamenii mureau din cauze naturale. Și probabil că alții își puneau capăt vieții, așa cum făcuse Victor.

Îi ajută pe ceilalți să mute cadavrul într-o capsulă. Nu erau de față decât cinci persoane, singurele care știau cum murise Victor. Iluzia existenței unui conducător trebuia păstrată. Donald se gândi la ultima lui funcție, își aminti cum stătuse așezat la un birou, cu mâinile pe un volan rotit la întâmplare, prefăcându-se. Se uită la Thurman, care-și sărută palma pentru a și-o apăsa apoi pe obrazul lui Victor. Capacul se închise. Frigul din încăpere le preschimba răsuflarea în abur.

Ceilalți îl elogiară pe rând, însă Donald nu le dădu atenție. Mintea lui era în altă parte, gândindu-se la o femeie pe care-o iubise cu mult timp în urmă, la copiii pe care nu-i avusese. Nu plângea. Plânsese cu sughițuri în lift, susținut cu delicatețe de Anna. Helen murise cu mai bine de o sută de ani în urmă. Și trecuse încă și mai mult timp de când o pierduse acolo, pe deal, de când nu-i primise mesajele, de când nu reușise să

ajungă la ea. Își aducea aminte de imnul național, de bombele care umpleau văzduhul. Își aducea aminte că sora lui, Charlotte, se aflase acolo.

Sora lui. O rudă. Știa că ea fusese salvată. Se simțea copleșit de o dorință sălbatică de a o găsi și de a o trezi, de a readuce la viață un om pe care-l iubea.

Erskine își rosti ultimul omagiu. Nu erau de față decât cinci oameni, ca să deplângă moartea unuia care ucisese miliarde. Donald simțea prezența Annei alături de el și înțelese că, de fapt, din cauza ei nu exista un public numeros. Cele cinci persoane care luau parte la ceremonie erau singurele care știau că fusese trezită o femeie. Tatăl ei, doctorul Sneed, care executase procedura, Anna, Erskine, despre care ea vorbea ca despre un prieten, și el.

Absurditatea propriei existențe și starea în care se afla planeta se năpustiră asupra lui în timpul acelei adunări. El, unul, nu avea ce căuta acolo. Era prezent numai datorită unei fete cu care fusese prieten în facultate, al cărei tată era senator și datorită afecțiunii ei fusese probabil ales în Congres, atras într-un plan criminal și, de curând, salvat de o moarte criogenică. Toate coincidențele importante și toate realizările mărețe din viața lui dispăreau cât ai clipi. În locul lor rămâneau sforile unei marionete.

— Tragică pierdere, aceasta.

Donald se smulse din gânduri și descoperi că tocmai se încheiase ceremonia. Anna și tatăl ei stăteau de vorbă la două rânduri de capsule distanță de el. Doctorul Sneed era ghemuit la baza capsulei lui Victor, lângă afișajul ce țiuia în timp ce făcea reglaje. Ceea ce-l lăsa pe Donald în compania lui Erskine, un bărbat zvelt, cu ochelari și accent britanic. Acesta îl studia din partea opusă a capsulei.

— A fost cu mine în schimb, spuse Donald, prostește, încercând să explice de ce asistase la funeralii.

Nu se putea gândi la altceva pe care să-l spună despre mort. Veni cu un pas mai aproape și se uită prin mica fereastră la chipul calm din interior.

— Știu, răspunse Erskine.

Bărbatul vânos, având probabil între șaizeci și șaizeci și cinci de ani, își potrivi ochelarii pe nasul subțire și, alăturându-i-se lui Donald, se uită și el în capsulă.

— Știi, ținea foarte mult la tine.

— Nu știam. Adică… mie nu mi-a spus niciodată așa ceva.

— În privința asta era ciudat. Erskine îl studie pe bărbatul mort cu un zâmbet. Probabil genial când era vorba să descifreze mințile altora, nu era la fel de abil în privința comunicării cu ei.

— Îl cunoșteai dinainte? întrebă Donald.

Nu știa cum altcumva ar fi putut aborda subiectul. Cuvântul *înainte* era tabu pentru unii, în vreme ce alții se simțeau liberi să-l folosească.

Erskine dădu din cap.

— Am lucrat împreună. Ei, în același spital. Am orbitat unul în jurul altuia ani buni, până la descoperirea mea.

Întinse mâna și atinse sticla, părând să-și ia un ultim rămas-bun de la un vechi prieten.

— Ce descoperire?

Donald își amintea vag că Anna îi vorbise la un moment dat despre asta.

Erskine își ridică privirea. Studiindu-l mai de aproape, Donald se gândi că ar fi putut avea între șaptezeci și optzeci de ani. Era greu să-ți dai seama. Părea la fel de etern ca Thurman, ca o antichitate pe care patina n-o putea face să pară și mai veche.

— Eu am descoperit marea amenințare, spuse.

Părea mai degrabă o asumare a vinovăției decât o afirmație plină de mândrie. Vocea avea o nuanță de amărăciune. La baza capsulei, doctorul Sneed își încheie reglajele, apoi se ridică și se scuză. Împinse targa goală către ieșire.

— Nanițiii, își aminti Donald.

Anna îi dezvăluise măcar atât.

Se uită la Thurman, care discuta în contradictoriu cu fiica lui, lovind în repetate rânduri cu pumnul în palma celeilalte mâini, și în minte îi veni o întrebare. Voia s-o audă și de la altcineva. Voia să știe dacă minciunile se potriveau, dacă asta putea însemna că includeau și o doză de adevăr.

— Ești doctor în medicină? întrebă.

Erskine cântări întrebarea. Părea destul de simplă ca să merite un răspuns.

— Nu tocmai, zise el, cu accent puternic. *Construiesc* doctori în medicină. Unii extrem de mici. Ciupi aerul și privi propriile degete prin ochelari, îngustându-și ochii. Lucram la o metodă pentru asigurarea securității soldaților, de a le menține moralul ridicat. Și atunci am descoperit, într-o probă de sânge, invenția altcuiva. Mașinării minuscule care se străduiau să

facă exact contrariul. Mașini concepute ca să le-nfrunte pe ale noastre. O luptă invizibilă, dezlănțuită acolo unde nu ajungeau ochii nimănui. N-a mai durat mult până când i-am găsit pe micii nemernici peste tot.

Anna și Thurman se apropiau. Ea purta o șapcă, vizibil bombată în partea de sus de părul strâns în coc. Era o deghizare insuficientă pentru a ascunde ceea ce era, utilă poate numai de la distanță.

— Mi-ar plăcea să-ți pun la un moment dat întrebări despre asta, spuse Donald în grabă. Mi-ar putea fi de folos, m-ar putea ajuta să rezolv problema silozului optsprezece.

— Desigur, răspunse Erskine.

— Trebuie să mă întorc, îi spuse Anna lui Donald.

Disputa cu tatăl ei îi lăsase pe chip o grimasă, cu buzele strânse într-o linie subțire, și Donald își dădu în sfârșit seama cât de prinsă în cursă era de fapt. Își imagină un an petrecut în magazia cu armament, cu tot felul de indicii împrăștiate pe masa de planificare, dormind în patul îngust, neavând posibilitatea să urce în cantină ca să vadă dealurile și norii sau ca să mănânce la o oră aleasă de ea însăși, nevoită să se bazeze pe alții ca să-i aducă tot ce-i trebuia.

— O să-l conduc eu pe acest tânăr sus, în scurt timp, îl auzi Donald pe Erskine spunând, cu mâna pe umărul lui. Mi-ar plăcea să am o discuție cu băiatul nostru.

Ochii lui Thurman străluciră, dar se calmă. Anna îl mai strânse o dată de mână pe Donald, aruncă o privire spre capsula criogenică și se îndreptă spre ușă. Tatăl ei o urmă la o distanță de câțiva pași.

— Vino cu mine. Răsuflarea lui Erskine încețoșă aerul. Vreau să-ți arăt pe cineva.

38

• Silozul 1 •

Erskine mergea printre șirurile de capsule cu siguranță, ca și cum ar fi străbătut acel traseu de zeci de ori. Donald îl urmă, frecându-și brațele ca să le încălzească. Stătuse prea mult timp în locul ăla ca o criptă. Frigul i se infiltra înapoi, în oase.

— Thurman îmi tot repetă că eram deja morți, îi spuse lui Erskine, atacând problema fără ocolișuri. E adevărat?

Bătrânul se uită peste umăr. Așteptă ca Donald să-l ajungă din urmă, părând să se gândească la întrebarea lui.

— Ei? insistă Donald. Chiar eram?

— N-am văzut niciodată un proiect eficient în proporție de sută la sută, răspunse Erskine. Nici măcar ale noastre nu ajunseseră până acolo, iar tot ce provenea din Iran și Siria era mult mai rudimentar. Însă Coreea de Nord avea niște proiecte elegante. Pe ei aș fi pariat. Ceea ce realizaseră deja ne-ar fi putut da gata pe cei mai mulți dintre noi. În parte, e destul de adevărat. Se puse din nou în mișcare, pe câmpul de cadavre adormite. Până și cele mai groaznice epidemii se sting, în final, pe deplin, reluă, așa că e greu de spus. Eu am adus argumente în favoarea unor contramăsuri. Victor a pledat pentru asta.

Își deschise brațele, arătând mulțimea fără grai.

— Și Victor a avut câștig de cauză.

— Într-adevăr.

— Nu crezi că... i-a părut rău? Din cauza asta a...

Erskine se opri în fața unei capsule și-și puse ambele mâini pe suprafața înghețată.

— Sunt sigur că tuturor ne pare rău, spuse cu tristețe. Dar nu cred că Victor s-a-ndoit vreodată de justețea acestei misiuni. Nu știu de ce-a făcut ce a făcut până la urmă. Gestul nu i se potrivește.

Donald se uită în capsula lângă care-l adusese Erskine. Înăuntru era o femeie de vârstă mijlocie, cu pleoapele acoperite de chiciură.

— Fiica mea, spuse Erskine. Singurul meu copil.

Urmă un moment de tăcere, care îi permise zumzetului slab al miilor de capsule să se facă auzit.

— Când Thurman a hotărât s-o trezească pe Anna, nu visam decât să fac același lucru. Dar de ce? Nu exista niciun motiv, nu era nevoie de expertiza ei. Caroline era contabilă. Și, în plus, n-ar fi fost corect s-o smulg din visele ei.

Donald ar fi vrut să-l întrebe dacă avea să fie vreodată corect. Ce lume se aștepta Erskine să vadă fiica lui cândva? Când s-ar fi putut trezi ca să se bucure de o viață normală? De o viață fericită?

— Când am descoperit naniți în sângele ei, am știut că era corect să facem asta. Se întoarse spre Donald. Știu că ești în căutare de răspunsuri, fiule. Cu toții suntem. E o lume crudă. Așa a fost întotdeauna. Mi-am petrecut toată viața căutând un mod de a o face mai bună, de a o cârpi, am visat să fie ideală. Dar, pentru fiecare idiot ca mine, există alți zece care-ncearcă s-o distrugă. Și nu e nevoie decât de unul singur, care să aibă noroc.

Donald își aduse aminte de ziua în care Thurman îi dăduse Ordinul. Cartea aceea groasă era începutul căderii lui în nebunie. Își aminti discuția lor din încăperea aceea imensă, senzația că fusese infectat, teama paranoică de ceva vătămător și invizibil, care-l invada. Dar, dacă Erskine și Thurman spuneau adevărul, fusese infectat cu mult timp înainte.

— Nu m-ați otrăvit în ziua aia. Se uită de la capsulă la Erskine, punând ceva cap la cap. Discuția cu Thurman, săptămânile pe care le-a petrecut în camera aia, întâlnindu-se cu atâția oameni. Nu ne-ați infectat atunci.

Erskine dădu din cap, abia perceptibil.

— Atunci vă vindecam.

Donald se simți brusc cuprins de furie.

— Atunci de ce n-ați vindecat pe *toată lumea?* întrebă.

— Am discutat despre asta. Și eu m-am gândit la același lucru. Pentru mine era o problemă de inginerie. Voiam să mă ocup de contramăsuri, să construiesc mașini care să ucidă mașinile înainte de a ajunge la noi. Thurman avea idei similare. Privea totul ca pe un război invizibil, unul în care aveam o nevoie disperată să ne surprindem dușmanul. O văzuserăm cu toții în luptele pe care fuseserăm nevoiți să le purtăm. Eu în sistemul circulator, iar Thurman în războaiele din străinătate. Victor a fost cel care ne-a deschis ochii.

Erskine scoase o bucată de pânză din buzunarul de la piept, apoi și ochelarii. Îi șterse în timp ce vorbea, cu vocea reverberându-i în șoapte de pereți.

— Victor a spus că totul avea să se prelungească la nesfârșit. Și-a susținut părerea luând drept exemplu virușii de computer, ne-a atras atenția cum poate unul să devină de necontrolat într-o rețea și să paralizeze sute de mii de aparate. Mai curând

sau mai târziu, un atac al naniților avea să străpungă apărarea noastră, să scape de sub control și să dea naștere unei epidemii de secvențe de program care să-nlocuiască lanturile ADN.

— Și ce dacă? Cu epidemii ne-am mai confruntat și înainte. De ce ar fi fost asta altfel? Donald își roti brațele, arătând capsulele criogenice. Spune-mi de ce solutia nu e mai cumplită decât problema.

Nervos cum era, își dădea în același timp seama că s-ar fi înfuriat și mai tare dacă ar fi auzit toate astea de la Thurman. Se întrebă dacă lucrurile nu fuseseră cumva special aranjate astfel încât să fie luat deoparte de un om mai cumsecade, de un străin, care să-i dezvăluie ce credea Thurman că era necesar să afle. Era greu să nu devină paranoic când se gândea la manipulare, să nu simtă sforile legate de propriile încheieturi.

— Ține de psihologie, răspunse Erskine. Își puse din nou ochelarii pe nas. Vorbindu-ne despre ea ne-a deschis Victor ochii, ne-a lămurit de ce ideile noastre n-aveau să dea niciodată rezultate. N-o să uit niciodată conversația. Eram în cantina spitalului Walter Reed. Thurman se afla acolo ca să-mpartă panglici, dar în realitate venise ca să stea de vorbă cu noi. Clătină din cap. Înăuntru era aglomerat. Dacă ar fi știut cineva despre ce discutam...

— Psihologia, îi reaminti Donald. Spune-mi de ce e mai bună varianta asta. Așa mor mai mulți oameni.

Erskine reveni în prezent.

— În privința asta ne înșelam noi, exact ca tine. Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat când ar fi aflat toată lumea că epidemiile erau create de mâna omului – panica, violențele care-ar fi urmat. Așa ar fi venit sfârșitul. Un taifun ucide câteva sute de oameni, produce pagube de câteva miliarde, și noi ce facem? Erskine își împleti degetele. Ne unim. Refacem. Dar când e vorba de-o bombă de-a teroriștilor? Se încruntă. Face tot atâta rău, dar, în plus, aruncă lumea în haos.

Își desfăcu mâinile.

— Când nu se poate da vina decât pe Dumnezeu, îl iertăm. Când e vina aproapelui nostru, omul, îl distrugem.

Donald clătină din cap. Nu știa ce să creadă. Însă pe urmă se gândi la spaima și la furia de care fusese cuprins la gândul că, în incinta aceea, îl infectase ceva. Pe de altă parte, nu-și făcuse niciodată griji din pricina miliardelor de creaturi care-i

mișunau prin intestine, și o făceau din ziua în care se născuse.

— Nu putem modifica genele alimentelor pe care le consumăm fără să apară suspiciuni, continuă Erskine. Putem face selecții până când un fir de iarbă devine un știulete mare de porumb, dar nu-l putem transforma în mod *intenționat.* Vic avea zeci de exemple de genul ăsta. Vaccinuri versus imunitatea naturală, clone versus gemeni, hrana modificată. Bineînțeles că avea perfectă dreptate. Partea creată de mâna omului ar fi adus haosul. S-ar fi aflat că alții încercau să ne distrugă, că-n aerul pe care-l respiram existau pericole.

Erskine se opri o clipă. Mintea lui Donald alerga nebunește.

— Știi, Victor a spus cândva că, dacă teroriștii ar fi avut un strop de rațiune, ar fi anunțat la ce lucrau și apoi s-ar fi retras, așteptând să sară totul în aer de la sine. Zicea că atât ar fi fost de-ajuns, că ar fi fost de-ajuns să știm ce se petrecea, că sfârșitul fiecăruia dintre noi ar fi putut veni fără să se facă auzit și văzut, oricând.

— Așa că soluția era să ardem *noi înșine* totul din temelii?

Donald își trecu mâinile prin păr, încercând să găsească un sens pentru toate. Se gândi la tehnicile de luptă împotriva focului, care îl derutaseră întotdeauna, la arderea unor fâșii largi de pădure ca să se împiedice răspândirea unui incendiu. Și știa că în Iran, în timpul primului război, când luau foc sondele de petrol, uneori singura soluție era detonarea unei bombe, ca să lupți cu infernul apelând la ceva mai puternic.

— Crede-mă, spuse Erskine, am venit eu însumi cu destule acuzații. Cu nenumărate acuzații. Însă stiam adevărul de la bun început, numai că am avut nevoie de ceva timp ca să-l accept. Thurman s-a lăsat convins cu mai multă ușurință. Si-a dat imediat seama că era necesar să scăpăm de această sabie de deasupra capului, să luăm totul de la început. Dar costul călătoriei era prea mare...

— De ce să călătorești prin spațiu, îl întrerupse Donald, când poți călători prin timp?

Își amintea o discuție din biroul lui Thurman. Bătrânul îi spusese încă din prima zi ce plănuia, dar el nu auzise.

Erskine făcu ochii mari.

— Da. Ăsta era argumentul lui. Cred că avusese parte de destul război. Însă eu n- aveam nici experiența lui, nici... *detașarea* profesională de care se bucura Vic. Analogia cu virusul de computer m-a făcut să mă dau bătut, fiindcă au considerat naniții ca pe un nou război cibernetic. Știam ce

puteau face, cât de repede se puteau reorganiza și evolua, dacă asta doreai. Odată început, procesul nu s-ar fi încheiat decât după dispariția noastră, a tuturor. Și poate că nici atunci. Orice măsură de apărare ar fi devenit planul unui nou atac. Armatele noastre invizibile ar fi împânzit aerul. Ar fi format nori imenși, transformându-se și luptând fără să aibă nevoie de o gazdă. Și, odată ce oamenii ar fi văzut așa ceva și ar fi *știut*...

Lăsă fraza neterminată.

— Isterie, murmură Donald.

Erskine dădu din cap.

— Ai spus că nu s-ar fi sfârșit niciodată, chiar dacă noi am fi dispărut. Înseamnă că sunt încă acolo, afară? Naniții?

Erskine își ridică privirea spre plafon.

— În clipa de față, lumea din exterior nu e doar curățată de oameni, dacă asta întrebi. E reinițializată. Toată experimentele noastre sunt înlăturate. Prin grația divină, va trece într-adevăr foarte mult timp înainte de a ne gândi din nou să le facem.

Donald își aducea aminte, de la orientare, că succesiunea schimburilor trebuia să dureze cinci sute de ani. O jumătate de mileniu de viață sub pământ. De câtă sterilizare era nevoie? Și ce avea să-i împiedice s-o pornească din nou pe aceeași cale? Cum era posibil să dea cu toții uitării potențialele pericole? Focul odată dezlănțuit nu putea fi readus în chibrit.

— M-ai întrebat dacă Victor avea regrete... Erskine tuși în pumn și dădu din cap. Cred cu convingere că, la un moment dat, a simțit ceva foarte asemănător. Mi-a spus ceva când ieșea din al optulea sau al nouălea schimb, nu mai știu exact. Eu cred că mi-l începeam pe al șaselea. A fost chiar după ce-ați colaborat, după afacerea aia urâtă cu silozul doisprezece.

— Din primul meu schimb, spuse Donald, de vreme ce Erskine părea să le numere.

Voia să adauge că fusese singurul lui schimb.

— Da, desigur. Bătrânul își potrivi ochelarii. Sunt sigur că l-ai cunoscut destul de bine ca să-ți dai seama că nu-și trăda prea des emoțiile.

— Era greu să-l citești, încuviință Donald.

Nu știa aproape nimic despre omul la a cărui îngropare dăduse o mână de ajutor.

— Atunci cred c-o să apreciezi asta. Mergeam împreună cu liftul când Vic s-a-ntors spre mine și mi-a spus ce greu era să stai acolo, la birou lui, și să vezi ce fac oamenii de pe cealaltă

latură a coridorului. Cei aflați pe poziția ta.

Donald încercă să și-l imagineze pe Victor făcând o asemenea afirmație. Voia să creadă că era adevărat.

— Dar nu asta m-a surprins de fapt. Nu l-am văzut niciodată mai trist decât atunci când a spus ceea ce urmează. A zis. Erskine se sprijini cu o mână pe capsulă. A zis că, stând acolo și privindu-vă pe voi așezați la birourile voastre, ajungând să vă cunoască, s-a gândit adesea că lumea ar fi un loc mai bun dacă ar conduce-o oameni ca tine.

— Ca mine? Donald clătină din cap. Aș putea măcar să știu ce înțelegea prin asta?

Erskine zâmbi.

— L-am întrebat același lucru. A răspuns că se simțea împovărat făcând ce știa că este corect, sănătos și logic. Erskine își plimbă palma de-a lungul capsulei, ca și cum și-ar fi putut atinge fiica aflată înăuntru. Și cu cât mai simple ar fi lucrurile, cu atât mai bine ne-ar fi tuturor dacă am avea oameni destul de curajoși ca să facă, în schimb, ce este drept.

39

• Silozul 1 •

În noaptea ceea, Anna veni la el. După o zi de amorțeală și de sălășluire printre morți, în care mâncase ce le adusese jos Thurman, fără să savureze nici măcar o îmbucătură, și în care o privise pe ea instalându-i un computer și răsfoind dosare pline de însemnări, Anna veni la el pe întuneric.

Donald protestă. Încercă s-o îndepărteze împingând-o. Ea se aseză pe marginea patului și îl prinse de încheieturile mâinilor în vreme ce el suspina și își pierdea puterile. Se gândea la istorisirea lui Erskine, se gândea ce însemna să faci mai degrabă ce e drept decât ce e corect, care putea fi diferența. La asta se gândea în timp ce o fostă iubită se înfășura în jurul lui, cu o mână pe ceafa lui, cu un obraz pe umărul lui, stând lipită de trupul lui în timp ce el plângea.

Un veac de somn îl slăbise, se gândi. Un veac de somn și certitudinea că Mick și Helen trăiseră o viață împreună. Se simți brusc cuprins de furie fiindcă Helen nu rezistase, fiindcă nu primise mesajele lui și fiindcă nu venise să-l întâlnească dincolo de deal.

Anna îl sărută pe obraz și îi șopti că totul avea să fie OK. Pe obrajii lui Donald se prelinseră lacrimi noi când își dădu seama că era tot ce presupusese Victor că nu era. Era o ființă omenească mizerabilă, căci își dorea ca soția lui să fi rămas singură, ca să poată el dormi noaptea, o sută de ani mai târziu. Era o ființă omenească mizerabilă, fiindcă îi nega lui Helen dreptul la o astfel de alinare, în timp ce atingerea Annei îl făcea pe el să se simtă mult mai bine.

— Nu pot, șopti pentru a douăsprezecea oară.

— Sst, spuse Anna.

Îi dădu părul pe spate în întuneric. Erau singuri în încăperea aceea, unde se purtau războaie. Erau prinși în cursă împreună, alături de lăzile cu arme, cu puști și gloanțe și cu alte lucruri, mult mai periculoase.

40

• Silozul 18 •

Mission cobora pe scara șerpuitoare către dispeceratul central, chinuindu-se să-și dea seama ce ar fi putut face pentru Rodny. Se temea pentru prietenul său, dar se simțea neajutorat când se gândea să-l ajute. Ușa în spatele căreia îl țineau nu semăna cu nimic din tot ce văzuse vreodată: groasă, solidă, strălucitoare și intimidantă. Dacă necazurile pricinuite de prietenul său puteau fi apreciate după locul unde-l țineau…

Era cutremurător să-și continue gândurile. De la ultima curățire trecuseră numai câteva luni. Mission fusese acolo, cărase costumul de la IT, o experiență mult mai obsedantă decât transportul unui cadavru pentru înmormântare. Măcar leșurile erau puse în sacii negri folosiți de medicii legiști. Costumul pentru curățire era un alt soi de sac, croit pentru ca un om viu să se strecoare înăuntru și să fie silit să moară acolo.

Mission își aduse aminte de unde îl luaseră. Dintr-o încăpere aflată pe același coridor pe care era ținut Rodny. Nu erau curățirile coordonate de același departament? Se înfioră. Câteva cuvinte nelalocul lor puteau trimite un trup acolo, afară, să putrezească pe dealuri, iar prietenul său Rodny era cunoscut pentru limba lui slobodă.

Mai întâi mama lui, apoi cel mai bun prieten. Mission se întrebă dacă Pactul îngăduia să te oferi voluntar să cureți în locul altcuiva, dacă măcar spunea ceva despre asta. Era uimitor că putea trăi după legi cuprinse într-un document pe care nu-l citise niciodată. Se mulțumea să presupună că îl citiseră alții, toți cei care conduceau, și că acționau cu bună-credință, respectându-i toate codurile.

La cincizeci și opt, îi atrase atenția eșarfa unui hamal, legată în partea de jos a balustradei. Culoarea era același albastru ca al eșarfei din jurul gâtului său, dar tivită cu roșul strălucitor al comercianților. Datoria îl chemă, împrăștiindu-i gândurile care se îndreptau către nicăieri. Dezlegă eșarfa și inspectă materialul, în căutarea ștampilei negustorului. Era a lui Drexel, farmacistul care lucra ceva mai încolo, pe coridor. Pentru pachete ușoare, nici plata nu-ți îngreuna buzunarul, firește. Dar măcar destinația era mai jos, dacă nu cumva Drexel fusese din nou neglijent în privința locului unde trebuia să-și lege eșarfa.

Mission ardea de nerăbdare să ajungă la dispeceratul central, unde îl așteptau un duș și un schimb de haine curate, dar, dacă-l vedea cineva trecând cu rucsacul gol pe lângă o eșarfă de semnalizare, ar fi avut de-a face cu Roker și cu ceilalți. Se grăbi să intre la Drexel, rugându-se să nu fie vorba de medicamente care trebuiau duse în câteva zeci de apartamente. Era de-ajuns să se gândească la asta ca să-l doară picioarele.

Când ușa împinsă de Mission se deschise scârțâind, farmacistul era la tejghea. Masiv, cu barbă și chelie, Drexel era, pentru partea de mijloc a silozului, un soi de punct fix. Mulți veneau la el în loc să se ducă la doctori, deși Mission nu știa cât de sănătoasă era o asemenea alegere. Bonurile ajungeau adesea la cel care făcea cele mai multe promisiuni, nu la cel care făcea oamenii să se simtă mai bine.

Cei câțiva oameni asezați pe băncile din sala de așteptare a farmacistului păreau bolnavi, strănutau și tușeau. Mission se simți îmboldit să-și acopere gura cu eșarfa. În schimb, își ținu discret răsuflarea și așteptă până ce umplu Drexel un pătrățel de hârtie cu o pulbere și îl împături cu grijă înainte de a i-l întinde unei femei care aștepta. Aceasta împinse câteva bonuri de-a curmezisul tejghelei. După plecarea ei, Mission aruncă peste bani eșarfa de semnalizare.

— Ah, Mish. Mă bucur să te văd, băiete. Pari într-o formă admirabilă.

Drexel își netezi barba și zâmbi, cu dinții galbeni părând să tragă cu ochiul din împletitura de favoriți lăsați să atârne.

— Și tu la fel, răspunse politicos Mission, îndrăznind să respire. Ai ceva pentru mine?

— Da. O clipă.

Drexel dispăru în spatele unui perete de rafturi pline până la refuz cu flacoane și recipiente minuscule. Reapăru cu un săculeț.

— Medicamente pentru cei din adânc, zise.

— Le duc până la central și las dispeceratul să le trimită mai departe, îi spuse Mission. Eu tocmai ies din schimb.

Drexel se încruntă și-și frecă barba.

— Presupun că e în ordine. Și dispeceratul o să-mi facă factură?

Mission întinse mâna.

— Dacă dai un bacșiș.

— Bine, dau un bacșiș. Dar numai dacă rezolvi o ghicitoare.

Drexel se aplecă peste tejghea, care păru să se îndoaie sub greutatea lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea Mission era să asculte o nouă ghicitoare de-a bătrânului și pe urmă să nu fie plătit. Scuza de care se folosea de obicei Drexel ca să păstreze banii de partea tejghelei de care se afla.

— OK, începu farmacistul, trăgându-se de favoriți. Ce cântărește mai mult, un sac plin cu treizeci și cinci de kilograme de pietre sau unul plin cu treizeci și cinci de kilograme de pene?

Mission răspunse fără ezitare:

— Sacul cu pene.

Mai auzise ghicitoarea. Era făcută pentru hamali și, când se afla între etaje, se gândise la ea destul de mult ca să vină cu propriul său răspuns, diferit de cel evident.

— Incorect! tună Drexel, făcându-i cu degetul. Nu sunt pietrele... Se întunecă la față. Stai. Ai spus penele? Clătină din cap. Nu, băiete, cântăresc la fel de mult.

— Conținutul cântărește la fel, îi răspunse Mission. Sacul cu pene va trebui să fie mai mare. Ai spus că sunt pline amândouă, ceea ce înseamnă un sac mai mare, în care intră mai mult material, de aceea cântărește mai mult.

Întinse mâna. Drexel rămase locului, mestecându-și pentru o clipă barba, scos din propriul joc. Luă cu ciudă două monede din cele lăsate de femeie și le puse în palma lui Mission. El le primi și-și îndesă săculețul cu medicamente în rucsac înainte de a-l strânge bine.

— Sacul mai mare..., bombăni Drexel, în timp ce Mission se grăbi să plece, ținându-și din nou răsuflarea când trecu pe lângă bănci, cu pastilele zăngănindu-i în rucsac.

Iritarea farmacistului valora mult mai mult decât bacșișul, dar Mission le aprecia pe amândouă. Însă încântarea îi scăzu pe măsură ce cobora prin silozul plin de tensiune. Pe un palier văzu ajutori de șerif, cu mâinile pe arme, încercând să liniștească vecinii care se băteau. Geamul vitrinei unui magazin de la șaizeci și doi era spart și înlocuit cu o folie de plastic. Mission era convins că se întâmplase de curând. La șaizeci și patru, o femeie stătea lângă balustradă, plângând cu fața în palme și Mission văzu cum lumea trecea pe lângă ea fără să se oprească. Și el își continuă coborârea, cu scara vibrând, inscripțiile de pe pereți avertizându-l asupra celor ce aveau să urmeze.

Sosi la dispeceratul central ca să-l găsească surprinzător de

liniștit, trecu pe lângă sălile de triere, cu rafturile lor înalte, pline de obiecte care așteptau să fie livrate, și se duse direct la ghișeul principal. Avea să-și lase pachetul și să-l ia pe următorul înainte de a face duș și de a-și schimba hainele. La ghișeu lucra Katelyn. La coadă nu stătea niciun alt hamal. Poate că-și lingeau rănile. Sau poate că aveau grijă de familiile lor pe durata recentului potop de violențe.

— Salut, Katelyn.

— Mish. Zâmbi. Pari întreg.

El râse și-și atinse nasul, care încă îl mai durea.

— Mulțumesc.

— Cam tocmai a trecut pe-aici și-a-ntrebat de tine.

— Serios?

Mission era surprins. Își imaginase că prietenul lui avea să-și ia o zi liberă ca să cheltuiască bonusul primit de la medicul legist.

— A luat vreun pachet?

— Da. A cerut orice trebuie dus la Aprovizionare. Era mai binedispus decât de obicei, deși părea îmbufnat pentru că nu i s-a permis să participe la aventurile de azi-noapte.

— A auzit de asta, eh?

Mission se uită pe lista livrărilor. Căuta ceva pe care să-l ducă sus. Doamna Crowe trebuia să știe ce era de făcut în privința lui Rodny. Poate reușea să afle de la primar pentru ce fusese pedepsit și chiar să pună o vorbă bună pentru el.

— O clipă, spuse atunci, ridicând privirea spre Katelyn. Cum adică era binedispus? Și-a plecat înspre *Aprovizionare?*

Mission își aduse aminte de însărcinarea care-i fusese oferită de Wyck. Șeful IT-ului spusese că nu era ultimul care avea să primească oferta. Și probabil că nu fusese nici primul.

— De unde venea Cam?

Katelyn își umezi degetele cu limba și răsfoi registrul vechi.

— Cred că ultima lui livrare a fost un computer defect, dus la...

— Micul șobolan. Mission lovi cu palma în tejghea. Mai ai și altceva de dus jos? Poate la Aprovizionare sau la Chimic?

Ea căută în computer, cu degetele izbind cu furie în taste, dar în rest cu desăvârșire calmă.

— Ne mișcăm atât de încet acum, spuse, scuzându-se. Am ceva de la Mecanic, care trebuie dus înapoi *sus,* la Aprovizionare. Douăzeci de kilograme. Nu e urgent. Transport standard.

Se uită dincolo de ghișeu, la Mission, să vadă dacă era interesat.

— Îl iau, spuse el.

Dar nu avea de gând să se ducă direct la Mecanic. Dacă alerga, poate reușea să ajungă la Aprovizionare înaintea lui Cam, ca să se ocupe de cealaltă livrare, pentru Wyck. Era calea de intrare pe care-o căuta. Nu voia banii, ci doar să se întoarcă la treizeci și patru, pretextând că venise după ei și având o nouă șansă de a-l vedea pe Rodny, de a afla în ce soi de belea intrase de fapt.

41

• Silozul 18 •

Mission coborî într-un timp-record. Îl ajutase și traficul redus, dar faptul că, pe traseu, nu trecuse pe lângă Cam nu era semn bun. Probabil că puștiul avea un avans considerabil. Sau Mission avusese noroc și-l întrecuse în timp ce ieșise de pe scară, pentru o pauză într-o cameră de baie.

Mission se opri pe palierul din fața Aprovizionării, își trase răsuflarea și-și șterse sudoarea de pe gât. Încă nu făcuse duș. Poate că, după ce-l găsea pe Cam și lua pachetul de la Mecanic, izbutea să se spele și să se odihnească așa cum se cuvenea. Dispeceratul de Jos avea să-i dea haine de schimb, și apoi putea să încerce să-și dea seama ce era de făcut în privința lui Rodny. Trebuia să se gândească la atâtea lucruri! O adevărată binecuvântare, care-i scotea din minte propria zi de nastere.

Înăuntru, la Aprovizionare, găsi câțiva oameni care așteptau la tejghea. Nici urmă de Cam. Dacă băiatul venise și plecase deja, probabil că o făcuse zburând și livrarea își continua acum drumul spre adânc. Mission bătu din picior și-și așteptă rândul. Odată ajuns la ghiseu, întrebă de Joyce, exact așa cum îl învățase Wyck. Drept răspuns, îi fu arătată o femeie din celălalt capăt al tejghelei, scundă, îndesată, cu părul împletit în cozi lungi. Mission o recunoscu. Se ocupa de o mare parte a echipamentului destinat IT-ului și marcat ca atare. Tânărul așteptă până ce termină cu clientul ei, apoi întrebă de o livrare în numele lui Wyck.

Ea îl privi cu ochi mijiți.

— Ai ceva defect la dispecerat? îl întrebă. Pe asta am expediat-o.

Îi făcu semn următoarei persoane din rând.

— Nu mi-ai putea spune unde? întrebă Mission. Am fost trimis să-l înlocuiesc pe băiatul celălalt. E... mama lui e bolnavă. Nu se știe sigur dacă scapă.

Mission se cutremură din pricina minciunii. Femeia din spatele tejghelei strâmbă din nas, a neîncredere.

— Te rog, o imploră el. E foarte important.

Ea ezită.

— Trebuie s-ajungă cu șase etaje mai jos, într-un apartament. Nu-i știu cu exactitate numărul. Era trecut pe raportul de livrare.

— Cu șase mai jos.

Mission cunoștea etajul respectiv. O sută șaisprezece era un nivel rezidențial, cu excepția câtorva activități nu tocmai legale desfășurate în unele apartamente.

— Mulțumesc, spuse.

Lovi cu palma în tejghea și se grăbi către ieșire. Era, oricum, pe drumul lui către Mecanic. Pentru livrarea lui Wyck ar fi putut fi prea târziu, dar voia să-l întrebe pe Cam dacă-l lăsa să-i ridice el banii, oferindu-i în schimb un bon de vacanță. Sau i-ar fi putut spune de-a dreptul că un vechi prieten dăduse de necaz și că el trebuia să treacă de oamenii de pază. Altminteri ar fi fost nevoit să aștepte să ajungă la dispecerat o cerere de la IT și să fie primul care să se repeadă la ea. Și trebuia să spere că Rodny mai avea la dispoziție destul de mult timp.

Ajunsese cu patru etaje mai jos, făcându-și zeci de astfel de planuri, când avu loc explozia.

Scara imensă se clătină ca și cum ar fi fost azvârlită într-o parte. Mission își înfășură brațele în jurul oțelului care vibra și se ținu zdravăn.

Urmă un țipăt strident, un cor de gemete. Cu capul în spațiul de dincolo de balustradă, văzu palierul aflat cu două etaje mai jos răsucindu-se și desprinzându-se de scară. Metalul cântă și zbieră în timp ce era smuls și se rostogolea în adânc.

Și nu doar un singur trup se prăbuși în urma lui. Siluetele piereau în depărtare, răsucindu-se în gol.

Mission își impuse să nu se mai uite la ele. Cu câteva trepte mai jos, o femeie rămăsese în patru labe și îl privea cu ochi înnebuniți, înspăimântați. Ceva se zdrobi cu zgomot, jos, la o distanță incredibil de mare.

Nu știu, ar fi vrut el să spună. În privirea femeii era o întrebare, aceeași care lovea în țeasta lui, reverberând odată cu detunătura. *Ce naiba se-ntâmplă? Ce e asta? A început?*

Se gândi s-o ia la fugă în sus, să se îndepărteze de explozie, dar de jos se auzeau țipete, iar un hamal era dator să se ocupe de oricine avea necazuri pe scară. O ajută pe femeie să se ridice și o rugă să urce. Un miros usturător umplea deja aerul încețoșat de fum.

— Pleacă, o îndemnă, apoi începu să coboare, făcându-și loc prin dintr-odată aglomeratul trafic ascendent.

Cam era acolo, jos. Locul în care ducea pachetul și cel în care avusese loc explozia continuau să coincidă în mintea huruitoare a lui Mission.

Pe următorul palier era înghesuială. Rezidenții și comercianții se îngrămădeau în afara ușilor și se străduiau să-și găsească un loc lângă balustradă, ca să poată vedea ruina în care se transformase etajul de dedesubt. Mission se strecură printre ei, strigându-l pe Cam. Un cuplu murdar urca spre palierul ticsit de oameni clătinându-se, cu ochi goi. Cam nu se zărea nicăieri.

Mission coborî în goană, ocolind stâlpul central iarăși și iarăși, de cinci ori, pașii lui făcând zgomot pe treptele alunecoase. Acela era etajul spre care se îndrepta Cam, nu? Cu șase mai jos. Nivelul o sută șaisprezece. Avea să fie OK. Trebuia să fie OK. Și apoi prin minte îi străfulgeră imaginea oamenilor care se rostogoleau în gol. Știa că n-avea s-o uite niciodată. Cam nu fusese printre ei, cu siguranță. Băiatul ăla ajungea întotdeauna sau prea devreme, sau prea târziu, niciodată la timp.

Ajunse pe ultima buclă și, acolo unde ar fi trebuit să se afle palierul următor, văzu un spațiu gol. Balustradele imensei scări în spirală fuseseră spintecate către exterior înainte de desprindere. Câteva trepte se încovoiaseră, îndepărtându-se de stâlpul central, și Mission simți că-l trăgea ceva către margine, că abisul își întindea ghearele spre el. Acolo nu exista nimic care să-l împiedice să cadă. Sub ghete, oțelul părea alunecos.

Dincolo de gaura căscată unde se sfâșiase și se răsucise oțelul, cadrul ușii către o sută șaisprezece lipsea. În locul său erau un buzunar din ciment fărâmițat și din bare de fier închise la culoare, îndoite spre exterior ca niște mâini întinse după palierul dispărut. Din plafonul de dincolo de moloz cobora lin o pulbere albă. Incredibil, de dincolo de vălul de praf se auzeau zgomote: tuse, țipete. Oameni care strigau după ajutor.

— Hamal! strigă cineva de sus.

Mission se apropie, prudent, de marginea treptelor înclinate și îndoite. Se prinse de balustradă, de capătul ei rupt. Era caldă la atingere. Se aplecă în afară și studie mulțimea aflată cu cincisprezece metri mai sus, căutându-l pe cel care-l strigase.

Cineva îl arătă cu degetul când îl văzu aplecându-se în afară, când îi văzu eșarfa de hamal din jurul gâtului.

— Iată-l! răsună strigătul strident al unei femei, al uneia dintre cele cu priviri de nebun care trecuseră clătinându-se pe

lângă el când alerga în jos, al uneia dintre supraviețuitoare. Hamalul a făcut-o! urlă ea.

42

• Silozul 18 •

Mission se răsuci în timp ce scara răsuna și zăngănea sub pașii gloatei care începuse să coboare. Se împletici în josul treptelor, cu o mână pe stâlpul interior, căutând din ochi punctul unde reapărea balustrada. Fusese smulsă o porțiune atât de mare! Din cauza exploziei, treptele erau șubrede. N-avea idee de ce-l urmăreau. Abia după ce parcurse o întreagă buclă a scării regăsi balustrada și se simți din nou în siguranță când alerga atât de repede. Și de tot atât timp avu nevoie ca să-și dea seama că prietenul lui, Cam, murise. Livrase pachetul, iar acum era mort. El și mulți alții. După o singură privire către eșarfa lui albastră, cineva de sus crezuse probabil că Mission făcuse livrarea. Și chiar nu lipsise mult ca s-o facă.

Pe palierul de la o sută șaptesprezece era o altă mulțime. Fețe brăzdate de lacrimi, o femeie tremurând cu brațele înfășurate în jurul propriului trup, cu toții privind în jos sau dincolo de balustradă. Văzuseră bucata smulsă căzând pe lângă ei. Mission grăbi pasul. Dispeceratul de Jos era singurul adăpost aflat între el și Mecanic. Alerga într-acolo când de sus auzi un țipăt puternic, care se apropie de el și îl ajunse mult prea repede.

Tresări și fu cât pe ce să cadă când omul care urla zbură spre el. Mission se așteptă să se arunce cineva asupra lui din spate, însă sunetul șuieră dincolo de balustradă. O altă persoană. Cădea, vie și urlând, plonja în adânc. Treptele desprinse și spațiul gol de deasupra îl revendicaseră pe unul dintre dușmanii săi.

Acceleră, dând drumul stâlpului central ca să se țină de balustrada exterioară, acolo unde curbura treptelor era mai largă și mai lină, unde forța coborârii îl smucea către bara de oțel. Încerca să nu se gândească la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă dădea peste o porțiune întreruptă a acelei bare. Alerga, cu ochii înțepați de fum, în zăngănitul și răsunetul pașilor săi și ai altora, fără să-și dea de la început seama că aerul nu era cețos din cauza ruinelor lăsate în urmă. Fumul care-l înconjura din toate părțile se *înălța.*

43

• Silozul 1 •

Preparat din praf de ouă și fulgi de cartofi, micul dejun primit de Donald se răcise de mult. Se atingea rareori de mâncarea adusă de Thurman sau de Erskine, preferând-o în schimb pe cea insipidă din conservele argintii, neetichetate, pe care le descoperise printre lăzile vidate din magazie. Nu era vorba doar de neîncredere – era spiritul de revoltă, trezit de tot ce se petrecea, era puterea dobândită preluând controlul asupra propriei supraviețuiri. Tăie o bilă gelatinoasă, galben-portocalie, despre care presupunea că fusese cândva o felie de piersică, și o băgă în gură. O mestecă fără să simtă vreun gust. Pretinse că avea gust de piersică.

De cealaltă parte a mesei late, Anna butona o stație radio și sorbea zgomotos dintr-o cană cu cafea rece. Un mănunchi de fire porneau din cutia neagră către computerul ei și suierul ușor al paraziților umplea încăperea.

— Păcat că nu putem primi o stație mai bună, spuse Donald, posomorât.

Înțepă o altă bucată de fruct misterios și și-o aruncă în gură. Mango, își spuse, pur și simplu de dragul diversității.

— Nicio stație nu e cea mai bună, răspunse Anna, referindu-se la speranța ei că turnurile silozului patruzeci și ale celor din vecinătatea lui aveau să rămână tăcute.

Se străduise să-i explice ce anume făcea ca să întrerupă legătura cu supraviețuitorii nedoriți, dar totul avusese prea puțin sens pentru Donald. Se presupunea că silozul patruzeci făcuse modificări în sistem cu un an în urmă. Se presupusese că la conducerea IT-ului se aflase un ticălos rebel. Nimeni altcineva n-ar fi putut avea abilitatea și posibilitățile de acces necesare pentru o asemenea ispravă. Când se întrerupseseră fluxurile de emisie ale camerelor video, toate sistemele autoprotejate fuseseră scoase din funcțiune. Se făcuseră încercări de distrugere a silozului, dar reușita lor nu se putea verifica. Însă eșecul devenise evident când întunericul începuse să cuprindă și alte silozuri.

Conform protocolului, Thurman, Erskine și Victor fuseseră treziți, unul după altul. Alte sisteme autoprotejate se dovediseră ineficiente și Erskine se temuse că modificările clandestine se extinseseră până la nivelul naniților, că mașinăriile din aer fuseseră reprogramate, că totul era în

pericol. După multe insistențe mieroase, Thurman îi convinsese pe ceilalți doi că Anna i-ar fi putut ajuta. La Institutul de Tehnologie din Massachusetts făcuse cercetări în domeniul funcțiilor armonice folosite pentru comunicarea fără fir; în domeniul tehnologiei modificărilor telecomandate; și în privința abilității de a controla componente electronice prin radio.

Ea reușise în final să preia controlul mecanismului de distrugere a silozurilor afectate. Când se gândea la asta, Donald încă mai avea coșmaruri. În timp ce-i descria ea procesul, el studiase schema zidurilor unui siloz standard. Își imaginase exploziile care desprinseseră straturi grele de beton dintre etaje, le făcuseră să se prăbușească în adânc aidoma pieselor unui domino, strivind pe oricine și orice se afla între ele. Mormane de beton de cincisprezece metri grosime se desprinseseră pentru a preschimba comunități întregi în moloz. Construcțiile subterane fuseseră proiectate de la bun început astfel încât să poată fi demolate ca oricare altele, și încă de la distanță. Faptul că un asemenea sistem autoprotejat fusese considerat necesar i se părea lui Donald tot atât de îngrețoșător pe cât de crudă i se părea soluția.

De existența acelor silozuri nu mai aminteau decât șuierăturile și pârâiturile emise de stațiile lor radio moarte, un cor de stafii. Conducătorilor celorlalte silozuri nu li se vorbise niciodată despre dezastru. Pe diagramele lor nu erau X-uri roșii care să le bântuie zilele. Oricum intrau foarte rar în legătură unii cu alții. Cea mai mare temere era răspândirea panicii.

Însă Victor știuse. Și, mai degrabă decât să dea crezare vreuneia dintre teoriile lansate de Thurman, Donald bănuia că își luase viața copleșit de prea marea greutate a propriei poveri. Senatorul venera într-o asemenea măsură presupusul geniu al lui Victor, încât căuta, în spatele sinuciderii lui, un anume scop, o cauză conspirativă. Donald era gata să tragă întristătoarea concluzie că omenirea fusese adusă în pragul extincției de niște indivizi nebuni, aflați în poziții de putere, care se luaseră unul după altul, fiecare crezând că direcția în care se îndreptau le era cunoscută celorlalți.

Luă o înghițitură de suc de roșii dintr-o conservă perforată și întinse mâna după două bucăți de hârtie din mijlocul covorului de notițe care-i înconjura tastatura. Se presupunea că soarta silozului optsprezece depindea de ceva de pe acele două

pagini. Erau două exemplare ale aceluiași raport. Unul era copia nealterată, scoasă la imprimantă, a raportului întocmit de el însuși, cu multă vreme în urmă, despre căderea silozului doisprezece. Își aducea cu greu aminte că îl scrisese. Acum îl cercetase un timp atât de îndelungat încât i se pierduse înțelesul, așa cum se întâmplă cu un cuvânt care, repetat de prea multe ori, devine un simplu zgomot.

Pe celălalt exemplar erau însemnările făcute de Victor pe raportul lui Donald. Folosise un stilou cu cerneală roșie, și cineva din partea de sus a silozului reușise să extragă culoarea, făcând astfel ambele versiuni mai lizibile. Însă, copiind roșul, transferase pe hârtie și o ceață fină, plus câteva pete de sânge. Semne care aminteau, într-un stil macabru, că raportul se aflase deasupra hârtiilor de pe biroul lui Victor în ultimele clipe ale vieții sale.

După trei zile de studiu, Donald era gata să creadă că raportul nu era nimic altceva decât o bucată de hârtie. Din ce alt motiv scrisese Victor peste el? Dar, cu toate acestea, îi spusese lui Thurman, în repetate rânduri, că în raportul lui se afla cheia calmării violențelor din silozul optsprezece. Victor pledase în favoarea scoaterii lui Donald din somnul criogenic, dar nu reușise să-i atragă de partea lui nici pe Erskine, nici pe Thurman. Așa că Donald nu se putea baza decât pe relatarea unui mincinos despre spusele unui mort.

Mincinoșii și morții – două categorii care nu se pricepeau să răspândească adevărul.

Bucata de hârtie scrisă cu cerneală roșie și cu pete de sânge ruginii oferea prea puțin ajutor. Însă existau totuși câteva rânduri care aveau o oarecare rezonanță. Îi aminteau lui Donald cum reușeau horoscoapele să planteze indicii vagi și strălucitoare, care ofereau credibilitate tuturor celorlalte născociri din cuprinsul lor.

Cuvintele *cel care-și amintește* fuseseră scrise cu litere îngroșate și ferme de-a latul părții centrale a raportului. Donald nu se putea împiedica să aibă senzația că era vorba despre el însuși și despre rezistența lui la medicamente. Nu spusese Anna că Victor vorbea adesea despre el, că voia să fie trezit ca să i se facă teste și să i se pună întrebări? Celelalte cugetări notate erau deopotrivă vagi și cumplite. *Ăsta e motivul,* scrisese Victor. Si: *Sfârșitul lor, al tuturor.*

Se gândise la motivul sinuciderii sale sau la al violențelor din silozul optsprezece? Și la cine sau la ce se referise scriind

tuturor?

În multe privințe, ciclul violențelor din silozul optsprezece nu era diferit de ceea ce se petrecea în alte părți. În afara faptului că erau mult mai intense, se regăseau aceleași amplificări și domoliri ale atacurilor în masă, ale revoltei fiecărei generații împotriva celei care o preceda, o repetare, o dată la fiecare cincisprezece sau douăzeci de ani, a mișcărilor sângeroase.

Victor scrisese multe pe această temă. Lăsase în urmă relatări despre orice, începând de la comportamentul primatelor până la războaiele din secolele douăzeci și douăzeci și unu. Una dintre ele i se părea lui Donald deosebit de tulburătoare. Descria în amănunt modul în care ajungeau primatele la maturitate și încercau să-și înlăture de la putere tații, masculii alfa. Vorbea despre cimpanzei capabili de infanticid, despre masculi care smulgeau puii din brațele mamelor lor și-i duceau în copaci, unde brațele și picioarele, rând pe rând, erau desprinse de trupurile lor mici. Victor scrisese că asta făcea femelele să intre din nou în estru. Făcea loc pentru o nouă generație.

Lui Donald îi venise greu să creadă că, în toate astea, era ceva adevărat. Îi venise încă și mai greu să înțeleagă un raport despre lobii frontali ai creierului, despre timpul îndelungat necesar pentru dezvoltarea lor la oameni. Poate că aveau importanță pentru dezvăluirea vreunui mister. Sau poate că nu erau altceva decât delirul unui om care-și pierdea mințile – sau al unuia care-și descoperea conștiința și se confrunta cu ceea ce îi făcuse lumii.

Donald își studia vechiul raport și căuta printre notițele lui Victor, sperând să găsească un răspuns.

Intra într-o rutină pe care Anna o perfecționase de multă vreme. Dormeau, mâncau și lucrau. Noaptea goleau sticle de scotch, luând de fiecare dată câte o singură înghițitură arzătoare, și le lăsau să stea, aidoma coșurilor de fum ale unor fabrici, în mijlocul diagramei silozurilor. Dimineața făceau duș pe rând, Anna afișându-și cu nerușinare nuditatea și Donald dorind să n-o fi făcut. Prezența ei devenea o formă îmbătătoare a trecutului, iar el începea să-și asambleze în minte o nouă realitate: lucra împreună cu Anna la un proiect mult mai secret; Helen se afla în Savannah; Mick nu reușea să ajungă la întruniri; Donald nu putea să ia legătura cu niciunul dintre ei fiindcă nu-i mergea telefonul.

Întotdeauna fusese telefonul, care nu funcționa. Dacă un

singur mesaj ar fi ajuns la destinație în ziua convenției, Helen ar fi putut fi jos, în somn criogenic, și el ar fi vizitat-o cum își vizita Erskine fiica. Ar fi fost din nou împreună după încheierea schimburilor.

Într-o altă versiune a aceluiași vis, își imagina că reușea să treacă dincolo de deal, ajungând în partea statului Tennessee. Bombele explodau în aer; oamenii îngroziți se aruncau în gropi; o fată tânără cânta, cu o voce atât de pură! În fantezia aceea, el și Helen dispăreau sub același pământ. Aveau copii și nepoți și erau îngropați împreună.

Astfel de vise îl bântuiau când o lăsa pe Anna să-l atingă, să stea întinsă în patul lui pentru o oră, înainte de culcare, limitându-se la zgomotul răsuflării ei, la capul ei pe umărul lui, la mirosul de alcool din respirațiile amândurora. El stătea culcat astfel, tolerând-o, suferind fiindcă se simțea atât de bine așa, cu mâna ei pe gât, și adormind abia după ce ea începea să nu se mai simtă confortabil în locul prea strâmt și se întorcea în propriul pat.

Dimineața, ea cânta sub duș și aburul invada tălăzuind sala consiliului de război, în vreme ce Donald se reîntorcea la studiile lui. Intra în computerul ei, unde putea să caute prin fișierele din directoarele lui Victor. Putea să vadă când crease fiecare fișier, când îl accesase și cât de des. Unul dintre cele mai vechi și, în același timp, dintre cele deschise cel mai recent era o listă ierarhizată a silozurilor. Numărul optsprezece se afla aproape în vârf, dar nu era clar după ce criteriu, dacă se referea la probleme sau la valoare. Și, în primul rând, de ce fusese necesară o ierarhie? În ce scop?

Folosea computerul Annei și ca s-o caute pe sora lui, Charlotte. Nu apărea pe lista capsulelor criogenice de jos, sub niciun nume și cu nicio fotografie care să-l ajute s-o recunoască. Însă se aflase acolo în timpul orientării. Își amintea că fusese călăuzită, împreună cu alte femei, spre locul unde li se indusese somnul criogenie. Iar acum părea să fi dispărut. Dar unde?

Atâtea întrebări. Se uită la cele două rapoarte, cu înfiorătorul sunet lipsit de viață al paraziților scurgându-se din stația radio, cu greutatea întregului pământ apăsându-l, și începu să se întrebe dacă nu cumva, concentrându-se prea intens asupra notițelor lui Victor, avea să ajungă la aceeași concluzie.

44

• Silozul 1 •

Când nu mai suporta să se uite la notițe, Donald ieșea, pentru ceea ce devenise plimbarea lui obișnuită printre armele și dronele din magazie. Era modul lui de a fugi de șuierul paraziților captați de stația radio și de înghesuiala din mica lor locuință improvizată, iar în timpul acelor tururi aproape că reușea să-și limpezească mintea, scăpând de vise, de scotch-ul din noaptea precedentă și de amestecul de sentimente pe care începea să i le trezească Anna.

În cea mai mare măsură, pe durata acelor tururi se străduia să dea un sens noii lumi. Încerca să ghicească planurile făcute de Thurman și de Victor pentru silozuri. Cinci sute de ani petrecuți sub pământ și apoi ce? Își dorea cu disperare să afle. Și atunci se simțea într-adevăr viu: când acționa, când răscolea lucrurile în căutarea unor răspunsuri. Avea aceeași senzație temporară de forță pe care o avusese refuzând să ia pastilele, umplându-și degetele de pete albastre și pipăindu-și cu limba ulcerațiile apărute în gură.

În timpul acelor hoinăreli fără țintă, se uita, la nimereală, prin numeroasele lăzi de plastic care căptușeau podeaua și pereții încăperii imense. Dădu peste una din care lipsea o armă de foc și presupuse că era cea furată de Victor. Sigiliul etanș fusese rupt și celelalte arme dinăuntru puțeau a unsoare. Descoperi că în mai multe lăzi erau uniforme împăturite și costume ca ale astronauților, ambalate în saci groși de plastic, vidați; în altele erau căști bombate, largi, cu coliere metalice; erau și lanterne cu lentile roșii, mâncare și truse medicale, rucsacuri, gloanțe peste gloanțe și nenumărate alte aparate și gadgeturi despre a căror utilitate nu putea face decât presupuneri.

Într-o ladă găsise o hartă laminată a celor cincizeci de silozuri. Din fiecare pornea câte o linie roșie, și toate liniile se întâlneau într-un unic punct îndepărtat. Donald le urmărise cu degetul, ținând harta astfel încât asupra ei să cadă lumina care venea din biroul aflat la mare distanță. Își storsese creierii ca s-o priceapă, apoi o pusese la loc, indiciu al existenței unui mister pe care nu-l putea defini.

De data asta își întrerupse turul ca să facă un set de exerciții de gimnastică pe aleile largi dintre dronele încremenite. Cu numai două zile înainte, gimnastica fusese un chin, dar frigul

părea să i se evapore din vene. Și părea să fie cu atât mai treaz și să devină cu atât mai alert cu cât se forța mai tare. Făcu șaptezeci și cinci de sărituri, depărtându-și picioarele și ridicând în același timp mâinile deasupra capului, cu zece mai multe decât în ziua precedentă. După ce-și recăpătă răsuflarea, se lăsă în jos, curios să afle câte flotări putea face cu mușchii lui atrofiați. Și astfel, în cea de-a treia zi a captivității sale, fiind cu fața la numai doi-trei centimetri distanță de podeaua de oțel, descoperi un ascensor pentru lansare, o ușă de garaj care abia îi ajungea până la talie, dar destul de lată ca să fie pe potriva anvergurii aripilor dronelor ascunse sub prelate.

Se ridică și se apropie de ușa scundă. În întregul depozit lumina era incredibil de slabă, iar peretele acela se afla aproape în beznă. Tocmai se gândea să se ducă după o lanternă când zări mânerul rosu. Trase, și ușa din tablă ondulată glisă, intrând în perete. În patru labe, Donald explora cavitatea de dincolo de ea, care se prelungea pe o distanță de aproape patru metri. Pe bâjbâite, nu găsi pe pereți nici butoane, nici pârghii, nu descoperi nicio metodă de punere în funcțiune a liftului.

Curios, se târî afară, ca să ia o lanternă. Când se întoarse, văzu, în același perete neguros, o altă ușă. Îi încercă mânerul și constată că nu era încuiată și că dădea într-un coridor la fel de întunecat. Descoperi, pe pipăite, un comutator, și lămpile din plafon pâlpâiră ezitant. Trecu pragul și închise ușa.

Culoarul avea vreo cincizeci de pași lungime, o ușă în capătul opus și câte două pe pereții laterali. Donald presupuse că era vorba despre alte birouri, similare cu al Annei, în partea din spate a depozitului. Încercă prima ușă, și un miros de naftalină se răspândi în exterior. Înăuntru văzu un șir de paturi de cazarmă, urme recente de pași întipărite în stratul de praf, un gol unde se aflaseră înainte două paturi mici. Absența oamenilor se putea simți. Aruncă o privire dincolo de ușa de vizavi și descoperi cabine de baie și un grup de dușuri.

Celelalte două uși se deschideau către încăperi aproape identice, cu excepția unui șir de pisoare din baie. Poate că acolo locuiseră cei care răspundeau de muniție, însă Donald nu-și amintea să se fi oprit cineva la acel etaj în timpul primului său schimb. Nu, era vorba despre dormitoare păstrate pentru alte vremuri, în mare parte aidoma aparatelor de zbor de sub prelate. Lăsă baia la bunul plac al stafiilor și

încercă ușa din capătul coridorului.

Înăuntru găsi folii de plastic aruncate peste mese și scaune și acoperite cu un strat fin de praf. Se apropie de una dintre mese și văzu, sub folie, afișajul unui calculator. Scaunele erau atașate de birouri, iar butoanele și manetele aveau ceva familiar. Îngenunche, căută marginea foliei și trase, îndepărtând-o cu zgomot.

Zborurile controlate îl trimiseră înapoi, într-o altă viață. Existau acolo o manșă numită de sora lui jug, niște pedale, sub un scaun, cărora ea le spunea altcumva, sub scaun, acceleratorul și alte cadrane și indicatoare. Donald își aduse aminte că făcuse turul unitătii în care se antrenase, după ce absolvise ea școala de zbor. Luase avionul până în Colorado ca să asiste la ceremonie. Își aminti că se uitase pe un ecran exact ca acela în timp ce se înălțase drona ei în aer, intrând în formația celorlalte. Își aduse aminte cum arăta Colorado privit de la bordul grațiosului ei aparat de zbor.

Își plimbă privirea prin încăpere, uitându-se la cele zece-douăsprezece posturi de comandă. Îl izbi faptul că un asemenea loc era evident necesar. Își imagină voci răsunând pe coridor, bărbați și femei făcând duș și pălăvrăgind, prosoape care loveau fese, un bărbat care cerea să i se împrumute un aparat de ras, piloți lucrând în schimburi, așezați la acele birouri pe care suprafața cafelei din căni aburinde rămânea neclintită în timp ce din cer ploua cu moarte.

Puse folia de plastic la loc. Se gândi la sora lui, adormită și ascunsă undeva, cu câteva etaje mai jos, unde n-o putea găsi, și se întrebă dacă nu cumva nu fusese nicidecum adusă acolo ca o surpriză pentru el. Poate fusese adusă ca surpriză pentru *alții,* din viitor.

Și, brusc, gândindu-se la ea, gândindu-se la timpul pierdut cu vise și lacrimi în singurătate, se trezi că se bătea peste buzunare, căutând ceva. Pastile. O rețetă veche, pe care era trecut numele ei. Helen îl silise să meargă la un doctor, nu? Și Donald știu dintr-odată de ce nu putea să uite, de ce medicamentele nu aveau efect asupra lui. Revelația veni odată cu o puternică dorință de a-și revedea sora. Charlotte era motivul. Era rezolvarea uneia dintre enigmele lui Thurman.

45

• Silozul 1 •

— Vreau s-o văd mai întâi, ceru Donald. Lăsați-mă s-o văd, apoi vă spun.

Acum aștepta un răspuns de la Thurman sau de la Sneed. Se aflau, toti trei, în cabinetul doctorului din aripa capsulelor criogenice. Donald negociase în același mod și în timpul călătoriei cu liftul, alături de Thurman, și acum continua negocierea. Bănuia că medicamentele de pe rețeta surorii sale erau cauza care-l împiedica să uite. Avea să-și dezvăluie descoperirea în schimbul alteia. Voia să știe unde se afla ea, voia să o vadă.

Ceva nerostit îi uni pe ceilalți doi bărbați, trecând de la unul la altul.

— N-o să fie trezită, îl înștiință Thurman pe Donald, răsucindu-se spre el. Nici măcar din acest motiv.

Donald dădu din cap. Înțelegea că numai celor care făceau legile le era permis să le încalce.

Doctorul Sneed se întoarse spre computerul de pe biroul său.

— O caut.

— Nu e nevoie, spuse Thurman. Știu unde e.

Îi conduse afară din cabinet și pe coridor, pe lângă încăperile schimbului principal, în care fusese trezit Donald, sub numele de Troy, cu atâția ani în urmă, pe lângă compartimentul de somn criogenic profund, în care dormise un secol, până în fața unei uși care nu se deosebea cu nimic de toate celelalte.

Codul tastat de Thurman era diferit, Donald își dădu seama după melodia disonantă, din patru note, generată de apăsarea tastelor. Deasupra acestora, litere mici, serigrafiate, alcătuiau cuvintele *Personal pentru situații de urgență*. Zăvoarele zbârnâiră și scrâșniră ca oasele bătrâne, iar ușa se deschise treptat.

Intrară urmati de un val de abur când aerul cald de pe culoar întâlni frigul de mormânt. Capsulele erau așezate pe nici măcar o duzină de rânduri, fiind probabil cincizeci sau șaizeci cu totul, ceva mai numeroase decât un schimb complet. Donald se uită într-una din acele unități bine închise, cu gheața ca o pânză de păianjen albastră cu alb pe suprafața sticlei, și zări în interior o față cu trăsături puternice, parcă

dăltuite. Un soldat înghețat, sau cel puțin așa-i spuse propria imaginație.

Thurman îi conduse printre rânduri și coloane înainte de a se opri în fața uneia dintre capsulele criogenice. Își puse mâinile pe suprafața ei cu ceva care semăna a afecțiune. Răsuflarea lui tălăzui în aer. Crea impresia că peste părul alb și peste barba imaculată i se așternuse un strat de promoroacă.

— Charlotte, șopti Donald, privindu-și sora.

Nu se schimbase, nu îmbătrânise câtuși de puțin. Până și nuanța ușor albăstruie a pielii părea normală, pe măsura așteptărilor. Se obișnuia din ce în ce mai mult să vadă oamenii astfel.

Frecă mica fereastră, îndepărtând florile de gheață. Se minună văzându-și mâinile subțiri și încheieturile parcă fragile. Se atrofiase. Îmbătrânise, în timp ce sora lui rămăsese la fel.

— Cândva, am pus-o astfel sub cheie, spuse, privind-o. Mi-am zăvorât-o astfel în memorie când a plecat la război. Așa au făcut și părinții noștri. Nu era decât mica noastră Charla.

Își întoarse privirea de la ea și îi studie pe cei doi bărbați din partea cealaltă a capsulei. Sneed vru să spună ceva, dar Thurman îi puse mâna pe braț. Atunci Donald își reîndreptă atenția spre sora lui.

— Firește, s-a maturizat mai mult decât ne-am dat noi seama. Acolo omora oameni. Am discutat despre asta peste mulți ani, după ce am ajuns în Congres și ea a considerat că m-am maturizat suficient. Râse și clătină din cap. Sora mea mai mică a așteptat să mă maturizez *eu.*

O lacrimă căzu pe sticla înghețată. Sarea trecu prin gheață, lăsând o urmă clară. Donald o șterse cu un scârțâit, apoi se sperie la gândul că s-ar fi putut să o deranjeze.

— O trezeau în miez de noapte, spuse. Ori de câte ori o țintă era considerată... cum o numea ea? *Tangibilă.* Atunci o trezeau. Spunea că era bizar să treci de la vis la omor. Spunea că totul părea lipsit de sens. Că se culca din nou și vedea transmisiunea video în minte – ultima imagine luată de o rachetă în timp ce ea o ghida către țintă.

Trase aer în piept și-și ridică privirea spre Thurman.

— Știi, credeam că era bine că n-avea cum să fie rănită. Se afla în siguranță undeva, într-o rulotă, nu sus, pe cer. Dar ea se plângea din cauza asta. I-a spus doctorului ei că nu i se părea corect să fie în siguranță în timp ce făcea ceea ce făcea. Că oamenii de pe linia frontului aveau ca scuză frica. Aveau

dorința de autoconservare. Un motiv ca să ucidă.

Charlotte omora oameni, apoi se ducea în sala de mese, să mănânce o felie de plăcintă. Asta i-a spus doctorului. Mânca atunci ceva dulce și nu era în stare să-i simtă gustul.

— Ce doctor era? întrebă Sneed.

— Doctorul meu, răspunse Donald.

Își șterse obrajii, dar nu fiindcă i-ar fi fost rușine de lacrimi. Stând alături de sora lui, se simțea plin de curaj, mai puțin singur. Putea înfrunta, deopotrivă, trecutul și viitorul.

— Helen își făcea griji în privința realegerii mele. Charlotte avea deja o rețetă, diagnosticul era tulburare de stres posttraumatic după prima ei participare la război, așa că noi continuam să completăm rețeta cu numele ei, folosind chiar și asigurarea ei.

Sneed își flutură mâna, cerându-i astfel mai multe informații.

— Ce rețetă?

— De propranolol, spuse Thurman. Ea lua propranolol, nu-i așa? Iar tu te temeai c-o să afle presa că te tratai după capul tău.

Donald dădu din cap.

— Helen era îngrijorată. Se temea să nu se afle că luam ceva ca să scap de... ideile nebunești. Pastilele mă ajutau să uit de ele, să-mi păstrez gândirea echilibrată. Am putut să studiez Ordinul, și acolo n-am văzut nimic altceva decât cuvinte, nu și implicațiile lor. Nu exista spaima.

Își privi sora, înțelegând în sfârșit de ce refuzase ea să ia medicamentele. Voia să-i fie frică. Frica era, cumva, necesară, te ajuta să te simți mai uman.

— Mi-ai spus că făcea tratamentul, mi-aduc aminte, spuse Thurman. Eram la librărie.

— Ții minte ce doză luai? întrebă Sneed. Cât timp ai luat?

— Am început să iau după ce mi s-a dat Ordinul, ca să-l citesc. Donald se uită la Thurman, căutând ceva sugestiv în expresia lui, dar nu descoperi nimic. Cred c-a fost cu doi sau trei ani înainte de convenție. De-atunci le-am luat aproape zilnic. Se întoarse spre Sneed. Aș fi avut câteva la mine în timpul orientării dacă nu le-aș fi pierdut în ziua aia, pe deal. Cred c-am căzut. Mi-aduc aminte că am căzut.

Sneed se întoarse spre Thurman.

— Nu-mi dau seama ce complicații s-ar fi putut ivi. Victor a avut grijă ca din personalul administrativ nimeni să nu ia psihotrope. Toți au fost supuși unor verificări.

— Eu n-am fost, spuse Donald.

Sneed se întoarse spre el.

— Toată lumea a fost.

— El nu. Thurman studie suprafața capsulei. S-a făcut o modificare în ultimul moment. Un schimb. Pentru el am garantat eu. Și cumpăra medicamentul pe numele ei, în fișa medicală nu s-ar fi găsit nimic.

— Trebuie să-i spun lui Erskine, zise Sneed. Aș putea lucra cu el. Am putea găsi rețete noi. Asta ar putea explica și o serie de imunități din alte silozuri.

Se întoarse cu spatele la capsulă, ca și cum se pregătea să se ducă înapoi, în cabinetul lui.

Thurman se uită la Donald.

— Simți nevoia să rămâi mai mult aici?

El își studie o clipă sora. Voia să o trezească, să stea de vorbă cu ea. Poate reușea să se întoarcă altă dată, pentru o simplă vizită.

— Mi-ar plăcea să mai vin, spuse.

— O să vedem.

Thurman ocoli capsula, îi puse o mână pe umăr și-l strânse ușor, compătimitor. Îl conduse spre ușă și Donald nu se uită înapoi, nu aruncă nicio privire spre afișaj, să vadă noul nume al surorii sale. Nu-l interesa. Știa unde se afla, iar pentru el avea să fie întotdeauna Charlotte. Avea să rămână pentru totdeauna neschimbată.

— Te-ai descurcat perfect, spuse Thurman. E o treabă cu adevărat bună.

Ieșiră pe culoar și închise ușa grea în urma lor.

— Probabil c-ai dat și peste motivul obsesiei lui Victor pentru raportul ăla al tău.

— Am dat?

Donald nu vedea legătura.

— Cred că nu-l interesa nicidecum ce-ai scris. Cred că-l interesai *tu.*

46

• Silozul 1 •

În loc să-l lase pe Donald la etajul cincizeci și patru, urcară cu liftul până la cantină. Aproape că se făcuse ora mesei, și el l-ar fi putut ajuta pe senator să aducă tăvile. Pe când luminile din spatele numerelor etajelor se aprindeau și se stingeau pe rând, urmărind înaintarea prin puțul liftului, Donald era obsedat de bănuiala lui Thurman în privința interesului lui Victor. Dacă pe acesta din urmă nu-l interesa decât rezistența lui la medicamente? Dacă raportul nu conținea, de fapt, nimic util?

Când trecură de etajul patruzeci și butonul acestuia clipi, devenind strălucitor, pentru a se stinge apoi, Donald se gândi la silozul cu care se întâmplase același lucru.

— Ce-nseamnă asta pentru optsprezece? întrebă, cu ochii la următorul număr care se aprindea.

Thurman se uita la ușile din oțel inoxidabil, cu amprenta palmei pline de unsoare a cuiva care se sprijinise de ele ca să-și recapete echilibrul.

— Vic voia să-ncerce o altă reinițializare la optsprezece. Eu n-am înțeles niciodată de ce. Dar e posibil să fi avut dreptate. Poate le mai dăm o șansă.

— Ce presupune o reinițializare?

— Știi ce. Thurman se întoarse spre el. E ceea ce i-am făcut noi lumii, însă la o scară mai mică. Reducerea populației, ștergerea datelor din computere, a amintirilor, încercarea de a lua totul de la început. Cu silozul ăsta am mai făcut-o de câteva ori. Implică riscuri. Nu poți crea o traumă fără să provoci stricăciuni. La un moment dat, e mai simplu și mai sigur să scoți ștecărul din priză.

— Să-i termini adică, spuse, și înțelese împotriva cărei decizii fusese Victor, ce încercase să evite.

Își dori să fi putut discuta cu bătrânul. Anna zicea că Victor vorbise adesea despre el. Iar Erskine spusese că Victor își dorise la conducere oameni asemenea lui.

Liftul se deschise la ultimul etajul. Donald ieși și se simți imediat bizar mergând printre oamenii din schimbul acela, fiind deopotrivă prezent și exclus din viața de zi cu zi a silozului unu.

Observă că nimeni nu se uita la Thurman cu respect. Nu era conducătorul schimbului și nimeni nu știa cine era de fapt. Nu

erau decât doi bărbați, unul în alb și altul în bej, care luau mâncare și priveau ținutul pustiit, plin de ruine, de pe ecranul din perete.

Donald ridică una dintre tăvi și remarcă iar că aproape toată lumea stătea cu fața la priveliște. Numai doi sau trei oameni mâncau stând cu spatele. Îl urmă pe Thurman spre lift, tânjind să stea de vorbă cu acei câțiva, să-i întrebe ce-și aduceau aminte și de ce se temeau, să le spună că era în regulă să-ți fie frică.

— De ce celelalte silozuri au ecrane? îl întrebă pe Thurman, cu voce scăzută. Acele părți ale clădirii la a căror proiectare nu participase aveau prea puțin sens pentru el. De ce le arătăm ce-am făcut?

— Ca să-i ținem înăuntru, răspunse Thurman. Cu tava în echilibru într-o singură mână, apăsă butonul de chemare al expresului. Ideea nu e să le-arătăm ce-am făcut. Le arătăm ce e afară. Numai aceste ecrane și câteva tabuuri îi mai țin în silozuri. Noi, oamenii, avem boala asta, Donny, această dorință nestăpânită de a ne afla în mișcare până când ne ciocnim de ceva. Și atunci săpăm tunele în acel ceva, sau navigăm trecând de marginile oceanelor, sau traversăm munții clătinându-ne pe picioare...

Liftul sosi. Un bărbat în roșul reactorului își ceru scuze și trecu printre ei. Cei doi se urcară și Thurman își căută pe bâjbâite ecusonul.

— Frica, spuse. Până și frica de moarte abia dacă e de-ajuns ca să contracareze această dorință irezistibilă a noastră. Dacă nu le-am arăta ce-a fost acolo, s-ar duce să vadă cu ochii lor. Asta a făcut dintotdeauna specia noastră.

Donald îi cântări spusele. Se gândi la propria sa dorință de a scăpa dintre granițele impuse de tot betonul care-l apăsa, chiar dacă afară însemna moarte. Strangularea lentă din interior era mai cumplită.

— Aș prefera să văd o reinițializare decât distrugerea întregului siloz, zise Donald, uitându-se la numerele care se succedau în goană.

Nu mărturisi că el citea despre oamenii care trăiau acolo. O reinițializare ar fi însemnat o mulțime de pierderi și de dureri de cap, dar interior ar fi existat o șansă la viață. Alternativa era moartea tuturor.

— Sunt eu însumi din ce în ce mai puțin dornic să sufoc locul ăla, recunoscu Thurman. Când Vic era printre noi, nu făceam

decât să susțin că n-are rost să ne irosim timpul cu un asemenea siloz. Acum, când el nu mai e, descopăr că sunt de partea lor. Ca și cum aș vrea să-i îndeplinesc ultimele dorințe. Și căderea într-o astfel de capcană e periculoasă.

Liftul se opri la douăzeci ca să ia doi muncitori, care își întrerupseră discuția și rămaseră tot timpul tăcuți. Donald se gândi la procedura de purificare a unui siloz numai pentru a vedea o repetare a violenței. Așa fuseseră marile războaie din vremea veche. Își aduse aminte de cele două din Iran, de o nouă generație care nu-și reamintea, astfel încât fiii luau parte la lupte purtate deja de tații lor.

Cei doi muncitori ieșiră pe coridorul din zona de recreere și-și reluară conversația imediat după închiderea ușilor. Donald își aduse aminte cât de mult îi plăcuse să se pedepsească singur în sala de ridicare a greutăților. Acum se irosea cu prea puțină poftă, n-avea în ce să-mpingă, nimic nu opunea rezistență.

— Ceea ce mă face să mă-ntreb uneori dacă de asta a făcut el ce-a făcut, continuă Thurman. Liftul porni către cincizeci și patru. Vic calcula totul. Întotdeauna cu un scop. Poate că a ales să câștige această dispută a noastră asigurându-se că a avut ultimul cuvânt. Se uită la Donald. La naiba, în ultimă instanță, asta m-a făcut să te trezesc.

Donald nu-i spuse cât de nebunește suna o asemenea idee. Se gândi că Thurman avea pur și simplu nevoie să dea un sens inimaginabilului. Mai exista, firește, și un alt mod în care moartea lui Vic tranșase disputa. Donald își imagină, nu pentru prima oară, că nu fusese nicidecum vorba de o sinucidere. Dar nu vedea ce i-ar fi putut aduce astfel de îndoieli, în afară de necazuri.

Coborâră la cincizeci și patru și-și purtară tăvile printre stivele de muniție. Când trecură pe lângă drone, Donald se gândi la sora lui, adormită, la fel ca ele. Era bine să știe unde era, că se afla în siguranță. O ușoară alinare.

Mâncară la masa din camera consiliului de război. Donald își plimbă mâncarea prin farfurie în vreme ce Thurman și Anna vorbeau. Cele două rapoarte stăteau în fața lui – simple bucăți de hârtie, se gândi. Nu conțineau niciun mister. Încercase să descopere ce nu era în ordine, presupunând că exista un indiciu în cuvinte, dar ceea ce remarcase Victor era chiar *existența* lui Donald. Stătuse vizavi de el, pe cealaltă parte a coridorului, și îi urmărise reacțiile la indiferent ce-o fi fost în

apa și în pastilele lor. Iar acum, când se uita el la notițele lui Victor, nu vedea decât o bucată de hârtie de-a latul căreia era mâzgălită durerea, printre pete de sânge.

Ignoră sângele, își spuse. Sângele nu era un indiciu. Apăruse după aceea. Erau câteva pete mari, într-un spațiu larg dintre însemnări. Donald studiase nonsensul. Căutase ceva care nu era acolo. Ar fi fost totuna dacă s-ar fi uitat în gol.

Gol. Donald lăsă furculița jos și luă celălalt raport. Dacă ignora petele de sânge, între notițe rămânea un gol, un loc unde Victor nu scrisese nimic. Asupra lui ar fi trebuit să se concentreze. Nu asupra a ceea ce era acolo, ci asupra a ceea ce nu era.

Se uită pe celălalt raport – în locul corespunzător spațiului liber – să vadă ce conținea. Când reuși să identifice corect pata, entuziasmul îi dispăru. Era un paragraf care nu avea legătură cu cele petrecute, referitor la tânărul recrut a cărui străbunică își aducea aminte de vremurile vechi. Nu avea nicio semnificație.

Doar dacă nu cumva...

Donald își îndreptă spatele. Se uită la cele două rapoarte, apoi le suprapuse. Anna îi vorbea lui Thurman despre progresele ei în ceea ce privea bruiajul turnurilor radio, îi spunea că urma să termine în curând. Senatorul zicea că ar fi putut ieși cu toții din schimb în următoarele câteva zile, ca să se respecte programul stabilit. Donald ridică foile suprapuse în lumină. Thurman îl privi curios.

— A scris *în jurul* a ceva, murmură Donald. Nu *peste* ceva.

Întâlni privirea lui Thurman și zâmbi.

— Te-ai înșelat, îi spuse. Cele două bucăți de hârtie îi tremurau în mâini. Aici e ceva. Eu nu-l interesam câtuși de puțin.

Anna își lăsă jos aparatele și se aplecă să arunce o privire.

— Dacă aș fi avut originalul, mi-aș fi dat seama imediat.

Arătă spațiul dintre însemnări, apoi îndepărtă foaia de deasupra și bătu cu degetul în singurul paragraf care nu-și avea locul acolo. Cel fără nicio legătură cu silozul doisprezece.

— De-asta n-au mers reinițializările voastre, spuse.

Anna înșfăcă raportul de dedesubt și citi despre umbra pe care-o învestise Donald, umbra a cărei străbunică își aducea aminte de vremurile de demult, umbra care îl întrebase dacă toate aceste povești erau adevărate.

— Cineva din silozul optsprezece își amintește, spuse

Donald, cu convingere. Poate e vorba de un grup de oameni, care-și transmit în secret cunoștințele, din generație în generație. Sau sunt imuni, ca mine. Își amintesc.

Thurman luă o gură de apă. Apoi puse sticla jos și se uită de la fiica lui la Donald.

— Un motiv în plus ca să-i scoatem din priză, spuse.

— Nu, ripostă Donald. Nu. Victor nu voia asta. Bătu cu degetul în însemnările mortului. Voia să-l găsească pe cel care-și amintește, dar nu se gândea la mine. Se întoarse spre Anna. Nu cred că voia să fiu trezit.

Anna se uită la tatăl ei, nedumerirea citindu-i-se pe față. Pe urmă se răsuci spre Donald.

— Ce propui?

El se ridică și se plimbă printre scaune, pășind peste cablurile care șerpuiau pe dale.

— Trebuie să luăm legătura cu silozul optsprezece și să-l întrebăm pe șef dacă se potrivește cineva cu profilul ăsta, o persoană sau un grup care învrăjbește, vorbind despre lumea pe care-am...

Nu-și îngădui să adauge „distrus-o”.

— OK, spuse Anna, dând din cap. OK. Să admitem că oamenii ăia știu. Să admitem că vom găsi acolo oameni ca tine. Și pe urmă?

El se opri. La asta nu se gândise. Descoperi că Thurman îl studia cu buzele strânse.

— Îi găsim..., spuse Donald.

Și știu. Știu de ce era nevoie ca să-i salveze pe oamenii din acel siloz îndepărtat, pe sudori, pe comercianți, pe fermieri și pe tinerele lor umbre. Își aduse aminte că în schimbul precedent, el fusese cel care ucisese ca să salveze.

Și știu că avea s-o facă iarăși.

47

• Silozul 18 •

Pe Mission îl ardea gâtul și-l usturau ochii. Fumul devenea tot mai des și duhoarea, tot mai puternică pe măsură ce se apropia de Dispeceratul de Jos, de la o sută douăzeci. Urmăritorii de sus păreau să șovăie, probabil din cauza porțiunii lipsă din balustradă, care ceruse o viață.

Cam era mort, de asta nu se îndoia. Și cât de mulți alții avuseseră aceeași soartă? Un sentiment de vinovăție însoți îngrețoșătorul gând la transportul celor căzuți, în saci de plastic, până la fermele de sus. Un hamal avea să fie nevoit s-o facă, și n-avea să fie o plăcere.

Când ajunse la numai un nivel distanță de dispecerat, clătină din cap, alungând gândul. Lacrimile îi curgeau pe față, amestecându-se cu transpirația și cu murdăria după lunga coborâre din ziua aceea. Aducea vești proaste. Un duș și niște haine curate n-aveau să-i alunge oboseala decât într-o prea mică măsură, dar înăuntru avea să fie protejat, avea să fie ajutat să lămurească confuzia provocată de explozie. Începu să coboare în goană ultima jumătate de etaj și, poate datorită cenușii care se înălța, făcându-l să se gândească la biletul rupt în bucățele de dimensiunile unor confetti, își aduse aminte de ce plecase de fapt în urmărirea lui Cam.

Rodny. Prietenul lui închis la IT și strigătul lui de ajutor se pierduseră în vacarmul și în deruta stârnite de explozie.

Explozia. Cam. Coletul. *Livrarea.*

Se împletici și-și încleștă mâinile de balustradă ca să-și recapete echilibrul. Se gândi la suma ridicol de mare oferită pentru livrarea aceea, o sumă probabil menită de la bun început să nu fie plătită niciodată. Își reveni și se grăbi să-și continuie drumul, întrebându-se ce se petrecea în încăperea încuiată de la IT, în ce soi de belea să fi intrat Rodny și cum ar fi putut să-l ajute. Și, în aceeași măsură, cum *s-ajungă* la el.

Când sosi pe nivelul dispeceratului, aerul era mai gros; fiecare răsuflare ardea. În casa scării se înghesuiau câțiva oameni. Toată lumea se uita către ușile deschise ale nivelului o sută douăzeci. Mission tuși în pumn și-și făcu loc prin mulțimea de gură-cască. Oare ruinele de mai sus aterizaseră acolo? Totul părea intact. Lângă uși erau două găleți răsturnate, iar un furtun gros, cenușiu, pentru stingerea incendiilor, șerpuia peste balustradă, pătrunzând înăuntru. De

plafon atârna o pătură de fum; se târa în susul și în josul peretelui puțului scării, sfidând gravitația.

Mission își trase eșarfa peste nas, nedumerit. Fumul ieșea *din* dispecerat. Inspiră pe gură, pânza apăsată peste buze micșorându-i usturimea din gât. Înăuntru, pe coridor, se mișcau umbre negre. Desfăcu cureaua care-i imobiliza cuțitul și trecu pragul aplecându-se, ca să se ferească de fum. Podeaua era umedă și pașii oamenilor veniți din interiorul compartimentului lipăiau. Era întuneric, dar ceva mai departe, în lungul coridorului, dansau fasciculele unor lanterne.

Mission se grăbi într-acolo. Fumul era mai gros, apa de pe podea, mai adâncă. Pe suprafața ei pluteau resturi terciuite. Trecu pe lângă dormitoare, pe lângă sala de triere, pe lângă birourile din față.

Lili, una dintre femeile-hamal mai vârstnice, apăru în fugă, lipăind prin apă cu tălpile și împroșcând-o, imposibil de recunoscut până în ultima clipă, când raza lanternei îi lumină chipul. În apă zăcea cineva, istovit, lipit de perete. Când ajunse mai aproape și deasupra siluetei jucă un fascicul luminos, Mission văzu nu era un om sfârșit de oboseală. Era Hackett, unul dintre puținii dispeceri care tratau tinerele umbre cu respect și nu păreau să se distreze niciodată pe seama poverilor lor. Avea o jumătate de față neatinsă, însă cealaltă era toată o bășică roșie. Zile ale morții. Prin mintea tânărului fulgerară numere de loterie.

— Hamal! Vino aici.

Era vocea lui Morgan, fostul lui îndrumător. Tusea bătrânului se alătură corului celorlalte. Coridorul era plin de clipoceli și de vălurele, de stropi împroșcați și de tuse seacă, de fum și de glasuri poruncitoare. Mission se grăbi către silueta familiară, cu senzația că ochii îi luaseră foc.

— Domnule? Sunt Mission. Explozia...

Arătă către plafon.

— Îmi cunosc propriile umbre, băiete. Spre ochii lui Mission se îndreptă o lumină. Vino-ncoace și dă-le flăcăilor ăstora o mână de ajutor.

Mirosul de fasole gătită și arsă și de hârtie udă era copleșitor. Pe lângă asta, se simțea un iz de combustibil, pe care Mission îl cunoștea din adânc, din zona generatoarelor. Și mai era ceva: mirosul pe care-l simțeai în bazar când se frigea un porc, duhoarea neplăcută, respingătoare, de carne arsă.

În sala principală, apa era adâncă. Clipocea deasupra

ghetelor lui trei sferturi, umplându-le cu noroi. Sertarele cartotecilor erau golite în găleți. O ladă goală îi fu pusă în mâini, fascicule de lumină se roteau în ceață, nasul îi ardea și îi curgea, lacrimile îi alunecau nepoftite pe obraji.

— Aici, aici, spuse cineva, îndemnându-l să înainteze.

Îl avertizară să nu atingă cartoteca. În ladă erau teancuri de hârtie mai grele decât ar fi trebuit să fie. Mission nu înțelegea de ce se grăbeau. Focul fusese stins. Pereții erau negri acolo unde probabil îi linseseră flăcările, iar parcelele înșirate de-a lungul peretelui opus, unde creștea fasolea, pe araci înalți, se transformaseră în cenușă. Puținii araci rămași în picioare păreau tot atâtea degete negre.

Amanda de la dispecerat era acolo, lângă cartoteci, cu eșarfa înfășurată în jurul mâinii, manevrând sertarele care trebuiau golite. Lada se umplu repede. În timp ce făcea cale-ntoarsă, către sală, Mission zări pe cineva care scotea registrele vechi din seiful din perete. Într-un colț era un cadavru, acoperit cu un cearșaf. Nimeni nu părea prea grăbit să-l ducă afară.

Mission îi urmă pe ceilalți către palier, dar nu ieșiră. Luminile de avarie din dormitor erau aprinse și saltelele, stivuite într-un colț. Carter, Lyn și Joel împrăștiau dosare, astupând cu ele crăpăturile. Mission își goli lada și plecă după o altă încărcătură.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă pe Amanda, când ajunse la cartoteci. A fost un soi de răzbunare?

— Fermierii au venit pentru fasole, spuse ea. Își folosi eșarfa ca să se lupte cu un alt sertar. Au venit pentru fasole și au ars-o pe toată.

Mission își dădu seama cât de mare era suprafața devastată. Își aduse aminte cum se cutremurase scara în momentul exploziei, revăzu cu ochii minții imaginea oamenilor care țipau în cădere către întâlnirea cu moartea. Violența acumulată de-a lungul lunilor primise scânteia care-i dăduse viață, ca și cum ar fi fost apăsat un comutator.

— Și acum ce facem? întrebă Carter.

Era un hamal puternic, între treizeci și treizeci și cinci de ani, o vârstă la care bărbații și-au adunat întreaga putere și încă nu și-au pierdut controlul asupra încheieturilor, dar părea cu desăvârșire înfrânt. Părul îi atârna pe frunte în smocuri umede. Pe față avea pete negre și nu se mai putea spune ce culoare avusese eșarfa lui.

— Le ardem recoltele, sugeră cineva.
— Recoltele pe care le mâncăm noi?
— Doar pe cele din fermele de sus. Cei de-acolo au făcut-o.
— Nu știm cine-a făcut-o, spuse Morgan.
Mission întâlni privirea bătrânului îndrumător.
— În sala principală, spuse. Am văzut... Era...
Morgan dădu din cap.
— Roker. Da.
Carter lovi cu palma în perete și lătră obscenități.
— Îi omor! strigă.
— Atunci tu ești.
Mission voia să spună *șeful de Jos,* dar era prea curând pentru ca asta să poată avea sens.
— Da, răspunse Morgan, și Mission își dădu seama că nici pentru el n-avea cine știe ce sens.
— Peste câteva zile, toată lumea o să care orice o să vrea, spuse Joel. O să părem slabi dacă nu ripostăm.
Joel avea cu doi ani mai mult decât Mission și era un hamal foarte bun. Tuși în pumn în timp ce Lyn îl privea îngrijorată.
Mission mai avea și alte griji în afară de aparenta lor slăbiciune. Oamenii de sus credeau că-i atacase un hamal. Și acum intervenise acel atac al fermierilor, la o atât de mare distanță de locul unde ei fuseseră loviți cu o noapte înainte. Hamalii erau cumva niște santinele rătăcitoare și cineva punea totul la cale înadins, ca să-i elimine, se gândi. Și mai erau și toți acei băieți recrutați la IT. Nu-i luau ca să repare computere; îi angajau ca să distrugă ceva. Poate spiritul silozului.
— Trebuie să mă duc acasă, spuse.
Fusese o greșeală. De fapt, voise să spună în vârf. Își deznodă eșarfa. Duhnea a fum, ca și mâinile și salopeta lui. Trebuia să găsească alta, de o altă culoare. Trebuia să ia legătura cu vechii lui prieteni din Cuib.
— Ce crezi că faci? întrebă Morgan.
Mission își scoase eșarfa tocmai când fostul lui îndrumător părea gata să mai spună ceva. În schimb, ochii bătrânului căzură pe strălucitoarea urmă roșie de pe gâtul lui.
— Cred că aici nu e deloc vorba despre noi, zise Mission. E ceva de proporții mai mari. Un prieten de-al meu are necazuri. Se află în centrul tuturor lucrurilor care nu merg cum ar trebui. Cred c-o să i se-ntâmple ceva rău, sau că s-ar putea să știe ceva. Nu-l lasă să stea de vorbă cu nimeni.

— Rodny? întrebă Lyn.

Ea și Joel ajunseseră în Cuib cu doi ani înaintea lor, dar îi cunoșteau pe Rodny și pe Mission.

El dădu din cap.

— Iar Cam e mort, le spuse celorlalți.

Le povesti despre tot ce se întâmplase în timpul coborârii lui, le vorbi despre explozie, despre oamenii care-l urmăriseră, despre golul din balustradă. Cineva șopti numele lui Cam cu neîncredere.

— Nu cred că-i pasă cuiva că știm toate astea, adăugă Mission. Cred că tocmai asta se urmărește. Toată lumea trebuie să fie furioasă. Cât mai furioasă cu putință.

— Am nevoie de timp de gândire, spuse Morgan. Ca să fac un plan.

— Nu cred că avem prea mult timp, zise Mission.

Le vorbi despre angajările care se făceau la IT. Îi spuse lui Morgan că-l văzuse acolo pe Bradley, că tânărul hamal solicita o altă slujbă.

— Ce facem? întrebă Lyn, uitându-se la Joel și la ceilalți.

— O luăm usurel, răspunse Morgan, dar nu părea prea sigur.

Acum, când devenise șef, încrederea în sine pe care-o afișa ca hamal cu experiență și ca îndrumător dispăruse.

— Eu nu pot rămâne aici, jos, spuse Mission, categoric. Vă dau toate bonurile mele de vacanță, dar trebuie s-ajung în vârf. Nu știu cum, dar trebuie s-ajung.

48

• Silozul 18 •

Înainte de a pleca, indiferent unde, Mission trebuia să ia legătura cu prieteni în care putea avea încredere, cu oricine l-ar fi putut ajuta, cu vechea gașcă din Cuib. În vreme ce Morgan îndemna pe toată lumea de pe palier să treacă la treabă, el se furișă pe coridorul întunecat și plin de fum către sala de triere, unde se afla un computer pe care ar fi putut să-l folosească. Lyn și Joel îl urmară, mai nerăbdători să afle ce era cu Rodny decât să curețe mizeria provocată de incendiu.

Încercară să utilizeze monitorul de pe tejgheaua de triere și văzură că se defectase computerul, probabil din cauza penei de curent din noaptea precedentă. Mission își aduse aminte de toți oamenii veniți în primele ore ale dimineții la IT, cu computerele la reparat, și se întrebă dacă, pe întinderea a cinci etaje, mai funcționa undeva vreunul. De vreme ce nu putea trimite un e-mail, luă stația radio de comunicare cu celelalte dispecerate, ca să vadă dacă nu puteau trimite un mesaj în afară, în numele lui.

Încercă mai întâi să intre în legătură cu dispeceratul central. Lyn stătea lângă el, la tejghea, cu o lanternă care lumina tastatura, străpungând întunericul. Joel mergea printre rafturi împroșcând apa, mutând mai sus lăzile refolosibile de la baza stivelor, ca să nu se ude. De la Central nu primiră niciun răspuns.

— Poate că incendiul a defectat și stația radio, șopti ea.

Mission nu era de aceeași părere. Butonul de alimentare era aprins și din difuzor se auzeau pârâituri când apăsa pe el. Morgan împroșca apa pe coridor, strigând și plângându-se că forța de muncă dispărea văzând cu ochii. Lyn acoperi lumina lanternei cu căușul palmei.

— La Central se-ntâmplă ceva, îi spuse el.

Avea o presimțire urâtă.

De la a doua haltă, aflată sus, primi în cele din urmă un răspuns.

— Cine ești? întrebă cineva, cu vocea tremurând de o panică abia ascunsă.

— Mission. Cine ești?

— Mission? Omule, ai dat de necaz.

El se uită la Lyn.

— Cine ești?

— Robbie. M-au lăsat singur aici, sus, omule. N-am mai aflat nimic, de la nimeni. Dar pe tine te caută toată lumea. Ce se petrece acolo, jos?

Joel abandonă lăzile și-și îndreptă lanterna spre tejghea.

— Toată lumea mă caută *pe mine*? se miră Mission.

— Pe tine și pe Cam, și pe alți câțiva. La Central a fost un soi de luptă. Ai fost acolo atunci? Nu reușesc să aflu nimic de la nimeni!

— Robbie, am nevoie să intri în legătură cu niște prieteni de-ai mei. Poți să trimiți emailuri? Cu computerele de-aici, de jos, e ceva în neregulă.

— Nu pot, ale noastre au toate, cumva, conexiuni indirecte. Noi folosim terminalul de sus, din biroul primarului. E singurul care mai funcționează.

— În biroul primarului? OK, atunci am nevoie să trimiți vreo două e-mailuri. Ai cu ce să scrii?

— O clipă, spuse Robbie. Sunt mesaje oficiale, da? Dacă nu, eu n-am autoritatea...

— La naiba, Robbie, e important! Ia ceva de scris. O să te plătesc. Dacă vor, pot să-mi rețină bani din salariu.

Mission se uită la Lyn, care clătina din cap, nevenindu-i să creadă. Cu gâtul gâdilat de fum, el tuși în pumn.

— Bine, bine, răspunse Robbie. Cui i le trimit? Și ești dator și pentru bucata asta de hârtie, fiindcă nu mai am nimic altceva pe care să scriu.

Mission își luă degetul de pe butonul de emisie și-l înjură pe puști. Se gândi cine ar fi avut cele mai multe șanse să primească mesajul electronic și cine l-ar fi transmis, cel mai probabil, și celorlalți. Sfârși prin a-i da lui Robbie trei nume, apoi îi spuse și ce să scrie. Voia să vină toți prietenii lui să-l întâlnească în Cuib sau să se întâlnească numai ei, dacă nu reușea să li se alăture. Cuibul trebuia să fie un loc sigur. Nimeni nu avea să lanseze un atac împotriva școlii sau a Ciorii. Odată adunat tot grupul, aveau să-și dea seama ce era de făcut. Poate știa Cioara ce să facă. Pentru Mission, cea mai grea parte era să găsească o cale de a ajunge la ea.

— Ai notat tot? îl întrebă pe Robbie, când văzu că băiatul nu mai spunea nimic.

— Da, da, omule. Dar cred c-o să depășești numărul maxim de litere. Asta trebuie să ți se scadă din plată.

Mission clătină din cap, fiindcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Și acum? întrebă Lyn, în timp ce el punea receptorul la loc.
— Am nevoie de-o salopetă, răspunse Mission.
Ocoli tejgheaua împroșcând apa, i se alătură lui Joel, lângă rafturi, și începu să cotrobăie prin cele mai apropiate lăzi.
— Mă caută, așa că trebuie să port altă culoare ca să pot ajunge sus.
— Ca s-ajungem, spuse Lyn. *Toți* trebuie să alegem altă culoare. Dacă te duci în Cuib, vin cu tine.
— Și eu, i se alătură Joel.
— Apreciez asta, le răspunse Mission, dar în grup ar putea fi mai periculos. Am atrage atentia într-o mai mare măsură.
— Da, dar ei te caută pe tine, zise Lyn.
— Hei, avem o grămadă din astea noi, albe. Joel săltă capacul unei lăzi pentru triere. Însă ne vor scoate în evidență, nu?
— Albe?
Mission se apropie, curios să vadă despre ce vorbea Joel.
— Da. Pentru securitate. De la o vreme, transportăm o grămadă din astea. Au venit jos de la Vestimentație, acum câteva zile. N-am idee de ce-au făcut atât de multe.
Mission se uită la salopete. Cele de deasupra erau pline de funingine, părând mai degrabă gri decât albe. În lada de triere fuseseră stivuite cu zecile. Se duse cu gândul la toate noile angajări. Ca și cum ar fi vrut să vadă jumătate din siloz îmbrăcată în alb și oamenii din cealaltă jumătate luptându-se între ei. N-avea sens. Dacă ideea nu era cumva uciderea tuturor.
— Ucidere, spuse. Merse prin apa dintre rafturi către o altă ladă. Mi-a venit o idee mai bună.
Găsi lada căutată – lui și lui Cam li se dăduse una la fel cu numai câteva zile în urmă.
Își strecură mâna înăuntru și scoase un sac.
— Voi doi n-ați vrea să câștigați niste bani?
Joel și Lyn veniră în grabă să vadă ce găsise și Mission ridică în mâini unul dintre sacii grei, de plastic, cu femoar strălucitor, argintiu, și cu curele pentru transport.
— Trei sute optzeci și patru de bonuri, pe care să le-mpărțiți între voi, promise. Toate bonurile mele. Am nevoie de voi doi pentru un ultim tandem.

Ceilalți doi își plimbară fasciculele lanternelor peste obiectul pe care li-l arăta. Era un sac negru. Un sac negru pentru transportul morților.

49

• Silozul 18 •

Mission se așeză pe tejghea și-și dezlegă șireturile ghetelor. Erau ude leoarcă, ca și ciorapii. Și le scoase, ca să nu fie apă în sac și ca să-l ușureze. Ca hamal, se gândea la greutate. Lyn îi întinse una dintre salopetele de la securitate, ca o precauție suplimentară. El o dezbrăcă pe cea albastră, de hamal, cu mișcări iuți, și și-o trase pe cea albă, timp în care Lyn se uită în altă parte. Își legă din nou cuțitul de mijloc.

— Sunteți siguri că vreți să vă băgați în asta? întrebă.

Lyn îl ajută să-și strecoare picioarele în sac și îi potrivi curelele interioare în jurul gleznelor.

— *Tu* ești sigur? îl întrebă la rândul ei, strângându-le.

Mission râse, cu stomacul strâns de emoție. Se întinse și o lăsă să-i treacă pe sub umeri curelele din partea de sus.

— Voi ați mâncat ceva?

— O să fim în regulă, răspunse Joel. Nu-ți mai face griji.

— Dacă se face târziu...

— Lasă-ți capul pe spate, îi ceru Lyn. Închise fermoarul, de la picioare în sus. Și să nu vorbești decât dacă-ți spunem noi că e OK.

— O să facem câte-o pauză, cam din douăzeci în douăzeci de etaje. O să intrăm într-o baie și-o să te luăm cu noi. O să te poți întinde și-o să bei apă.

Lyn îi trase fermoarul peste piept, către bărbie, ezită, apoi își sărută vârfurile degetelor și îi atinse fruntea, așa cum văzuse de nenumărate ori că erau binecuvântați morții de cei dragi și de preoți.

— Fie ca pașii tăi să se ridice spre ceruri, șopti ea.

Zâmbetul ei șters apăru în lumina lanternei lui Joel înainte ca sacul să fie închis peste fața lui Mission.

— Sau măcar până la Dispeceratul de Sus, adăugă Joel.

Îl cărară afară și de-a lungul culoarului, iar ceilalți hamali făcură loc pentru mort. Mai multe mâini se întinseră și-l atinseră pe Mission prin sacul de plastic, arătându-și respectul, iar el făcu eforturi ca să nu tresară și să nu tușească. Avea impresia că fumul era captiv în sac, alături de el.

Joel luă conducerea, ceea ce însemna că umerii lui Mission erau lipiți de ai lui. Stătea cu fața în sus și trupul i se legăna în ritmul pașilor celor doi, iar curelele din spatele subțiorilor îl

trăgeau din direcția opusă față de cum era obișnuit. Începu să se simtă mai confortabil când ajunseră la scări și o porniră în susul lungii spirale. Avea picioarele mai jos și nu-i mai venea sângele-n cap. Lyn căra jumătate din greutatea lui, aflându-se cu câteva trepte în urmă.

Întunericul și liniștea îl surprinseră după părăsirea haosului din Dispeceratul de Jos. Cei doi hamali nu vorbeau, la fel ca alte tandemuri. Își cruțau răsuflarea și-și păstrau gândurile pentru ei. Joel impuse un ritm agresiv. Mission îl simțea în ușoara legănare a trupului său, suspendat deasupra treptelor de oțel.

Pe măsură ce urcau, călătoria devenea din ce în ce mai stânjenitoare. Nu din cauză că i-ar fi fost greu să respire, căci învățase, cât fusese umbră, cum să-și controleze plămânii în timpul unui urcuș lung. Și putea să facă față și aerului închis și împuținat din cauza plasticului care-i apăsa fața. Nu-l deranja nici întunericul, fiindcă-i plăcuse întotdeauna să-și facă munca de hamal în orele luminii firave, singur cu gândurile lui, în timp ce toți ceilalți dormeau. Și nu-l supărau nici duhoarea plasticului și fumul, nici furnicăturile din gât, nici durerea pe care i-o provocau curelele.

Era din cauză că stătea nemișcat. Că-l cărau alții. Că era o povară.

Era purtat în susul scării cu umerii strânși ca-n clește de curele, până când începuseră să-i amorțească brațele, se legăna în întuneric, ghetele răsunau pe oțel, Joel și Lyn respirau greu. *O povară prea mare,* își spuse.

Se gândi la mama lui, care-l cărase atâtea luni fără a avea pe nimeni căruia să i se destăinuie și pe nimeni care s-o susțină. Nu înainte de a afla tatăl lui, când era prea târziu, când sarcina nu mai putea fi întreruptă. Se întrebă cât de mult urâse tatăl lui umflătura burții ei, cât de mult își dorise să-l poată tăia, îndepărtându-l ca pe un fel de cancer. Mission nu ceruse niciodată să fie cărat astfel. Și nu-și dorise nicicând să-l mai care vreodată cineva.

Se împlineau exact doi ani. Doi ani din ziua în care avusese ultima dată senzația aceea, sentimentul că era o povară pentru toți ceilalți. Doi ani de când se dovedise o povară prea grea chiar și pentru o funie.

Făcuse prost nodul. Însă îi tremuraseră mâinile și îl văzuse printr-o peliculă de lacrimi. Când se desfăcuse, funia nu alunecase lin, ci îi lăsase senzația că-i luase foc gâtul, care

sângera. Marele lui regret era că se prăbușise de pe scara de jos, de la Mecanic, frânghia fusese legată de țevile de deasupra ei. Dacă s-ar fi atârnat de un palier, desfacerea nodului n-ar fi avut nicio importanță. Căderea în gol l-ar fi ucis.

Acum era prea speriat ca să mai încerce. Se temea de o nouă încercare la fel de mult cum se temea să nu le fie cumva altora o povară. Oare evita s-o vadă pe Allie pentru că ea își dorea cu înfocare să-i poarte de grijă? Să-l ajute, să-l susțină? De aceea fugise de-acasă?

Lacrimile veniră, în sfârșit. Avea brațele imobilizate, așa că nu și le putea șterge. Se gândi la mama lui, despre care nu reușise să pună cap la cap decât foarte puține detalii.

Însă ceva știa: ea nu se temuse nici de viață, nici de moarte. Le acceptase pe amândouă ca pe un sacrificiu, dându-și propriul sânge pentru al lui, un schimb de care el însuși n-avea să se simtă niciodată demn.

Silozul i se rotea încet în jur; în urma lui, treptele se afundau una câte una. Se străduia să nu suspine văzându-se pentru prima oară într-un întuneric deplin, știindu-și sufletul mai plin ca niciodată în timpul acelui rit mortuar al transportului către propriul mormânt, al acelei triste evocări din ziua lui de naștere.

50

• Silozul 1 •

Să găsești unul din zece mii ar fi trebuit să fie mult mai dificil. Ar fi însemnat luni la rând de căutări prin rapoarte și prin baze de date, de pus întrebări șefului silozului optsprezece, de solicitat profile personale, de uitat peste istoricul arestărilor și peste programarea curățirilor, de studiat cine cu cine era rudă și toate bârfele și discuțiile puse cap la cap din rapoartele lunare.

Dar Donald găsi o cale mai ușoară. Căută pur și simplu în baza de date o copie a lui însuși.

Pe cineva care-și amintea. Plin de spaime, paranoic. Care încerca să se amestece printre ceilalți, dar era subversiv. Căuta pe cineva care se ferea de medicamente și găsi pe cineva care n-avea încredere nici măcar în apă. O parte din el se gândise că era posibil să găsească mai mulți oameni care provocau o asemenea revoltă, un grup, și că primul descoperit avea să-l conducă la ceilalți. Se așteptase să fie tineri și indignați de ceva știut de generații și transmis, cumva, din generație în generație. Ceea ce descoperi în schimb era nefiresc de similar cu sine însuși și, în același timp, nu-i semăna nicidecum.

În dimineața următoare, îi arătă rezultatul obținut lui Thurman, care rămase complet nemișcat vreme îndelungată.

— Bineînțeles, spuse, într-un târziu. Bineînțeles.

Donald nu primi, ca felicitare, nimic mai mult decât o mână pe umăr. Thurman îi explică apoi că reinițializarea începuse de destul de multă vreme. Recunoscu că era în curs încă de când îl treziseră pe Donald, că șeful din optsprezece își recruta oameni noi, că răspândise semințele discordiei. Erskine și doctorul Sneed lucrau până noaptea târziu ca să facă schimbări, ca să găsească un preparat nou, însă era vorba de o componentă pentru care erau necesare mai multe săptămâni. Uitându-se peste cele descoperite de Donald, spuse că va lua legătura cu silozul optsprezece.

— Vreau să vin cu tine, zise Donald. La urma urmelor, e teoria mea.

De fapt, voia să spună că nu intenționa să se poarte ca un laș. Dacă din cauza lui urma să fie executat cineva – o viață dată pentru a cruța mai multe –, nu voia să se ascundă de propria sa decizie.

Thurman se declară de acord.
Călătoriră cu liftul aproape ca doi egali. Donald îl întrebă pe Thurman de ce începuse reinițializarea, deși era convins că știa răspunsul.
— Vic a câștigat, spuse bătrânul.
Donald se gândi la toate viețile din baza de date, care fuseseră aruncate în haos. Făcu greșeala de a întreba cum mergea reinițializarea, și Thurman îi vorbi despre bombe și despre violență, îi povesti cum se războiau între ele grupurile înveșmântate în culori diferite, sublinie că pentru astfel de lucruri era tipic să o ia vertiginos la vale ca urmare a celui mai ușor ghiont, că formula era tot atât de veche ca timpul.
— Combustibilul e prezent în permanență. O să fii surprins de numărul infim de scântei necesare.
Ieșiră din lift și o apucară pe un coridor familiar. Era traseul său din schimbul anterior. Acolo lucrase sub un alt nume. Lucrase fără să știe ce făcea. Trecură pe lângă birouri pline de bărbați ale căror degete alergau pe tastaturi și care pălăvrăgeau unii cu alții. O jumătate de mileniu de oameni care intrau în schimburi și ieșeau din ele, făcând ceea ce li se spunea, ascultând ordinele.
Când se apropiară de fostul său birou, nu se putu abține: se opri în ușă și aruncă o privire înăuntru. Un bărbat slab, cu cele câteva șuvițe de păr din creștet întinse de la o ureche la alta ca un nimb, își ridică ochii spre el. Rămăsese cu gura căscată și cu mâna pe mouse, așteptând ca Donald să spună sau să facă ceva.
El dădu din cap, un gest de salut compătimitor. Se răsuci și se uită prin ușa de vizavi, într-o încăpere unde, în spatele unui birou similar, stătea un bărbat în alb. Păpușarul. Thurman îi spuse ceva și el se ridică și li se alătură pe coridor. Știa că bătrânul era șeful.
Donald îi urmă pe amândoi în camera de comunicare, lăsându-l pe bărbatul chel la vechiul său birou, cu jocul său de Solitaire. Îi inspira un amestec de simpatie și invidie – el și toți ceilalți care nu-și aduceau aminte. Când trecură dincolo de colțul coridorului, Donald își aminti de primul său schimb, de primele sale răbufniri de conștientizare a realității. Își aminti că stătuse de vorbă cu un doctor care știa adevărul, că i se păruse miraculos faptul că unii îi puteau face față. Iar acum vedea că, de fapt, nici durerea nu devenea suportabilă, nici confuzia nu se spulbera. În schimb, îți deveneau familiare.

Deveneau o parte din tine însuți.

În camera de comunicare era liniște. La intrarea celor trei, capetele se răsuciră în direcția lor. Unul dintre operatorii în portocaliu se grăbi să-și coboare picioarele de pe birou. Altul mușcă dintr-un baton cu proteine și se întoarse spre stația lui.

— Dați-mi legătura cu optsprezece, spuse Thurman.

Ochii se întoarseră spre celălalt bărbat în alb, cel pe care-l credeau șeful, și el își dădu acordul printr-un semn. Se pregătiră să facă legătura. Thurman așteptă cu o cască în dreptul urechii. Văzând atunci expresia lui Donald, mai ceru încă un set de căști. Donald înaintă și îl luă în timp ce cablul era cuplat la receptor. Auzi țiuiturile familiare, specifice unui apel, și stomacul i se strânse din pricina îndoielilor. În cele din urmă, răspunse o voce. O umbră.

Thurman îi ceru să-l cheme pe domnul Wyck, șeful silozului.

— Vine imediat, zise umbra.

Când Wyck se alătură conversației, Thurman îi povesti ce descoperise Donald, însă de răspuns răspunse umbra. Cunoștea persoana pe care-o căutau. Chiar foarte bine. În glas i se simțea ceva, șoc sau ezitare, și senatorul îi făcu semn operatorului să-i pună în funcțiune senzorii din cască. Monitoarele începură brusc să ofere informații, ca la un Ritual de Inițiere. Thurman prelua conducerea interogatoriului, iar Donald avu ocazia să urmărească un maestru în acțiune.

— Spune-mi ce știi, ceru bătrânul.

Se aplecă peste umărul operatorului și se uită la ecranul care monitoriza conductivitatea pielii, pulsul și transpirația. Donald nu era expert în interpretarea diagramelor, dar, judecând după modul în care urcau și coborau liniile, formând unghiuri ascuțite în timp ce umbra vorbea, își putea da seama că se petrecea ceva. Se temea pentru tânărul acela. Se întrebă dacă nu cumva avea să moară cineva atunci și acolo.

Însă Thurman optă pentru o abordare mai blândă. Îl făcu pe băiat să vorbească despre copilăria lui, să admită că era plin de furie, că avea senzația că nu se află în locul potrivit. Umbra vorbi despre o educație ideală, dar în același timp frustrantă, iar Thurman își asumă rolul unui sergent instructor blând, dar ferm, care se ocupa de un recrut cu probleme: îl trânti la pământ, apoi îi dădu putere ca să se ridice.

— Ai fost hrănit cu adevăruri, îi spuse tânărului, referindu-se la Moștenire. Iar acum înțelegi de ce adevărul trebuie dezvăluit în doze mici sau ascuns.

— Înțeleg.

Umbra se smiorcăia, ca și cum ar fi plâns. Însă zigzagul de pe ecran avea piscuri mai puțin abrupte și văi mai puțin periculoase.

Thurman îi vorbi despre sacrificiu, despre binele cel mai înalt, despre viața unui singur om, care se dovedea lipsită de semnificație pe scara timpului. Luă furia umbrei și o redirecționă, până când tortura reprezentată de lunile în care fusese închis printre cărțile ce constituiau Moștenirea se distilă, devenind esență. Și, în tot acest timp, șefului silozului nu i se auzi nici măcar răsuflarea.

— Spune-mi ce probleme trebuie rezolvate, spuse Thurman, după încheierea discuției.

I se adresa direct umbrei. Și Donald înțelese de ce era mai bine așa decât să-i fi oferit pur și simplu soluția.

Umbra vorbi despre formarea unei culturi care supraevalua individul, despre copii care voiau să plece de lângă familiile lor, despre generații succesive care trăiau despărțite de numeroase etaje și despre independența extinsă până acolo încât nimeni nu se mai baza pe nimeni altcineva și nimeni nu mai era indispensabil.

Urmară suspine. Donald văzu fața lui Thurman crispându-se și se întrebă din nou dacă nu cumva avea să vadă cum tânărului avea să-i fie scurtată suferința. Dar Thurman lăsă jos stația radio și le spuse celor din jur, simplu:

— E pregătit.

Și ceea ce începuse ca un interogatoriu, ca o verificare a teoriei lui Donald, se încheie printr-un Ritual de Inițiere a băiatului. O umbră deveni bărbat. Liniile de pe ecran se stabilizară, devenind corzile de oțel ale hotărârii în timp ce furia lui se îndrepta spre o nouă țintă, având un nou scop. Își vedea copilăria altfel. Periculoasă.

Thurman îi dădu tânărului primul ordin. Domnul Wyck îl felicită pe băiat și-i spuse că avea să i se permită să iasă, că i se reda libertatea. Iar mai târziu, când se aflau în lift, pe drumul de întoarcere la Anna, Thurman afirmă că, în anii următori, Rodny avea să fie un șef de siloz excelent. Chiar mai bun decât predecesorul său.

51

• Silozul 1 •

În după-amiaza aceea, Donald și Anna făcură ordine în camera consiliului de război. O pregătiră pentru cazul în care avea să fie necesară în timpul unui schimb din viitor. Își desprinseră notițele de pe pereți și le depozitară în lăzi de plastic etanșe, și Donald își imagină că aveau să fie duse undeva, la un alt etaj, într-o altă magazie, ca să le acopere praful. Deconectară computerele, rulară toate cablurile și Erskine plecă apoi cu ele într-un cărucior căruia îi scârțâiau roțile. În încăpere nu mai rămaseră decât paturile, câte un schimb de haine și obiectele de toaletă standard, strict necesare. Suficiente pentru ei în noaptea aceea și până la întâlnirea de a doua zi cu doctorul Sneed.

Mai multe schimburi erau pe punctul să se încheie. Pentru Anna și pentru Thurman fusese vorba de un timp îndelungat. Două schimburi întregi, consecutive. Fuseseră treji aproape un an. Lui Erskine și lui Sneed le mai trebuiau câteva săptămâni să-și încheie munca, și până atunci avea să-și înceapă schimbul următorul șef de siloz și programul avea să reintre în normal. Cât despre Donald, el fusese treaz mai puțin de o săptămână, după un secol de somn. Era un mort care deschisese ochii pentru o clipă.

Făcu ultimul duș și luă prima doză din băutura amară, ca să nu creadă nimeni că era posibil să nu fie totul în ordine. Dar nu avea de gând să se lase adormit din nou. Știa că, dacă reintra în somnul criogenic profund, nu avea să mai fie trezit niciodată. În afara cazului în care lucrurile ar fi mers atât de rău încât el unul să nu-și dorească oricum o altă trezire. Și în afara cazului în care Anna ar fi fost din nou singură, dornică de companie și dornică să-l supună pe el abuzurilor ca s-o obțină.

Ăla nu era somn. Era depozitarea unui trup și a unei minți. Existau și alte opțiuni, și alte căi pentru o ultimă evadare. Donald descoperise o rezolvare urmând indiciile lăsate în urmă de Victor, căruia avea să i se alăture în curând în moarte.

Făcu un ultim tur printre arme și drone înainte de a se retrage în sfârșit în patul lui. Stând întins și ascultând cum cânta Anna pentru o ultimă oară sub duș, se gândi la Helen. Și-și dădu seama că furia pricinuită de soția lui, fiindcă trăise și iubise fără el, se risipise, înlăturată de vinovăție, pentru că el însuși găsise alinare în îmbrățișarea Annei. Și, în noaptea

aceea, când ea veni la el, direct de sub duș, cu stropi de apă pe piele, nu mai reuși să-i reziste. Aveau în răsuflări amăreala aceleiași băuturi, a amestecului care pregătea venele pentru somnul criogenic, dar niciunuia dintre ei nu-i păsa. Donald cedă ispitei. Apoi așteptă până când Anna se întoarse în patul ei și îi auzi respirația liniștindu-se, înainte de a adormi și el, plângând.

Când se trezi, Anna plecase deja, patul ei era făcut cu grijă. El îi urmă exemplul, îndesă cearșaful sub saltea, cu colțurile bine conturate, deși știa că așternuturile aveau să fie strânse grămadă și patul dus înapoi, la locul lui din cazarmă. Se uită la ceas. Anna fusese adormită la primele ore ale dimineții, ca să nu fie văzută de nimeni. El mai avea la dispoziție cel puțin o oră până când Thurman venea să-l ia. Timp mai mult decât suficient.

Se duse în magazie și se îndreptă spre drona cea mai apropiată de intrarea în hangar. Smulse prelata care-o acoperea, înălțând în aer un nor de praf. Trase lada goală de sub una dintre aripi, deschise ușa scundă a hangarului și așeză lada astfel încât să intre puțin în interiorul liftului. Lăsă ușa în jos, sprijinită pe ladă, pentru ca hangarul să rămână deschis.

Străbătu coridorul în grabă, trecu pe lângă cazarma goală și îndepărtă folia de plastic de pe stația de comandă aflată chiar în capăt. Ridică plasticul de pe comutatorul liftului și-l duse în poziția de sus. Când făcuse asta pentru prima oară, ușa ascensorului nu se mai deschisese, dar auzise platforma hodorogind de cealaltă parte a peretelui în timp ce urca. Nu avusese nevoie de prea mult timp ca să găsească o soluție.

Puse folia de plastic la loc, apoi făcu în grabă cale-ntoarsă pe coridor, stinse lumina și închise ușa. Trase cealaltă ladă de sub aripa stângă a dronei. Se dezbrăcă și-și îndesă hainele sub dronă. Scoase din ladă costumul din plastic gros și se așeză ca să și-l tragă pe picioare. Urmară ghetele, și avu grijă să etanșeze manșetele pantalonului în jurul lor. Se ridică și aplică șiretul care atârna, furat de la o pereche de ghete de rezervă. Un capăt fusese legat de fermoarul din spatele costumului. Și-l așeză peste umăr și trase, asigurându-se că acesta se închisese până sus înainte de a-și lua din ladă mănușile, lanterna și casca.

Astfel echipat, închise lada și o împinse la loc sub aripă, apoi reacoperi drona cu prelata. La sosirea lui Thurman, numai o singură ladă n-avea să fie la locul ei. Victor lăsase în urmă o

harababură. El nu avea să lase aproape nicio urmă.

Se strecură în lift, împingând lanterna în fața lui. Auzea cum motorul se forța să împingă lada țintuită locului, zumzăind ca un roi de albine înfuriate. Aprinse laterna, aruncă o ultimă privire în magazie, își adună tot curajul, apoi lovi cu ambele picioare în tubul de plastic. Liftul se urni. Lovi din nou și urmă zgomotul tunător al unei rachete când ușa se închise trântindu-se, apoi liftul se puse în mișcare cutremurându-se. Lumina lanternei lui Donald fluctuă și dansă. El o prinse între mănuși și-și privi aburul răsuflării din cască. N-avea idee la ce trebuia să se aștepte, dar cel puțin el provoca totul. Avea să-și controleze propria soartă.

52

• Silozul 1 •

Urcușul dură mult mai mult decât anticipase. Erau momente când nu era sigur dacă se mișca sau nu. Începu să se teamă că planul lui fusese descoperit, că lada mutată în alt loc îi condusese la urmele lăsate de el în praf, că i se cerea să se întoarcă. Voia să îndemne liftul să se grăbească.

Lanterna se stinse. Donald bătu în cilindrul strâns în mănușa lui și trecu comutatorul de pe o poziție pe alta. Probabil că bateria era slabă, din cauza depozitării îndelungate. Rămase în întuneric, fără să știe ce direcție însemna sus și care însemna jos, dacă urca sau dacă se prăbușea. Nu putea decât să aștepte. Știa că luase hotărârea corectă. Nimic nu putea fi mai rău decât să fie captiv în întuneric, în capsula aia, neputând face nimic altceva decât să aștepte.

Un zăngănit vibrant îl anunță că ajunsese la destinație. Zumzetul persistent al motorului încetă, urmat de o liniște chinuitoare. Se auzi un alt pocnet și ușa opusă celei prin care intrase începu să se ridice încet. O piesă metalică, de dimesiunea unui pumn, înaintă, alunecând pe o șină. Donald o urmă împleticindu-se, înțelegând cum era ghidată drona către ieșire.

Se pomeni pe o rampă de lansare. Nu știuse la ce să se aștepte, se gândise că era posibil să ajungă deasupra solului, într-un ținut pustiu. Însă se afla într-un puț. Deasupra lui, în susul pantei, se deschidea o fantă, lumina devenind mai puternică. Dincolo de ea, zări norii învălmășiți pe care-i știa din cantină. Aveau acea nuanță cenușie strălucitoare pe care le-o dădea răsăritul. Ușile din partea de sus a rampei continuau să alunece într-o parte și în alta, ca o gură din ce în ce mai larg deschisă.

Donald se târî în susul pantei abrupte cât de repede putea. Culisa metalică de pe șină se opri și se blocă. El se grăbi, convins că nu avea prea mult timp. Rămase pe șină, pentru cazul în care secvența de lansare era automată, dar culisa nu se mai clinti. Donald ajunse lângă ușile deschise istovit și transpirat și se trase afară.

Lumea i se răsfiră în față. După o săptămână petrecută într-o încăpere fără ferestre, dimensiunile și deschiderea spațiului înconjurător erau însuflețitoare. Se simți îmboldit să-și smulgă casca și să respire adânc. Greutatea înăbușitoare a

întemnițării în siloz dispăruse. Deasupra lui nu mai erau decât norii.

Stătea pe o platformă rotundă, de beton. În spatele deschiderii rampei de lansare erau un mănunchi de antene. Se îndreptă spre ele, se agăță de una și se lăsă să alunece spre bordura largă de dedesubt. Se târî apoi pe burtă, în încercarea de a se ține de muchia alunecoasă cu mănușile lui voluminoase, apoi căzu dizgrațios în țărână.

Inspectă orizontul în căutarea orașului – fu nevoit să ocolească turnul ca să-l găsească. De acolo o luă spre stânga, sub un unghi de patruzeci și cinci de grade. Studiase hărțile ca să fie sigur, dar acum, când se afla afară, își dădu seama că se putea descurca bazându-se pe memorie. Acolo fuseseră corturile, iar aici scena și dincolo de ele se întinseseră urmele noroioase adâncite în iarba ce se trudea să răsară pe măsură ce ATV-urile urcau dealul huruind. Aproape că putea să simtă mirosul de mâncare gătită, să audă câinii lătrând, copiii jucându-se și imnurile înălțându-se în văzduh.

Scutură din cap, alungându-și trecutul din gânduri și își prețui timpul. Știa că era posibil – extrem de posibil – să se afle cineva în cantină, la micul dejun. În clipa aceea, probabil că-și scăpa lingura din mână și arăta cu degetul către ecran. Însă avea un avans bun. Ceilalți trebuiau să se chinuie ca să-și îmbrace costumele și să se întrebe dacă merita să riște. Până să ajungă la el, avea să fie prea târziu. Spera că aveau să-l lase pur și simplu în pace.

Se chinui să urce dealul. În costumul voluminos, fiecare mișcare era o luptă. Alunecă și căzu de mai multe ori pe solul neted. O rafală de vânt lovi dealul, împroșcându-i cu țărână casca, și zgomotul îi aminti de șuierăturile din stația radio a Annei. Nu știa cât avea să-i reziste costumul. Cunoscând destul de multe despre curățire, bănuia că nu avea să țină la nesfârșit, însă Anna îi spusese că mașinile din aer erau proiectate să atace numai anumite lucruri. De aceea nu distrugeau nici senzorii, nici betonul, nici costumele făcute așa cum trebuia. Iar el presupunea că, în silozul unu, costumele erau confecționate corect.

Urcând dealul, nu spera decât că avea să poată arunca o privire. Era atât de obsedat și atât de hotărât să-și atingă scopul, încât nu se uită nici măcar o singură dată în urmă și ajunse în vârf alunecând, târându-se și mergând în patru labe pe ultimii cincisprezece metri. Se ridică și continuă să

înainteze clătinându-se, istovit, respirând greu. Odată ajuns la margine, se uită în jos, în depresiunea de alături. Acolo, un turn de beton se înălța ca o piatră de mormânt, ca un monument ridicat în amintirea lui Helen. Ea e îngropată sub acel turn. Și, de vreme ce el nu putea ajunge vreodată la ea, de vreme ce nu avea să fie niciodată îngropat alături de ea, putea să zacă sub nori și să fie destul de aproape.

Voia să-și scoată casca, dar trebuia să scape mai întâi de mănuși. Și-o desprinse pe una, stricând etanșarea, și o lăsă să cadă. Vântul puternic o rostogoli în josul pantei și țărâna învârtejită îi înțepă pielea. Particulele fine îl împroșcau, usturătoare, ca pe o plajă bătută de vânturi. Începu să tragă de cealaltă mănușă, gata să accepte cu resemnare tot ce avea să urmeze, când simți brusc ceva strângându-i umărul – era tras înapoi de pe muchia acelei pante line și îndepărtat de priveliștea ultimului loc de odihnă al soției sale.

53

• Silozul 1 •

Donald se împletici și căzu. Atingerea îl șocase, îi sărise inima din loc. Își agită brațele, străduindu-se să se elibereze, dar cineva îl prinsese zdravăn de costum. Și nu era o singură persoană. Îl traseră înapoi, până când nu mai putu să vadă dincolo de culme.

Strigăte de frustrare îi umplură casca. Nu-și dădeau seama că era prea târziu? Nu-l puteau lăsa în pace? Izbi aerul cu mâinile și încercă să scape din strânsoare, dar era tras inexorabil în josul dealului, înapoi, către silozul unu.

Când căzu încă o dată, reuși să se rostogolească, ca să ajungă cu fața spre ei și să-și ridice brațele ca să se apere. Deasupra lui stătea Thurman, îmbrăcat doar cu salopeta lui albă, praful înălțat de pe pământul mort acoperindu-i sprâncenele cărunte.

— E timpul să plecăm! strigă bătrânul, în bătaia vântului puternic.

Vocea îi părea tot atât de îndepărtată ca norii.

Donald lovi cu picioarele și încercă să se târască înapoi, în susul dealului, dar acolo erau alți trei bărbați care-i tăiau calea. Cu toții în alb, îngustându-și ochii ca să se ferească de ferocitatea vântului și de ploaia de țărână.

Donald țipă când îl înșfăcară iarăși. Încercă să ia pietre și să-și umple pumnii cu pământ în timp ce-l târau, trăgându-l de ghete. Casca i se izbea de bulgării de pământ arid. Privea clocotul norilor și unghiile i se îndoiau și i se rupeau în încercarea de a găsi ceva de care să se agațe.

Când ajunseră pe teren neted, era epuizat. Îl cărară în josul unei rampe și dincolo de un sas, unde așteptau mai mulți oameni. Casca îi fu scoasă chiar înainte de a se închide complet ușa exterioară. Thurman stătea într-un colț din partea opusă și se uita cum îl dezbrăcau. Își ștergea sângele curs din nas. Donald îl nimerise cu cizma.

Erskine era acolo, ca și doctorul Sneed, și amândoi respirau precipitat. Imediat ce-i scoaseră costumul, Sneed îi afundă un ac în carne. Erskine îi ținea mâna și părea trist în timp ce lichidul se răspândea prin venele lui Donald.

— O teribilă irosire, spuse cineva, în timp ce asupra lui se pogora ceața.

— Uitați-vă la mizeria asta.

Erskine puse o mână pe obrazul lui Donald, care aluneca tot mai mult în întuneric. Pleoapele i se îngreunară și toate sunetele părură să se îndepărteze.

— Ne-ar fi mai bine dacă ar conduce cineva ca tine, îl auzi pe Erskine spunând.

Însă auzise vocea lui Victor. Era un vis. Ba nu, o amintire. O idee dintr-o conversație mai veche. Donald nu putea fi sigur. Lumea trează a ghetelor și a glasurilor furioase era prea ocupată să se lase înghițită de pâcla somnului și de ceața viselor. Și, de data asta – mai degrabă decât cu frică de moarte – Donald intră în beznă cu bucurie. O îmbrățișă, sperând că era eternă. Plecă însoțit de un ultim gând la sora lui, la dronele de sub prelate, la toate lucrurile pe care spera că nu avea să le trezească nimeni, niciodată.

54

• Silozul 18 •

Mission se simțea ca îngropat de viu. Căzu într-o transă inconfortabilă în sacul din ce în ce mai înfierbântat și alunecos pe măsură ce îi reținea căldura trupului și expirațiile. O parte din el se temea că o să leșine acolo, înăuntru, și că Joel și Lyn o să-l găsească mort. O alta spera.

La o sută șaptesprezece, cu un etaj sub cel unde se produsese explozia și unde Cam își pierduse viața, cei doi hamali se văzură opriți și luați la întrebări. Oamenii care reparau scara erau în căutarea unui anumit hamal. Descrierea lor i se potrivea în parte lui Cam și în parte lui Mission. Acesta din urmă stătu neclintit ca un mort în timp ce Joel se plângea că fusese oprit când transporta o povară atât de sensibilă și de grea. Li se putea cere oricând să deschidă sacul, însă unele lucruri erau tabu, aproape în aceeași măsură ca discuțiile despre exterior. Așa că li se îngădui să-și continue drumul și li se atrase atenția că, mai sus, balustrada era întreruptă și că un om căzuse deja, găsindu-și sfârșitul.

În timp ce vocile rămase în urma lor se estompau, Mission se luptă cu un acces de tuse. Își săltă umerii și se strădui să-și acopere gura, ca să înăbușe sunetul. Lyn îi șuieră să nu facă zgomot. În depărtare se auzea o femeie plângând. Trecură pe lângă ruinele rămase după dezastrul produs cu câteva ore în urmă, iar Joel și Lyn icniră la vederea unui întreg palier desprins de scară.

Deasupra Aprovizionării, la o sută șapte, îl duseră pe Mission într-o baie, deschiseră sacul și-l lăsară să-și dezmorțească brațele. El folosi una dintre cabine, bău câteva înghițituri de apă și-i asigură pe Joel și pe Lyn că se simțea foarte bine în sac. Erau cu toții transpirați. Până la dispeceratul central mai aveau treizeci și ceva de etaje. Mai ales Joel părea slăbit de urcuș, sau poate din cauză că văzuse ravagiile făcute de explozie. Lyn rezista mai bine, însă era nerăbdătoare să-și continue drumul. Se temea pentru Rodny și părea tot atât de nerăbdătoare ca Mission să ajungă în Cuib.

Mission se văzu în oglindă, în salopeta albă și cu cuțitul de hamal legat de mijloc. El era omul căutat. Își scoase cuțitul, prinse în mână un smoc de păr și și-l tăie de la o distanță cât mai mică de scalp. Lyn înțelese ce voia să facă și-l ajută cu propriul ei cuțit. Joel aduse coșul de gunoi din colț ca să adune

părul.

Era o tunsoare grosolană, dar semăna mai puțin cu hamalul căutat. Înainte de a-și pune cuțitul la loc, spintecă sacul negru în câteva locuri, chiar lângă fermoar. Își scoase cămasa de sub salopetă și șterse cu ea interiorul sacului, uscându-l, înainte de a o arunca în coșul de gunoi. Însă duhoarea de fum și de transpirație rămase. Se strecură din nou înăuntru, ajutându-i pe ceilalți să fixeze curelele, iar ei traseră fermoarul, îl duseră înapoi, pe scară, și își continuară urcușul. Mission nu putea decât să-și facă griji.

Trecu în revistă evenimentele din ziua aceea lungă. Dimineața luase micul dejun privind cum se luminau norii, o vizitase pe Cioară și-i dusese biletul lui Rodny. Și apoi Cam... Mission își pierduse un prieten. După toate cele întâmplate, extenuarea îl ajunse din urmă și se simți pe punctul de a leșina.

Când se trezi cu o tresărire, avu impresia că nu trecuse decât o clipă. Avea salopeta umedă și suprafața interioară a sacului, plină de condens, era alunecoasă. Probabil că Joel îi simțise zvâcnirea, fiindcă se grăbi să-i șuiere un „sst” și-i spuse că se apropiau de dispeceratul central.

Inima lui Mission începu să bată cu putere când își reveni și-și aduse aminte unde se afla și ce făcea. Îi era greu să respire. Despicăturile pe care le făcuse erau sub faldurile plasticului. Ar fi vrut să întredeschidă fermoarul, să vadă măcar o geană de lumină, să simtă aerul curat adiind ca suflul unei șoapte. Avea brațele amorțite, imobilizate de curelele din jurul umerilor. Și îl dureau gleznele, de care-l sălta Lyn, aflată pe treptele de mai jos.

— Nu pot să respir, gâfâi el.

Lyn îi spuse să tacă. Dar se opriră și legănarea încetă. Cineva atinse pe bâjbâite sacul, deasupra capului său, și, cu o succesiune de pocnete ușoare, fermoarul se deschise pe lungimea câtorva dinți.

Mission trase în piept aerul răcoros. Lumea se limita la un balans, la zgomotul îndepărtat al ghetelor pe trepte, la zarva care se auzea undeva, mai sus sau poate mai jos, el nu reușea să-și dea seama. Altă luptă. Alți morți. Avu viziunea trupurilor care se răsuceau în aer. Îl văzu pe Cam plecând de pe subnivelurile fermelor cu numai o zi înainte, cu un bonus în buzunar, fără să știe cât de puțin timp îi rămăsese ca să-l cheltuiască.

Se odihniră în dispeceratul central. Îl lăsară pe Mission să iasă pe culoarul principal, care era înspăimântător de pustiu.

— Ce naiba s-a-ntâmplat aici? întrebă Lyn.

Își afundă degetul în perete, într-o gaură înconjurată de crăpături ca de o pânză de păianjen. Se mai vedeau și altele la fel, cu sutele. Pe palier răsunau ghetele trecătorilor care-și continuau drumul.

— Cât e ceasul? întrebă Mission, cu voce joasă.

— E trecut de ora cinei, răspunse Joel.

Ceea ce însemna că aveau să scoată un timp bun.

Ceva mai departe, pe același culoar, Lyn studia o pată care părea de rugină.

— Asta e sânge? șuieră ea.

— Robbie a spus că n-a reușit să dea de nimeni aici, jos, zise Mission. Poate s-au împrăștiat.

Joel sorbi din bidonul său.

— Sau au fost izgoniți.

Își șterse buzele cu mâneca.

— Rămânem aici peste noapte? Voi doi păreți dărâmați.

Joel clătină din cap. Îi întinse lui Mission bidonul.

— Cred că trebuie să trecem de etajele dintre patruzeci și treizeci. Securitatea e peste tot. La naiba, ținând cont de cum aleargă ei în toate părțile, probabil că, îmbrăcat așa, ai putea să scapi cu fuga până sus. S-ar putea să fie nevoie să-ți cureți puțin părul.

Mission își frecă scalpul și se gândi la asta.

— Poate c-aș reuși, spuse. Aș putea s-ajung acolo înainte de orele cu lumină scăzută.

O urmări cu privirea pe Lyn, care dispăru într-unul din dormitoarele de pe coridor. Și o văzu ieșind aproape imediat, cu mâna la gură, cu ochii măriți.

— Ce e? întrebă Mission, care stătuse ghemuit, ridicându-se și alăturându-i-se.

Lyn îl cuprinse cu brațele ca să-l țină departe de ușă, apoi își îngropă fața în umărul lui. Joel riscă să arunce o privire.

— Nu, șopti.

Mission se smulse din brațele lui Lyn și veni lângă colegul lui hamal, în pragul ușii.

Paturile erau pline. Unii erau întinși pe podea, cu brațele și picioarele răsfirate, dar, văzând cum se încurcaseră între ele – cum atârnau din paturi mâini inutile sau cum stăteau, răsucite, sub trupuri –, era evident că oamenii din încăpere nu dormeau.

O descoperiră printre ei pe Katelyn. Lyn se cutremură, plângând în tăcere, în timp ce Joel și Mission îi luară trupul și-l așezară în sac. Mission se simți brusc vinovat la gândul că o aleseseră mai degrabă pentru dimensiunile ei decât pentru cât de îndrăgită fusese. În timp ce strângeau curelele și trăgeau fermoarul, curentul electric de pe coridor se întrerupse, lăsându-i în beznă.

— Ce naiba? șuieră Joel.

O clipă mai târziu, luminile se reaprinseră, dar pâlpâiau de parcă în fiecare bec ar fi ars o lumânare. Mission își șterse sudoarea de pe frunte, dorindu-și să mai fi avut încă eșarfa.

— Dacă nu puteți face tot drumul până la Cuib în seara asta, le spuse celorlalți, opriți-vă în haltă, rămâneți acolo și vedeți ce e cu Robbie.

— O să ne descurcăm, îl asigură Joel.

Când Mission era gata să plece, Lyn îl strânse de braț.

— Fii prudent, spuse ea.

— Și voi, răspunse el.

Plecă, grăbit, către palier și către marea scară de dincolo de el. Deasupra capului îi pâlpâiau lumini, ca niste flăcări. Semn că, undeva, ceva ardea.

55

• Silozul 18 •

Mission urcă în goană, prin aerul încețoșat de fum, cu senzația că avea flăcări în gât. Oamenii șopteau că întreruperea curentului fusese cauzată de explozia de la Mecanic. Discuțiile se învârteau în jurul unui ax strâmbat sau rupt și se spunea că silozul era alimentat de generatorul de rezervă. Auzea astfel de lucruri de la o distanță de jumătate de buclă a spiralei, în timp ce urca treptele câte două sau, uneori, câte trei o dată. Se simțea bine afară din sac și în mișcare, era mai bine să-și simtă mușchii înțepându-l decât să stea nemișcat, era mai bine să fie propria sa povară.

Și observă că toată lumea amuțea la vederea lui sau că oamenii se împrăștiau, dispărând în spatele ușilor de pe palierele lor, că până și aceia care-l cunoșteau făceau același lucru. La început se temu că se purtau astfel tocmai fiindcă-l recunoscuseră. Dar motivul era albul securității, pe care-l purta. Bărbați tineri ca el alergau, zgomotoși, în sus și în jos pe scară, terorizând pe toată lumea. Cu numai o zi înainte fuseseră fermieri, sudori sau pompagii, iar acum impuneau ordinea cu armele lor negre.

Lui Mission i se întâmplă de mai multe ori să fie oprit de unul dintre grupurile lor și întrebat unde se ducea și unde îi era pușca. El le răspundea că luase parte la o luptă mai jos și că se întorcea să dea raportul. Auzise pe altcineva pretinzând același lucru. Mulți păreau să știe la fel de puține ca el despre tot ce se petrecea, așa că-l lăsau să treacă. Culoarea pe care o purtai spunea, ca de obicei, totul. Oamenii își închipuiau că te pot cunoaște dintr-o singură privire.

În apropierea IT-ului, activitatea deveni mai intensă. Un grup de noi recruți trecu pe lângă el și Mission îi urmări privind peste balustradă în timp ce deschideau ușile etajului de dedesubt cu lovituri de picior și dădeau buzna înăuntru. Auzi țipete, apoi o bubuitură puternică, ca atunci când cade o bară grea, de oțel, pe podeaua metalică. O duzină de asemenea bubuituri, apoi țipete mai puține.

Când se apropie de ferme îl dureau picioarele și avea un junghi în coastă. Văzu pe palier câțiva fermieri cu lopeți și greble. Când trecu prin dreptul lor, cineva strigă ceva. Mission grăbi pasul, cu gândul la tatăl și la fratele lui, înțelegând pentru prima oară cât de înțelept era bătrânul fiindcă nu voia

să plece de pe peticul ăla de pământ.

După ceea ce păru un urcuș de mai multe ore, ajunse în liniștea Cuibului. Copiii plecaseră. Probabil că majoritatea familiilor erau ascunse în apartamentele lor, ghemuite laolaltă, sperând că nebunia avea să treacă, așa cum trecuseră și altele. Pe coridor erau mai multe dulapuri deschise, iar rucsacul unui copil rămăsese pe podea. Împleticindu-se pe picioare îndurerate, Mission înaintă către sunetul familiar al unei voci care cânta și către scrâșnetul oribil al oțelului pe dale.

La capătul culoarului, ușa ei era deschisă ca întotdeauna, primitoare ca întotdeauna. Cânta Cioara, cu vocea mai puternică decât de obicei. Mission văzu că nu era primul, că mesajul lui fusese trimis. Frankie și Allie erau acolo, amândoi în verdele și albul paznicilor fermelor. Cioara cânta și ei aranjau băncile. Foliile fuseseră luate de pe cele stivuite lângă perete, la păstrare. Acum umpleau sala de clasă, așa cum și-o amintea Mission din copilăria lui. Ca și cum Cioara s-ar fi așteptat să se ocupe toate, din clipă-n clipă.

Allie îl văzu prima. Se întoarse și-l zări în ușă, și ochii ei luminoși străluceau în mijlocul pistruilor de fermier, iar părul negru era strâns la spate, într-un coc. Se repezi spre el, și Mission văzu că avea salopeta strânsă în jurul ghetelor, iar bretelele erau înnodate pe umeri, ca s-o scurteze. Probabil că era salopeta lui Frankie. Când ea i se aruncă în brațe, se întrebă cât de mult riscaseră cei doi ca să se întâlnească acolo cu el.

— Mission, băiatul meu.

Doamna Crowe își întrerupse cântecul, zâmbi și-l chemă lângă ea cu o fluturare a mâinii. O clipă mai târziu, Allie își slăbi strânsoarea, fără tragere de inimă.

Mission îi strânse mâna lui Frankie și-i mulțumi fiindcă venise. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că se schimbase ceva, că și părul lui fusese scurtat. Își frecară amândoi pielea capului și râseră. În vremuri fără niciun haz, umorul se ivea cât ai bate din palme.

— Ce-am auzit despre Rodny al meu? întrebă Cioara.

Scaunul îi zvâcnea înainte și înapoi, cu mâna mișcându-se pe comenzi, cu cămașa de noapte albastră, decolorată, îndesată sub oasele subțiri.

Mission trase adânc aer în piept, fumul nevrând să i se lase dus din plămâni, și le povesti despre tot ce văzuse pe scară, despre bombe și despre incendii și despre zvonurile legate de

Mecanic, despre forțele de securitate înarmate cu puști, până când Cioara îi opri vorbăria frenetică fluturându-și scurt brațele firave.

— Nu mă interesează lupta, spuse ea. Lupta am văzut-o. Aș putea s-o pictez și să-mi atârn tabloul pe perete. Ce e cu Rodny? Ce e cu băiatul nostru? Le-a venit de hac? I-a făcut să plătească?

Își încleștă pumnul mic, înălțându-l.

— Nu, răspunse Mission. Cui să-i vină de hac? Are nevoie de ajutorul nostru.

Cioara râse, ceea ce îl nedumeri. Încercă să-i explice:

— I-am dat biletul tău, iar el mi-a strecurat în schimb altul. În care ne implora să-l ajutăm. L-au închis în spatele ușilor ălora mari, de oțel...

— Nu e închis, spuse Cioara.

— ...de parcă ar fi făcut ceva rău.

Ceva bun, îl corectă ea.

Mission amuți. Vedea cunoașterea strălucind în ochii ei bătrâni, un răsărit de soare în ziua de după o curățire.

— Rodny nu e în niciun pericol, zise ea. E cu cărțile vechi. E cu oamenii care ne-au luat lumea.

Allie strânse brațul lui Mission.

— Asta încearcă să ne spună, șopti ea. Totul o să fie OK. Hai, vino să ne-ajuți cu băncile.

— Dar biletul..., protestă Mission, dorindu-și să nu-l fi transformat în confetti.

— Biletul pe care i l-ai dus tu trebuia să-i dea putere. Să-i dea de înțeles că era timpul să-nceapă. Băiatul nostru se află într-un loc de unde-i poate face să sufere pentru ceea ce-au făcut ei.

În ochii Ciorii era un soi de ferocitate.

— Nu, spuse Mission. Lui Rodny îi era frică. Îmi cunosc prietenul, știu când se teme de ceva.

Chipul Ciorii se aspri. Își deschise pumnul și-și netezi partea din față a veșmântului decolorat.

— Dacă așa stau lucrurile, spuse, cu vocea tremurându-i, înseamnă că l-am evaluat cât se poate de greșit.

56

• Silozul 18 •

În vreme ce aranjau băncile și Cioara cânta din nou, se apropiau orele cu lumină scăzută. Allie îi spuse că circulația fusese interzisă pe timpul nopții, așa că Mission își pierdu speranța că în seara aceea avea să mai apară cineva. Scoaseră covorașele din cămăruțe ca să se poată odihni, făcură planuri și se hotărâră să-i mai aștepte pe ceilalți până în zorii zilei următoare. Mission ar fi vrut să-i mai pună Ciorii o mulțime de întrebări, dar ea părea distrată, cu gândurile în altă parte, posedată de o veselie îmbătătoare.

Frankie era sigur că, dacă dădea de tatăl lui, i-ar fi putut ajuta să treacă de pază și să pătrundă în adâncurile IT-ului. Mission îi povesti cu câtă ușurință reușise să se deplaseze în salopeta lui albă. Era posibil să ajungă la tatăl lui Frankie cât ai pocni din degete. Allie scoase fructe proaspete, de pe parcela ei, și le împărți tuturor. Cioara bău unul dintre amestecurile sale de un verde intunecat. Mission începu să nu-și mai găsească locul.

Se duse până pe palier, sfâșiat intre hotărârea de a-i aștepta pe ceilalți și nerăbdarea de a trece la fapte. Din câte știa el, Rodny ar fi putut deja să fie condus spre vârf, către moarte. De obicei, curățirile linișteau oamenii, urmau după răbufnirea tulburărilor, dar ceea ce se întâmpla nu semăna cu niciunul dintre accesele de violență la care asistase până atunci. Era incendiul despre care vorbise tatăl lui, erau tăciunii neîncrederii și ai dezintegrării negoțului care luau foc în același timp. Văzuse că asta se apropia, numai că venea cu viteza unui cuțit azvârlit din vârf.

De pe palier, auzi ecourile stârnite de o mulțime zgomotoasă aflată mai jos, la mare distanță. Ținându-se de balustradă, simți vibrația ghetelor în marș. Se întoarse la ceilalți și nu scoase nicio vorbă despre asta. Nimic nu justifica bănuiala că ghetele acelea ar fi putut veni după ei.

Când ajunse inapoi, Allie arăta ca și cum ar fi plâns. Avea ochii umezi și obrajii înroșiți. Cioara le spunea o poveste din Vremurile de Demult și mâinile ei desenau scena în aer.

— E totul în ordine? întrebă Mission.

Allie clătină din cap, ca și cum ar preferat să păstreze tăcerea.

— Ce e? insistă el.

Îi luă mâna și o auzi pe Cioară istorisind despre Atlantida, o altă poveste despre un oraș năruit și dispărut dincolo de dealuri, despre o zi de mult apusă, când acele ruine străluceau aidoma unei monede jilave, din argint.

— Spune-mi, repetă el.

Se întrebă dacă poveștile aveau asupra ei același efect pe care-l avuseseră asupra lui, făcând-o să se întristeze fără să știe de ce.

— Voiam să spun abia după aceea, răspunse ea, cu lacrimi noi în ochi.

Și le șterse, iar Cioara tăcu și mâinile îi căzură în poală. Frankie nu scotea nicio vorbă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, știau și ei doi.

— Tata, spuse Mission.

Trebuia să aibă legătură cu tatăl lui. Se prăpădise, o știu instantaneu. Allie era apropiată de tatăl lui într-un mod în care el unul nu fusese niciodată. Și brusc, se trezi regretând că plecase de-acasă. În timp ce ea își ștergea lacrimile, fără să-și poată aduce cuvintele pe buze, Mission se imagină pe sine însuși în patru labe, în țărână, săpând ca să-și dobândească iertarea.

Allie țipă, iar Cioara începu să intoneze o melodie despre zilele în care oamenii trăiau deasupra pământului. Mission se gândi la tatăl lui, acum dispărut, la tot ce tânjea să-i spună, și nu-și mai dori decât să se repeadă la posterele de pe pereți, să le smulgă și să le rupă în bucăți fiindcă te îndemnau să pleci și să fii liber.

— E vorba de Riley, reuși Allie în sfârșit să articuleze. Îmi pare atât de rău.

Cioara își încetă cântecul. Toți trei se uitară la el.

— Nu, șopti Mission.

— N-ar fi trebuit să-i spui..., începu Frankie.

— Trebuie să știe! pretinse Allie. Tatăl lui ar fi vrut să știe.

Mission se uită la un poster cu dealuri verzi și cer albastru. Lacrimile încețoșară lumea, așa cum o încețoșa cu siguranță praful.

— Ce s-a-ntâmplat? șopti.

Ea îi povesti că fermele fuseseră atacate. Riley îi implorase să fie lăsat să plece ca să-i ajute pe luptători, fusese refuzat, apoi dispăruse. Fusese găsit cu un cuțit de bucătărie încă strâns în mâini.

Mission se ridică și începu să măsoare încăperea cu pasul,

împroșcând-o cu lacrimile care-i cădeau de pe obraji. N-ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să fie acolo. Și alături de Cam ar fi trebuit să fie. Moartea ajunsese înaintea lui în toate locurile în care ar fi trebuit să se afle. La fel făcuse și cu mama lui. Iar acum venea sfârșitul pentru toată lumea.

Un zgomot tunător de pe palier crescu în intensitate și pătrunse pe coridor – răsunetul unor ghete care se apropiau. Mission își șterse obrajii. Renunțase la ideea că ar fi putut sosi vreunul dintre ceilalți, așa că se gândi că era posibil să fi venit securitatea, cu puștile ei. Aveau să-l întrebe unde-și lăsase arma înainte de a-și da seama că era un impostor, înainte de a-i împușca pe toți.

Închise ușa, văzu că doamna Crowe nu-i pusese nicio încuietoare și propti o bancă sub clanță. Frankie se îndreptă grăbit spre Allie și-i spuse să treacă în spatele catedrei Ciorii. El își încleștă mâinile pe spătarul scaunului bătrânei – și cablul de deasupra capului ei se legănă periculos de tare –, însă ea susținu cu insistență că se putea descurca singură, că nu aveau de ce să se teamă.

Mission știa că nu era așa. Securitatea venea după ei – securitatea sau vreo altă gloată. El urcase pe scară, știa ce era acolo, afară.

Se auzi o bătaie în usă. Clanța se zgâlțâi. Zgomotul ghetelor se stinse pe măsură ce nou-veniții se adunau. Frankie își duse un deget la buze, cu ochii măriți. Cablul de deasupra scârțâia, legănându-se într-o parte si-ntr-alta.

Usa se clinti. O clipă Mission speră că grupul de-afară avea să plece, că își făcea pur și simplu rondul. Se gândi să se ascundă sub cearșafurile care acoperiseră băncile, dar era deja prea târziu. Usa se deschidea, împinsă, și banca aluneca pe podea scârțâind. Prima persoană care trecu pragul fu Rodny.

O apariție neașteptată, bruscă, ca o palmă pe obraz. Rodny purta o salopetă albă, cu urmele îndoiturilor din timpul cât stătuse împăturită încă vizibile. Părul îi fusese tuns scurt și fața îi era proaspăt bărbierită, cu o tăietură pe bărbie.

Mission avu senzația că se privea într-o oglindă, că erau amândoi costumați. Pe coridor, în spatele lui Rodny, se îngrămădeau mai mulți bărbați în alb, cu puști în mâini. El le ordonă să se retragă și intră în încăperea plină de bănci goale, frumos aranjate.

Allie reacționă prima. Icni, surprinsă, și se grăbi să

înainteze, cu brațele deschise pentru o îmbrățisare. Rodny își ridică palma, cerându-i să se oprească. În cealaltă mână ținea un pistol mic, așa cum aveau ajutorii de șerif. Nu se uita la prietenii lui, ci la bătrâna Cioară.

— Rodny..., începu Mission.

Creierul lui se străduia să dea un înțeles prezenței lui Rodny. Se adunaseră cu toții ca să-l salveze, dar el nu prea arăta ca și cum ar fi avut nevoie de așa ceva.

— Ușa, spuse Rodny, peste umăr.

Un bărbat care avea de două ori vârsta lui ezită înainte de a-i da ascultare, închizând ușa. Un prizonier nu se purta așa. Înainte de a se închide ușa pe de-a-ntregul, Frankie înaintă clătinându-se.

— Tată! strigă, ca și cum si-ar fi văzut părintele pe coridor, alături de ceilalți.

— Noi veneam după tine, spuse Mission. Ar fi vrut să se apropie de prietenul său, însă în ochii lui era ceva periculos. Biletul tău.

Rodny își luă în sfârșit ochii de la Cioară.

— Veneam să te-ajutăm, spuse Mission.

— Ieri aveam nevoie, răspunse Rodny.

Ocoli băncile, cu arma la vedere, mutându-si privirea de la un chip la altul. Mission se trase înapoi și i se alătură lui Allie, stând aproape de Cioară, fără să-și dea seama dacă voia s-o apere sau să se simtă apărat.

— N-ar trebui să te afli aici, zise doamna Crowe pe un ton dojenitor. Lupta ta nu se poartă aici. Pe *ei* ar trebui să-i faci să sufere.

Arătă cu un deget subțire către usă.

Arma din mâna lui Rodny se înălță usor.

— Ce faci? întrebă Allie, privindu-o cu ochi măriți.

Rodny arătă spre Cioară.

— Spune-le, îi ceru. Spune-le ce-ai făcut. Ce faci.

— Ce ți-au făcut ție? întrebă Mission.

Prietenul lui se schimbase. Nu era vorba doar de tunsoare și de uniformă. Schimbarea era în ochii lui.

— Mi-au arătat... Rodny își roti arma către posterele de pe perete. Că aceste povești sunt adevărate. Râse și se întoarse spre Cioară. Și am fost furios, exact așa cum spuneai c-o să fiu. Furios pentru ceea ce i-au făcut lumii. Am vrut să surp totul.

— Atunci fă-o, insistă Cioara. Fă-i să sufere.

Vocea îi scârțâi ca o ușă gata să se trântească.

— Dar acum știu. Mi-au spus ei. Am primit un apel. Și acum știu ce faci aici.

— Despre ce e vorba? întrebă Frankie, încă în mijlocul încăperii. De ce e tata...

— Oprește-te, îi spuse Rodny. Împinse una dintre bănci într-o parte și înaintă pe culoarul dintre ele. Nu te mișca. Pistolul i se roti dinspre Frankie către Cioară, al cărei scaun se clătină în ritmul mâinii ei tremurătoare. Lozincile astea de pe pereți, poveștile și cântecele... tu ne-ai făcut ceea ce suntem. Ne-ai făcut furioși.

— Așa *ar trebui* să fiți, strigă ea. Ar trebui să fiți al naibii de furioși!

Mission se trase mai aproape de Cioară. Stătea cu un ochi pe armă. Allie îngenunche și luă mâna bătrânei. Rodny rămăsese la zece pași distanță, cu arma îndreptată către picioarele lor.

— Ucid și iar ucid, spuse Cioara. Și o să fie așa cum a fost întotdeauna. Curăță totul lună. Ard și îngroapă morții. Iar băncile astea...

Brațul i se ridică brusc, cu degetul tremurător îndreptat către băncile goale, de curând aranjate.

— Băncile astea vor fi din nou *pline.*

— Nu, ripostă Rodny, dând din cap. Nu și de data asta. Aici o să se termine. N-o să ne mai înspăimânți.

— Ce tot spui? întrebă Mission. Făcu un pas către Cioară, cu mâna pe scaunul ei. Tu ești cel cu arma, Rodny. Tu ești cel care ne sperie.

Rodny se întoarse spre el.

— *Ea* ne face să ne simțim așa. Nu înțelegi? Frica și speranța merg mână-n mână. Ce vinde ea nu diferă de ceea ce spun preoții, numai că ea ajunge la noi *înaintea* lor. Toată vorbăria despre o lume mai bună. Ne face pur și simplu s-o detestăm pe *asta.*

— Nu...

Mission își urî prietenul fiindcă spunea astfel de lucruri.

— Ba da, continuă Rodny. De ce crezi că ne urâm tații? Pentru că ea ne face să-i urâm. Ne sugerează să ne desprindem de ei. Dar asta n-o să facă lumea mai bună. Își flutură mâna. Nu cred că ar avea vreo importanță. Ceea ce știam mă făcea să mă tem pentru viața mea. Pentru noi toți. Ceea ce știu acum îmi dă speranțe.

Arma i se înălță. Lui Mission nu-i veni să creadă. Prietenul lui îndreptase țeava către bătrâna Cioară.

— Așteaptă…

Mission ridică o mână.

— Dă-te deoparte, spuse Rodny. Trebuie s-o fac.

— Nu!

Brațul prietenului său se încordă. Țeava era la nivelul femeii fără apărare din scaunul mecanic, mama lor, a tuturor, care le cântase ca să adoarmă în leagăne și în pătuțuri, al cărei glas îi urmărise cât fuseseră umbre și după aceea.

Frankie împinse o bancă într-o parte și se repezi la Rodny. Allie țipă. Mission se aruncă în lateral când arma tună și fulgeră. Simți un pumn în stomac și o arsură în măruntaie. Se izbi de podea în timp ce arma tună a doua oară și scaunul Ciorii se clătină, alunecând într-o parte, când mâna ei se încleștă într-un spasm.

Mission căzu, greoi, ținându-se de abdomen. Își retrase mâna lipicioasă și umedă.

Zăcând pe spate, o văzu pe Cioară prăbușită în scaun, într-un scaun care nu se mai mișca. Arma mai tună o dată. Inutil. Trupul ei zvâcni sub lovitură. Frankie sări pe Rodny și amândoi se rostogoliră. Ghetele năvăliră în cameră, atrase de zgomot.

Allie era acolo, plângând. Își ținea mâna pe stomacul lui Mission, apăsând cu toată puterea, și se uita la Cioară. Mission simți gust de sânge în gură. Își aminti cum îi trăsese Rodny un pumn când erau copii, în joacă. Niciodată nu făcuseră altceva decât să se joace.

Se costumau și intrau în rolurile taților lor.

Erau ghete pretutindeni. Lucioase și negre ale unora, uzate de prea multă purtare ale altora. Ale celor care mai luptaseră și ale celor care învățau să se lupte.

Rodny apăru deasupra lui Mission, cu ochi măriți de îngrijorare. Îi spuse să reziste. Mission ar fi vrut să-i răspundă că o să încerce, dar durerea din stomac era prea puternică. Nu izbutea să vorbească. Toți îi spuneau să rămână treaz, dar tot ce-și dorise el vreodată era să doarmă. Să nu fie. Să nu fie o povară pentru nimeni.

Nu plânge, nu plânge, dragostea mea,
Un cântec de leagăn îți voi cânta.
Deși departe se pare că sunt,
În vise mă ai alături oricând.

Nu plânge, te culcă, dragostea mea,
Jur împrejuru-ți doar îngeri vor sta.

În zori și apoi, în întreaga zi,
Spaimele tale le vor izgoni.

Te culcă, nu plânge, dragostea mea,
Un cântec de leagăn îți voi cânta.

57

Trei ani mai târziu

• Silozul 18 •

Mission își dădu jos salopeta de lucru în vreme ce Allie pregătea cina. Se spălă pe mâini, își scoase țărâna de sub unghii, urmărind cum nămolul aluneca către scurgere. Inelul era din ce în ce mai greu de scos, îl dureau încheieturile degetelor și erau țepene după primul prășit din anotimpul plantării.

Își săpuni mâinile și reuși în sfârșit să-și scoată inelul. Aducându-și aminte cum îl pierduse ultima oară în canalul de scurgere, îl așeză cu grijă deoparte. În bucătărie, Allie supraveghea mașina de gătit fluierând. Când deschise cuptorul, el simți miros de friptură de porc. Ar fi trebuit să spună ceva. Nu-și puteau permite să cumpere carne de friptură decât la ocazii deosebite.

Își puse salopeta la spălat. Când se întoarse în bucătărie, pe masă erau lumânări aprinse. Lumânările erau pentru urgențe, pentru vremurile când nebunii de jos treceau de la un generator la altul și reparau defecțiunile celui principal. Allie știa asta. Dar, înainte de a apuca s-o mustre pentru friptură și pentru lumânări sau să-i spună că recolta de fasole nu avea să fie cum sperase el, văzu că-l privea radioasă. Nu exista decât un singur lucru care-ar fi putut s-o facă atât de fericită, dar era imposibil.

— Nu, spuse el.

Nu-și putea îngădui să creadă.

Allie dădu din cap. Avea lacrimi în ochi. Până când ajunse lângă ea, îi curgeau pe obraji.

— Dar biletul nostru a expirat, șopti el, strângând-o la piept.

Mirosea a ardei gras și a salvie. O simțea tremurând.

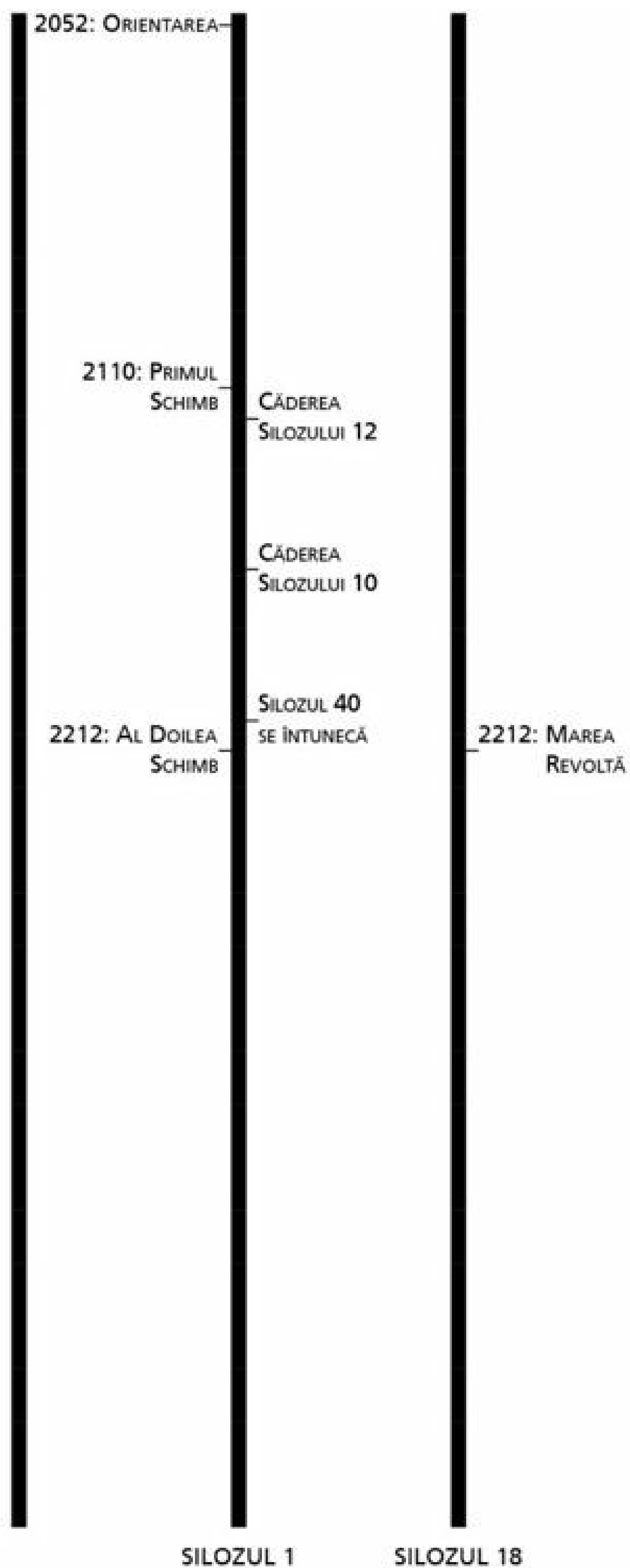
Ea răspunse printre lacrimi. Vocea i se frângea, copleșită de bucurie.

— Doctorul a spus că s-a-ntâmplat luna trecută. A fost în intervalul nostru, Mish. O s-avem un copil.

Mission simți un val de ușurare. Ușurare, nu entuziasm. Ușurare, fiindcă totul era legal. Își sărută soția pe obraz, adăugând sare la ardei și salvie.

— Te iubesc, șopti.

— Friptura. Ea se desprinse din îmbrățișare și se repezi la mașina de gătit. Voiam să-ți spun după cină.
Mission râse.
— Trebuia să-mi spui acum sau să-mi explici ce-i cu lumânările.
Cu mâinile tremurându-i, umplu două pahare cu apă și le puse pe masă în timp ce ea aranja farfuriile. Simțea mirosul de carne friptă și-i lăsa gura apă. Îi putea anticipa gustul. Gustul viitorului, a ceea ce avea să fie.
— N-o lăsa să se răcească, spuse Allie, aducând mâncarea.
Se așezară și se luară de mâini. Mission se blestemă fiindcă nu-și pusese inelul la loc, pe deget.
— Binecuvântată fie hrana și binecuvântați cei care-i hrănesc rădăcinile, zise Allie.
— Amin, completă Mission.
Soția lui îi strânse mâinile înainte de a i le elibera pentru a lua tacâmurile.
— Știi, spuse, tăind friptura, dacă e fată, va trebui s-o botezăm Allison. De când țin minte, fiecare femeie din familia mea a fost o Allison.
Mission se întrebă cât de departe în timp se întindeau amintirile familiei ei. Era neobisnuit să ajungă până foarte departe.
Începu să mănânce, cu gândul la nume.
— Allison să fie, încuviință. Și se gândi că, în cele din urmă, aveau s-o strige și pe ea tot Allie. Dar, dacă o să fie băiat, îi putem spune Cam?
— Sigur. Allie își ridică paharul. Dar nu așa îl chema pe bunicul tău, nu?
— Nu. Nu cunosc niciun Cam. Pur și simplu îmi place cum sună.
Își ridică la rândul său paharul cu apă și îl studie o vreme. Sau cunoscuse vreun Cam? De unde-i venise în minte numele? Frânturi din propriul trecut erau voalate, ascunse pentru el. Erau lucruri, de genul semnului de pe gât și al cicatricei de pe abdomen, despre care nu-și amintea cum apăruseră. Toată lumea avea o porție de asemenea mistere, de părți din propriul trecut de care nu-și mai aducea aminte, dar Mission îi întrecea pe mulți alții. De exemplu, în privința zilei lui de naștere. Înnebunea de ciudă fiindcă nu-și putea aduce aminte când era. De ce-i era atât de greu să-și amintească?

2052: Orientarea
2110: Primul Schimb
Căderea Silozului 12
Căderea Silozului 10
Silozul 40 se întunecă
2212: Al Doilea Schimb
2212: Marea Revoltă
SILOZUL 1
SILOZUL 18

AL TREILEA SCHIMB

PACTUL

58

2345

• Silozul 1 •

— Domnule?

Sub picioarele lui zăngăniră oase. Donald se împletici în întuneric.

— Mă auziți?

Pâcla se despică, o pleoapă se întredeschise aidoma capacului etanș al unei capsule. Un bob de fasole. În capsula ca o păstaie, Donald era ghemuit ca un bob de fasole.

— Domnule? Sunteți aici, cu mine?

Piele atât de rece. Donald se săltă în capul oaselor, aburul înălțându-i-se din picioarele goale. Nu-și amintea când adormise. Își aducea aminte de doctor, își aducea aminte că fusese în cabinetul lui. Stătuseră de vorbă. Acum era trezit.

— Beți asta, domnule.

Era ceva de care-și aducea aminte. Își amintea că fusese trezit iarăși și iarăși, dar nu-și amintea când fusese adormit. Nu-și amintea decât trezirile. Sorbi din lichid și trebui să se concentreze ca să-și facă gâtul să intre în funcțiune, să se străduiască să înghită. O pastilă. Ar fi trebuit să fie și o pastilă, dar nimeni nu i-o oferi.

— Domnule, avem instrucțiuni să vă trezim.

Instrucțiuni. Reguli. Protocol. Donald avea din nou necazuri. Troy. Poate era vorba de individul ăla, Troy. Cine era el? Donald bău cât putu de mult.

— Foarte bine, domnule. O să vă ridicăm.

Avea necazuri. Nu-l trezeau decât atunci când apărea o problemă. Urmă îndepărtarea unui cateter, a unui ac din brațul lui.

— Ce am...

Tuși în pumn. Vocea lui era o coală de hârtie de șervețele, subțire, fragilă. Invizibilă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, strigând ca să se-audă o șoaptă.

Cei doi bărbați îl ridicară și îl așezară într-un scaun cu rotile. Un al treilea bărbat ținea scaunul. Exista o pătură moale în locul cămășii de hârtie. De data asta nu foșnea nimic, nimic nu-i stârnea mâncărimi pe piele.

— Am pierdut unul, spuse cineva.

Un siloz. Un siloz se dusese. Trebuia să fie din nou vina lui Donald.
— Optsprezece, șopti, aducându-și aminte de ultimul său schimb.
Doi dintre cei trei bărbați se uitară unul la altul, cu gurile căscate.
— Da, răspunse unul dintre ei, cu venerație în glas. Din silozul optsprezece, domnule. Am pierdut-o dincolo de deal. Am pierdut contactul.
Donald încercă să se concentreze asupra celui care-i vorbea. Își aduse aminte că pierduse pe cineva dincolo de deal. Pe *Helen.* Își pierduse soția. Încă o mai căutau. Mai exista speranță.
— Povestiți-mi, șopti.
— Nu știm cum s-a-ntâmplat, dar una dintre ei a dispărut din vedere...
— O curățitoare, domnule...
O curățitoare. Donald se afundă în scaun; avea oasele reci și grele ca piatra. Nu era nicidecum Helen.
— ...dincolo de deal..., spuse cineva.
— ...am primit un apel din optsprezece.
Donald își ridică ușor mâna, cu brațul tremurându-i, încă pe jumătate amorțit după somn.
— Așteptați, le ceru, cu voce răgușită. Vorbiți pe rând. De ce m-ați trezit?
Îl durea când vorbea.
Unul dintre ceilalți își drese glasul. Pătura era încrețită sub bărbia lui Donald, ca să-l ajute să nu mai tremure. Erau atât de respectuoși cu el, atât de amabili. Ce însemna asta? Încercă să-și limpezească mintea.
— Dumneavoastră ne-ați spus să vă trezim.
— Așa e protocolul.
Ochii lui Donald căzură pe capsula criogenică, din care încă se mai înălțau aburi pe măsură ce aerul rece ieșea. La bază se afla un ecran, care, în lipsa omului din interior, nu oferea niciun fel de indicații, în afară de afișarea creșterii temperaturii. Temperatură în creștere și un nume. Care nu era al lui.
Și Donald își aminti că numele nu aveau nicio semnificație, în afara cazului în care erau singurul mod de identificare a unei persoane. Dacă oamenii nu-și aminteau unii de alții, dacă drumurile nu li se încrucișau, atunci un nume era totul.

— Domnule?
— Cine sunt eu? întrebă, citind pe micul ecran și neînțelegând. Acela nu era el. De ce m-ați trezit?
— Așa ne-ați spus dumneavoastră, domnule Thurman.
Îi înfășurară pătura cât mai confortabil în jurul umerilor. Întoarseră scaunul. Îl tratau cu respect, ca și cum ar fi avut autoritate. Roțile scaunului nu scârțâiau câtuși de puțin.
— E OK, domnule. O să vi se limpezească mintea cât de curând.
Nu-i cunoștea pe oamenii aceia. La fel cum nici ei nu-l cunoșteau.
— Doctorul o să v-ajute să vă reveniți, ca să vă puteți face datoria.
Nimeni nu cunoștea pe nimeni.
— Acolo mergem.
Așa că oricine putea fi oricine.
— Aici, înăuntru.
Până când nu mai conta cine era șeful. Unul putea face ceea ce era corect, iar altul ceea ce era drept.
— Foarte bine.
Un nume era la fel de bun ca oricare altul.

59

2312 – Prima oră

• Silozul 17 •

Zarva venea înaintea tăcerii. Asta era Legea Lumii, pentru că pocnetele și strigătele aveau nevoie de un loc unde să reverbereze, așa cum cadavrele aveau nevoie de un loc unde să cadă.

La începutul ultimei mari Zarve, Jimmy Parker se afla în sala de clasă. Era cu o zi înainte de o curățire. Ziua următoare avea să fie liberă. Din pricina morții unui om, Jimmy și prietenii lui aveau să doarmă o oră în plus. Tatăl lui avea să lucreze peste program jos, la IT. Iar după-amiază mama lui avea să insiste să meargă, împreună cu mătusa și verii lui, să vadă norii strălucitori alunecând deasupra imaginii clare a dealurilor, până când cerul avea să devină la fel de întunecat ca somnul.

Menirea zilelor de curățire nu era să ofere mai mult timp pentru stat în pat și ocazia de a-ți întâlni rudele. Menirea lor era să-i liniștescă pe nelinistiți și să amuțească Zarva. Asta le spuse doamna Pearson în timp ce scria pe tablă regulile Pactului. Creta ei trosnea, scârțâia și lăsa urme prăfoase ale tuturor motivelor pentru care un om putea fi condamnat la moarte. Lecții de educație civică, cu o zi înainte de o exilare. Avertizări în ajunul altor avertizări, mai serioase. Jimmy și prietenii lui se foiră pe scaunele lor și învățară reguli. Regulile Lumii, care, destul de curând, nu aveau să se mai aplice niciodată.

Jimmy avea șaisprezece ani. Mulți dintre prietenii lui urmau să părăsească în curând școala, pentru a deveni umbre, dar el mai avea nevoie de încă un an de studiu ca să poată urma pașii tatălui său. Doamna Pearson arătă spre tablă și trecu la seriozitatea cu care trebuiau tratate alegerea unui partener de viață și înregistrarea relației conform Pactului. Sarah Jenkins se răsuci în scaunul ei și îi zâmbi lui Jimmy. Lecțiile de educație civică și cele de biologie se îmbinau, se vorbea despre hormoni în paralel cu discuția despre legile care le controlau excesele. Sarah Jenkins era drăguță. Jimmy nu se gândise așa la ea la începutul anului, dar acum remarcase. Sarah Jenkins era drăguță si, peste numai câteva ore, avea să fie moartă.

Doamna Pearson întrebă cine se oferea să citească din Pact

și în clipa aceea veni mama lui Jimmy după el. Dădu buzna neanunțată. Jenant. Sfârșitul lumii lui Jimmy începu cu obraji care ardeau, cu un guler de foc și ochii tuturor îndreptați către el. Mama lui nu-i adresă niciun cuvânt doamnei Pearson, nu-și ceru scuze. Îl trase pe Jimmy din bancă și-l conduse afară, cu mâna încleștată de brațul lui, și el se întrebă ce mai făcuse și de data asta.

Doamna Pearson rămase tăcută. Jimmy se uită peste umăr la Paul, cel mai bun prieten al său. Îl surprinse zâmbind la adăpostul palmei deschise și se întrebă de ce nu dăduse și el de belea. Lui și lui Paul li se întâmpla rareori să intre într-o încurcătură sau să iasă din ea de unul singur. Nimeni nu rosti niciun cuvânt, în afară de Sarah.

— Rucsacul tău! strigă ea, chiar înainte de a se trânti ușa clasei în spatele lor, și tăcerea îi înghiți vocea.

Pe coridor nu mai era nicio altă mamă care să-și tragă copilul după ea. Dacă urmau să vină, avea să fie mult prea târziu. Tatăl lui Jimmy lucra printre computere și știa o serie de lucruri. Le afla înaintea oricui altcuiva. De data aceea, cu numai câteva clipe înaintea altora. Alții se îngrămădeau deja pe scară. Zgomotul era înfricoșător. Palierul de la etajul școlii trepida în ritmul vibrațiilor traficului intens. Un șurub al stâlpului balustradei se slăbea zăngănind. Aveai impresia că întregul siloz se zgâlțâia, gata să se rupă în bucăți. Mama lui Jimmy îl luă de mânecă și-l trase către scară, ca și cum încă ar mai fi avut doisprezece ani.

Băiatul i se împotrivi o clipă, derutat. În ultimul an crescuse mai înalt decât ea, la fel de înalt ca tatăl lui, și era straniu să i se aducă aminte că avea putere, că era aproape bărbat. Își lăsase rucsacul și prietenii în urmă. Unde se duceau? Bubuiturile care se auzeau de jos păreau să devină tot mai sonore.

Când îi opuse rezistență, mama lui se întoarse spre el. Văzu că în ochii ei nu era furie. Nu-l privea cu asprime, nu era încruntată. Îl fixa cu ochi mari și umezi, lucind ca atunci când se stinseseră bunica și bunicul lui. De jos venea un zgomot înspăimântător, însă privirea mamei sale îl îngrozi pe Jimmy.

— Ce e? șopti.

Nu-i plăcea să-și vadă mama supărată. Ceva întunecat și găunos – ca pisica rătăcită și fără coadă din apartamentele din vârf, pe care nimeni nu reușea să o prindă – îi înfipse ghearele în măruntaie.

Mama lui nu răspunse. Îi întoarse spatele și-l trase în josul scărilor, în direcția din care se apropia bubuind ceva cumplit, și Jimmy înțelese imediat că nu el o încurcase.

Cu toții o încurcaseră.

60

2312 – Prima oră

• Silozul 17 •

Jimmy nu mai simțise niciodată treptele tremurând astfel. Întreaga scară în spirală părea să se legene. Părea să se înmoaie așa cum părea să se îndoaie o bucată de cărbune de desen clătinată între degete, un truc pe care-l învățase în clasă. Desi, așa cum alerga ca să țină pasul cu mama lui, atingeau rar treptele, picioarele îi tremurau și îi amorțeau din cauza vibrațiilor transmise de oțel în os. Simțea în gură gustul fricii, ca pe o lingură goală pe limbă.

De jos se auzeau țipete furioase. Mama lui Jimmy își strigă încurajările, îi spuse să se grăbească și o porniră în jos, pe spirala scării. Alergau către răul ce urca în marș, oricare ar fi fost acesta.

— Grăbește-te! strigă ea din nou și Jimmy se sperie mai tare de temurul vocii ei decât de cutremurarea celor o sută de etaje de oțel.

Se grăbi.

Trecură de douăzeci și nouă. De treizeci. Pe lângă ei fugeau oameni, venind din direcția opusă. O mulțime de oameni în salopete de culoarea celei purtate de tatăl lui. Pe palierul de la treizeci și unu, Jimmy văzu un om mort, pentru prima oară în tot timpul scurs de la înmormântarea bunicului său. Arăta de parcă de ceafa lui s-ar fi strivit o roșie. Băiatul se văzu nevoit să sară peste brațele mortului, blocate în afară, în golul din puțul scării. Se grăbi pe urmele mamei sale, în timp ce o parte din roșu picura prin grilajul palierului, împestrițând treptele de dedesubt cu pete alunecoase.

La treizeci și doi, scara începu să se zgâlțâie atât de tare încât îi simțea vibrația în dinți. Mama lui părea tot mai înnebunită pe măsură ce se izbeau de tot mai mulți oameni care alergau în sus. Nimeni nu părea să vadă pe nimeni altcineva. Fiecare avea grijă numai de sine însuși.

Fuga se auzea, vacarmul unei mii de perechi de ghete. Printre pașii răsunători se înălțau voci. Jimmy se opri și se uită peste balustradă. Dedesubt, pe scara care sfredelea adâncul ca un burghiu, se vedeau, ieșite în afară, coatele și mâinile gloatei care se îngrămădea. Priveliștea îl făcu să înlemnească. Mama

lui îi strigă să se grăbească, fiindcă mulțimea se îndrepta deja spre ei, traficul era tot mai intens. Jimmy simți spaima și furia celor care alergau pe lângă el și își dori să alerge în sus, alături de ei. Dar mama lui îi striga să o urmeze, și vocea ei pătrunse dincolo de frică, ajungând în centrul ființei lui.

Își târșâi picioarele în jos și o luă de mână. Jena de mai înainte dispăruse. Acum dorea să se simtă prins în strânsoarea ei. Oamenii care treceau pe lângă ei în fugă le strigau să meargă în sensul opus. Mai mulți țineau în mâini țevi și bucăți de oțel. Unii aveau vânătăi și tăieturi. Gura și bărbia unui bărbat erau pline de sânge. Undeva se dăduse o luptă. Jimmy se gândi că nu se putuse întâmpla decât în adânc. Alții păreau pur și simplu prinși în mijlocul mulțimii. Nu aveau arme și se uitau peste umăr. Era o gloată speriată de altă gloată. Jimmy se intrebă ce stârnise totul. De ce anume se temeau?

Zgomotul pașilor era întrerupt de bubuituri puternice. Un bărbat masiv dădu peste mama lui Jimmy și o azvârli în balustradă. El o ținea de braț și, în coborâre către treizeci și trei, amândoi se lipiră de stâlpul interior al scării.

— Mai avem un etaj, spuse ea, ceea ce însemna că mergeau la tatăl lui.

Cu doar câteva bucle ale spiralei mai sus de treizeci și patru, îmbulzeala tot mai puternică deveni zdrobitoare. Oamenii se împingeau, câte patru pe o treaptă, acolo unde nu era loc decât pentru doi. Încheietura mâinii lui Jimmy se izbi de balustrada interioară. Înțepeni între stâlp și gloata care-și croia drum în sus cu forța. Înaintând cu doar câțiva centimetri la fiecare pas – cei de lângă el se împingeau, înghiontind și mormăind din pricina efortului –, avu certitudinea că aveau să rămână acolo cu toții. Lumea se îmbulzea, așa că el nu mai reuși să se țină de brațul mamei sale. Ea se năpusti înainte, în timp ce Jimmy rămase blocat. O auzea strigându-l de pe treptele de mai jos.

Un bărbat voinic, transpirat și cu falca atârnându-i moale de spaimă, se străduia să urce cu forța pe partea rezervată pentru coborâre.

— Mișcă! îi strigă lui Jimmy, ca și cum ar fi avut loc să înainteze.

Nu te puteai duce decât în sus. Băiatul se lipi de stâlpul central în timp ce bărbatul trecu, ștergându-se de el. Dinspre balustrada exterioară se auzi un țipăt, mulțimea se hurducă, urmă un cor de icnete, un strigăt:

— Ține-te bine!
Altcineva țipă, cerând să i se facă loc, apoi un urlet se pierdu în adânc, stingându-se treptat.
Trupurile contorsionate se răriră. Lui Jimmy i se făcu greață la gândul că, atât de aproape de el, cineva căzuse. Se zbătu, eliberându-se, se cocoță pe balustrada interioară, prinse în brațe stâlpul central și-și regăsi echilibrul, având grijă să nu-și lase picioarele să alunece în spațiul de cincisprezece centimetri dintre balustradă și stâlp, un gol prin care copiilor le plăcea să scuipe.
Cineva din mulțime îi luă imediat locul pe trepte. Umeri și coate îl loveau peste glezne. Rămase acolo, ghemuit, cu partea de jos a treptelor de deasupra transmițând scârțâitul ghetelor târșâite pe cealaltă suprafață a lor. Își lăsă picioarele să alunece pe bara de oțel frecată de mii de palme până ce căpătase luciu și începu să coboare, după mama lui. O talpă îi scăpă în golul de lângă stâlpul central. Părea nerăbdător să-i înghită piciorul. Jimmy se îndreptă, temându-se să nu cadă în mijlocul mulțimii care se clătina, imaginându-și cum ar fi fost azvârlit peste brațele lor frenetice și cum ar fi alunecat apoi în gol.
După o jumătate de circuit în jurul stâlpului central, își găsi mama. Gloata o împinsese către exterior.
— Mamă! strigă.
Se prinse de marginea treptei de deasupra capului și-și întinse mâna către ea pe deasupra mulțimii.
O femeie din partea de mijloc a treptelor țipă și dispăru, capul scufundându-i-se sub cei care-i luară locul. Urletele i se stinseră în timp ce era călcată în picioare. Gloata năvălea în susul treptelor. Valul o purtă pe mama lui cu câteva trepte mai sus.
— Du-te la tatăl tău! strigă ea, cu mâinile pâlnie la gură. Jimmy!
— Mamă!
Cineva îl lovi cu piciorul peste gambe și mâna i se desprinse de scările de deasupra. Își roti brațele o dată, de două ori, în cercuri mărunte, încercând să-și țină echilibrul. Se prăbuși spre interior, pe marea de capete, și se rostogoli. Cineva îl lovi cu pumnii în coaste, încercând să se ferească de căderea lui.
Un alt bărbat îl aruncă într-o parte. Jimmy se rostogoli către exterior, pe o platformă ondulată, din coate ascuțite și țeste dure, și timpul își încetini curgerea, părând să se târască. Nu-i

mai rămânea nimic, decât un spațiu gol și o cădere îndelungată dincolo de mulțimea grupată acum în șiruri de câte cinci oameni. Încercă să se agațe de una dintre mâinile care-l împingeau și-l aruncau. Stomacul îi zvâcni când golul se apropie. Nu putea să vadă balustrada. Auzi vocea mamei sale, un țipăt inconfundabil, înălțat deasupra celorlalte în timp ce-l privea, neputincioasă. Cineva strigă, cerând să fie ajutat băiatul ăla, în vreme ce el aluneca pe spirala de capete, rostogolindu-se și agățându-se. Băiatul după care strigau era el.

Se rostogolea către spațiul deschis. Cei care încercau să se protejeze îl aruncau în lateral. Alunecă între doi oameni – un umăr îl izbi în bărbie – și zări în sfârșit balustrada.

Se întinse să se prindă de ea, își înfășură degetele unei mâini în jurul barei. Umărul i se smuci dureros, în timp ce picioarele i se roteau deasupra capului și se răsucea, dar reuși să nu-și desprindă mâna. Rămase atârnat, cu ea încleștată de balustradă, cu cealaltă pe unul dintre stâlpii verticali și cu picioarele legănându-i-se în aer.

Șoldul cuiva îi strivi degetele de balustradă și el țipă. Mai multe mâini se repeziră spre brațul lui, să-l ajute, dar nebunia de dedesubt îi împinse în sus pe oamenii aceia, cu tot cu îngrijorările lor.

Jimmy încercă să se tragă în sus. Se uită în jos, sub picioarele care i se agitau, la mulțimea care se înghesuia lângă balustradă. Cu două bucle mai jos era palierul de la treizeci și patru. Încercă încă o dată să se salte, dar umărul dislocat îl ardea. Cineva îi zgârie antebrațul, încercând să-l ajute înainte de a dispărea la rândul său, purtat în sus de năvala mulțimii.

Uitându-se în partea de jos a pieptului, printre propriile picioare, Jimmy văzu că palierul de la treizeci și patru era ticsit de lume. Mulțimea se revărsa de pe scara plină până la refuz și încerca să se împingă înapoi, pe trepte. Cineva iesi pe ușile IT-ului purtând un costum de curățire complet, cu cască și tot restul. Se azvârli în mulțime, cu brațele argintii înotându-i în marea de carne; în vreme ce toată lumea încerca să urce, de jos se auzeau alte detunături și alte țipete, un pocnet neașteptat, ca al baloanelor din bazar, dar mult, mult mai puternic.

Jimmy nu mai reuși să se țină de balustradă; umărul îi era prea vătămat ca să-i mai susțină greutatea. Își încleștă cealaltă mână de stâlpul vertical și se lăsă să alunece cu palma

transpirată pe oțel, adăugând încă un țipăt strident la vacarmul mulțimii. Rămase agățat de marginea treptelor de la baza stâlpului. Căută cu picioarele, pe bâjbâite, balustrada aflată cu o buclă mai jos, dar brațe furioase îi dădeau ghetele deoparte. Durerea din umărul dislocat era arzătoare. Se lăsă în jos, ținându-se cu o singură mână și legănându-se preț de o clipă.

Strigă, cuprins de panică. Își strigă mama din toate puterile, amintindu-și ce-i spusese:

Du-te la tatăl tău.

Să se întoarcă pe scară era imposibil. Nu avea destulă putere. Nu era loc. Nimeni nu avea să-l ajute. O mare de oameni, și el atârna totuși acolo, singur.

Inspiră adânc. Se mai legănă o clipă, se uită la palierul aglomerat de dedesubt și se lăsă să cadă.

61

2312 – Prima oră

• Silozul 17 •

Două bucle de spirală zburară pe lângă el. Două bucle de ochi mari în mijlocul mulțimii înghesuite. Jimmy simți aerul vâjâindu-i din ce în ce mai repede pe lângă el. Stomacul i se ridică în gât și zări o față întorcându-se, panicată, să-l vadă prăbușindu-se.

Căzu peste mulțimea de pe palierul de dedesubt, izbind-o cu un zgomot surd, dezgustător. Îl țintui sub el pe bărbatul în costum argintiu, fără față în spatele vizorului de dimensiuni reduse.

Oamenii țipară la el. Unii ieșiră de sub el târâș. Jimmy se rostogoli într-o parte, simțind un șoc electric în coaste, acolo unde se lovise de cineva, cu un genunchi zvâcnindu-i de durere și cu umărul arzând. Șchiopătând, se grăbi către ușile duble, în timp ce altcineva dădea buzna afară, cu un pachet în brațe. Nou-venitul se opri brusc la vederea mulțimii de pe scări. Cineva strigă ceva despre Exteriorul interzis și nimeni nu păru să se sinchisească. A doua zi urma o curățire. Poate era prea târziu. Jimmy se gândi la orele suplimentare impuse tatălui său. Și se întrebă câți oameni aveau să fie trimiși afară pentru toată această violență.

Se întoarse spre scări și-și căută mama din priviri. Oamenii își strigau unii altora să se miște sau să se dea la o parte din drum, așa că era imposibil s-o audă. Însă vocea ei continua să-i răsune în urechi. Își aduse aminte de ultimul ei îndemn, de privirea ei plină de tristețe, și se grăbi să intre, să-și caute tatăl.

Dincolo de ușă era haos, oamenii alergau în toate părțile pe coridoare, contrazicându-se cu voci ridicate. Yani stătea la poarta de securitate, masiv, cu părul năclăit de sudoare. Jimmy alergă spre el. Se ținea de cot, ca să-și apese brațul pe piept și să nu-și lase umărul să se miște. Din cauza durerii de coaste îi era greu să-și umple plămânii pe de-a-ntregul cu aer. Inima îi bătea cu putere după iureșul căderii de la mare înălțime.

— Yani...

Jimmy se sprijini de poarta de securitate, străduindu-se să respire. Paznicul păru să aibă nevoie de o clipă ca să-și dea

seama de existența lui. Avea ochii măriți și arunca priviri în toate părțile. Jimmy văzu că avea ceva în mână, un pistol ca al ajutorilor de șerif.

— Trebuie să intru, spuse băiatul. Trebuie să-l găsesc pe tata.

Ochii măriți ai polițistului căzură asupra lui. Yani era un om bun, un prieten al tatălui său. Fiica lui era cu doi ani mai mică decât Jimmy. De sărbători, familia lui venea uneori în vizită, la cină. Însă acela nu era Yani. Părea sugrumat de groază.

— Da, spuse, săltându-și capul. Tatăl tău. N-o să mă lase înăuntru. Dar pe tine...

Deși părea imposibil, făcu ochii și mai mari.

— Poți să mă anunți? întrebă Jimmy, împingându-se în bara rotitoare.

Yani îl prinse de guler. Jimmy nu era un băiat mărunțel, crescuse și arăta aproape ca un adult, dar paznicul masiv îl săltă, trecându-l pur și simplu peste turnichet, ca pe un sac cu rufe murdare.

Jimmy se zbătu, vrând să scape din strânsoarea lui sălbatică. Yani îi apăsă țeava pistolului în piept și îl târî pe coridor.

— Îl am pe băiatul lui! strigă.

Nu era însă limpede cui i se adresa. Jimmy încercă să se răsucească, ca să se elibereze. Era tras pe lângă birouri răvășite. Întregul nivel părea părăsit. Se gândi la oamenii în salopete argintii și gri întâlniți mai devreme pe scară și, pentru o clipă, se temu că tatăl său se numărase printre cei pe lângă care trecuse. În mulțime fuseseră mulți oameni de la etajul acela, ca și cum ei ar fi condus hoarda – sau ar fi fost cei urmăriți.

— Nu pot să respir, încercă să-i spună lui Yani.

Își strânse picioarele sub el și se agăță de antebrațul bărbatului puternic, străduindu-se să-și smulgă gulerul din strânsoare.

— Unde-ați plecat, dobitocilor? strigă Yani, uitându-se în toate părțile pe coridoare. Am nevoie de-o mână de ajutor cu...

Se auzi un zgomot, de parcă o mie de baloane ar fi pocnit în același timp, o bubuitură asurzitoare. Jimmy îl simți pe Yani alunecând într-o parte, ca și cum ar fi fost lovit cu piciorul. Strânsoarea slăbi, îngăduindu-i sângelui să revină în capul băiatului. El se aruncă în lateral când bărbatul uriaș se prăbuși. Yani se izbi de podea, bolborosind și respirând șuierător, iar pistolul negru alunecă pe dale.

— Jimmy!

Tatăl lui era în capătul coridorului, parțial ascuns după un perete, având la subțioară un obiect lung și negru, un soi de cârjă care nu atingea podeaua. Capătul cârjei prea scurte fumega de parcă ar fi luat foc.

— Grăbește-te, fiule!

Jimmy scoase un strigăt de ușurare. Se îndepărtă împleticindu-se de Yani, care se zvârcolea pe podea, scoțând sunete inumane. Alergă la tatăl lui, șchiopătând și strângându-și brațul cu cealaltă mână.

— Unde e mama ta? întrebă tatăl lui, uitându-se în lungul coridorului.

— Scările...

Jimmy se strădui să respire. Pulsul i se mai liniștise, devenind un bubuit uniform.

— Ce se-ntâmplă, tată?

— Înăuntru. Înăuntru.

Îl trase pe băiat pe coridor, către o ușă mare, din oțel inoxidabil. De după colț se auzeau strigăte. Jimmy văzu venele umflate de pe fruntea tatălui său și transpirația prelingându-i-se pe sub părul rărit. Bărbatul tastă un cod pe panoul de lângă ușa masivă care începu să se întredeschidă abia după ce se auzi un zumzet, urmat de o serie de pocnete înfundate. Pe urmă se împinse în ea, până când se făcu destul loc ca să se strecoare amândoi înăuntru.

— Hai, fiule. Mișcă-te.

Din partea opusă a holului, cineva le strigă să se oprească. Se auziră ghete tropăind tot mai aproape. Jimmy se strecură prin deschizătură, temându-se că avea să fie închis acolo, de unul singur, însă tatăl lui îl urmă, apoi se lăsă din nou cu toată greutatea pe usă.

— Împinge! strigă.

Jimmy se conformă. Nu știa de ce împingeau, dar până atunci nu-și mai văzuse niciodată tatăl înspăimântat. Privindu-l, se simțea înmuindu-se pe dinăuntru, ca gelatina. Ghetele de afară tropăiau mai aproape. Cineva strigă numele tatălui lui. Altcineva îl strigă pe Yani.

Când ușa de oțel se închise, din partea cealaltă o izbiră mai multe palme. Se auziră iar un zumzet și un pocnet. Tatăl lui tastă ceva pe panou, apoi ezită.

— Un număr, spuse, trăgându-și răsuflarea. Repede, fiule, un număr din patru cifre pe care o să-l ții minte.

— Unu-doi-unu-opt, răspunse Jimmy.

Etajul doisprezece și etajul optsprezece. Unde mergea la școală și unde locuia. Din cealaltă parte a ușii se auziră strigăte înăbușite, plesnetul slab al palmelor lovite inutil de otelul gros.

— Vino cu mine, spuse tatăl lui. Trebuie să stăm cu ochii pe camere, s-o găsim pe mama ta.

Își atârnă pe spate mașinăria neagră și Jimmy văzu acum că era un pistol supradimensionat. Țeava nu mai fumega. Tatăl lui nu-i trăsese lui Yani un picior de la distanță; îl împușcase.

Jimmy rămase neclintit, în timp ce tatăl său începu să străbată încăperea plină de cutii negre și mari. Își dădu seama că auzise de locul acela, că tatăl lui îi povestise despre o încăpere plină de servere. Mașinile păreau să-l privească așa, cum stătea acolo, lângă ușă. Erau santinele negre, vegheau zumzăind în surdină.

Băiatul se îndepărtă de peretele de oțel, de pocnetele lui estompate și de strigătele înăbușite, și se grăbi să-și ajungă din urmă tatăl. Biroul i-l mai văzuse, era ceva mai departe, pe coridor, dincolo de un cot, dar nu mai intrase niciodată în locul acela.

Încăperea era imensă. Alergă în lungul ei, protejându-și un picior, străduindu-se să-și găsească drumul printre servere și să-și dea seama încotro o luase tatăl lui. Când ajunse lângă peretele opus, ocoli ultima cutie neagră și-și găsi părintele îngenuncheat pe podea, ca și cum s-ar fi rugat. Bărbatul își duse mâinile la ceafă, căută sub salopetă și scoase un șnur subțire, negru. La capătul lui se legăna ceva argintiu.

— Și mama? spuse Jimmy.

Se întreba cum o puteau aduce înăuntru, când afară erau toți ceilalți. Și de ce îngenunchease tatăl lui pe podea.

— Ascultă-mă cu atenție, spuse bărbatul. Asta e cheia silozului. Nu există decât două. Să n-o scapi niciodată din ochi, OK?

Jimmy își privi tatăl introducând cheia în spatele uneia dintre mașini.

— Aici e centrul de comunicații, spuse bărbatul.

Jimmy nu avea idee ce era un centru de comunicații, se gândi doar că urmau să se-ascundă într-unul. Ăsta era planul. Intrau într-una dintre cutiile negre până când se îndepărta zgomotul. Tatăl său răsuci cheia ca și cum ar fi descuiat ceva, apoi făcu același lucru de încă trei ori, introducând-o în alte

trei locașuri, apoi trase panoul, îndepărtându-l. Jimmy se uită în interior și-și văzu tatăl trăgând de un mâner. Pe podea, în apropiere, se auzi un scrâșnet.

— Ține asta la loc sigur, îi spuse tatăl său.

Îl strânse de umăr și îi întinse șnurul cu cheia. El o luă și studie obiectul zimțat, din argint, de pe colacul negru. Pe o parte a cheii se contura un cerc cu trei pene triunghiulare în interior – simbolul silozului. Depărtă cele două părți ale șnurului, formând o buclă pe care și-o trecu peste cap, apoi își privi tatăl, care-și afundă degetele în grătarul de lângă picioarele lor. Bărbatul săltă un mic dreptunghi din podea, dezvăluind întunericul de sub el.

— Haide. Ia-o tu înainte, spuse.

Arătă gaura cu mâna și începu să-și desprindă pistolul lung de pe spate. Jimmy înaintă șovăind și se uită în jos. Pe un perete erau un șir de mânere. Erau ca o scară, dar una mai înaltă decât văzuse el vreodată.

— Haide, fiule. N-avem prea mult timp.

Stând pe marginea grătarului, cu picioarele atârnându-i în gol, Jimmy se întinse către treptele de oțel de dedesubt și începu lunga coborâre.

Sub podea, aerul era răcoros și lumina, slabă. Oroarea și zgomotul de pe scară păreau să pălească, și băiatul rămase cu sentimentul unei prevestiri nefaste, cu o senzație de spaimă. De ce i se dăduse cheia? Ce era locul ăla? Cobora încercând să-și folosească numai brațul sănătos, înaintând încet, dar constant.

La baza scării, descoperi un tunel îngust. În capătul opus pulsa o lumină slabă. Își ridică privirea și zări conturul tatălui său, care cobora.

— Pe aici, spuse bărbatul, arătându-i culoarul îngust.

Își propti pistolul lung de scară.

Jimmy arătă în sus.

— N-ar trebui să acoperim...

— O s-o fac eu, când ies. Haide, fiule.

Jimmy îi întoarse spatele și străbătu tunelul. Pe plafon se întindeau, paralele, cabluri și țevi. În față pulsa o lumină stacojie. După vreo douăzeci de pași, tunelul se deschise într-un spațiu care-l duse cu gândul la magazia școlii. Pe doi pereți se întindeau rafturi. Existau și două birouri: pe unul era un computer, iar pe celălalt, o carte deschisă. Tatăl său se duse direct la cel dintâi.

— Ai fost împreună cu mama ta? îl întrebă.
Jimmy dădu din cap.
— Ea m-a scos din clasă. Am fost despărțiți pe scări.
Își frecă umărul dureros, în timp ce tatăl său se prăbuși, greoi, pe scaunul din fața biroului. Ecranul computerului era împărțit în patru pătrate.
— Unde te-ai pierdut de ea? Cât de sus?
— Cu două bucle mai sus de treizeci și patru, răspunse el, amintindu-și cum căzuse.
În loc să întindă mâna spre mouse sau spre tastatură, tatăl lui luă o cutie neagră, plină de mânere și comutatoare. Cablul atașat de ea ajungea în spatele monitorului. Într-un colț al ecranului, Jimmy văzu un tablou animat, cu trei bărbați stând deasupra cuiva care zăcea, neclintit, pe culoar. Era real. Era o imagine, o fereastră, ca ecranul de pe peretele cantinei. Vedea coridorul pe care abia îl părăsiseră.
— Futu-ți să-ți fut, Yani, murmură bărbatul.
Jimmy își luă ochii de la ecran ca să se holbeze la ceafa tatălui său. Îl mai auzise înjurând, dar niciodată așa. Umerii bărbatului se ridicau și coborau în timp ce inspira adânc. Jimmy își reîndreptă atenția către ecran.
Cele patru ferestre deveniseră douăsprezece. Ba nu, șaisprezece. Tatăl său se aplecă în față, cu nasul la numai câțiva centimetri de monitor, plimbându-și privirea de la una la alta. Mâinile lui bătrâne se ocupau de cutia neagră, care pârâia când îi ajusta mânerele și cadranele. Jimmy vedea în toate ferestrele harababura de pe scară. De la balustradă până la stâlpul central, treptele erau pline de oameni. Care se năpusteau în sus. Tatăl lui schimba ferestrele cu degetul, căutând.
— Tată...
— Sst.
— ...ce se petrece?
— A apărut o breșă, veni răspunsul. Încearcă să ne-nchidă. Ai spus cu două bucle mai sus de palier?
— Da. Dar era împinsă în sus. Era greu să înaintezi. Eu am ajuns dincolo de balustradă...
Scaunul scârțâi când tatăl său se întoarse și-l cercetă cu privirea. Ochii i se opriră pe brațul lui Jimmy, lipit de piept.
— Ai căzut?
— Sunt OK. Tată, ce se petrece? Ce încearcă să-nchidă?
Bărbatul se concentră din nou asupra ecranului. După câteva

pârâituri ale cutiei negre, imaginile pâlpâiră și se schimbară. Acum păreau văzute prin ferestre ușor diferite.

— Încearcă să ne-nchidă silozul. Ticăloșii ne-au deschis sasul, au spus că rezerva noastră de aer e alterată. O clipă. Uite-o.

Numeroasele ferestre mici se uniră într-una singură. Imaginea tremură ușor. Jimmy își văzu mama imobilizată între mulțimea înghesuită și balustradă. Avea gura și bărbia pline de sânge. Ținându-se de balustradă și străduindu-se din răsputeri să-și facă loc, coborî cu mare trudă o treaptă, clătinându-se, în vreme ce gloata înainta în direcția opusă. Se părea că toată lumea din siloz voia să ajungă în vârf, ca și cum n-ar fi existat altă cale de scăpare.

Tatăl lui Jimmy lovi cu palma în masă și se ridică brusc.

— Așteaptă aici, spuse.

O porni către culoarul îngust, se opri și se uită înapoi, la Jimmy, chibzuind. Avea în ochi un licăr straniu.

— Iute, acum. Pentru orice eventualitate.

Se îndreptă grăbit în direcția opusă, trecu pe lângă Jimmy și ieși pe o ușă. Băiatul se repezi pe urmele lui, înspăimântat, derutat și șchiopătând.

— Asta seamănă foarte bine cu mașina noastră de gătit, spuse tatăl lui, lovind cu palma într-un obiect foarte vechi, din colțul încăperii. Un model de demult, dar funcționează la fel. Avea ceva nebunesc în privire. Se răsuci și-i arătă o altă ușă. Magazie, dormitor, duș, totul e acolo. Mâncare suficientă pentru patru oameni, timp de zece ani. Fii isteț, fiule.

— Tată... nu înțeleg.

— Bagă-ți cheia aia dedesubt, spuse tatăl lui, arătând către pieptul lui Jimmy. Băiatul lăsase șnurul deasupra salopetei. Să n-o pierzi cumva, OK? Care-i numărul pe care ziceai că n-o să-l uiți niciodată?

— Doisprezece-optsprezece, răspunse el.

— OK. Vino aici, înăuntru. Să-ți arăt cum funcționează stația radio.

Jimmy aruncă o ultimă privire în jurul celei de a doua încăperi. Nu voia să fie lăsat singur acolo, jos. Asta făcea tatăl lui, îl lăsa între două etaje, ascuns în beton. În jurul lui, lumea părea să apese, grea.

— Vin cu tine, ca s-o aducem, spuse, cu gândul la bărbații care loveau în ușa de oțel.

Tatăl lui nu putea pleca singur, chiar și având pistolul cel

mare.

— Nu deschide ușa nimănui, în afară de mine și de mama ta, spuse tatăl lui, ignorându-i rugămintea. Acum uită-te cu atenție. N-avem mult timp.

Îi arătă o cutie de pe perete. Era închisă într-o cușcă metalică, dar o parte dintre întrerupătoare și cadrane se aflau în afară.

— Ăsta-i pentru alimentare. Tatăl lui bătu cu palma într-un buton. Continui să-l rotești în direcția asta pentru volum.

Tatăl său îi arătă și un fâsâit oribil umplu încăperea. Pe urmă desprinse de pe perete un aparat și i-l întinse lui Jimmy. Era legat de cutia zgomotoasă cu un cordon extensibil. Înșfăcă un al doilea aparat de pe un raft fixat de perete. Acolo erau mai multe.

— Mă auzi? Mă auzi?

Tatăl lui vorbi în aparatul portabil și vocea lui înlocui fâsâitul sonor emis de cutia din perete.

— Apeși pe butonul ăsta și vorbești în microfon.

Arătă spre aparatul din mâna lui Jimmy. El făcu ce i se ceruse.

— Da, răspunse, ezitând, părându-i-se straniu să-și audă vocea izvorând din micul obiect aflat în mâna tatălui său.

— Care e numărul?

— Doisprezece-optsprezece.

— OK. Rămâi aici, fiule.

Tatăl său îl cântări o clipă cu privirea, apoi se apropie și-i puse mâna pe ceafă. Îl sărută pe frunte și Jimmy își aminti când îl sărutase așa ultima dată. Se întâmplase chiar înainte de a dispărea pentru trei luni, înainte de a deveni umbră, când Jimmy nu era decât un băiețel.

— Cât o să pun grătarul la loc, o să se-ncuie singur. Sub el e un mâner cu care se redeschide. Ești OK?

Jimmy dădu din cap. Tatăl lui se uită în sus, la luminile roșii care pâlpâiau, și se încruntă.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, spuse, nu deschizi ușa pentru nimeni, în afară de mine și de mama ta. Ai priceput?

— Da.

Jimmy își strânse brațul și încercă să fie curajos. De perete era sprijinit un alt pistol mare. Nu înțelegea de ce nu putea să plece și el. Întinse mâna către arma neagră.

— Tată...

— Rămâi aici, îi ceru bărbatul.

Jimmy dădu din cap.

— Bravo.

Îl mângâie pe creștet și zâmbi, apoi îi întoarse spatele și dispăru în coridorul întunecat și îngust. Luminile roșii din plafon pâlpâiră, aprinzându-se și stingându-se, zvâcnind ca un puls. Se auzi răsunetul îndepărtat al ghetelor pe treptele de oțel, înghițit de întuneric și amuțind în curând. Și Jimmy Parker rămase singur.

62

2345

• Silozul 1 •

Donald nu-și simțea degetele de la picioare. Era desculț și încă mai trebuia să se dezghețe. Era desculț, dar de jur împrejurul lui erau ghete. Ghete pretutindeni. Ghetele bărbaților care-l împingeau pe culoare, printre capsulele strălucitoare. Ghete neclintite în timp ce-i luau sânge și-i cereau să urineze. Ghete rigide, care scârțâiau în lift, când oameni în toată firea se foiau nervoși, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Iar deasupra îi întâmpina frenezia de pe un coridor unde oameni în ghete călcau apăsat, un coridor împovărat cu strigăte și cu frunți plecate, nervoase. Îl împinseră într-un apartament mic și-l lăsară singur, să se spele și să se dezghețe. Dincolo de ușa lui, alte ghete tropăiau în sus și în jos, în sus și în jos. Grăbindu-se, grăbindu-se. O lume a îngrijorărilor, a nedumeririi și a zgomotului, în care trebuia să se trezească.

Donald rămase pe jumătate adormit, așezat pe un pat, cu conștiința plutindu-i undeva, deasupra podelei. O oboseală puternică îl strângea în gheare. Era înapoi, în zilele trăite deasupra pământului, când mișcarea și trezirea erau două lucruri diferite. În dimineți când redevenea conștient sub duș sau la volan, în drum spre birou, cu mult timp după ce se pusese în mișcare. Mintea îi zăbovea în urma trupului; înota prin praful stârnit de picioare amorțite, care se târau. Așa te simțeai la trezire, după decenii de frig arctic. Vise de care era vag conștient îi alunecau din minte și el era nerăbdător să le lase să plece.

Apartamentul în care-l aduseseră se afla pe același culoar cu fostul lui birou, ceva mai departe. Trecuseră pe lângă el. Ceea ce însemna că se afla în aripa administrativă, acolo unde lucrase. Lângă pat era o pereche de ghete. Donald se holbă la ele, amorțit. În partea din spate a fiecărei glezne era scris „Thurman” cu un marker de un negru palid. Cumva, ghetele alea erau pregătite pentru el. Îi tot spuneau *domnule Thurman* de când se trezise, dar el nu era Thurman. Se făcuse o greșeală. O greșeală sau o farsă plină de cruzime. Un soi de joc.

Cincisprezece minute ca să fie gata. Asta îi spuseseră. Gata pentru ce? Donald stătea pe patul dublu, înfășurat într-o pătură și tremurând când și când. Scaunul cu rotile îi fusese lăsat. Gândurile și amintirile i se așezau cap la cap fără tragere de inimă, ca niște soldați istoviți, sculați din paturile lor în miez de noapte pentru a li se ordona să se alinieze sub rafalele unei ploi înghețate.

Mă numesc Donald, își reaminti. Peste asta nu trebuia să treacă nicidecum cu vederea. Era primul și cel mai important lucru. Identitatea lui.

Senzațiile și cunoștințele i se adunară laolaltă. Simțea amprenta din saltea, de dimensiunile și de forma unui alt trup. Adâncitura lăsată în urmă de altcineva îl trăgea de mânecă. Un crater marca locul unde izbise clanța în peretele din spatele ușii, când aceasta se trântise, deschisă brusc. Poate fusese o urgență. O luptă sau un accident. Cineva dăduse buzna înăuntru. O scenă de violență. Sute de ani de istorie de care fusese privat. Cincisprezece minute ca să-și adune gândurile.

Pe noptieră era o legitimație cu un cod de bare și cu un nume. Din fericire, fără fotografie. Donald o atinse, amintindu-și că văzuse cum se folosea. O lăsă în același loc, apoi se ridică tremurând, pe picioarele nesigure, se prinse de scaunul cu rotile ca să se sprijine și se îndreptă către mica sa cameră de baie.

Avea un bandaj pe braț, în locul de unde-i luase medicul sânge. Doctorul Wilson. Dăduse deja o mostră de urină, dar simțea nevoia să urineze iarăși. Lăsându-și pătura să cadă, se așeză deasupra vasului de toaletă. Jetul era roz. Donald credea că și-l aducea aminte, din ultimul său schimb, ca fiind de culoarea cărbunelui. Când termină, intră sub duș.

Apa era fierbinte, oasele lui, reci. Învăluit de aburul cețos, Donald se cutremură. Deschise gura și lăsă stropii să-i lovească limba și să-i umfle obrajii. Se frecă, străduindu- se să scape de amintirea otrăvii din carne, din a cărei cauză îi era imposibil să se simtă curat. Pentru o clipă, nu apa fierbinte îi arse pielea, ci aerul. Aerul din exterior. Însă apoi, când opri dușul, arsura se domoli.

Se șterse cu un prosop și găsi salopeta lăsată pentru el. Era prea mare. O îmbrăcă oricum și, pentru pielea lui care stătuse dezgolită cine știa cât, materialul păru aspru. Când se străduia să-și tragă fermoarul până la gât, se auzi o bătaie în ușă. Cineva strigă un nume care nu era al lui, un nume scris pe

partea din spate a ghetelor ce așteptau neclintite lângă pat, numele care împodobea legitimația de pe noptieră.

— Vin, croncăni el, cu voce subțire și slabă.

Își strecură legitimația în buzunar și se așeză greoi pe pat. Își îndoi partea de jos a pantalonilor, tot materialul în plus, înainte de a-și pune ghetele, pe rând. Își legă șireturile cu stângăcie, se ridică și descoperi că-și putea mișca degetele de la picioare în spațiul lăsat în urmă de altcineva.

Cu mulți ani în urmă, Donald Keene fusese promovat printr-o simplă schimbare de titulatură. Puterea și importanța veniseră cât ai bate din palme. În toată viața lui de până atunci, fusese un om de care nu ascultau decât puțini alții. Un om cu o diplomă, ocupant al numeroase posturi, cu o soție, cu o locuință modestă. Apoi, într-o noapte, un computer înregistrase teancuri de buletine de vot, și Donald Keene devenise congresmenul Keene.

Devenise unul dintre sutele de oameni care-și țineau mâna pe o cârmă mai importantă – intrase într-o luptă a mâinilor care împingeau și trăgeau, navigând convulsiv.

Se întâmplase peste noapte, și i se întâmpla iarăși.

— Cum vă simțiți, domnule?

Bărbatul din fața ușii apartamentului îl studia cu îngrijorare. Pe legitimația pe care-o purta la gât scria *Eren.* Era șeful Administrației, omul din cabinetul psihologului de pe acel coridor.

— Încă amețit, răspunse Donald, cu voce scăzută.

Un bărbat în salopetă de un albastru strălucitor trecu pe lângă ei în fugă și dispăru după un cot. Îl urmă o adiere usoară, o învolburare a aerului, cu miros de cafea și de transpirație.

— Puteți merge? Îmi pare rău că e atâta grabă, dar, pe de altă parte, nu mă-ndoiesc că sunteți obișnuit cu ea. Eren arătă în lungul coridorului. Sunteți așteptat în camera de comunicații.

Donald dădu din cap și îl urmă. Își aducea aminte că acele holuri fuseseră mai liniștite, le ținea minte fără pași apăsați și voci ridicate. Pe pereți erau zgârieturi care i se păruseră recente. Mementouri ale îndelungatului timp scurs.

În camera de comunicații toți ochii se întoarseră spre el. Cineva avea necazuri, Donald o simțea. Eren îl conduse către un scaun și toți ceilalți îi urmăriră cu privirea, așteptând. El se

aseză și văzu pe ecranul din fața lui o imagine încremenită. Cineva apăsă pe un buton și imaginea zvâcni, prinzând viață.

Praful dens se rostogolea și se învârtejea, acoperind-o și îngreunând vederea. Norii zburau deasupra, la întâmplare. Dar acolo, printre goluri, se zărea o siluetă în costum voluminos, străbătând un peisaj interzis, urcând o pantă lină, iesind din raza camerei de supraveghere. Afară era cineva.

Donald se întrebă dacă era *el însuși,* cu toți acei ani în urmă. Costumul i se părea cunoscut. Poate că-i înregistraseră acțiunea nebunească, încercarea de a muri ca un om liber. Iar acum îl treziseră ca să-i arate blestemăția aia de dovadă. Donald își adună puterile ca să facă față acuzației, pedepsei...

— S-a întâmplat azi-dimineață, devreme, spuse Eren.

Donald dădu din cap, încercând să se liniștească. Nu era el pe ecran. Nu știau cine era el. Îl cuprinse un val de ușurare, în deplin contrast cu nervozitatea din încăpere și cu strigătele și pasii grăbiți de pe coridor. Donald își aminti că, în timp ce-l scoteau din capsulă, îi povestiseră că dispăruse cineva dincolo de deal. Era primul lucru pe care i-l spuseseră. Pe ecran era respectiva persoană. De aceea îl treziseră. Își umezi buzele și întrebă despre cine era vorba.

— Alcătuim un dosar pentru dumneavoastră, domnule. Ar trebui să-l primiți curând. Tot ce știm e că, în optsprezece, în dimineața asta a fost programată o curățire. Numai că...

Eren ezită. Donald se răsuci în scaun și-l surprinse pe șeful Administrației cerând din priviri ajutorul celorlalți. Unul dintre operatori – un bărbat voinic, în salopetă portocalie, cu păr țepos și căștile în jurul gâtului – vorbi primul.

— Curățirea nu s-a efectuat, spuse, cu voce plată.

Câțiva dintre bărbații cu ghete încremeniră. Donald își plimbă privirea prin încăpere, la mulțimea adunată în micul spațiu rezervat comunicării, și văzu că toți se uitau la el. Șeful Administrației își îndreptă ochii spre podea, în defensivă. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, era de aceeași vârstă cu Donald, și totuși se aștepta să fie mustrat. Oamenii aceia dăduseră de belea, nu el.

Încercă să se gândească. Oamenii care conduceau se uitau la *el,* așteptând îndrumări. Ceva nu era în ordine cu schimburile, nu era deloc în ordine. El colaborase cu bărbatul drept care îl luau, cu bărbatul al cărui nume îi împodobea ghetele și legitimația. Cu Thurman. I se părea că nu trecuse decât o zi de când stătuse în aceeași încăpere, simțindu-se, pentru o clipă,

egalul lui. Și, cu toate că i se învârtea capul și avea picioarele slăbite, știa că era important să continue șarada. Cel puțin până-și dădea seama ce se petrecea.

— În ce direcție a luat-o? întrebă, cu vocea ca o șoaptă.

Ceilalți rămaseră complet nemișcați, pentru ca nu cumva foșnetul hainelor să-i acopere glasul.

— S-a dus către șaptesprezece, domnule, răspunse un bărbat din partea din spate a încăperii.

Donald se calmă. Își aducea aminte Ordinul, știa că era periculos să scapi pe cineva din vedere. Oamenilor din silozuri li se oferea o imagine limitată a lumii și toți se credeau singurii supraviețuitori. Trăiau în bule cărora nu le era îngăduit să se spargă.

— Vreo veste de la șaptesprezece?

— Șaptesprezece e distrus, zise operatorul de lângă el, dând încă o veste proastă, cu aceeași voce plată.

Donald își drese glasul.

— Distrus?

Privi chipurile celor din jur. Îngrijorarea le încrețise frunțile. Eren îl studie pe Donald, iar operatorul de lângă el se foi pe scaun. Pe ecran, curățitoarea dispăru dincolo de coama dealului și din raza camerei de supraveghere.

— Ce-a făcut curățitoarea asta? întrebă el.

— N-a fost din vina ei, zise Eren.

— Șaptesprezece a fost închis cu mai multe schimburi în urmă, spuse operatorul.

— Corect, corect.

Donald își trecu degetele prin păr. Mâna îi tremura.

— Vă simțiți bine? întrebă operatorul.

Se uită la șeful Administrației, apoi iar la Donald. Știa. Donald simți că bărbatul acela în portocaliu, cu căștile în jurul gâtului, știa că ceva nu era în regulă.

— Încă mai sunt amețit, explică Donald.

— E treaz de numai o jumătate de oră, îi spuse Eren operatorului.

Din partea din spate a încăperii se auziră murmure.

— Da, OK. Operatorul se lăsă pe spătarul scaunului. Numai că… e Păstorul, știți? Mi-l imaginam că se trezește rozându-și unghiile și dând câte-un indiciu la fiecare vânt.

În spatele lui Donald, cineva chicoti.

— Prin urmare, ce facem cu curățitoarea? întrebă cineva. Trebuie să ni se dea permisiunea înainte de a trimite pe cineva

după ea.

— Nu putea s-ajungă prea departe, zise altcineva.

Inginerul de comunicații din cealaltă parte a lui Donald interveni în discuție. Avea casca încă pe o ureche, iar pe cealaltă și-o eliberase, ca să audă conversația din încăpere. Pe frunte îi lucea un strat de sudoare.

— Optsprezece raportează că are un costum modificat, îl informă el. Nu se poate spune cât o să reziste. Ar putea fi încă acolo, afară, domnilor.

Vestea stârni un cor de șoapte. Sunau ca un vizor izbit de vânt și împroșcat cu nisip. Donald se uită la ecran, la dealul lipsit de viață văzut din silozul optsprezece. Praful venea în valuri întunecate. Își aduse aminte cum se simțise acolo, afară, în mijlocul acelui peisaj, cât de greu te mișcai într-un asemenea costum, cât de greu urcase acea pantă lină. Cine era curățitoarea aceea și unde-și imagina că se duce?

— Aduceți-mi dosarul ei cât mai curând cu putință, spuse.

Ceilalți încremeniră și-și încetară discuțiile șoptite. Vocea lui Donald era poruncitoare datorită calmului său și fiindcă o credeau a celui drept care îl luaseră.

— Și vreau și tot ce-avem despre șaptesprezece, indiferent ce e. Se uită la operator, a cărui frunte încruntată trăda îngrijorare sau suspiciune. Ca să-mi împrospătez memoria, adăugă.

Eren puse o mână pe spătarul scaunului lui Donald.

— Dar protocoalele? întrebă el. N-ar trebui să urcăm o dronă sau să trimitem pe cineva după femeie? Sau să-nchidem silozul optsprezece? Acolo va izbucni violența. Până acum n-am mai avut nicio curățire nefinalizată.

Donald clătină din cap, care începea să i se limpezească. Se uită în jos, la propria mână, și-și aminti că acolo, afară, își scosese cândva o mănușă. N-ar fi trebuit să mai fie în viață. Se întrebă ce-ar fi făcut Thurman, ce ordin ar fi dat bătrânul. Însă el nu era Thurman. Cineva spusese cândva că oameni ca el ar fi trebuit să conducă. Și el, acum, conducea.

— Deocamdată nu facem nimic, spuse, tușind ca să-și dreagă glasul. Femeia n-o s-ajungă prea departe.

Ceilalți se holbară la el cu un amestec de șoc și aprobare. În cele din urmă, câțiva dădură din cap. Presupuneau că el știa cel mai bine. Fusese trezit ca să preia controlul situației. Totul se făcea conform protocolului. În sistem puteai avea încredere – fusese creat, pur și simplu, ca să *funcționeze.* Tot ce trebuia

să facă oricare dintre ei era să-și îndeplinească propriile îndatoriri și să să-i lase pe ceilalți să rezolve restul.

63

2345

• Silozul 1 •

Din apartamentul lui până la birourile importante din siloz nu trebuia să facă decât o scurtă plimbare, și Donald presupunea că asta era esența. Îi aducea aminte de biroul unui director executiv în care fusese cândva și care avea alături o cameră de baie. Ceea ce părea la început impresionant devenea întristător după ce îți dădeai seama de ce se afla acolo.

Bătu cu încheieturile degetelor în ușa deschisă pe care scria *Cabinet de asistență psihologică.* Înainte se gândise la ocupanții săi considerându-i psihiatri, oameni a căror datorie era să le păstreze celorlalți mintea întreagă. Acum știa că, de fapt, erau conducătorii nebuniei. Pe ușă nu mai scria acum decât „ADM". Administrație. Șeful șefilor șefilor. În biroul de vizavi se făcea munca de jos. Donald își aducea aminte că fiecare siloz avea un primar care să strângă mâini și să păstreze aparențele, așa cum lumea de mai înainte avusese președinți care veneau și plecau. Între timp, adevărata putere era exercitată de oameni din umbră, ale căror mandate nu aveau limite. Faptul că silozul acela funcționa în baza aceleiasi înșelătorii n-ar fi trebuit să-l surprindă; era singurul mod în care știau astfel de oameni să conducă.

Rămase cu spatele la fostul său birou și bătu ceva mai tare. Eren își luă ochii de la computer, cu masca dură a concentrării topită într-un zâmbet firav.

— Intrați, spuse, ridicându-se de pe scaun. Aveți nevoie de birou?

— Da, dar nu pleca. Donald traversă încăperea cu prudență, pe picioarele încă pe jumătate adormite, și observă că, pe când propria lui salopetă albă era proaspăt călcată, a lui Eren era șifonată, purtată de un om intrat de o bună bucată de vreme în schimbul său de șase luni. Totusi, șeful Administrației părea viguros și vioi. Avea barba tunsă îngrijit, până deasupra gâtului, și doar împestrițată cu fire cărunte. Îl ajută de Donald să se așeze în fotoliul de pluș din spatele biroului.

— Încă mai așteptăm un raport complet despre curățitoarea aceea, spuse Eren. Șeful de la optsprezece ne-a avertizat că e

groasă.
— Antecedente?
Donald își imagina că existau în cazul oricărei persoane trimise la curățire.
— Oh, da. Se spune că a fost șerif. Dar nu sunt sigur de asta. Fireste, n-ar fi primul om al legii care vrea s-ajungă afară.
— Dar ar fi prima oară când a dispărut unul din vedere, răspunse Donald.
— Din câte-am înțeles, da. Eren își încrucișă brațele și se sprijini de birou. Numai tipul pe care l-ați oprit a mai fost cât pe ce să reușească. Probabil că de-aceea protocolul cere să vă trezim. Am auzit că o parte dintre băieți vă numesc Păstorul.
Eren râse.
Donald tresări la auzul poreclei.
— Povestește-mi despre șaptesprezece, spuse, schimbând subiectul. Cine era în schimb când a căzut silozul?
— Putem căuta.
Eren arătă către tastatură.
— Ăă, pe mine încă mă mai furnică puțin degetele, spuse Donald.
Împinse tastatura către Eren, care ezită înainte de a se desprinde de birou. Șeful Administrației se aplecă asupra tastaturii și afișă lista schimburilor apelând la o scurtătură. Donald încercă să urmărească pe ecran tot ce făcea. Erau fișiere la care el nu avusese acces, meniuri pe care nu le cunoștea.
— S-ar părea c-a fost Cooper. Cred că eu am ieșit din schimb când a intrat el. Numele mi se pare cunoscut. O să trimit pe cineva jos să v-aducă și dosarele acelea.
— Bine, bine.
Eren înălță din sprâncene.
— În ultimul dumneavoastră schimb ați trecut în revistă rapoartele despre șaptesprezece, nu?
Donald nu avea niciun indiciu care să-i sugereze că Thurman mai fusese treaz între timp. Având în vedere cât de puține știa el, bătrânul ar fi putut fi treaz chiar și în momentul în care se întâmplase.
— E greu să-ți amintești totul cu rigurozitate, spuse, ceea ce era adevărul adevărat. Câți ani au trecut?
— Aveți dreptate. Ați fost în criogenare profundă, nu?
Donald presupunea că fusese. Eren bătu cu degetul în birou și privirea lui Donald alunecă spre omul din biroul de vizavi,

așezat dincolo de computerul său. Își aduse aminte cum era când te știai șef numai cu numele și te întrebai despre ce vorbesc doctorii în alb de dincolo de culoar. Acum el însuși era unul dintre cei în alb.

— Da, am fost în criogenare profundă, răspunse.

Doar nu-i mutaseră trupul în altă parte, nu? Erskine sau altcineva schimbase pur și simplu între ele intrările din baza de date. Pur și simplu. O modificare rapidă, rocada între două numere de referință, și un om trăiește în locul altuia.

— Îmi place să fiu lângă fiica mea, explică el.

— Da, nu vă condamn. Ridurile de pe fruntea lui Eren dispărură. Eu am acolo, jos, o soție. Încă mai fac greșeala de a o vizita la începutul fiecărui schimb. Inspiră adânc și arătă spre ecran. Pe șaptesprezece l-am pierdut acum mai bine de treizeci de ani. Va trebui să caut ca să aflu data exactă. Motivul e încă neclar. Nimic n-a anticipat o tulburare care să ducă la așa ceva, de aceea n-am avut prea mult timp în care să reacționăm. Aveau programată o curățire, dar sasul s-a deschis cu o zi mai devreme, pe neașteptate. E posibil să fi fost o defecțiune sau o modificare neautorizată. Pur și simplu nu știm. Senzorii au raportat o purjare de gaze la nivelurile inferioare și apoi izbucnirea unei revolte. L-am deconectat când toată lumea se îndrepta către sas. Abia am mai avut timp.

Donald își aduse aminte de silozul doisprezece. O construcție distrusă într-un mod asemănător. Își aduse aminte de oamenii împrăștiați pe coasta dealului, de o dâră de ceață albă, de cei care se întorceau, luptându-se între ei ca să pătrundă înăuntru.

— N-au fost supraviețuitori? întrebă.

— Au existat câțiva, răzlețiți. Am pierdut emisiile radio și transmisiile camerelor de supraveghere, dar am continuat apelurile de rutină, pentru cazul că s-ar fi aflat cineva în camera secretă.

Donald dădu din cap. Ca la carte. Își aduse aminte de apelurile către silozul doisprezece, după căderea acestuia. Își aduse aminte că nu răspunsese nimeni.

— În ziua căderii silozului chiar a răspuns cineva, continuă Eren. Cred c-a fost un tânăr, umbră sau tehnician. N-am citit niciodată transcrierea convorbirii. Derulă raportul schimbului. S-ar părea că am trimis semnalele de colaps imediat după convorbirea aceea, ca măsură de precauție. Așa că, presupunând că ajunge acolo, curățitoarea n-o să găsească

decât o groapă în pământ.

— Poate c-o să meargă mai departe, spuse Donald. Ce siloz e de cealaltă parte? Șaisprezece?

Eren dădu din cap.

— Ce-ar fi să-i apelezi?

Donald încercă să-și aducă aminte cum erau dispuse silozurile. Era vorba de genul de lucruri pe care-ar fi trebuit să le știe.

— Și ia legătura cu toate silozurile din jurul lui șaptesprezece, pur și simplu pentru cazul în care curățitoarea noastră își schimbă direcția.

— O s-o fac.

Eren se ridică și Donald se minună din nou fiindcă era tratat ca și cum ar fi fost șeful. Și chiar începea să simtă că era. Ca după alegerea în Congres, cu toată răspunderea copleșitoare care-i fusese impusă peste noapte...

Eren se aplecă peste birou și apăsă două taste funcționale, deconectându-se. Șeful Administrației se grăbi apoi să iasă pe coridor, lăsându-l pe Donald să se uite lung la ecranul pe care i se cerea parola pentru conectare.

Si, dintr-odată, nu se mai simți șef într-o atât de mare măsură.

64

2345

• Silozul 1 •

De partea cealaltă a coridorului, un bărbat stătea în spatele unui birou care-i aparținuse cândva lui Donald. El își ridică privirea către bărbatul acela, pe care-l văzu privindu-l la rândul său. Donald obișnuia să se uite dincolo de coridor, în direcția opusă. Și, în timp ce bărbatul din fostul său birou – mai masiv decât el și cu mai puțin păr – juca probabil Solitaire, Donald se lupta cu o enigmă.

Fosta parolă a lui Troy nu funcționa. Încercă și niște coduri vechi, pentru ATM-uri, care se dovediră la fel de nefolositoare. Se opri, storcându-și creierii și temându-se că avea să facă prea multe încercări nereușite. Avea impresia că, doar cu o zi în urmă, contul lui funcționase. Însă de atunci se întâmplaseră o mulțime de lucruri. Se succedaseră o mulțime de schimburi. Și cineva făcuse modificări.

Putea fi vorba de Erskine, bătrânul englez lăsat în urmă să coordoneze schimburile. Erskine îl găsise pe placul lui. Dar de ce? Ce se aștepta să facă Donald?

Pentru o clipă, se gândi să se ridice, să iasă pe culoar și să spună: Nu sunt nici Thurman, nici Păstorul, nici Troy. Mă numesc Donald și n-ar fi trebuit să mă aflu aici.

Ar fi trebuit să spună adevărul. Ar fi trebuit să urle adevărul, oricât de lipsit de sens i s-ar fi părut oricui altcuiva. *Eu sunt Donald!* Simțea nevoia s-o strige, așa cum făcuse cândva bătrânul Hal. Puteau să-i țintuiască ghetele de o targă și să-l trimită înapoi, într- un somn glorios. Puteau să-l trimită afară, pe dealuri. Puteau să-l îngroape, așa cum îi îngropaseră soția. Dar el avea să strige iarăși și iarăși, până când avea să creadă el însuși că era adevărat, că era cel care credea el că este.

În schimb, încercă numele lui Erskine, cu propria sa parolă universală. Un alt mesaj de avertizare roșu, care-i spunea că autentificarea era greșită, și dorința de a se exterioriza îi dispăru la fel de repede cum apăruse.

Studie monitorul. Nu părea să existe un program care să-i contorizeze încercările eșuate, dar cât timp mai avea până la întoarcerea lui Eren? Cât mai era până în momentul în care trebuia să explice că nu se putuse conecta? Poate ar fi avut

succes dacă ar fi traversat coridorul, ar fi întrerupt jocul de Solitaire al șefului silozului și i-ar fi cerut să-i extragă parola. Putea da vina pe amețeală, pe faptul că abia se trezise. O scuză care mersese până atunci. Se întrebă cât de mult se putea agăța de ea.

În joacă, încercă o combinație între parola sa din 2156 și Thurman. Fereastra de autentificare dispăru, înlocuită de meniul principal. Senzația că el însuși nu era cel care ar fi trebuit să fie se accentuă. Își mișcă degetele de la picioare. Spațiul suplimentar din ghetele largi îl liniști. Pe ecran apăru imaginea familiară a unui plic. Thurman avea corespondență.

Donald dădu un clic pe pictogramă și derulă apoi lista până la cel mai vechi mesaj necitit, căutând ceva care să-i explice cum ajunsese acolo, ceva din schimbul anterior al lui Thurman. Datele mergeau cu mai multe secole înapoi; era cutremurător să le privești defilând. Rapoarte despre numărul populației. Mesaje generate automat. Răspunsuri și retrimiteri către alte persoane. Văzu un mesaj de la Erskine, dar nu era decât o notă despre suprapopularea sălii de criogenare profundă de la unul dintre etajele de jos, ocupate de capsule. Se părea că trupurile inutile erau așezate unul peste altul. Un alt mesaj, aflat mai jos, era marcat ca fiind important. Avea numele lui Victor în coloana expeditorului, fapt care atrase atenția lui Donald. Trebuia să fie dinainte de al doilea schimb al său. Când fusese trezit ultima oară, Victor era deja mort. Deschise mesajul.

> Bătrânul meu prieten,
>
> Sunt sigur că vei pune sub semnul întrebării ceea ce am de gând să fac, că vei vedea în asta o încălcare a pactului nostru, dar eu consider că e vorba, mai degrabă, de o restructurare a succesiunii evenimentelor.
>
> Au apărut fapte noi, care au împins lucrurile pe un nivel ceva mai înalt.
>
> Cel puțin pentru mine. Vremea ta va sosi mai târziu.
>
> În ultimele zile am descoperit de ce unul dintre edificiile noastre a avut parte de mai multă agitație decât ar fi fost normal. Acolo e cineva care-și amintește, o femeie care dă peste cap și în același timp confirmă ceea ce știu despre omenire. Se face un loc care ar trebui umplut. Frica se răspândește deoarece curățenia dă dependență. Constatând acest fapt, o mare parte din ceea ce ne facem unul altuia devine mai evident.
>
> Oferă o explicație pentru ceva care ne pune în

încurcătură, arată din ce motiv au societățile cele mai deprimate cele mai puține necesități. Descoperind adevărul, simt un impuls din vremurile vechi, imboldul de a formula o teorie și de a o prezenta în fața unor săli pline de profesioniști. În loc de asta, m-am dus într-o încăpere plină de praf ca să-mi fac rost de o armă.

Tu și cu mine am petrecut o mare parte a vieților noastre de adulți întocmind planuri pentru salvarea lumii. De fapt, au fost mai multe vieți de adult. Fapta aceasta fiind acum săvârșită, meditez asupra altei întrebări, una la care mă tem că nu pot răspunde, așa cum mă tem că n-am fost niciodată destul de cutezători ca să ne-o punem. Prin urmare, te întreb acum, dragă prietene: pentru început, merita această lume să fie salvată? Meritam *noi* să fim salvați?

Încercarea noastră a fost pusă în practică luând această importantă presupunere drept adevăr absolut. Eu îmi pun acum întrebarea pentru prima oară. Și, în timp ce văd în purificarea lumii realizarea noastră definitorie, această salvare a omenirii s-ar putea să fi fost cea mai mare dintre greșelile noastre. Lumea ar putea fi mai bună fără noi. Nu vreau să iau o decizie. O las în seama ta. Schimbul final îți aparține, prietene, pentru că eu mi l-am încheiat pe ultimul. Nu te invidiez pentru hotărârea pe care vei fi nevoit s-o iei. Pactul pe care l-am încheiat cu atât de mult timp în urmă mă obsedează așa cum n-a mai făcut-o niciodată. Și simt că, făcând ceea ce am de gând... aleg calea cea mai ușoară.

Vincent Wayne DiMarco

Donald reciti ultimul paragraf. Era biletul unui sinucigaș. Thurman știuse. În tot timpul în care, în ultimul său schimb, Donald dezbătuse problema sorții lui Victor, Thurman știuse. Fusese în posesia acelui bilet și nu-l arătase nimănui. Iar Donald ajunsese aproape la convigerea că Victor fusese ucis. În afara cazului în care mesajul era un fals... dar nu, Donald clătină din cap, alungând ideea. Un asemenea gen de paranoia putea evolua pe o spirală scăpată de sub control, fiind posibil să nu-și găsească niciodată sfârșitul. Trebuia să se agațe de ceva.

Închise mesajul cu inima grea și continuă să deruleze lista, în căutarea altui indiciu. Aproape de partea de sus a ecranului era un mesaj cu titlul: *Urgent – Pactul*. Donald îl deschise cu

un clic. Cuprinsul era scurt:

Trezește-mă când primești asta.

Anna

(Medalion 20391102)

La vederea numelui ei, Donald clipi rapid. Se uită dincolo de coridor, la șeful silozului, încercând să audă orice zgomot de pași care s-ar fi apropiat. Pielea brațelor i se făcu ca de găină. Și le frecă, se șterse sub ochi și mai citi o dată mesajul.

Era semnat *Anna.* Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că nu era pentru el. Era un bilet trimis de fiică tatălui ei. Data expedierii nu se vedea, ceea ce era bizar, dar se afla aproape în capul listei. Poate era din timpul ultimului schimb, când fuseseră împreună? Sau poate cei doi fuseseră treji de curând. Donald studie numărul din partea de jos. *20391102.* Semăna cu o dată calendaristică[9], o dată de demult. Poate inscripționată pe un medalion? Ceva care avea semnificație pentru ei doi? Și de ce era menționat Pactul în antet? Pact era numele folosit de silozuri pentru constituțiile lor. Ce putea fi urgent în privința asta?

Răsunetul unor ghete pe culoar îi întrerupse concentrarea. Eren apăru de după colț și ajunse în încăpere din câțiva pasi. Ocoli biroul și puse alături de tastatură două dosare, apoi aruncă o privire spre ecran, în timp ce Donald bâjbâia cu mouse-ul ca să ascundă mesajul.

— C.. .cum a mers? întrebă el. Ai vorbit cu toată lumea?

— Da. Eren pufni și se scărpină în barbă. Vestea l-a speriat pe șeful de la șaisprezece. Ocupă poziția asta de mult timp. Poate de prea mult. A propus să închidă cantina sau să deconecteze ecranul de pe perete, pentru orice eventualitate.

— Dar n-o s-o facă.

— Nu, i-am spus să lase asta ca pe o ultimă soluție. Nu e nevoie să provocăm panică. Nu vrem decât să fie avertizați.

— Bun, bun.

Lui Donald îi plăcea când gândeau alții. Presiunea sub care se afla el însuși se micșora.

— E necesar să-ți reiei locul la birou?

Își simulă intenția de a se deconecta.

— Nu, de fapt, dacă n-aveți nimic împotrivă, puteți începe să lucrați. Eren se uită la ceasul dintr-un colț al monitorului. Eu pot veni în schimbul de după-amiază. Apropo, cum vă simțiți?

---

[9] O dată calendaristică în formatul an, lună, zi, utilizat de vorbitorii de limbă engleză (n. tr.).

Vreun tremur supărător?

Donald clătină din cap.

— Nu. Mă simt bine. De fiecare dată e mai ușor decât înainte.

Eren râse.

— Da. Am văzut cât de multe schimburi ați făcut. Și unul dublu, cu ceva vreme în urmă. Nu vă invidiez deloc, prietene. Dar se pare că rezistați foarte bine.

Donald tuși.

— Da, răspunse. Întinse mâna spre cele două dosare, îl luă pe cel de deasupra și-i citi eticheta. Aici e tot ce-avem despre șaptesprezece?

— Da. Cel gros e despre curățitoare. Eren bătu cu degetele în celălalt dosar. Poate veți dori să luați azi legătura cu șeful de la optsprezece. E șocat, își atribuie întreaga vină. Se numeste Bernard. Pe nivelurile lui din adânc, curățirea nedusă la bun sfârșit a stârnit deja murmure, se asteaptă la o posibilă revoltă. Sunt sigur că i-ar plăcea să vă audă.

Da, bineînțeles.

— Oh, si, în prezent, nu are un secund oficial. Ultima lui umbră n-a făcut față și amână s-o înlocuiască. Sper să nu vă supărați, dar i-am spus că ar fi cazul să se grăbească în privința asta. Pentru orice eventualitate.

— Nu, nu mă supăr. E perfect. Donald își flutură mâna. Nu sunt aici ca să-ți stau în cale.

Nu adăugă că, în realitate, nu avea nici cea mai mică idee de ce se afla acolo.

Eren zâmbi și dădu din cap.

— Minunat. Ei, dacă aveți nevoie de ceva, anunțați-mă. Tipul de vizavi e cunoscut sub numele de Gable. A ocupat postul de aici, dar n-a reușit să facă față. Când i s-a dat de ales, a optat pentru ștergere în loc de criogenarea profundă. E băiat bun. Făcut pentru lucrul în echipă. O să mai fie pe schimb câteva luni și vă poate face rost de orice aveți nevoie.

Donald îl studie de bărbatul din partea opusă a coridorului. Își aduse aminte de senzația de gol pe care-o aveai ocupând biroul acela, de gaura pe care-o umpluse. Modul în care sfârșise prin a ocupa acel post, rocada din ultima clipă între el și prietenul său Mick, păruse neobișnuit. Nu se întrebase niciodată cum fuseseră aleși ceilalți. Gândul că s-ar fi putut oferi cineva voluntar pentru un asemenea post îl umplea de tristețe.

Eren îi întinse mâna. Donald i-o studie o clipă, apoi i-o luă.

— Îmi pare sincer rău că v-am trezit astfel, spuse el, strângând mâna lui Donald. Dar, trebuie să recunosc, sunt al naibii de bucuros că vă aflați aici.

65

2312 – Prima zi

• Silozul 17 •

Cutia de pe perete nu avea pic de milă. Tatăl său o numise radio. Făcea zgomot ca un om care șuieră și scuipă. Până și cușca de oțel din jurul ei părea o gură cu buzele răsfrânte și gratii de fier în loc de dinți.

Jimmy voia să amuțească aparatul, dar îi era frică să atingă sau să regleze ceva. Aștepta o veste de la tatăl său, care-l lăsase în încăperea aceea stranie, într-un labirint ascuns între etajele silozului.

Cât de multe alte astfel de locuri secrete mai existau? Se uită prin ușa deschisă la cealaltă încăpere arătată de tatăl său, cea care semăna cu un mic apartament cu mașină de gătit, masă și scaune. După ce se întorceau părinții lui, oare aveau să rămână cu toții acolo peste noapte? De cât timp avea să fie nevoie ca să înceteze nebunia de pe scări și să se poată întoarce la prietenii săi? Spera că n-avea să dureze prea mult.

Se uită la șuierătoarea cutie neagră, apoi se bătu cu palma peste piept și pipăi cheia. Îl dureau coastele după cădere și simțea un nod formându-i-se în coapsă, acolo unde se izbise de cineva. Îl durea și umărul, când ridica brațul. Se uită spre monitor, ca să-și caute din nou mama, dar ea nu mai era pe ecran. Mulțimea se îngrămădea, înaintând în salturi, convulsiv. Scara se legăna din cauza traficului mult mai intens decât fusese menită să susțină vreodată.

Jimmy întinse mâna către cutia cu butoane folosită de tatăl său. Răsuci unul și imaginea se schimbă. Se vedea un coridor gol. Un „33” palid apăruse în colțul din stânga-jos al ecranului. Jimmy răsuci din nou butonul și văzu un alt coridor. Pe jos era o dâră de haine, lăsată parcă de cineva care mersese cărând un sac cu rufe găurit. Nimic nu se clintea.

Încercă un alt buton și numărul de pe ecran deveni „32”. Mergea *în susul etajelor.* Răsuci iarăși primul buton, până ce văzu din nou scara. Ceva fulgeră prin partea de jos a ecranului și dispăru. Erau oameni aplecați peste balustradă, cu brațele întinse, cu gurile deschise într-o expresie mută a groazei. Nu se auzea niciun sunet, dar Jimmy își aminti țipetele care însoțiseră mai devreme căderea unei femei. Se consolă cu

gândul că totul se petrecea mult prea sus ca să poată fi vorba de mama lui. Tatăl său avea să o găsească și să o aducă acolo. Tatăl său avea o armă.

Răsuci butoanele, încercând să-și descopere măcar unul dintre părinți, dar imaginile captate păreau să nu acopere toate colțurile. Și nu reușea să-și dea seama cum să dividă fereastra. Se pricepea destul de bine să folosească un computer – într-o bună zi avea să lucreze la IT, ca tatăl lui –, dar modul de funcționare a acelei cutii mici era tot atât de greu de intuit ca tot ce se petrecea în adâncul silozului. O aduse din nou la „34” și descoperi culoarul principal. În capătul unui coridor lung se vedea o ușă lucioasă, de oțel. În prim-plan era Yani, lățit pe podea. Nu se clintise, era mort cu siguranță. Bărbații aplecați deasupra lui dispăruseră, dar în capătul culoarului, lângă ușă, zăcea un alt cadavru. Culoarea salopetei îl asigură pe Jimmy că nu era al tatălui său. Probabil că acesta îl împușcase, la ieșire. Jimmy își dorea să nu fi fost lăsat singur.

Deasupra capului său, luminile continau să clipească, furioase și roșii, dar imaginea de pe ecran rămânea imobilă. Băiatul deveni tot mai neliniștit și începu să meargă în cerc. Se apropie de micul birou de lemn de lângă peretele opus și răsfoi cartea groasă. Era o avere înglobată în hârtie, perfect tăiată și nefiresc de netedă la atingere. Biroul și scaunul erau, amândouă, din lemn, nu doar vopsite ca să pară astfel. O puteai spune dacă le zgâriai cu unghia.

Închise cartea și privi copertele. Cuvântul *Ordinul* se întindea de-a latul celei din față, scris cu litere lucioase, reliefate. O redeschise și-și dădu seama că pierduse locul unde rămăsese cineva cu lectura. Stația radio de alături continua să șuiere zgomotos. Jimmy se întoarse să se uite la ecranul computerului, dar pe coridor nu se mai întâmplase nimic. Zgomotul îi tortura nervii. Se gândi să-i regleze volumul, dar se temea să nu-l închidă din greșeală. Dacă deregla ceva, tatăl său n-ar mai fi avut cum să ia legătura cu el.

Reîncepu să meargă prin încăpere. Într-un colț erau rafturi pline cu cutii metalice, din podea până-n tavan. Luă una și simți cât de grea era. Jucându-se cu încuietoarea ei, descoperi cum s-o deschidă. Capacul se săltă cu un suspin ușor și înăuntru găsi o carte. Uitându-se la toate celelalte cutii de pe rafturi, își dădu seama câtă hârtie era acolo. Puse cartea la loc, convins că era plină de vorbe plictisitoare, la fel ca aceea de

pe birou.

Se întoarse la celălalt birou, se uită la computerul de sub el și văzu că nu era deschis. Toate ledurile erau palide. Urmări cablul care pornea din cutia neagră, cu toate comutatoarele sale, și descoperi un altul, care mergea de la monitor la computer. Aparatul care crea ferestrele – care putea să vadă la distanțe mari și după colțuri – era controlat de altceva. Butonul de deschidere a computerului nu făcea nimic. Exista un locaș pentru o cheie. Jimmy se aplecă să verifice conexiunile din spate, să se asigure că totul era cuplat, când stația radio începu să pârâie.

-.. .am nevoie de raportul tău. Alo...

Jimmy se izbi cu capul de partea de dedesubt a tăbliei biroului. Alergă la radio, care reîncepuse să șuiere. Înșfăcă obiectul din capătul cordonului extensibil – pe care tatăl său îl numise microfon – și apăsă pe buton.

— Tată? Tată, tu ești?

Eliberă butonul și se uită la tavan. Ascultă atent, sperând să audă pași, și așteptă să nu mai pâlpâie luminile. Monitorul îi arăta un hol liniștit. Poate-ar fi trebuit să se ducă lângă ușă ca să aștepte acolo.

Stația radio pârâi, căpătând glas:

— Șerifule? Cine e acolo?

Băiatul apăsă pe buton.

— Sunt Jimmy. Jimmy Parker. Cine...

Butonul îi alunecă din mână și zgomotul de fond reveni. Avea palmele transpirate. Și le șterse de salopetă și reluă obiectul sub control.

— Cine ești? întrebă.

— Băiatul lui Russ? Urmă o pauză. Fiule, unde te afli?

El nu voia să spună. Aparatul continuă să șuiere.

— Jimmy, sunt ajutorul de șerif Hines, continuă vocea. Dă-mi-l pe tatăl tău.

Băiatul dădu să apese pe buton ca să spună că tatăl lui nu era acolo, dar interveni o altă voce. El o recunoscu imediat.

— Mitch, sunt Russ.

Tata! În fundal era zgomot puternic, oamenii țipau. Jimmy luă microfonul în ambele mâini.

— Tată! Vino înapoi, te rog!

Stația radio pocni, aducând glasul tatălui său:

— James, stai liniștit. Mitch, am nevoie să...

Ceva se pierdu în zgomotul de fundal.

— ... și să oprești traficul. Aici, sus, oamenii sunt striviți.
— Am înțeles.
Tatăl lui vorbea cu ajutorul de șerif. Ajutorul de șerif se purta ca și cum tatăl lui ar fi fost șeful.
— Avem o spărtură în vârf, spuse tatăl său, așa că nu știu cât timp ne-a mai rămas, dar probabil că, până la sfârșit, tu vei fi șeriful.
— Am înțeles, repetă Mitch.
Auzită prin radio, vocea părea să-i tremure.
— Fiule. Tatăl său striga acum, străduindu-se să se facă auzit peste strigătele și urletele insuportabil de răsunătoare. O s-o aduc pe mama ta, OK? Nu trebuie decât să rămâi acolo, James. Nu pleca nicăieri.
Jimmy se întoarse spre monitor.
— OK, răspunse.
Agăță microfonul la loc, în cârligul lui, cu mâini tremurătoare, și se întoarse la cutia neagră, cu toate butoanele ei. Se simțea neputincios și singur. Ar fi trebuit să fie afară, să dea o mână de ajutor. Se întrebă cât avea de așteptat până la sosirea părinților săi, până când avea să-și revadă prietenii. Spera că nu prea mult.

66

2312 – Prima zi

• Silozul 17 •

Orele treceau și Jimmy își dorea să se afle oriunde altundeva, nu în camera aia înghesuită. Străbătu pasajul întunecat care ducea spre scară și se uită în sus, către grătar, ascultând. Nu-și dădea seama de unde venea un zumzet slab, tot pornind și tot oprindu-se. Din capătul coridorului, șuierul stației radio abia se mai auzea. Nu voia să se îndepărteze de ea, dar se temea că tatăl său ar fi putut avea nevoie de el și la ușă. Ar fi vrut să se afle în două locuri în același timp.

Se întoarse în camera cu birourile. Se uită la arma lungă sprijinită de perete, asemănătoare cu cea întrebuințată de tatăl său ca să-l ucidă pe Yani. Se temea să o atingă. Își dorea ca tatăl său să nu fi plecat. Se considera singurul vinovat fiindcă fusese despărțit de mama lui. Ar fi trebuit să ajungă jos împreună. Însă pe urmă își aduse aminte de oamenii îngrămădiți pe scări. Dacă s-ar fi mișcat mai repede, n-ar fi fost prinși în înghesuială. Și se gândi că mama lui era acolo unde era numai și numai fiindcă venise după el. Altminteri părinții lui s-ar fi aflat în camera aceea, împreună și în siguranță.

— James...

Băiatul se răsuci. Vocea tatălui său era acolo, în aceeași încăpere cu el. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că paraziții emiși de stație dispăruseră.

— ...fiule, ești acolo?

Se întinse după radio și înșfăcă microfonul din capătul cordonului. I se părea că trecuseră ore de când nu mai auzise nicio voce. Prea mult timp. Apăsă pe buton și străfulgerarea unei deplasări îi atrase privirea. Cineva se mișca pe monitor.

— Tată?

Întinse cordonul de-a lungul camerei ca să vadă mai bine. Tatăl său era în afara ușii de oțel, în picioare în capătul coridorului. Yani continua să se vadă în prim-plan, neclintit. Celălalt cadavru dispăruse. Tatăl lui stătea cu spatele la cameră, cu stația radio în mână.

— Vin! strigă Jimmy în microfon.

Apoi îl lăsă să cadă și se repezi pe coridorul care ducea spre scară.

— Fiule! Nu.

Un mormăit întrerupse strigătele tatălui său. Jimmy se roti pe loc, cu ghetele scârțâindu-i. Se prinse de birou ca să-și păstreze echilibrul. Pe ecran, un alt bărbat apăruse de după colț, iar tatăl lui era îndoit de durere. Celălalt ținea în mână un pistol lung și se aplecă brusc, ridică un obiect și-l duse la gură.

— Ești băiatul lui Russ?

Jimmy se holbă la bărbatul de pe ecran.

— Da, îi răspunse el monitorului. Nu-i face niciun rău tatei.

Camera era plină de paraziți. Luminile din plafon continuau să zvâcnească, roșii.

Jimmy se blestemă singur. Nu puteau să-l audă. Se împinse, îndepărtându-se de birou, și înșfăcă microfonul care se legăna la capătul cordonului.

— Te rog să nu-i faci rău, spuse, apăsând pe buton.

Bărbatul se răsuci și se uită direct în camera de supraveghere. Era unul dintre paznicii de la securitate. De după colțul coridorului se zări o mișcare, mai erau oameni pe care nu putea să-i vadă.

— James, da?

El dădu din cap. Își văzu tatăl revenindu-și și ridicându-se. Și făcând un gest către cineva care nu se vedea, bătând aerul ca și cum i-ar fi cerut cuiva să se calmeze.

— Care e noul cod? întrebă bărbatul cu stația radio.

Jimmy n-ar fi vrut să i-l spună. Dar voia să-și vadă tatăl înapoi, înăuntru. Nu știa ce să facă.

— Codul, repetă bărbatul.

Îndreptă arma către tatăl lui Jimmy. Acesta spuse ceva și băiatul îl văzu apoi arătând către stația portabilă. Paznicul ezită o clipă înainte de a i-o întinde. Tatăl său o duse la buze.

— Te vor omorî, spuse calm, ca și când și-ar fi sfătuit fiul să-și lege șireturile.

Bărbatul cu arma își flutură brațul, iar altcineva apăru, repezindu-se să se bată cu tatăl lui Jimmy.

— Pe noi ne vor ucide oricum, strigă acesta, luptându-se ca să păstreze stația radio. Iar pe tine te vor omorî în clipa în care o să deschizi ușa!

Băiatul țipă când unul dintre bărbați îi trase un pumn tatălui său, care întoarse lovitura, dar primi o alta. Pe urmă, bărbatul cu arma îi făcu semn celuilalt să se dea deoparte. Încăperea era plină de paraziți, așa că Jimmy nu auzi împușcătura, dar zări flama țâșnind fulgerător, își văzu tatăl zvâcnind când primi

lovitura, îl privi prăbușindu-se și rămânând tot atât de nemișcat ca Yani.

Jimmy scăpă microfonul și se prinse de marginile monitorului. Țipă la necruțătoarea fereastră către lume, în vreme ce paznicii în uniforme argintii îl verificau pe omul care-i fusese tată. Și de după colț apărură alții. Îi târau mama, și ea lovea cu picioarele, țipând fără glas.

67

2312 – Prima zi

• Silozul 17 •

— Nu, nu, nu, nu...

Încăperea era numai paraziți și zvâcniri. Cei doi bărbați se luptau cu mama lui Jimmy, care se ridică de jos și se contorsionă în strânsoarea lor, în timp ce o smuceau. Picioarele ei loveau și se răsuceau. Sub ea, tatăl lui Jimmy zăcea neclintit ca o piatră.

— Deschide afurisita aia de ușă! zbieră bărbatul cu stația portabilă.

Radioul de pe perete era asurzitor. Jimmy îl ura. Alergă spre el, întinse mâna spre cordonul care se legăna, apoi se răzgândi și înhăță cealaltă stație portabilă de pe raft. Pe unul dintre butoane scria *Pornire.* Îl învârti până când scoase sunetul șuierător, se întoarse spre ecran și-și duse micul aparat la gură.

— Nu faceți asta, spuse, dându-și seama că plângea. Lacrimile îi împroșcară salopeta. Vin.

Îi era greu să se smulgă de lângă imaginea mamei sale. În timp ce alerga pe coridorul întunecat, continua să o vadă lovind cu picioarele și țipând, cu ghetele în aer. Îi auzi strigătele în fundal când bărbatul cu stația radio vorbi iarăși:

— Spune-mi codul!

Jimmy luă în dinți cureaua cu care se prindea stația portabilă de încheietura mâinii și se repezi pe scară, ignorându-și durerea din umăr și din genunchi. Găsi mânerul care debloca grătarul și-l smuci într-o parte, deschizându-l cu un pocnet. Aruncă radioul afară și se cățără după el, ajungând pe podea în genunchi. Luminile de sus erau în flăcări. Pieptul lui era în flăcări. Tatăl lui era tot atât de mort ca Yani.

— Vin, vin, spuse în stație.

Bărbatul îi strigă ceva drept răspuns. El nu-și auzi decât mama țipând și bătăile propriei inimi răsunându-i în urechi. Alergă pe sub luminile pâlpâitoare și printre mașinile întunecate. Un șiret i se dezlegă. Biciuia aerul în timp ce alerga, și el se gândi la picioarele mamei lui, și ele în aer, lovind și luptând.

Se izbi de ușă. Auzi strigăte estompate de cealaltă parte.

Veneau și prin radio. Jimmy lovi cu palma în ușă și strigă în stația lui portabilă:

— Sunt aici! Sunt aici!

— Codul! urlă bărbatul.

Jimmy se duse la panoul de control. Mâinile îi tremurau, avea vederea încețoșată. Si-o imagină pe mama lui de partea cealaltă, cu arma îndreptată spre ea. Își simți tatăl zăcând la numai câtiva pași distanță, dincolo de ușa de oțel. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Tastă primele două cifre, etajul la care locuia, apoi șovăi. Nu era corect. Era doisprezece-optsprezece, nu optsprezece-doisprezece. Sau așa era? Apăsă pe celelalte două cifre și tastatura îi răspunse cu o străfulgerare roșie. Ușa nu se deschise.

— Ce-ai făcut? strigă bărbatul prin radio. Spune-mi mie codul!

Jimmy apăsă pe bâjbâite butonul stației, apoi și-o duse la buze.

— Vă rog, nu-i faceți niciun rău, spuse.

Aparatul cârâi.

— Dacă nu faci ce-ți spun, e moartă. Ai priceput?

Bărbatul părea îngrozit. Poate că era, pur și simplu, tot atât de speriat ca Jimmy. Băiatul dădu din cap și întinse mâna spre tastatură. Apăsă primele două cifre corecte, apoi se opri, cu gândul la vorbele tatălui său. Aveau să-l ucidă. Dacă-i lăsa pe oamenii ăia înăuntru, aveau să-l ucidă și pe el, și pe mama lui. Dar era mama lui...

Tastatura licări cu nerăbdare. Bărbatul aflat de cealaltă parte a ușii îi strigă să se grăbească, strigă ceva despre trei încercări greșite la rând, după care trebuia să aștepți o zi întreagă. Jimmy nu făcu absolut nimic, paralizat de frică. Tastatura își trimise străfulgerarea roșie, apoi amuți.

Din partea cealaltă a ușii se auzi un pocnet, detunătura unei arme. Jimmy strânse stația radio în mână și țipă. Când îi dădu drumul, își auzi mama țipând din partea cealaltă.

— Data viitoare n-o să mai fie doar un avertisment, spuse bărbatul. Acum nu mai pune mâna pe tastatura aia. N-o mai atinge. Spune-mi mie codul. Grăbește-te, băiete.

Jimmy începu să plângă în hohote și încercă să articuleze sunete, să-i spună bărbatului cifrele în ordinea corectă, dar nu reuși să rostească nimic. Cu fruntea apăsată de perete, își auzi mama zbătându-se și luptându-se de cealaltă parte.

— Codul, repetă bărbatul, acum mai calm.

Jimmy distinse un mârâit.

— Cățea! țipă apoi cineva și își auzi mama strigându-i să n-o facă, după care un plesnet de palmă dincolo de ușă, cineva împins în perete, mama lui la numai câțiva centimetri distanță de el.

Țiuituri estompate ale tastelor, patru apăsări grăbite pe același număr și un bâzâit mânios al tastaturii după a treia încercare eșuată.

Alte țipete. Și detunătura unei arme, mai puternică și mai furioasă, în timp ce el își ținea capul lipit de ușă. Jimmy urlă și bătu cu pumnii în oțelul rece. Bărbații zbierau la el prin radio. Din stația portabilă se revărsau țipete, iar altele pătrundeau prin ușă, dar niciunul nu mai era al mamei sale.

Băiatul alunecă pe podea, își îndesă stația portabilă în abdomen și se strânse ghem, în vreme ce urletele furioase se prelingeau prin ușa de oțel. Suspinele îi zguduiau trupul, simțea pe obraz grătarul aspru al podelei. Și, în timp ce se dezlănțuia violența, luminile din plafon continuau să-i zvâcnească deasupra capului. Zvâcneau uniform. Nu semănau deloc cu pulsul lui.

68

2345

• Silozul 1 •

Când Donald se întoarse în camera lui, pe pat îl aștepta o pungă de plastic. Închise ușa ca să nu mai audă zgomotul neplăcut de pași și discuțiile din birouri, căută o încuietoare și văzu că nu exista. Acela era un dormitor singuratic printre spații rezervate pentru muncă, un loc pentru oameni întotdeauna gata să răspundă la apel, aflați acolo pentru oricât de mult timp era necesar.

Donald își imagină că acolo stătea Thurman când era convocat pentru o urgență. Își aduse aminte de numele de pe ghetele lui și înțelese că nu era necesar să-și imagineze; se întâmpla cu adevărat.

Observă că scaunul cu rotile fusese luat și că pe noptieră era un pahar cu apă. Aruncă dosarele primite de la Eren pe pat, se așeză lângă ele și luă ciudata pungă de plastic.

Schimb, citi pe ea, scris cu un șablon, cu litere foarte mari. Plasticul transparent era extrem de încrețit și cele câteva lucruri din interior păreau umflături misterioase. Donald îi împinse clema de plastic într-o parte și o deschise. O răsturnă și auzi un zornăit metalic când din ea căzură, zăngănind, două plăcuțe de identificare militare, după care alunecă șerpește un lănțișor delicat. Donald le inspectă și văzu că erau ale lui Thurman. Pline de urme de lovituri, subțiri și fără marginile de cauciuc pe care și le amintea de la ale surorii lui, păreau antichități. Și presupuse că asta și erau.

Următorul obiect era un briceag mic. Plăselele păreau din fildeș, dar bănui că era o imitație. Îl deschise și-i încercă lama. Ambele muchii erau la fel de tocite. Vârful crăpase la un moment dat, fiind probabil folosit ca pârghie pentru a deschide ceva. Părea o amintire, nu mai putea tăia nimic.

În pungă nu mai rămăsese decât o monedă, una de un sfert de dolar. Forma și greutatea unui obiect cândva atât de banal îi tăiară răsuflarea. Se gândi la o întreagă civilizație dispărută. Părea imposibil să razi de pe suprafața pământului atât de multe, însă își aduse apoi aminte de monedele romane și maiașe din muzee. O răsuci în mână iarăși și iarăși, cu gândul la singurul lucru neobișnuit din faptul că el ținea în mână un

flecușteț dintr-o lume preschimbată în cenușă – existența lui, ca să se minuneze de o asemenea pierdere. Se presupunea că oamenii mor și culturile dăinuie. Acum era exact invers.

În timp ce învârtea moneda între degete, ceva îi atrase atenția. Avea câte un cap pe fiecare parte. Râse și o studie cu mai multă atenție, întrebându-se dacă era o glumă, însă obiectul dădea o senzație de autenticitate. Pe una dintre fețe se zărea un arc palid în locul unde stanța ratase, în loc să-și lase urma. O greșeală? Poate un dar primit de Thurman din partea unui prieten de la Trezorerie?

Puse totul pe noptieră și-și aduse aminte de biletul trimis de Anna tatălui ei. Era surprins că nu găsise în pungă niciun medalion. Marcat ca fiind urgent, mesajul pomenea de un medalion cu o dată. Donald împături punga pe care scria *Schimb* și o strecură sub paharul cu apă. Afară, pe coridor, oamenii treceau grăbiți, dintr-o parte și dintr-alta. Silozul intrase în panică. Presupuse că, dacă s-ar fi aflat acolo, adevăratul Thurman ar fi alergat la rândul său în dreapta și-n stânga, dând ordine răstite, închizând silozuri, poruncind să fie luate vieți.

Donald tuși în scobitura cotului, simțindu-și gâtul iritat. Cineva îl pusese în poziția aceea. Erskine, sau Victor, de dincolo de mormânt, sau poate doar un hacker cu planuri mult mai infame. Nu avea nimic care să-l ajute să progreseze.

Luă cele două dosare și se gândi la panica stârnită de o persoană care hoinărea prin locuri unde nu putea fi văzută. Se gândi la violența care se năștea în adâncul unui alt siloz. Acelea nu erau problemele lui, își spuse. El voia să știe de ce era treaz, ba chiar de ce era *viu.* Ce se afla, cu exactitate, dincolo de ziduri? Ce planuri se făcuseră pentru lumea de după încheierea schimburilor? Urma să vină o zi în care oamenii de sub pământ trebuiau să fie puși în libertate?

Când își imagina cum avea să se încheie ultimul schimb, ceva nu i se părea ușor de înțeles. Exista sâcâitoarea supoziție că povestea nu putea să se termine atât de simplu. Până atunci, toate straturile pe care le îndepărtase avuseseră porția lor de minciuni și nu credea că le înlăturase până la ultimul. Poate că fusese plasat în locul lui Thurman tocmai ca să continue să sape.

Își aminti ce zisese Erskine despre oameni ca el aflați la conducere. Sau Victor îi spusese asta lui Erskine? Nu reușea să-și aducă aminte. Dar, bătându-se peste buzunarul cu

legitimația – o legitimație care avea să-i deschidă uși până atunci încuiate pentru el –, știa că acum se afla efectiv la conducere. Erau întrebări la care voia răspunsuri. Și ocupa o poziție din care putea să le pună.

Tuși din nou în scobitura cotului, simțind în gât o mâncărime care nu se domolea. Deschise unul dintre dosare și întinse mâna după pahar. Sorbi câteva înghițituri de apă și începu să citească, fără să observe pata palidă lăsată în urmă, picătura de sânge din îndoitura cotului său.

69

2312 – Prima săptămâna

• Silozul 17 •

Jimmy nu voia să se miște. Nu putea să se miște. Rămase încovrigat pe grătarul de oțel, cu luminile pulsându-i deasupra capului, aprinzându-se și stingându-se, aprinzându-se și stingându-se, de culoarea carminului. Oamenii aflați de cealaltă parte a ușii strigau la el și unii la alții. Jimmy dormea când și când. Auzea focuri de armă estompate și răsunetul gloanțelor care loveau ușa. Tastatura bâzâia. O singură apăsare de tastă și începea să bâzâie. Întreaga lume era plină de furie împotriva lui.

Jimmy visă sânge. Se prelingea pe sub ușă și umplea încăperea. Se înălța, luând forma mamei și a tatălui său, și amândoi îl ocărau, cu gurile larg căscate, furioși. Dar el nu putea să-i audă.

Țipetele de pe cealaltă parte a ușii veneau și plecau. Oamenii ăia se luptau. Se luptau ca să intre acolo, într-un loc sigur. Jimmy nu se simțea în siguranță. Era flămând și singur. Și avea nevoie să urineze.

Să se ridice părea cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Obrazul lui scoase un sunet ca o sfâșiere când și-l ridică de pe grătar. Își șterse saliva de pe acea parte a feței și simți acolo riduri, adâncituri și locuri unde pielea cutată era proeminentă. Încheieturile îi erau țepene. După atâta plâns, o crustă îi lipea pleoapele. Se duse clătinându-se până în colțul opus al încăperii și trase de salopetă, încercând să și-o scoată înainte de a se uda din greșeală.

Urina împroșcă grătarul și se prelinse în jos, pe întinderi de cabluri strălucitoare din canale curate. Stomacul îi chiorăi și i se strânse în trup, dar nu voia să mănânce. Voia să moară. Se uită urât la luminile din plafon, care-i sfredeleau țeasta. Stomacul era plin de furie împotriva lui. Furia împotriva lui clocotea în orice.

Întors lângă ușă, așteptă să-l strige cineva. Se duse la tastatură și apăsă pe cifra „1”. Ușa bâzâi imediat la el. Și pe ea o înfuriase.

Își dori să se culce din nou pe grătar, să se strângă din nou ghem, dar stomacul îi ceru să caute mâncare. Dedesubt.

Dedesubt erau paturi și mâncare. Trecu, năucit, printre mașinile negre. Le atinse exteriorul cald ca să-și păstreze echilibrul, le auzi păcănind și zbârnâind ca și cum totul ar fi fost normal. Luminile roșii străfulgerau iarăși și iarăși. Jimmy înaintă șerpuind printre ele până când găsi gaura din podea.Își coborî picioarele pe treptele scării și auzi un țiuit. Pornea și înceta odată cu luminile roșii. Se trase afară din puț și se târî pe podea, urmărind sunetul. Venea din serverul cu placa din spate scoasă. Tatăl lui îl numise centru de comunicații – indiferent ce-ar fi însemnat asta. Își pipăi pieptul și simți cheia pe stern. Țiuitul mașinii pornea și se oprea, într-un sincronism perfect cu pâlpâirea luminilor. Se uită înăuntru. De un cârlig era agățat un set de căști de care atârna un cordon. Piesa din capătul lui părea din familia accesoriilor de computer. Căută ceva la care să o cupleze și văzu un grup de mufe. Una clipea. Deasupra ei era aprins numărul „40”.

Jimmy își puse căștile pe urechi. Aduse jackul în dreptul mufei și-l apăsă în ea până când simți că se cuplă cu un clic. Luminile își încetară zvâcnirile neobosite și se auzi o voce, ca prin radio, dar mai clară.

— Alo? spuse vocea.

Jimmy nu răspunse. Rămase în așteptare.

— E cineva acolo?

El își drese glasul.

— Da, zise, și i se păru straniu să vorbească într-o cameră goală.

Chiar mai straniu decât stația radio, cu șuierul ei. Avea senzația că vorbea singur.

— E toată lumea OK? întrebă vocea.

— Nu, răspunse Jimmy.

Își aduse aminte de scări, de cădere, de Yani și de ceva îngrozitor, aflat dincolo de ușă.

— Nu, repetă, ștergându-și lacrimile de pe obraji. *Nimeni nu* e OK!

Din celălalt capăt al conexiunii se auziră murmure. Jimmy fornăi.

— Alo? spuse.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă vocea.

Jimmy se gândi că era furioasă. Ca ale bărbaților de dincolo de ușă.

— Toată lumea alerga..., răspunse. Își șterse nasul. Toți se duceau sus. Eu am căzut. Mama și tata...

— Au fost victime? întrebă bărbatul de la etajul patruzeci.

Jimmy se gândi la cadavrul pe care-l văzuse pe scări, la rana oribilă de pe capul lui.

— Da, spuse.

Vocea scuipă o înjurătură plină de furie, dar estompată. Apoi:

— Am aflat prea târziu.

Părea din nou să vină de departe, ca și cum ar fi vorbit cu altcineva.

— Prea târziu pentru ce? întrebă Jimmy.

Se auzi un pocnet, urmat de un sunet uniform. Lumina de deasupra mufei cu numărul „40” se stinse.

— Alo?

Jimmy așteptă.

— Alo?

Căută în interiorul cutiei un buton pe care să apese, o modalitate de a face vocile să se întoarcă. Erau mufe cu cincizeci de numere deasupra lor. De ce numai cincizeci de etaje? Se uită la serverul din spatele lui și se întrebă dacă existau și alte centre de comunicații, ca să poți lua legătura cu restul silozului. Acela era, probabil, numai pentru vârf. Trebuia să mai existe unul pentru mijloc și altul pentru adânc. Scoase jackul și sunetul din căști încetă.

Se întrebă dacă putea să apeleze un alt etaj. Poate unul cu magazine, de lângă casă. Își plimbă degetul de-a lungul șirului, căutându-l pe „18”, și văzu că „17” lipsea. Pentru „17” nu exista nicio mufă. Nedumerit, se întreba de ce, când luminile din plafon reîncepură să pulseze. Se uită la mufa „40”, dar aceasta rămase întunecată. Apelul venea de pe cel mai înalt nivel. Lumina de deasupra numărului „1” clipea. Băiatul se uită la jackul din mâna lui, îl potrivi în dreptul mufei și apăsă până când auzi clicul de cuplare.

— Alo? spuse.

— Ce naiba se petrece acolo? întrebă o voce poruncitoare.

Jimmy se făcu mic, se retrase în sine însuși. Tatăl său țipase la fel la el mai înainte, dar nu pentru mult timp. Nu răspunse, fiindcă nu știa ce să spună.

— Ești Jerry? Sau Russ?

Russ era tatăl lui. Jerry era șeful tatălui lui. Jimmy înțelese că nu era cazul să se joace cu astfel de lucruri.

— Sunt Jimmy, răspunse.

— Cine?

— Jimmy. Tipul de pe nivelul patruzeci a spus că au aflat prea târziu. I-am povestit ce s-a-ntâmplat.

— Prea târziu?

În fundal se auzea o discuție. Băiatul zgâlțâi jackul în mufă. Greșea ceva.

— Cum ai intrat acolo? întrebă bărbatul.

— Tata mi-a dat drumul, răspunse, dezvăluind înfricoșat adevărul.

— Vă închidem, spuse vocea. Închideți-i imediat!

Jimmy nu știa ce să facă. De undeva se auzi un șuierat. Se gândi că venise din cască, până când observă aburul alb, care ieșea din supapele din plafon. O ceață coborî către el. Își flutură mâna în dreptul feței, așteptându-se la înțepătorul miros de fum al incendiului, pe care-l simțise în copilărie, însă aburul nu avea niciun miros. Îi lăsa doar un gust de lingură goală în gură. Gust de metal.

— ... în afurisitul meu de schimb... zise omul pe care-l auzea în căști.

Jimmy tuși. Încercă să spună ceva drept răspuns, dar înghiți în sec, dureros. Scurgerea aburului din supape încetă.

— Asta a rezolvat lucrurile, murmură glasul din căști. S-a zis cu el.

Înainte ca Jimmy să mai spună ceva, luminile clipitoare din interiorul cutiei se stinseră. În căști se auzi un clic, apoi amuțiră. Și le scoase chiar în clipa în care în plafon răsună un pocnet sec și luminile din încăpere se stinseră la rândul lor. Bâzâitul și păcănitul serverelor înalte din jurul lui încetă. În cameră era întuneric beznă și o liniște desăvârșită. Jimmy nu putea să-și vadă nasul, nu putea să-și vadă mâna fluturată în fața ochilor. Se gândi că orbise și se întrebă dacă asta însemna să fii mort, însă pe urmă își auzi pulsul, *bum-bum, bum-bum,* în tâmple.

Simți un hohot de plâns adunându-i-se în gât. Își voia mama și tatăl. Își voia rucsacul, pe care și-l lăsase în clasă, ca un idiot. Pentru un lung răstimp, rămase locului, așteptând să vină cineva la el, să i se contureze o idee despre ceea ce avea de făcut în viitor. Se gândi la scara din apropiere și la camera de dedesubt. Când începu să se târască spre gaură, pipăind cu grijă grătarul din fața lui, ca să nu cadă cumva de la acea înălțime mare, sunetul din plafon se repetă. Urmă un fulger orbitor când luminile de sus pâlpâiră, sclipiră, clipiră de mai multe ori, apoi își răspândiră strălucirea uniformă.

Jimmy înlemni. Luminile roșii clipoceau din nou. Se întoarse lângă cutie și se uită în interior. Deasupra numărului „40” era o lumină care se aprindea și se stingea. Se gândi să răspundă, să afle de ce erau atât de furioși oamenii ăia, dar poate întreruperea curentului fusese o avertizare. Poate spusese ce nu trebuia.

Luminile din plafon erau ca o căldură strălucitoare. Îi aduceau aminte de ferme, de excursia făcută de clasa lui cu ani în urmă în zona de mijloc, unde plantaseră semințe sub lămpile de coacere.

Se întoarse la serverul cu spatele desfăcut și bâjbâi după jack în interior. Ura luminile pâlpâitoare, dar nu voia să țipe nimeni la el. Așa că înfipse jackul căștilor în mufa „40”, până când auzi un clic.

Luminile își încetară imediat pâlpâirea. Din căști se auzi o voce înnăbușită, care rămase în adâncurile serverului. Jimmy nu o luă în seamă. Se îndepărtă de mașină, se uită îngrijorat la luminile de sus, așteptându-se să se stingă din nou cele albe sau să se reaprindă cele roșii, furioase. Dar totul rămase neschimbat. Jackul stătea în mufa lui, firul atârna, vocea din căști era departe, imposibil de auzit.

70

2312 – Prima săptămâna

• Silozul 17 •

Jimmy coborî scara, întrebându-se cât timp trecuse de când mâncase ultima oară. Nu- și putea aduce aminte. Micul dejun înainte de a pleca la scoală, dar asta se întâmplase cu o zi în urmă, sau poate cu două. Pe la jumătatea scării, se gândi la sine însuși ca la o bucată de mâncare în alunecare printr-un imens gâtlej de metal. Probabil că așa se simțea o îmbucătură înghițită. La baza scării, se opri pentru o clipă în măruntaiele silozului, obiect găunos rătăcit într-un alt obiect găunos. Foamea silozului nu avea să se potolească niciodată mestecând ceva atât de gol pe dinăuntru cum era el însusi. Se gândi că aveau să moară amândoi de foame. Și înaintă, clătinându-se, pe coridorul întunecat și prin intestinele silozului.

Stația radio de pe perete continua să șuiere. Jimmy îi reduse volumul până când zgomotul aproape că nu se mai auzi. Tatăl lui nu avea să-l mai caute niciodată. Nu, n-ar fi putut spune cu certitudine de unde știa asta, dar era o Lege a Lumii.

Intră în micul apartament. Înăuntru era o masă destul de mare pentru patru persoane, cu paginile unei cărți împrăștiate pe tăblia ei și cu ața dintr-un ac spiralându-se peste ele, ca un șarpe deasupra cuibului său. Jimmy întoarse foile cu degetul și văzu că locul în care se îmbinau urma să fie refăcut. Stomacul îl durea, era atât de gol... Și începea să-l doară și mintea.

În partea opusă a încăperii se afla stafia tatălui său, arătându-i uși și spunându-i ce era dincolo de fiecare dintre ele. Băiatul își pipăi pieptul în căutarea cheii și descuie cu ea cămara de vizavi de sobă. Mâncare suficientă pentru doi oameni, timp de zece ani, așa-i spusese tatăl său. Avusese dreptate?

Când întredeschise ușa cămării, încăperea se umplu de zgomotul unei sorbituri și simți o adiere prelingându-i-se pe gât. Găsi în afara ușii întrerupătorul becului și pe cel care pornea un ventilator zgomotos. Îl închise pe acesta din urmă, care-i aminti de stația radio. Înăuntru descoperi rafturi bombate sub greutatea conservelor în cutii de tablă și atât de lungi încât fu nevoit să-și îngusteze ochii ca să zărească peretele din partea opusă. Erau conserve care nu semănau cu

nimic din tot ce mai văzuse vreodată. Se strecură printre rafturile înghesuite și căută în sus și-n jos, cu stomacul implorându-l să aleagă și să se grăbească. *Mănâncă, mănâncă,* mârâia burta. Jimmy îi spuse să-l lase să aleagă.

Roșii, sfeclă și terci, pe care le detesta. Mâncare de regim. El voia mâncare *adevărată.* Erau rafturi întregi pline cu porumb, cu etichete ca niște foi de hârtie colorată, nu scrise cu cerneală neagră pe tabla cutiei, cum era el obișnuit. Luă o cutie și o studie. Un bărbat voinic, cu pielea verde, îi zâmbea de pe etichetă. Cuvinte mărunte, ca acelea din cărți, se înfășurau în jurul ei. Toate cutiile cu porumb erau identice. Îl făceau pe Jimmy să se simtă nelalocul lui, ca și cum ar fi dormit și ar fi visat totul. Păstră una, apoi, când descoperi o insulă de supe cu etichete roșii cu alb, luă și una dintre ele. Întors în apartament, scotoci peste tot în căutarea unui deschizător de conserve. În jurul mașinii de gătit erau sertare pline cu palete și polonice. Era și un dulap cu oale și capace. În sertarul de jos se aflau cărbuni pentru desen, un mosor cu ață, baterii umflate în decursul vremii, acoperite cu un praf cenușiu, un fluier de copil, o șurubelniță și o grămadă de alte lucruri.

Găsi deschizătorul de conserve. Era ruginit și se părea că nu mai fusese folosit de mulți ani. Dar lama tocită pătrunse totuși prin tabla moale când o apăsă, iar mânerul se putea răsuci dacă aveai destulă putere. Jimmy parcurse cu el întreaga circumferință și înjură când capacul căzu în supă. Pescui din sertar un cuțit, cu vârful căruia îl scoase afară. Mâncare. În sfârșit. Puse o oală pe mașina de gătit și porni plita, cu gândul la apartamentul și la părinții lui. Supa se încălzea. Jimmy așteptă, cu stomacul chiorăind, dar o parte din el era vag conștientă că nu exista nimic ce, odată înghițit, să-i aline adevărata durere, misterioasa și în fiecare clipă prezenta nevoie de a țipa cât îl țineau plămânii sau de a plânge, prăbușit pe podea.

În timp ce aștepta să clocotească supa, inspectă colile de hârtie de dimensiunile unor pături mici, atârnate pe un perete. Arătau ca și cum ar fi fost puse la uscat și, la început, se gândi că, probabil, cărțile groase fuseseră făcute prin plierea sau tăierea lor. Însă erau deja tipărite, le acopereau desene neîntrerupte. Își plimbă palmele peste hârtia netedă și studie detaliile unei scheme, un ansamblu de cercuri cu linii fine în interiorul fiecăruia și cu etichete peste tot. În cercuri erau

scrise numere. Trei erau tăiate cu cerneală roșie. Pe etichetele tuturor scria „siloz”, ceea ce nu avea niciun sens.

În spatelui lui, ceva șuiera ca o stație radio, ca și cum cineva i-ar fi rostit numele, precum șoaptele unei stafii. Se întoarse cu spatele la desenul straniu și își văzu supa scuipând bule care se prelingeau peste margine și sfârâiau pe plita tot mai fierbinte. Abandonă pe dată uriașul și ciudatul desen.

71

2312 – Prima săptămâna

• Silozul 17 •

Zilele treceau, amenințând să devină o săptămână, și Jimmy intuia modul în care săptămânile aveau să devină luni. Dincolo de ușa de oțel din încăperea de sus, bărbații de afară încă mai încercau să intre. Țipau și se certau prin radio. Jimmy îi asculta uneori, dar nu vorbeau decât despre morți, muribunzi și lucruri interzise, ca marele exterior.

Jimmy se lăsa purtat de camerele de supraveghere prin colțuri tăcute și pustii. Neclintirea imaginilor era întreruptă uneori de răbufniri de activitate și violență. Văzu un bărbat țintuit la pământ și bătut de un altul. Văzu o femeie lovind cu picioarele în timp ce era târâtă pe un coridor. Văzu un bărbat atacând un copil pentru o pâine. Și astfel se simți nevoit să închidă monitorul. Inima îi bătu nebunește tot restul zilei și pe timpul nopții și se hotărî să nu mai urmărească imaginile surprinse de camere. În noaptea aceea, singur într-o încăpere cu atâtea paturi goale, abia reuși să adoarmă. Iar când o făcu, își visă mama.

Toate zilele aveau să fie așa, se gândi în aceeasi dimineață. Fiecare avea să se întindă la nesfârșit, dar nu avea să le țină evidența prea mult. Pentru el, socoteala zilelor urma să se încheie. Îi erau numărate și se scurgeau ticăind; o simțea.

Luă o saltea și o mută în camera cu computerul și cu stația radio. Acolo avea ceva care semăna a companie. Vocile furioase și scenele violente erau mai bune decât paturile goale. Dădu uitării promisiunea și își mâncă supa în fața camerelor de supraveghere, căutând oameni. Le ascultă vocile slabe certându-se prin radio. Iar în noaptea aceea visele i se umplură cu mici imagini pătrate dintr-un trecut îndepărtat. Din acele ferestre îl privea un alt sine al său, de o vârstă mai fragedă.

În incursiunile prin încăperea de sus, se furisa fără zgomot până la ușa de oțel și asculta oamenii certându-se de cealaltă parte. Încercau coduri, trei intrări însoțite de bipuri, urmate de trei bâzâituri furioase. Jimmy mângâia ușa de oțel și-i mulțumea fiindcă rămăsese închisă.

Se îndepărta tiptil, fără zgomot, și explora rețeaua de

mașini. Zumzăiau, păcăneau și clipeau din ochii lor pâlpâitori, dar nu spuneau nimic. Nu se clinteau. Prezența lor îl făcea pe Jimmy să se simtă și mai singur, ca într-o clasă plină cu băieți voinici, care îl ignorau. După numai câteva astfel de zile, Jimmy simți pe pielea lui o nouă Lege a Lumii: omul nu era făcut să trăiască singur. Asta descoperea zi după zi. O descoperea și o uita tot atât de repede, fiindcă în jur nu era nimeni care să i-o reamintească. Vorbea în schimb cu mașinile. Care îi răspundeau, păcănind și șuierând din adâncul gâturilor lor metalice, că omul n-ar fi trebuit să trăiască deloc.

Vocile de la radio păreau convinse de același lucru. Raportau omoruri și-și promiteau unele altora mai multe. Unii aveau pistoale, luate din posturile ajutorilor de șerif. La nouăzeci și unu era un bărbat care trâmbița că era înarmat, dornic să se asigure că aflase toată lumea. Jimmy simțea nevoia să-i spună despre depozitul din spatele dormitorului, pe care-l descuiase cu cheia lui. Acolo erau rafturi peste rafturi cu arme ca aceea cu care-l omorâse tatăl lui pe Yani. Și nenumărate cutii cu gloanțe. Simțea nevoia să anunțe întregul siloz că avea mai multe arme decât oricine altcineva, așa că păstrați, vă rog, distanța, dar ceva îi spunea că, dacă ar fi făcut-o, ceilalți s-ar fi străduit cu și mai multă încrâncenare să ajungă până la el. Așa că își păstra secretele pentru sine.

În a șasea noapte petrecută de unul singur, neputând să doarmă, Jimmy încercă să-și facă poftă de somn răsfoind cartea groasă, intitulată *Ordinul.* Era o lectură stranie, fiecare pagină te trimitea la altele, și era plină de relatări ale tuturor lucrurilor oribile care s-ar fi putut întâmpla, te învăța cum să le previi, cum să diminuezi efectele dezastrelor inevitabile. Jimmy căută ceva despre cazul în care te trezeai cu adevărat și cu desăvârșire singur. În indice nu găsi nimic. Și atunci își aduse aminte ce era în sutele de casete metalice de pe rafturile de lângă birou. Poate găsea într-una dintre ele ceva care l-ar fi putut ajuta.

Se uită la micile etichete din partea de jos a fiecărei cutii și se duse la cea pe care scria *Li-Lo,* de la „loc izolat”. Când o deschise, se auzi un oftat ușor, ca în momentul în care aerul pătrunde într-o conservă cu supă. Scoase cartea și o răsfoi, vrând să ajungă la sfârșit, unde credea că avea să descopere ce îl interesa.

În schimb, dădu peste imaginea unei mașinării imense, cu roți mari, ca ale cățelului din lemn cu care se jucase în

copilărie. Intimidantă, neagră, cu bot ascuțit, îl domina, incredibil de mare, pe omul care-i stătea alături. Jimmy se aștepta ca acesta să se miște, dar, trecându-și mâna peste el, descoperi că nu era decât o fotografie, ca aceea de pe legitimația de serviciu a tatălui său, dar atât de lucioasă și în culori atât de vii, încât credeai că e reală.

Locomotivă, citi el. Cunoștea cele două cuvinte. Primul, „loco”, se referea la locul în care te aflai. Iar „a motiva” însemna să explici de ce ai făcut ceva. Studie desenul, întrebându-se cum ar fi putut motiva cineva faptul că stătea locului, desenând așa ceva. Întoarse cu grijă pagina, sperând să afle mai multe despre acea locomotivă...

Când foaia se așeză peste cea dinaintea ei, Jimmy țipă și scăpă cartea. Sări în sus și se scutură cu amândouă mâinile, așteptându-se să dispară gândacul, alunecându-i în josul cămășii, sau să-l muște. Se ridică în picioare pe saltea și așteptă să i se domolească bătăile inimii. Se uită la tomul gros, deschis pe podea, așteptându-se să vadă un întreg roi luându-și zborul, ca paraziții din ferme, dar nu se întâmplă nimic.

Se apropie de carte și o lovi cu piciorul. Afurisitul de gândac nu era decât o altă poză, iar pagina se îndoise când scăpase cartea. O netezi și citi cu glas tare cuvântul *lăcustă*[10] , apoi se întrebă ce soi de carte era aceea. Nu semăna cu cele pentru copii, în tovărășia cărora crescuse, și nici cu hârtia din pastă cu care era obișnuit de la școală.

Se uită pe copertă și văzu că nu era la fel cu a cărții de pe masă, pe care se reliefa cuvântul *Ordinul.* Pe cea din mâinile lui scria *Moștenirea.* O răsfoi întorcând mai multe pagini deodată și văzu că pe fiecare erau poze strălucitoare, însoțite de paragrafe care le descriau, o imensă ficțiune ce aduna laolaltă fapte și lucruri imposibile, toate într-o singură carte.

Nu, nu într-una singură, își spuse. Se uită la rafturile masive, deformate sub greutatea cutiilor metalice etichetate și aranjate în ordine alfabetică. Căută din nou locomotiva, mașina cu roți pe lângă care un adult părea pitic. O găsi și-și târșâi picioarele înapoi, către salteaua lui și către așternutul răvășit și răsucit. O săptămână de singurătate era pe punctul să se încheie, iar Jimmy nu avea nicio șansă să adoarmă. Nu pentru prea mult timp.

---

[10] În engleză *locust,* cuvânt aflat, în ordine alfabetică, după *locomotive* (n. tr.).

72

2345

• Silozul 1 •

Donald aștepta în camera de comunicații începerea primei sale convorbiri informative cu șeful silozului optsprezece. Ca să treacă timpul, răsucea butoanele care-i permiteau să vadă întregul flux de imagini emis de camerele de supraveghere de acolo. Rămânând pe același scaun, îi putea vedea pe toți locuitorii lumii. Dacă voia, putea să le schimbe soarta de la distanță. Îi putea distruge apăsând un buton. În timp ce el continua să trăiască, fiind înghețat și dezghețat, acele creaturi muritoare treceau dintr-o rutină-ntr-alta, trăiau și mureau, fără să aibă habar de existența lui.

— E ca-n viața de apoi, murmură.

Operatorul de la stația alăturată se răsuci și îl privi în tăcere, și Donald își dădu seama că vorbise cu voce tare. Îl privi în față pe celălalt, un bărbat al cărui păr negru, stufos, părea să nu mai fi fost pieptănat de un secol.

— E chiar așa... e ca și cum ai privi din ceruri, îi explică, arătând spre monitor.

— E ceva pe care-l privești, încuviință operatorul, și mușcă dintr-un sendviș.

Pe ecranul lui, o femeie părea să țipe la alta, împungând-o cu un deget în obraz. Era un sitcom, fără râsetele din fundal.

Donald își văzu de treabă, ținându-și gura închisă. Comută imaginea în cantina din optsprezece și văzu oameni îngrămădiți în jurul ecranului din perete. Erau destul de mulți. Se uitau afară, la dealurile lipsite de viață, poate așteptând întoarcerea curățitoarei care plecase, poate visând în tăcere la ce se afla dincolo de culmile tăcute. Donald ar fi vrut să le explice că femeia nu avea să se întoarcă, că dincolo de deal nu era nimic, deși, în taină, le împărtășea visul. Își dorea să trimită una dintre drone ca să arunce o privire, dar Eren îi spusese că dronele nu erau pentru turism, ci erau menite să arunce bombe. Și aveau o rază de acțiune limitată, adăugase. Aerul de afară putea să le transforma în zdrențe. Donald ar fi vrut să-i arate lui Eren mâna lui, pătată și roz, și să-i spună că ajunsese până la deal și că se întorsese. Voia să-l întrebe dacă aerul de afară era cu adevărat atât de rău.

Speranță. Despre asta era vorba. Speranță periculoasă. Îi privi pe oamenii din cantină, care nu-și luau ochii de la ecranul din perete, și se simți asemenea lor. Așa dăduseră de necazuri zeii din vechime, așa sfârșiseră prin a se îndrăgosti de muritori și a se amesteca în treburile lor. Donald râse în sinea lui. Se gândi la curățitoarea cu dosar voluminos, se gândi cum ar fi putut interveni dacă i s-ar fi ivit ocazia. Dacă ar fi putut, i-ar fi dăruit viața. Apolo, îndrăgostindu-se nebunește de Daphne.

Specialistul în comunicații aruncă o privire spre monitorul lui Donald, care se simți studiat. Trecu la imaginea captată de o altă cameră. Era un coridor din ceea ce părea o școală. Dulapuri aliniate pe ambele părți. O fetiță se săltă pe vârfuri ca să deschidă unul din partea de sus, scoase o pungă mică, se întoarse și păru să-i spună ceva cuiva din afara imaginii. Viața își urma cursul obișnuit.

— Am stabilit legătura, spuse operatorul din spatele lor.

Bărbatul cu senvișul îl lăsă jos și se aplecă în față. Își scutură firimiturile de pe piept și schimbă imaginea în care se certau două femei cu cea a unei încăperi pline de dulapuri negre. Donald înșfăcă o pereche de căști și luă cele două dosare de pe birou. Cel de deasupra avea cinci centimetri grosime. Era despre curățitoarea dispărută. Pe celălalt, mult mai subțire, era scris numele unei potențiale umbre. Din căști se auzi vocea unui bărbat.

— Alo?

Donald își îndreptă privirea spre monitor. În spatele unuia dintre dulapurile negre stătea o siluetă. Era a unui bărbat scund și îndesat, dacă obiectivul camerei nu distorsiona cumva imaginea.

— Raportează, îi ceru Donald.

Deschise cu o lovitură ușoară dosarul etichetat *Lukas Kyle.* Știa din timpul ultimului său schimb că sistemul avea să-i aplatizeze vocea, făcând toate glasurile să sune la fel.

— Am ales o umbră, așa cum mi-ați cerut, domnule. Un băiat bun. A mai lucrat și până acum la servere, așa că accesul său a fost deja aprobat în urma unei verificări.

Ce tip blajin! Donald se întrebă dacă el s-ar fi putut simți astfel, știind că lumea lui putea fi distrusă printr-o simplă apăsare de buton. O astfel de temere te pune în dezacord cu propriul sine.

Operatorul din spatele lui Donald se aplecă și întoarse pagina de titlu în locul lui. Bătu cu degetul în ceva scris cu

câteva rânduri mai jos. Donald aruncă o privire asupra raportului.

— L-ai mai avut în vedere pe domnul Kyle, ca posibil înlocuitor, și acum doi ani.

Își ridică ochii și-l văzu pe bărbatul din spatele serverului pentru comunicare ștergându-și ceafa.

— E adevărat, răspunse șeful silozului optsprezece. Atunci am considerat că nu era pregătit.

— Biroul tău a întocmit un raport care-l prezenta pe domnul Kyle drept un posibil privitor. Aici scrie că și-a petrecut câteva sute de ore în fața ecranului de pe perete. Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

— N-a fost decât un raport preliminar, domnule. Întocmit de o altă… potențială umbră. Cam prea înaintată în vârstă, un om pe care l-am considerat mult mai potrivit pentru echipa de pază. Vă asigur că domnul Kyle nu visează exteriorul. Nu urcă decât noaptea. Bărbatul își drese glasul, părând să ezite. Ca să se uite la stele, domnule.

— La stele.

— Întocmai.

Donald aruncă o privire către operatorul de lângă el, care-și termina senvișul. Omul ridică din umeri. Șeful silozului rupse tăcerea.

— Vă asigur că e cel mai potrivit om pentru postul ăsta, domnule. Îl cunosc pe tatăl lui. Un ticălos sever. Știți ce se spune despre trepte și balustrade, domnule.

Donald nu avea nici cea mai mică idee. Nu era nimic altceva decât una dintre analogiile cu scara făcute în silozuri. Se întrebă ce ar fi spus acel Bernard dacă ar fi văzut vreodată un lift. Gândul aproape că-i smulse un chicotit.

— Alegerea umbrei tale e aprobată, răspunse. Pune-o să studieze Moștenirea cât mai curând posibil.

— A început deja, domnule.

— Bun. Acum, care sunt ultimele noutăți despre revoltă?

Donald își dădu seama că se grăbea, că-și îndeplinea mecanic sarcinile, ca să se poată întoarce la studiul unor probleme mai presante.

Șeful silozului se uită peste umăr, către cameră. Muritorul știa al naibii de bine unde se ascundeau ochii zeilor.

— Mecanicul are un adăpost destul de solid. Au făcut din retragerea lor în adânc o luptă, însă victoria noastră a fost zdrobitoare. Există o… mică baricadă, dar de-acum ar trebui s-

o putem străpunge în orice clipă.

Operatorul se aplecă în față ca să-i atragă atenția lui Donald. Arătă cu două degete către ochi, apoi cu unul singur către ecranele negre de pe rândul de sus, care indicau oprirea unei camere în timpul revoltei. Donald înțelese ce voia să-i spună.

— Ai idee de unde-au aflat despre camere? întrebă el. Știi că aici suntem orbi în privința etajelor de jos, începând cu o sută patruzeci, nu?

— Da, domnule. Noi... eu nu pot decât să presupun că știau de existența lor de ceva vreme. Acolo, jos, au propriile lor rețele. Am coborât personal. E un cuib de țevi și de cabluri. Nu credem că le-a vândut cineva pontul.

— Nu credeți.

— Nu, domnule. Dar încercăm să trimitem pe cineva la ei. Avem un preot pe care-l putem trimite să le binecuvinteze morții. Un om bun. A fost umbră la securitate. Vă garantez că nu va dura mult.

— Perfect. Asigură-te că n-o să dureze. Noi vom fi aici, curățându-ți mizeria, așa că pune-ți restul casei în ordine.

— Da, domnule. O voi face.

Cei trei bărbați din camera de comunicare îl văzură pe Bernard scoțându-și casca și așezând-o la loc, în dulap. Își șterse fruntea cu o bucată de pânză. În timp ce atenția celorlalți era distrasă, Donald făcu același lucru, își șterse transpirația de pe frunte cu batista pe care-o găsise. Luă cele două dosare și-l studie pe operatorul de lângă el, pe a cărui salopetă cobora o dâră proaspătă de firimituri de pâine.

— Urmărește-l îndeaproape, îi ceru Donald.

— Bineînțeles.

Donald își puse casca la loc, pe raft, și se ridică să plece. În ușă se opri, se uită înapoi și văzu că ecranul din fața operatorului era împărțit în patru pătrate. Într-unul dintre ele, turnuri negre umpleau o încăpere, ca tot atâtea santinele mute. În altul se certau două femei.

73

2345

• Silozul 1 •

Donald își luă notițele, intră în lift și urcă spre cantină. Odată ajuns, își dădu seama că era prea devreme pentru micul dejun, dar în distribuitor mai rămăsese cafea din timpul nopții. Alese o cană ciobită din suportul pe care erau puse la uscat și și-o umplu. Un bărbat din spatele liniei de distribuire ridică mânerul unei mașini de spălat vase industriale și cutia din oțel inoxidabil se deschise, eliberând un vălătuc de abur. Bărbatul îl împrăștie cu o cârpă, folosind-o apoi ca să scoată tăvile metalice pe care aveau să stea în curând ouă reconstituite și felii de pâine prăjită deshidratată prin congelare în vid.

Donald gustă cafeaua. Era rece și slabă, dar nu-l deranja. Era bună pentru el. Dădu din cap către bărbatul care făcea pregătiri pentru micul dejun și care-i răspunse în același mod.

Donald îi întoarse spatele și studie imaginea afișată pe ecranul din perete. Acolo se afla misterul. În comparație cu ea, documentele din dosarele lui erau o nimica toată. Se apropie de peisajul prăfos, unde norii învârtejiți tocmai începeau să strălucească sub razele soarelui ce se înălța, invizibil, dincolo de dealuri. Se întrebă ce se afla acolo. Oamenii mureau când erau trimiși să curețe. Mureau pe dealuri când erau închise silozurile. Însă el supraviețuise. Și, din câte știa, supraviețuiseră și cei care-l aduseseră înapoi.

Își studie mâna în lumina slabă, prelinsă dinspre ecran. Palma i se părea puțin cam prea roz, ușor jupuită. Pe de altă parte, în ultimele câteva nopți și în fiecare dimineață, și-o frecase de o jumătate de duzină de ori. Nu putea scăpa de senzația că fusese pângărită. Își scoase batista din buzunar și tuși în îndoiturile ei.

— Cartofii or să fie gata în câteva minute, strigă omul din spatele tejghelei.

Un alt lucrător în salopetă verde ieși din spate, legându-și un șorț în jurul taliei. Donald voia să știe cine erau oamenii aceia, cum se scurgeau viețile lor, ce gândeau. Vreme de șase luni, serveau câte trei mese pe zi, apoi hibernau câteva decenii. Și o luau de la capăt. Probabil credeau că vor ajunge undeva. Sau nu le păsa? Era ca atunci când mergeai pe urmele lăsate de

tine însuți în ziua precedentă. O gheată într-o adâncitură, o gheată într-o adâncitură, în cerc și iar în cerc. Oare se considerau marinari pe o arcă măreață, cu un scop nobil? Sau mergeau în cerc pur și simplu pentru că știau drumul?

Donald își aduse aminte cum candidase pentru Congres, gândindu-se că avea să facă lucruri bune pentru viitor. Apoi se trezise într-un birou, înconjurat de un uluitor uragan de legi, memorii și mesaje, și învățase repede să se roage pentru sfârșitul fiecărei zile. Se gândise că avea să salveze lumea de irosirea timpului până când... până când nu mai avusese timp.

Se așeză pe unul dintre scaunele decolorate, de plastic, și studie dosarul din mâna lui roz. Cinci centimetri grosime. Numele *Nichols, Juliette,* fusese scris pe etichetă, urmat de un număr de identificare în scopuri interne. Simțea mirosul de toner al paginilor recent imprimate. Tipărirea unui număr atât de mare de tâmpenii părea o irosire. Undeva, jos, în magazia imensă, rezervele se împuținau. Și altundeva, pe același culoar pe care se afla și biroul lui, cineva ținea evidența tuturor, asigurându-se că aveau exact atâția cartofi, exact atâta toner, exact atâtea becuri cât să le ajungă până la sfârșit.

Donald își aruncă privirea peste rapoarte. Le împrăștie pe masa goală, timp în care se gândi la Anna și la ultimul lui schimb, la felul în care sufocaseră acea cameră a consiliului de război cu indicii. Simți o undă de vinovăție și de regret fiindcă Anna apărea atât de des în mintea lui înainte de a apuca să se gândească la Helen.

Rapoartele erau o binevenită distragere a atenției în timp ce aștepta răsăritul și mâncarea. Exista o relatare despre un curățitor care fusese șerif, deși nu pentru multă vreme. Unul dintre rapoartele plasate în partea de sus a teancului din dosar era întocmit de actualul șef al silozului optsprezece, un memoriu despre lipsa de calificare a curățitoarei. Donald citi motivele pentru care femeia aceea n-ar fi trebuit învestită cu însemnele puterii și avu impresia că era vorba despre el însuși. Se părea că primarul din optsprezece – o bătrână, pe nume Jahns, o politiciană, ca Thurman – îi încredințase funcția după o ceartă, o recrutase în ciuda tuturor obiecțiilor. Nici măcar nu era clar dacă acea Nichols, care lucra ca mecanic pe nivelurile din adânc, își *dorise* vreodată postul. Într-un alt raport al șefului silozului, Donald citi despre purtarea ei sfidătoare, care culminase cu dispariția dincolo de deal, după ce refuzase să curețe. Totul i se păru, din nou, mult prea familiar. Sau căuta

dinadins similitudini? Nu asta făceau oamenii? Nu vedeau în alții ceea ce se temeau sau sperau să vadă în ei înșiși?

Afară, dealurile se luminau treptat. Donald își desprinse privirea de pe rapoarte și studie munții de pământ. Își aduse aminte de înregistrarea video care i se arătase, cu acea curățitoare dispărând dincolo de o dună cenușie similară. Colegii lui intraseră în panică, temându-se că rezidenții din optsprezece aveau să capete un gen periculos de speranță, cel care conduce la violență. Amenințarea mult mai gravă era, firește, posibilitatea ca femeia să ajungă la un alt siloz, ai cărui locuitori ar fi putut descoperi astfel că nu erau singuri.

Donald nu credea că era posibil. Curățitoarea nu putuse rezista prea mult, iar în direcția în care se îndreptase nu era mare lucru de descoperit. Scoase celălalt dosar, al silozului șaptesprezece.

Nimic nu-i prevestise colapsul, nicio intensificare a violenței. Graficele populației păreau normale. Răsfoi paginile, care conțineau rapoarte întocmite de diverși șefi de departamente de la etajele de sub el. Fiecare avea câte o teorie, și bineînțeles că fiecare vedea prăbușirea prin prisma propriei expertize sau o atribuia incompetenței unui alt departament. Controlul Populației dădea vina pe un IT neglijent. IT-ul dădea vina pe o cădere a hardware-ului. Departamentul tehnic dădea vina pe programare. Iar operatorul de comunicații de serviciu, care făcea legătura între IT și fiecare șef de siloz, era de părere că fusese un sabotaj, o încercare de a împiedica o curățire.

Donald avea senzația că recunoștea în colapsul silozului șaptesprezece ceva familiar, pe care nu reușea să-l plaseze. Emisiile camerelor de supraveghere se întrerupseseră, dar nu înainte de a transmite, pentru scurt timp, imaginea unor oameni care se împrăștiau, ieșind din sas. Fusese vorba de un exod, de panică, de isterie în masă. Și apoi de o deconectare. Comunicarea lansase mai multe apeluri. La primul răspunsese umbra de la IT, adjunctul șefului din șaptesprezece. Avusese loc un scurt schimb de replici cu acel Russ, care întrerupsese legătura după câteva întrebări lansate din ambele părți.

Următoarele apeluri nu primiseră răspuns vreme de mai multe ore. În acest timp, silozul se întunecase. Apoi altcineva reluase legătura.

Donald tuși în batistă și citi acea discuție neobișnuită. Operatorul de serviciu pretindea că interlocutorul său fusese

tânăr. De sex masculin, nici umbră, și nici șef, și pusese o rafală de întrebări. Una îi atrase atenția lui Donald. Persoana din silozul șaptesprezece, căreia nu-i mai rămăseseră de trăit mai mult de câteva minute, întrebase ce se petrecea la etajul patruzeci.

Etajul patruzeci. Donald nu avea nevoie să se uite la un plan al clădirii – el o proiectase. Cunoștea fiecare etaj ca-n palmă. Patruzeci era o combinație, pe jumătate ocupată de locuințe, un sfert destinat unei agriculturi ușoare, restul comercial. Ce s-ar fi putut petrece acolo? Și de ce i-ar fi păsat de asta acelei persoane aflate la limita supraviețuirii?

Reciti transcrierea discuției. Părea aproape sigur că interlocutorii de la etajul patruzeci erau ultimii cu care intrase tânărul în legătură, că abia vorbise cu ei. Poate venise de acolo, de jos? Distanța nu era decât de șase etaje. Donald își imagină un băiat înspăimântat, năpustindu-se în susul scărilor, printre mii de alți rezidenți. Vești despre un sas deschis, despre moartea de dedesubt, oamenii alergând spre vârf. Tânărul ajunge la etajul treizeci și patru și înghesuiala e insuportabilă. La IT e deja pustiu. Își găsește drumul către sala serverelor...

Nu. Donald clătină din cap. Nu era corect. Nimic din toate astea nu era corect. Ce anume îl sâcâia?

Întunecarea. Simți un fior rece pe șira spinării. Numărul patruzeci. Numărul silozului, nu al etajului. Raportul îi tremură în mâini. Voia să sară-n sus și să măsoare cantina cu pasul, dar nu avea nimic altceva decât germenele unei conexiuni, indiciul unui contur. Se strădui să unească punctele înainte de a i se dizolva ideile, tulburate de valul de adrenalină.

Băiatul vorbise cu *silozul* patruzeci. Se trezise în spatele stației de comunicare din șaptesprezece. Habar n-avusese că apelul venea de la un siloz. De aceea îl numise etaj și se întrebase ce se întâmpla acolo, jos. Întunecarea, acea absență a legăturii, avea ceva similar cu silozurile de care se ocupase Anna.

Anna...

Donald se gândi la mesajul ei, prin care-i cerea lui Thurman să o trezească. Era adormită, dedesubt. Ea ar fi știut ce să facă. Ea ar fi trebuit trezită și pusă să conducă, nu el. Își adună rapoartele și hârtiile și le așeză la loc, în dosarele unde-și aveau locul. Dinspre lifturi începeau să sosească muncitori. Mirosul ouălor reconstituite plutea dinspre bucătărie, ușile

batante le pompau aroma la fiecare mișcare a personalului care se foia, dar Donald uitase de foame.

Își ridică privirea către ecranul din perete. Știa cineva din actualul schimb ceva despre silozul patruzeci? Probabil că nu. Nu reușiseră să facă aceeași legătură. Thurman și ceilalți păstraseră secretul revoltei, încercând să nu provoace panică. Dar dacă silozul patruzeci încă mai exista? Dacă luase legătura cu șaptesprezece? Anna spunea că sistemul principal fusese sabotat, că silozul patruzeci îi sabotase. Întrerupseseră legătura mai multor silozuri cu silozul unu înainte ca Anna și Thurman să-i distrugă pe toți. Dar dacă nu reușiseră să facă asta? Dacă erau încă acolo, dacă acea curățitoare nimerise în adâncitură și descoperise.

Se simți brusc îmboldit să vadă cu ochii lui, să iasă și să dea o fugă până în vârful dealului, renunțând dracului la costum. Plecă de lângă ecran, îndreptându-se spre sas.

Poate că trebuia să o trezească pe Anna, așa cum făcuse Thurman. O putea instala în arsenal. Exista un plan pentru așa ceva, folosit în ultimul lui schimb, numai că nu se putea încrede în nimeni, nu avea cui să-i ceară ajutorul. Nu știa nimic despre trezirea oamenilor. Dar era șeful, nu? Putea spune că voia să știe.

Ieși din cantină și se apropie de sasul silozului, imensa ușă galbenă către lumea deschisă din afară. Exteriorul nu era atât de cumplit cum fusese lăsat să creadă. În afara cazului când el însuși nu era pur și simplu imun. Avea în sânge mașinării care-l păstrau întreg și funcțional când era înghețat. Poate că tot ele îl ținuseră în viață afară. Se apropie de ușa interioară a sasului și se uită prin micul ei hublou. Își aminti brusc, cu violența neașteptată a unei lovituri, că fusese acolo, înăuntru. Își îndesă cele două dosare în îndoitura cotului și-și frecă brațul în locul unde-i mușcase acul carnea cu multă vreme în urmă, adormindu-l. Ce era afară? Lumina revărsată printre gratiile celulei de detenție pâlpâi la trecerea unui nor de praf și Donald își dădu seama cât de ciudată era existența ecranului din silozul unu. Oamenii din interior știau ce-i făcuseră lumii. De ce era necesar să vadă ruina pe care o lăsaseră în urmă?

În afara cazului în care...

În afara cazului în care avea același scop ca în restul silozurilor. Dacă nu cumva ecranul era necesar ca să-i împiedice să iasă, era o reamintire tulburătoare a faptului că planeta nu mai reprezenta un loc sigur pentru ei. Dar ce știau,

de fapt, despre ce se afla dincolo de silozuri? Și putea cineva spera să vadă asta cu ochii săi?

74

2345

• Silozul 1 •

Donald avu nevoie de câteva zile în care să-și pună la punct planul și să-și adune destul curaj ca să facă apoi cererea, iar doctorului Wilson îi trebuiră alte câteva ca să planifice o întâlnire. În acest timp, Donald îi împărtăși lui Eren bănuielile sale despre implicarea silozului patruzeci. Răbufnirea activităților declanșate de această simplă presupunere mistui silozul unu. Donald semnă ordinul de zbor pentru un raid de bombardament, fără să înțeleagă prea bine ce anume semna. Etaje puțin întrebuințate ale silozului – cu care el însuși se familiarizase mai înainte – se treziră la viață. Câteva zile mai târziu, el unul nu simți niciun huruit și nicio zdruncinare a pământului, dar găsi pe lucrurile sale un strat nou de praf, căzut din plafon.

În ziua întâlnirii cu doctorul Wilson, se furișă jos, pe principalul nivel ocupat de capsulele criogenice, să-și pună la încercare codul. Încă nu avea deplină încredere în deghizarea pe care i-o ofereau salopeta lui largă și legitimația cu numele altei persoane. Cu numai o zi înainte, văzuse în sala de gimnastică un bărbat pe care crezuse că-l recunoștea din timpul primului său schimb. Ceea ce-i impunea obiceiul de a se strecura și nu de a merge țanțoș. Așa că-și târșâi picioarele pe coridorul de la etajul cu trupuri înghețate și-și tastă codul cu prudență. Se aștepta să vă vadă lumini roșii și să audă țiuituri furioase. În schimb, lumina de deasupra inscripției *Personal pentru situații de urgență* se aprinse, verde, încuietorea se deschise cu un pocnet. Donald se uită în lungul culoarului, ca să vadă dacă nu-l urmărea cineva cu privirea în timp ce împingea ușa și se strecura înăuntru.

Camera de criogenie mai rar întrebuințată ocupa numai o fracțiune din spațiul celorlalte și numai un singur nivel. Oprindu-se imediat ce-i trecu pragul, Donald vizualiză modul în care se înfășura principala sală de criogenare profundă în jurul acelei încăperi mult mai mici. Aceasta nu era decât o simplă proeminență de-a lungul pereților imenși ce se prelungeau, aproape dispărând din vedere. Însă conținea ceva mult mai prețios. Oricum, mult mai prețios pentru el.

Înaintă printre capsule, uitându-se la fețele înghețate din interiorul lor. Era dificil să-și aducă aminte că se aflase acolo cu Thurman în timpul schimbului său anterior și îi venea la fel de greu să-și amintească locul exact, dar, în cele din urmă, o găsi. Uitându-se la micul ecran și aducându-și aminte cum se gândise că nu avea importanță ce nume purta, văzu că nici nu i se atribuise vreunul. Doar un număr.

— Salut, surioară.

Vârfurile degetelor îi coborâră către sticlă, atingând-o și îndepărtând promoroaca. Se gândi la părinții lor cu tristețe. Se întrebă cât de multe știuse Charlotte, înainte de a sosi acolo, despre locul acela și despre planurile lui Thurman. Spera că nimic. Îi plăcea s-o creadă mai puțin vinovată decât era el însusi.

Privind-o insistent, își aduse aminte de vizita ei la Washington. Își irosise timpul prețios al unui concediu ocupându-se de campania lui Thurman și vizitându-și fratele. Charlotte îi făcuse lui Donald viața grea după ce aflase că locuia în D.C. de doi ani și nu mersese la niciun muzeu. Nu conta cât de ocupat fusese, îi spusese ea. Așa ceva era de neiertat.

— Intrarea e liberă, adăugase, ca și cum ăsta ar fi fost un motiv suficient.

Așa că se duseseră împreună la Muzeul Aerului și Spațiului. Donald își aminti că avuseseră de așteptat înainte de a putea intra. Își aduse aminte de o machetă a sistemului solar, realizată la scară și plasată pe trotuarul din fața intrării. Desi planetele interioare se aflau la numai câțiva pasi, Pluto era la câteva cvartale, dincolo de Muzeul Hirshhorn, la o distanță incredibilă. Acum, uitându-se la silueta înghețată a surorii sale, acea zi din trecut i se păru la fel. La o distanță incredibilă. Un punct minuscul.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Charlotte îl târâse la Muzeul Holocaustului. De când era în Washington, Donald evitase să-l viziteze. Poate din același motiv din care evita și National Mall[11]. Toată lumea îi garanta că merita să fie văzut.

— Trebuie să te duci, insistau toți. E important.

Se foloseau cuvinte de genul „plin de forță” și „tulburător”. I se spunea că vizita îi va schimba viața. I-o spuneau cu toții, dar ochii lor îl avertizau.

Sora lui îl trăsese în susul treptelor și el își simțise inima

[11] Parc naţional din centrul Washingtonului (n. tr.).

grea de spaimă. Clădirea fusese construită ca un memento, însă Donald nu voia să i se aducă aminte. În perioada aceea lua medicamente ca să uite ce citea în Ordin, ca să nu aibă senzația că sfârșitul lumii putea veni în orice clipă. Atrocitățile de genul celor aflate în clădirea aceea trebuiau îngropate în trecut, își spusese, spre a nu mai ieși niciodată la suprafață și spre a nu se mai repeta vreodată.

Încă mai erau prezente embleme și bannere sobre, rămase de la a șaizecea aniversare a muzeului. Fusese adăugată o aripă nouă, cordoane și țărusi țineau drepți copaci tineri și aerul mirosea a compost. Își aminti că văzuse un grup de turiști îndepărtându-se în șir, tamponându-și ochii și ferindu-se de soare. Își dorise să se răsucească pe călcâie și să fugă, dar sora lui îl ținea de mână și bărbatul de la casa de bilete îi zâmbea deja. Măcar ziua era pe sfârșite, așa că nu puteau rămâne prea mult.

Donald își sprijini palmele pe capsula ca un sicriu și-și reaminti vizita. Văzuse scene de tortură și oameni morți de foame. O încăpere plină de nenumărați pantofi. Pe pereți erau imagini cu cadavre despuiate strângându-se în brațe, cu ochii fără viață larg deschiși, cu coaste și organe genitale expuse, cu mormane de oameni răsturnate într-o groapă, într-o adâncitură scobită în pământ. Donald nu putuse suporta să le privească. Încercase să-și îndrepte în schimb atenția asupra buldozerului, să se uite la bărbatul care îl conducea, la fața lui senină, cu o țigară între buzele țuguiate, cu privirea în permanență concentrată. Își făcea meseria. În întreaga scenă nu exista nimic care să poată aduce alinare. Buldozeristul era cea mai groaznică parte.

Donald se retrăsese, îndepărtându-se de exponatele sinistre, își pierduse sora în întuneric. Era un muzeu al ororilor care nu trebuiau repetate. Înmormântări în masă a căror desfășurare într-o apatie desăvârșită era contrarul unei ceremonii. Oameni mânați cu calm către dușuri.

Donald își căutase refugiu în noua expoziție, intitulată *Arhitecții morții,* fusese atras de schițe, de promisiunea familiarității și a ordinii. Găsise, în schimb, un spațiu care predispunea la claustrofobie, cu pereții plini de diagrame ale măcelului. O expoziție nicidecum ușor de suportat. Un perete oferea explicația mișcării de negare a Holocaustului, chiar imediat după ce se petrecuse.

Înșiruirea de schițe era prezentată ca dovadă. Acela era

scopul încăperii. Planuri care supraviețuiseră freneticei acțiuni de ardere și dezvinovățire din momentele în care rușii erau din ce în ce mai aproape, cu semnătura lui Himmler pe o mare parte dintre ele. Planul Auschwitzului, camerele de gazare, totul etichetat cu migală. Donald sperase că, după ceea ce văzuse în alte locuri din muzeu, planurile aveau să-l destindă, însă aflase că proiectanți și desenatorii tehnici evrei fuseseră obligați să participe la trasarea lor. Desenaseră cu mâinile lor zidurile care îi înconjurau. Fuseseră siliți să pună pe hârtie zidurile lăcașului viitoarelor lor chinuri.

Donald își aminti că bâjbâise în căutarea flaconului cu pastile în vreme ce încăperea se învârtea în jurul lui. Își aminti că se întrebase cum fusese cu putință ca oamenii aceia să colaboreze, să vadă ce desenau și să nu știe ce reprezenta. Cum putuseră să nu știe, să nu-i înțeleagă adevărata destinație?

Clipind ca să-și alunge lacrimile, își dădu seama unde se afla. Capsulele ordonat înșiruite îi erau străine, dar pereții, podeaua și plafonul erau suficient de familiare. Ajutase la proiectarea acelui loc. Se afla acolo din cauza lui însuși. Iar când încercase să iasă, să evadeze, fusese adus înapoi urlând și lovind cu picioarele, prizonier în spatele propriilor sale ziduri.

Țiuitul tastaturii din exterior îi alungă gândurile tulburătoare. Se răsuci în vreme ce imensa lespede de oțel se deschidea către interior, pe balamale de dimensiunile brațelor unui bărbat. Wilson, doctorul de pe schimbul acela, păși înăuntru. Îl văzu pe Donald și se încruntă.

— Domnule? îi strigă.

Donald simți un firicel de sudoare alunecându-i pe tâmplă. Îi era cald, deși își putea vedea răsuflarea înălțându-i-se rotocol în fața ochilor.

— Ați uitat de întâlnirea noastră? întrebă medicul.

Donald își șterse fruntea și își frecă palmele de turul pantalonilor.

— Nu, nu, răspunse, făcând eforturi ca să nu-i tremure glasul. Pur și simplu am pierdut noțiunea timpului.

Doctorul Wilson dădu din cap.

— V-am văzut pe monitorul meu și mi-am dat seama că asta s-a-ntâmplat. Se uită la capsula de lângă Donald și se încruntă. Cineva cunoscut?

— Hm? Nu. Donald își desprinse mâna, care i se răcise stând pe capsula criogenică. Cineva cu care am lucrat.

— Ei, sunteți gata?

— Da, răspunse Donald. Apreciez o împrospătare a memoriei. S-a scurs ceva vreme de când nu m-am mai uitat peste protocoale.

Doctorul Wilson zâmbi.

— Firește. V-am programat la trezirea noului tehnician de la reactor, care intră într-al patrulea schimb. Nu vă mai așteptăm decât pe dumneavoastră.

Arătă către coridor.

Donald bătu cu palma în capsula surorii sale și zâmbi. Charlotte așteptase sute de ani. Încă o zi sau două nu-i puteau face niciun rău. Și apoi puteau vedea, cu exactitate, ce anume se construise cu ajutorul lui. Aveau să afle amândoi, împreună.

75

2313 – Al doilea an

• Silozul 17 •

Jimmy nu se putea convinge sa scrie pe hârtie. Se îneca în hârtii, dar nu îndrăznea sa le folosească nici măcar marginile pentru notițe. Paginile acelea erau sacre. Cărțile erau prea valoroase. Așa că număra zilele folosindu-se de cheia de la gâtul lui și de tăbliile negre ale serverului etichetat „17”.

Acela era silozul lui, aflase asta. Era numărul imprimat în interiorul exemplarului său din Ordin. Era eticheta de pe harta tuturor silozurilor, atârnată pe perete. Știa ce însemna asta. O fi fost singur în lumea lui, *dar lumea lui nu era singura lume.*

În fiecare seară, înainte de a merge la culcare, trasa încă un semn argintiu pe vopseaua neagră a serverului masiv. Nu marca trecerea unei zile decât noaptea. I se părea prematur să o facă dimineața.

Începuse neglijent Proiectul. Nu fusese prea convins că aveau să se adune atât de multe semne, așa că le făcuse la mijlocul mașinii și mult prea mari. După două luni ale coșmarului său, nu mai avea loc și își dădu seama că ar fi trebuit să încerce să traseze semne deasupra, așa că le șterse pe toate cu o mâzgălitură și trecu pe o altă latură a serverului, ca s-o ia de la-nceput. Acum le făcu minuscule, ordonate. Patru zgârieturi, apoi una de-a latul lor, așa cum ținea mama lui socoteala zilelor consecutive în care el era cuminte. Șase astfel de grupuri pe un șir ca să marcheze timpul la care se gândea acum ca reprezentând o lună. Douăsprezece astfel de rânduri, cu cinci semne lăsate deasupra, și avea un an.

Trasă semnul final din ultimul set și făcu un pas în spate. Un an ocupa jumătate dintr-o față a serverului. Îi venea greu să creadă că se scursese un an întreg, un an în care trăise între etaje, sub servere. Știa că așa ceva nu putea să dureze. Să-si imagineze și celelalte servere acoperite de zgârieturi însemna mai mult decât putea să suporte. Tatăl lui îi spusese că era suficientă mâncare, vreme de zece ani, pentru două sau patru persoane. Nu-și amintea cu exactitate. Ceea ce însemna cel puțin douăzeci pentru el. Douăzeci de ani. Ocoli serverul și se uită în lungul coridorului dintre rânduri. În capăt era ușa masivă, argintie. Știa că, la un moment dat, avea să fie nevoit

să iasă. Altminteri urma să înnebunească. Înnebunea deja. Zilele semănau mult prea mult unele cu altele.

Se duse la ușă și ascultă, verificând dacă se auzeau sunete din partea opusă. Era liniște, așa cum se întâmpla uneori, dar ecourile stinse ale unor bufnituri din amintire nu dispăruseră. Se gândi să tasteze cele patru numere și să arunce o privire afară. Să nu poată vedea ce se află de cealaltă parte era cea mai cumplită senzație imaginabilă. Când se opriseră camerele de luat vederi, i se păruse că fusese văduvit de unul dintre simțurile esențiale. Rămăsese cu imboldul de a deschide ușa, de a sălta cât de puțin o pleoapă închisă de prea multă vreme. Un an de numărat zile. De numărat minutele acelor zile. Măcar dacă un băiat ar fi putut număra atât de mult.

Nu atinse tastatura. Nu sosise încă momentul. Afară erau oameni răi, oameni care voiau să intre, oameni care voiau să știe ce era înăuntru, de ce încă mai exista curent electric la etajul acela, cine era el.

— Sunt nimeni, le spunea Jimmy, când avea curajul să vorbească. Nimeni.

Nu-l avea prea des. Se simțea destul de curajos doar ca să asculte cum se luptau oamenii care stăpâneau celelalte stații radio. Destul de curajos ca să lase disputele lor să-i umple lumea și capul, ca să-i asculte certându-se și raportând cine pe cine omorâse. Un grup lucra în ferme, iar altul încerca să oprească apa care ieșea din mine și inunda departamentul Mecanic. Unul avea arme și lua orice fărâme reușeau ceilalți să adune laolaltă. O femeie singuratică îl apelase la un moment dat și țipase, cerând ajutor, dar de ce ajutor i-ar fi putut fi Jimmy? După socotelile lui, afară mai erau aproximativ o sută de oameni organizați în grupuri mici, luptându-se și omorându-se. Dar aveau să înceteze curând. Peste încă o zi. Peste încă un an. Nu se puteau încăiera la nesfârșit, nu-i așa?

Totul era posibil.

Timpul devenise straniu. Era ceva în care mai degrabă *credeai* decât îl vedeai. Trebuia să se încreadă în curgerea lui neîntreruptă. Scara nu se mai întuneca și luminile nu se mai stingeau, ca să știi că era noapte. Nu mai mergeai în vârf, unde strălucirea soarelui îți spunea că era zi. Nu mai erau decât numere pe ecranul unui computer, succedându-se atât de încet încât îți venea să urli. Numere ce păreau din aceeași zi și din aceeași noapte. Era nevoie de o numărătoare atentă ca să știi că trecuse o zi. Numărătoarea îi îngăduia să știe că

era încă viu.

Se gândi să se joace de-a urmărirea printre servere înainte de culcare, dar o mai făcuse cu o zi înainte. Se gândi să-și aranjeze conservele în ordinea în care avea să le mănânce, dar avea deja înșiruită mâncarea pe trei luni. Mai erau pe listă exersarea trasului la țintă, cărți de citit, un computer de butonat, treburi gospodărești, dar nimic din toate astea nu i se părea amuzant. Știa că, probabil, avea să se târască până în pat, ca să se holbeze la tavan până în clipa în care numerele îi spuneau că începuse o nouă zi. Și avea să se gândească atunci ce să facă.

76

2313 – Al doilea an

• Silozul 17 •

Săptămânile treceau, zgârieturile trasate se înmulțeau, vârful cheii de la gâtul lui Jimmy se tocea. Se trezi într-o altă dimineață cu o crustă pe gene, ca și cum ar fi plâns în somn, plecă să-și mănânce micul dejun – o conservă cu piersici și una cu ananas – lângă imensa ușă de oțel. Își scoase arma de pe umăr, se aseză și se rezemă de serverul numărul opt, savurând căldura pe care i-o trimitea pe șira spinării aparatul în funcțiune.

Pușca fusese o problemă. Tatăl lui dispăruse cu cea încărcată si, când descoperise lăzile cu arme și muniție, metoda prin care puteai introduce tuburile strălucitoare în mașinărie fusese ca un puzzle. Făcuse din rezolvarea ei un Proiect, așa cum proceda tatăl lui cu toate sarcinile lor din gospodărie și cu reparațiile. Încă de când era mic, își privise tatăl când demonta computere și diverse aparate electronice, aranjând în ordine toate piesele – fiecare ax, fiecare surub, fiecare piuliță pusă din nou pe șurubul ei –, astfel încât să știe în ce loc trebuiau să se-ntoarcă în final. Jimmy făcuse același lucru cu una dintre puști. Și apoi cu încă una, după ce dăduse din greșeală cu piciorul peste piesele celei dintâi.

Demontând-o pe a doua, văzuse unde se opreau gloanțele și cum ajungeau acolo. Arcul cutiei pentru muniție era tare, așa că încărcarea se dovedea dificilă. Mai târziu, uitându-se în cutiile lui pline cu cărți și citind ce se spunea despre „pușcă" la litera „P", aflase că obiectul acela se numea „încărcător". Ceea ce se întâmplase la câteva săptămâni după ce descoperise, de unul singur, cum funcționa arma, cu o gaură în tavan ca rezultat.

Își ținea pușca peste coapse, cu cutiile cu fructe în echilibru pe partea lată a patului ei. Ananasul era favoritul lui. Mânca în fiecare zi și se uita, cu tristețe, cum se împuținau rezervele de pe rafturi. Nu auzise niciodată de un asemenea fruct, dar îl căutase într-o altă carte. Ananasul îl condusese într-un tur năucitor prin cutiile cu cărți. De la *Pl,* pentru „plajă", ajunsese la *Oc* pentru „ocean". Care îl derutase din punct de vedere al dimensiunilor. Apoi ajunsese la „pește", la litera *P*. În ziua

aceea, explorând, uitase să mănânce, iar încăperea cu stația radio și cu salteaua se umpluse de cărți învălmășite și de cutiile lor goale. Avusese nevoie de o săptămână ca să pună totul la loc în ordine. De atunci se mai lăsase furat de astfel de incursiuni de nenumărate ori.

Își scoase deschizătorul de conserve ruginit și furculița preferată din buzunarul de la piept. La prima tăietură, aerul răbufni cu un șuierat. Jimmy învățase să nu mănânce conținutul când lipsea bufnitura. Din fericire, când învățase lecția, toaletele încă mai funcționau. Toaletele a căror lipsă era cumplită. Alese piersicile, savurând fiecare bucățică înainte de a bea sucul. Nu era sigur că trebuia băut – pe etichetă nu scria nimic –, dar era favoritul lui. Înșfăcă ananasul și deschizătorul, așteptând să urmeze bufnitura, când imensa ușă de oțel țiui.

— Cam prea devreme, le șopti oaspeților săi.

Puse conserva alături, linse furculița și o băgă la loc, în buzunarul de la piept. Își sprijini arma la subțioară și rămase așa, gata să surprindă mișcarea ușii. Avea să tragă imediat ce se întredeschidea oricât de puțin.

În schimb, auzi cele patru bipuri ale tastaturii la intrarea unui set de patru cifre, urmate de bâzâitul care anunța că nu fusese introdus codul corect. Jimmy strânse mai tare arma în timpul celei de a doua încercări. Pe ecranul tastaturii nu era loc decât pentru patru cifre. Ceea ce însemna zece mii de combinații, dacă includeai toate zerourile. Ușa accepta numai trei încercări eșuate înainte de a o respinge pe oricare alta până a doua zi. Jimmy aflase toate acestea cu mult timp în urmă. Avea senzația că învățase regula aceea de la mama lui, însă era imposibil. Dacă nu cumva îi dăduse lecții în vis.

Ascultă bipurile tastaturii în vreme ce se făcea a doua încercare, apoi un alt bâzâit. Încă un număr scos de pe listă, ceea ce însemna că timpul se apropia de sfârșit. Codul era doisprezece-optsprezece. Se înjură fiindcă-l gândise; degetul i se îndreptă spre trăgaci, în așteptare. Dar gândurile nu se auzeau. Ca să fii auzit, trebuia să vorbești. Avea tendința să uite asta, fiindcă se auzea tot timpul gândind.

A treia și ultima încercare a zilei începu și Jimmy se simți nerăbdător să-și mănânce ananasul. El și oamenii aceia aveau în comun o rutină, cele trei încercări din fiecare dimineață. Deși înspăimântătoare, era unica lui doză zilnică de contact cu alți oameni și ajunsese să se bazeze pe continuitatea ei. Făcuse calcule pe un server din spatele său. Presupusese că

începuseră cu 0000 și continuau în sens crescător. Trei pe zi însemna că aveau să ajungă la codul corect în a patru sute șasea zi, la a doua încercare. Ceea ce însemna că mai rămăsese mai puțin de o lună.

Însă calculul lui Jimmy nu lua în considerare toate posibilitățile. Nu putea scăpa de teama că era posibil să sară câteva numere, sau că ar fi putut începe din altă parte, sau că ar fi putut avea noroc dacă tastau coduri la întâmplare. Din câte știa Jimmy, pentru ușă se puteau alege mai multe coduri. Dar, fiindcă nu fusese atent când tatăl lui făcuse schimbarea, nu putea apela la o alta, ca să aleagă un număr mai mare. Și dacă, schimbând, nu făcea altceva decât să-i aducă mai aproape? Poate că începuseră de la 9999. Putea și să-l micșoreze, firește, sperând să aleagă un număr de care trecuseră deja, dar dacă totuși încă nu-l încercaseră? Să treacă la acțiune și să-i lase din întâmplare să intre i se părea mai cumplit decât să nu facă nimic și apoi să moară. Și nu voia să moară. Nu voia nici să moară, nici să omoare pe nimeni.

Astfel i se învârtejiră gândurile în timp ce intrau următoarele patru cifre. Pe urmă tastatura bâzâi pentru a treia și ultima oară în ziua aceea, iar el își slăbi strânsoarea mâinilor în jurul armei. Își șterse de coapse palmele asudate și-și luă conserva.

— Salut, ananașilor, șopti.

Își înclină capul către cutie în timp ce-o deschidea, ascultând cu atenție.

Ananașii îi răspunseră cu o altă șoaptă. Îl asigurară că-i putea mânca fără să se pună în pericol.

77

2313 – AL doilea an

• Silozul 17 •

Jimmy învăță că, în esență, viața era o succesiune de mese și de evacuări din intestine. Era amestecat și ceva somn, care nu implica însă decât un efort foarte mic. Nu învăță această Lege importantă a Lumii decât după ce apa încetă să mai curgă. Nimeni nu se gândește la evacuarea resturilor adunate în intestine decât după ce nu mai are apă curentă. Iar atunci nu se mai gândește decât la asta.

Jimmy începu să se ducă într-un colț al sălii serverelor, cât mai departe de ușă cu putință. Urină în chiuvetă până când din robinet nu mai curse niciun strop de apă și începu să simtă miros urât. Acest lucru odată întâmplat, montă un robinet la cisternă. Ordinul îi spunea la ce pagină să caute și ce să facă. Era o carte îngrozitor de plictisitoare, dar uneori era utilă. Jimmy înțelesese că ăsta îi era rostul. Însă apa din cisternă nu avea să-i ajungă o veșnicie, așa că începu să bea sucul de pe fundul cutiilor de conserve. Nu-i plăcea supa de roșii, dar bea în fiecare zi câte o cutie. Urina lui deveni de un portocaliu strălucitor.

Într-o dimineață, tocmai sorbea ultimele picături dintr-o conservă cu mere, când oamenii de dincolo de ușă își începură încercările. S-a întâmplat rapid. Patru cifre și tastatura emise un bip. Nu zumzăi. Nu lătră, nu țipă, nu păru furioasă. Țiui. Și o lumină de atât timp roșie – roșie de când o ținea Jimmy minte – deveni strălucitoare și înspăimântător de verde.

Jimmy tresări. Conserva cu piersici deschisă pe genunchii lui făcu un salt și se răsturnă pe podea, împroșcând cu suc pretutindeni. Se întâmplase cu două zile mai devreme. Era cu două zile mai devreme.

Imensa ușă de oțel scotea zgomote. Jimmy aruncă furculița și bâjbâi după armă. Trase siguranța. Un pocnet sub degetul lui, o *bufnitură* dinspre ușă. Glasuri, glasuri. Entuziasm de o parte, groază de alta. Își propti arma în umăr și își dori să fi exersat cu o zi în urmă. Mâine. Mâine avea să fie pregătit. Găsiseră codul cu două zile mai devreme.

Ușa scotea zgomote și Jimmy se întrebă dacă nu cumva sărise peste o zi sau două. La un moment dat se îmbolnăvise și

avusese febră. Iar altă dată adormise citind și, când se trezise, nu-și putuse aminti ce zi era. Poate că sărise peste o zi. Poate că oamenii de pe coridor săriseră peste un număr. Ușa începu să se deschidă.

Jimmy nu era pregătit. Palmele îi alunecau pe armă, inima îi bătea nebunește. Eraunul dintre acele lucruri așteptate și răsașteptate. Așteptate cu atâta intensitate, cu atâta fervoare și concentrare ca atunci când tot umfli și umfli o pungă de plastic, uitându-te cum se întinde în fața ochilor tăi, tot mai mare și tot mai subțire, știind că o să pocnească, știind, știind, dar speriindu-te în clipa în care se întâmplă, ca și cum la așa ceva nu te-ai fi așteptat niciodată.

Era unul dintre acele lucruri. Ușa continua să se deschidă. De cealaltă parte era un om. Un om. Și, pentru o clipă, pentru cea mai scurtă întrerupere cu putință, Jimmy se mai gândi o dată la un an de urzit planuri, la un calendar al spaimei. Acolo era cineva căruia putea să-i vorbească și pe care să-l asculte vorbind. Cineva cu care ar fi putut face cu rândul, mânuind șurubelnița și ciocanul, acum, după ce i se rupsese deschizătorul de conserve. Poate cineva care avea unul nou. Acolo era un Partener de Proiect, cum obișnuia tatăl lui să...

O față. Un bărbat cu un rânjet furios. Un an de urzit planuri, de tras în conservele din care mâncase supa de roșii, de urechi care țiuiau, de reîncărcări ale armelor, de uns țevile lor și de lectură, și acum fața unui om în ușa întredeschisă.

Jimmy apăsă pe trăgaci. Țeava zvâcni în sus. Și rânjetul furios se transformă în altceva: surprindere amestecată cu tristețe. Bărbatul se prăbuși, dar un altul se împingea, trecând peste el, dând buzna înăuntru, cu ceva negru în mână.

Țeava zvâcni iarăși, o dată și încă o dată, și Jimmy clipi la fiecare detunătură. Trei focuri. Bărbatul continua să se apropie în fugă, dar avea aceeași privire tristă, o privire ce se stinse în timp ce se prăbușea, cădea grămadă la numai câțiva pași distanță.

Jimmy îl așteptă pe următorul. Îl auzea afară, înjurând zgomotos. Iar primul bărbat pe care-l împușcase încă se mai mișca, aidoma unei conserve goale care dansa și tot dansa, încă mult timp după ce fusese lovită. Ușa era deschisă. Interiorul și exteriorul erau conectați. Omul care deschisese ușa își săltă capul, cu ceva mai urât decât tristețea în privire, și, brusc, acolo, căzut, era tatăl lui. Tatăl lui, zăcând chiar lângă ușă, murind pe coridor. Și Jimmy nu știa de ce trebuia să

fie așa.

Înjurăturile se auzeau tot mai încet. Bărbatul de pe culoar se îndepărta, și Jimmy respiră adânc pentru prima oară de când auzise bipurile ușii și văzuse lumina înverzindu-se. Nu avea puls; inima lui își prelungea aceeași bătaie, care nu voia să înceteze. Ca un bubuit de tobă în interiorul unui server zbârnâitor.

Ascultând cum al treilea bărbat se îndepărta tiptil, Jimmy știu că avea o șansă să închidă ușa. Se ridică și alergă, ocolind mortul căzut în sala serverelor, cu un pistol negru în apropierea mâinii fără viață. Lăsându-și arma în jos, se pregăti să închidă ușa împingând-o cu umărul, când prin minte îi trecu gândul la a doua zi, sau la noaptea care avea să vină, sau la următoarea oră.

Bărbatul care se retrăgea știa numărul. Îl lua cu el.

— Doisprezece-optsprezece, șopti Jimmy.

Își scoase capul pe ușă, aruncând o privire. Întrezări un bărbat care dispărea într-un birou. O singură străfulgerare a unei salopete verzi, apoi coridorul pustiu, incredibil de lung și de strălucitor.

Muribundul de dincolo de ușă gemu și se zvârcoli. Jimmy îl ignoră. Își trase arma pe braț și o sprijini, ca atunci când se antrena. Cu micile crestături pe aceeași linie, îndreptată spre marginea ușii acelui birou. Își imagină că acolo era o conservă cu supă, plutind pe culoar. Respiră și așteptă. Bărbatul care gemea de cealaltă parte a pragului se târî mai aproape, lovind cu palmele însângerate podeaua. Avea ceva dureros în mijlocul țestei, o cicatrice veche de-a latul amintirilor. Jimmy ținti nimicul de pe coridor și se gândi la mama și la tatăl lui. O parte din el știa că plecaseră, că se duseseră undeva de unde nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Alinierea crestăturilor dispăru când țeava tremură.

Bărbatul de la picioarele lui se trase mai aproape. Gemetele deveniră șuierături. Jimmy se uită în jos și văzu pe buzele celuilalt bule de spumă roșie. Avea barba mai deasă decât a lui și plină de sânge. Băiatul își întoarse privirea. Fixă punctul de pe culoar către care-și îndreptase arma și începu să numere.

Ajunsese la treizeci și doi când simți degete pipăindu-i fără vlagă ghetele.

Ajunsese la cincizeci și unu când apăru un cap, aruncând o privire afară, ca o ticăloasă de conservă de supă.

Degetul lui Jimmy apăsă pe trăgaci. Urmară o lovitură în

umăr și o inflorescență strălucitor de roșie pe coridor.

Așteptă o clipă, respiră adânc, apoi își smulse gheata din mâna care i se întindea spre gleznă. Își lipi umărul de ușa care stătea periculos de deschisă și împinse. Zăvoarele zbârnâiră și pătrunseră în adâncul pereților cu bufnituri surde. El abia dacă le auzi. Aruncă arma și-și ascunse fața în palme în timp ce, lângă el, un om murea în sala serverelor. În interiorul sălii serverelor. Jimmy plânse, iar tastatura ciripi încântată înainte de a amuți, pentru a aștepta, răbdătoare, o altă zi.

78

2345

• Silozul 1 •

Pe peretele din cabinetul doctorului Wilson atârnau șiruri de clipboarduri familiare. Donald își aminti că-și scrisese numele pe ele cu o falsă solemnitate. Își aduse aminte că semnase cândva pentru el însuși, autorizându-și propria criogenare profundă. Simți o ușoară neliniște la gândul că ar fi putut fi nevoit să semneze formularele chiar atunci. Ce avea să scrie? I-ar fi tremurat mâna, dacă ar fi semnat cu numele altcuiva.

Targa goală din mijlocul biroului îi trezi amintiri neplăcute. Pe ea fusese întins, cu rigoare militară, un cearșaf curat, pregătit pentru următoarea persoană care avea să fie adormită. Doctorul Wilson o căută în computer pe următoarea care aștepta să fie trezită, timp în care cei doi asistenți ai săi făceau pregătirile necesare. Unul dizolvă două linguri de pulbere verde într-un vas cu apă caldă. Donald simțea mirosul amestecului din partea opusă a încăperii. Cu buzele strânse, se concentră ca să țină minte din ce dulap fusese scoasă pulberea și cât de multă se dizolva în apă, și puse toate întrebările care-i trecură prin minte.

Celălalt asistent îndoi o pătură curată și o drapă pe spătarul unui scaun cu rotile. Exista și o cămașă de hârtie. O trusă medicală de urgență era desfăcută și rearanjată: mănuși, medicamente, tifon, bandaje, leucoplast. Totul executat cu o eficiență silențioasă. Donald își aduse aminte de bărbatul din spatele tejghelei din cantină, care servea micul dejun cu aceeași grijă intrată în reflex.

Un număr citit cu glas tare confirmă identitatea celui pe care-l trezeau. Ca și sora lui Donald, tehnicianul din echipa de întreținere a reactorului fusese redus la un simplu număr, la un loc din cadrul unei rețele, la o căsuță dintr-un tabel. De parcă numele inventate ar fi fost cu ceva mai bune. Donald înțelese brusc cât de ușor putuse fi schimbat cu altcineva. Se uită cum era completat un formular, fără să fi fost nevoie de semnătura lui, și lăsat să cadă într-o cutie. Era o parte a procedurii pe care-o putea ignora. Ceea ce plănuise nu avea să lase nicio urmă.

Doctorul Wilson îi conduse dincolo de ușă. Asistenții îl

urmară cu scaunul lor plin cu toate cele necesare și cu Donald în spatele lor.

Tehnicianul pe care urmau să-l trezească se afla cu două etaje mai jos, ceea ce însemna un drum cu liftul. Unul dintre asistenți menționă cu nepăsare că din schimbul lui nu mai rămăseseră decât trei zile.

— Norocosule, comentă celălalt.

— Să ai grijă de cateterul meu, glumi primul, și până și doctorul Wilson râse.

Dar nu și Donald. El se întreba cum avea să fie *ultimul* schimb. Nimeni nu părea să se gândească mai departe de următorul. Așteptau cu nerăbdare să se termine unul și le era teamă că-i aștepta încă unul. Fapt care-i aducea aminte de Washington, unde toți cei alături de care lucrase sperau să obțină încă un mandat, cu toate că nu se mai simțeau tentați să candideze. Căzuse el însuși în aceeași capcană.

Ușile liftului se deschiseră către un alt coridor înghețat. De o parte și de alta erau încăperi pline cu muncitorii din schimburi, majoritatea populației în așteptare a silozului fiind repartizată pe două niveluri identice. Doctorul Wilson îi conduse de-a lungul culoarului și tastă un cod pentru deschiderea celei de a treia uși de pe dreapta. O sală ticsită de trupuri adormite se prelungea, în unghi, piezându-se în depărtare, până la zidul de beton al silozului.

— Pe rândul douăzeci, cu patru mai încolo, spuse el, arătând cu degetul.

Se îndreptară către capsulă. Donald vedea această parte a procedurii pentru prima oară. Ajutase la adormirea altora, dar nu și la trezirea cuiva. Depozitarea trupului lui Victor fusese cu totul altceva. O ceremonie funerară.

Asistenții își găsiră de lucru în jurul capsulei. Doctorul Wilson îngenunche lângă panoul de comandă, se opri și se uită în sus, la Donald.

— Corect, spuse acesta.

Îngenunche la rândul său și se uită peste umărul doctorului.

— Cea mai mare parte a procedeului e automată, recunoscu acesta, cu o oarecare jenă. Sincer vorbind, aș putea fi înlocuit cu o maimuță dresată și nimeni n-ar remarca diferența. Se uită la Donald în timp ce-și tasta codul și apăsa un buton roșu. Sunt ca dumneavoastră, Păstorule. Mă aflu aici doar pentru cazul în care ceva nu merge cum ar trebui.

Doctorul zâmbi. Donald nu.

— Vor trece câteva minute înainte de a se sălta capacul. Wilson bătu cu degetul în afișaj. Temperatura va urca până la treizeci și unu de grade Celsius. Când clipește lumina asta, în sistemul circulator se face o injectare.

Lumina clipea.

— Ce se injectează? întrebă Donald.

— Naniți. Criogenarea ar ucide o ființă omenească normală, motiv pentru care presupun că a fost scoasă în afara legii.

O ființă omenească normală. Donald se întrebă ce naiba făcuseră din el. Își ridică palma și își studie petele roșii. Își aduse aminte de o mănușă care se rostogolea pe coasta unui deal.

— Douăzeci și opt, spuse doctorul. Când ajunge la treizeci, se saltă capacul. În momentul ăsta îmi place să acționez în avans și să resetez valoarea, în loc să aștept până la final. Pur și simplu ca să nu uit. Răsuci butonul gradat de sub afisajul temperaturii. Asta nu întrerupe procesul. Odată declanșat, continuă în același sens.

— Și dacă merge ceva anapoda? întrebă Donald.

Doctorul Wilson se încruntă.

— V-am spus. De aceea mă aflu aici.

— Și dacă vi se-ntâmplă ceva? Sau sunteți solicitat în altă parte?

Medicul se trase de vârful urechii, gânditor.

— Atunci persoana ar trebui să fie pusă înapoi, sub capac, până pot ajunge la ea. Râse. Fireste, e posibil ca naniții să repare tot ce nu e în ordine, înainte de a apuca eu s-o fac. Atât timp cât temperatura e scăzută, nu trebuie decât să fie închis capacul. Dar nu-mi dau seama cum s-ar putea întâmpla așa ceva.

Însă Donald își dădea seama. Văzu temperatura urcând treptat la douăzeci și nouă de grade. În așteptarea momentului deschiderii capsulei, cei doi asistenți făceau pregătiri. Unul puse un prosop deoparte, alături de pătură și de cămașa din hârtie. Trusa medicală stătea, deschisă, pe scaunul cu rotile. Amândoi bărbații purtau mănuși albastre, de cauciuc. Unul dezlipi o fâșie de leucoplast și o agăță de mânerul scaunului. Desfăcură, anticipat, și un pachet cu tifon, și agitară cu vigoare băutura amară.

— Și codul meu ar putea declanșa procedura? întrebă Donald, cu gândul la orice i-ar fi putut lipsi.

Doctorul chicoti. Își puse mâinile pe genunchi și se ridică

încet.

— Cred c-ar putea chiar să deschidă sasul. Există ceva la care n-aveți acces?

O mănușă plesni. Capacul scoase un șuierat în timp ce i se decupla încuietoarea.

Adevărul, ar fi vrut Donald să răspundă. Dar își pusese în gând să-l descopere cât mai repede cu putință.

Capacul se săltă cu un pocnet și unul dintre asistenți îl ridică până la capăt. Înăuntru era întins un bărbat tânăr, frumos, cu obrajii zvâcnindu-i în timp ce se trezea. Asistenții trecură la treabă și Donald se strădui să rețină toate detaliile procedurii. Se gândea la sora lui, aflată în sala de deasupra, zăcând adormită, așteptând.

— Imediat ce-l ducem în cabinetul meu, spuse doctorul, îi verificăm organele vitale și luăm probe pentru analize. Dacă are ceva în dulap, îl trimit pe unul dintre băieți să-i recupereze lucrurile.

— În dulap?

Donald se uită cum era scos un cateter, cum era extras un ac din braț. Îi aplicară pansamentul și leucoplastul în timp ce el bea cu un pai, strâmbându-se din cauza gustului amar.

— Efectele personale. Rămase din schimbul precedent. Le recuperăm pentru toată lumea.

Asistenții îl ajutară pe bărbatul abia trezit să-și pună cămașa de hârtie și-l scoaseră din capsula plină de abur. Donald luă trusa medicală și ținu scaunul cu rotile pe loc. Pătura era deja întinsă pe scaun. În timp ce bărbatul trezit era așezat, Donald se gândi la punga cu eticheta *Schimb* de pe patul lui, punga cu efectele personale ale lui Thurman. Pe ea era marcat, cu litere mici, un număr similar celui din biletul Annei. Numărul acela nu era nicidecum o dată calendaristică.

Și atunci înțelese. *Medalion* era o greșeală de dactilografiere. Oare voise să scrie *dulap?*[12]

Afluența de indicii înfrânse frigul din încăpere și, pentru o clipă, Donald uită că voia să-și trezească sora. Alte stafii adormite își trimiteau șoaptele către el, încețoșându-i mintea.

[12] Este vorba de cuvintele *locket* („medalion”) şi *locker* („dulap”), o greşeală ușor de făcut, fiindcă literele R și T sunt una lângă alta pe tastatură (n. tr.).

79

2345

• Silozul 1 •

Donald îi ajută pe ceilalți să-l conducă pe bărbatul amețit sus, către cabinetele medicale, în timp ce unul dintre asistenți rămase în urmă, să curețe capsula. Nefiind interesat să-l vadă pe doctor luându-si probele pentru analize, Donald se oferi să aducă obiectele personale ale tehnicianului. Asistentul îi dădu indicații, ca să se descurce pe unul dintre etajele cu magazii din centrul silozului.

Nivelurile ocupate de magazii erau în număr de șaisprezece, făcând abstracție de arsenal. Donald intră în lift și apăsă pe butonul uzat ca să ajungă în magazia de la etajul cincizeci și șapte. Numărul legitimației tehnicianului de la reactor fusese scris pe o bucată de hârtie. Numărul din mesajul Annei către Thurman era clar în mintea lui. Presupusese că reprezenta o dată: 2 noiembrie 2039. Asta îl făcea mai ușor de reținut.

Liftul încetini și se opri, iar Donald iesi în întuneric. Își trecu mâna peste panoul cu comutatoare de pe perete. Becurile din plafon scânteiară, prinzând viață, cu bufniturile îndepărtate și înfundate ale transformatoarelor și releelor vechi ce intrau în funcțiune vibrând. Un labirint de rafturi înalte se contură rând pe rând, pe măsură ce se aprindeau luminile, mai întâi în depărtare și apoi tot mai aproape, în dreapta, ca un soi de mozaic al cărui camuflaj dispărea într-o ordine întâmplătoare, dezvăluindu-l bucată cu bucată. Dulapurile erau în spate, dincolo de rafturi. Donald începu o plimbare lungă, în vreme ce se aprindeau ultimele becuri.

Falezele de rafturi din oțel împovărate de cuve de plastic etanșe îl înghițiră. Containerele păreau să i se aplece deasupra capului. Se uită în sus, aproape așteptându-se să vadă rafturile atingându-se undeva, foarte sus, întâlnindu-se aidoma șinelor de cale ferată. Brazde imense de cuve erau goale, neetichetate, așteptând să fie umplute de schimburile din viitor. Toate notițele scrise de el și de Anna în ultimul schimb se aflau, probabil, în astfel de cuve. Aveau să păstreze povestea silozului patruzeci și a ghinionistelor construcții din jurul lui. Aveau să le vorbească oamenilor despre silozul optsprezece și despre eforturile lui Donald de a-l salva. Și

poate că n-ar fi trebuit s-o facă. Poate actualul dezastru, curățitoarea rătăcitoare, se produsese, cumva, din vina lui?

Trecu de lăzi aranjate după dată, după siloz, după nume. Printre rafturi erau scurtături, culoare înguste, dar nu atât de înguste încât să nu permită trecerea cărucioarelor întrebuințate pentru scoaterea hârtiei nescrise și a blocnotesurilor și pentru aducerea lor înapoi, prea puțin îngreunate de cerneală. Eliberat de chinurile claustrofobiei, Donald ieși dintre rafturi și văzu zidul clădirii din partea opusă ușii. Se uită peste umăr, să vadă cât de mare era distanța pe care o străbătuse, și imaginându-și că toate luminile se stingeau brusc și că el nu putea găsi drumul înapoi, către lift. Poate că avea să se învârtească în cerc, clătinându-se pe picioare, până când avea să moară de sete. Se uită în sus, la becuri, și-și dădu seama cât de fragil era, cât de mult depindea de curentul electric și de lumină. Îl inundă un val de spaimă familiară, panica trezită la gândul că ar fi putut fi îngropat în întuneric. Se sprijini o clipă de unul dintre dulapuri și-și trase răsuflarea. Tuși în batistă și-și aduse aminte că moartea nu era cel mai cumplit lucru.

Odată ce panica își pierdu forța și el își înfrânse imboldul de a fugi spre lift, intră printre șirurile de dulapuri. Probabil că erau cu miile. Unele erau mici, de dimensiunile căsuțelor de post-restant din oficiile poștale, cu o latură de vreo cincisprezece centimetri și, judecând după lățimea ansamblului din care făceau parte, cu o adâncime de o lungime de braț. Murmură, pentru sine, numărul din mesajul Annei. Acolo trebuiau să fie și dulapul lui Erskine, și al lui Victor. Se întrebă dacă aceștia aveau secrete ascunse și-și propuse să revină și să verifice.

Pe măsură ce înainta de-a lungul unui rând, dulapurile avea numere din ce în ce mai mari. Primele două cifre erau departe de numărul Annei. Se întoarse pe culoarele de legătură să caute rândul corect și văzu un grup care începea cu 43. Numărul lui de identificare începea cu 44. Poate că dulapul lui era în apropiere.

Își imagină că trebuia să fie gol, dar se trezi adâncindu-se printre celelalte, în căutarea numărului său de identificare. Nu-și luase niciodată nimic dintr-un schimb într-altul.

Numerele mărșăluiau predictibil până când ajunse în fața unei uși metalice mici, purtându-l pe cel care-l identifica pe el, îl identifica pe Troy. Nu exista nicio încuietoare, doar un

buton. Îl apăsă cu încheietura degetului, temându-se că ar fi putut exista un scaner pentru amprente sau altceva, tot atât de demn de atenția lui paranoică. Ce-ar fi crezut cineva care l-ar fi surprins pe Thurman uitându-se în dulapul acelui om? Era ușor să dai uitării înșelătoria. Era ceva similar cu defazajul dintre auzirea numelui senatorului și conștientizarea faptului că el, Donald, era cel căruia i se vorbea.

Dulapul se deschise cu un soi de oftat ușor, urmat de scârțâitul balamalelor vechi, neunse. Oftatul îi reaminti lui Donald că tot ce se afla acolo – coșurile, cuvele și dulapurile – era protejat de contactul cu aerul. De aerul bun, obișnuit. Chiar și cel pe care- l respirau ei era caustic și plin de lucruri invizibile, precum oxigenul coroziv și alte molecule nesățioase. Singura diferență dintre aerul bun și aerul rău era viteza cu care acționa. Oamenii trăiau și mureau prea repede ca să observe diferența.

Sau cel puțin așa era pe vremuri, se gândi Donald, în timp ce-și băga mâna în interiorul dulapului.

Spre surprinderea lui, nu era gol. Înăuntru se afla o pungă de plastic, încrețită, vidată, ca a lui Thurman. Numai că pe ea scria *Moștenire,* nu *Schimb.* În interior văzu o pereche cunoscută de pantaloni lejeri, cafenii, și o cămașă roșie. Hainele îl izbiră cu un val de amintiri. Îi readuseră în minte omul care fusese, lumea în care trăise. Donald strânse în mână punga, compactă datorită lipsei aerului, și se uită în dreapta și-n stânga pe coridorul pustiu.

De ce-i păstraseră lucrurile acelea? Ca să poată ieși din străfundul pământului îmbrăcat exact la fel ca în ziua când intrase? Ca un deținut care pleacă împleticindu-se, clipind și umbrindu-și ochii, îmbrăcat în hainele lui demodate? Sau fiindcă a depozita era totuna cu a arunca? Mai sus existau două etaje întregi unde resturile nereciclabile erau stivuite până la tavan, după ce fuseseră compactate în cuburi tot atât de tari ca fierul. Unde altundeva și-ar fi putut duce gunoaiele? Într-o groapă? Trăiau într-o groapă săpată în pământ.

Gândul îl puse în încurcătură în timp trăgea cu stângăcie fermoarul de plastic din partea de sus și desfăcea punga. Din ea ieși un miros vag de noroi și de iarbă, o adiere a zilelor de mult trecute. Donald desfăcu mai larg punga și hainele lui prinseră viață, deschizându-se ca niște boboci de floare pe măsură ce aerul pătrundea înăuntru. Se simți îndemnat să le îmbrace, să pretindă că lumea aceea nu dispăruse. În schimb,

se hotărî să îndese punga la loc, în dulap, și atunci îi atrase atenția o scânteiere, o străfulgerare galbenă.

Își afundă mâna printre haine și-și descoperi verigheta. Când o trăgea afară simți, în pantaloni, un obiect dur. Prinse inelul în palmă și căută din nou înăuntru, pipăi, strânse între degete materialul hainelor. Ce avusese la el în ziua aceea? Nu pastilele. Pe ele le pierduse în cădere. Nu cheile ATV-ului, pe acelea i le luase Anna. Propriile lui chei și portofelul fuseseră în haină, pe care nu reușise s-o ia cu el sub pământ, la orientare...

Telefonul. Donald și-l găsi în buzunarul pantalonilor. Greutatea lui, ca și curburile carcasei de plastic, i se așezară în palmă ca întoarse acasă. Puse punga înapoi, în dulap, își îndesă verigheta în buzunarul salopetei și apăsă pe butonul de alimentare al vechiului mobil. Dar era mort, firește. De multă vreme. Nu funcționase așa cum ar fi trebuit nici măcar în ziua în care o pierduse pe Helen.

Își puse telefonul în buzunar din obișnuință, acel soi de obișnuință asupra căreia trecerea timpului nu avea niciun efect. Simți în buzunar verigheta, o scoase, se convinse că încă i se mai potrivea și se gândi la soția lui. Gândul la Helen îl duse la Mick, la copiii celor doi. Amărăciunea și greața se contopiră. Își afundă hainele vechi în dulap și închise ușa, își scoase inelul și și-l strecură în buzunar, lângă telefonul antic. Se răsuci pe călcâie și plecă în căutarea dulapului Annei. Și mai avea de luat și lucrurile tehnicianului.

În vreme ce căuta dulapurile celor doi, simți ceva sâcâindu-l, o legătură care se cerea făcută, dar nu reuși să-și dea seama despre ce era vorba.

În lateral, o parte din magazie rămăsese în întuneric fiincă se arsese un bec, și Donald se gândi la silozul patruzeci, la întunericul răspândit pe durata unui schimb anterior. Indiferent ce s-ar fi petrecut acolo, Eren îi pusese capăt. O bombă scuturase praful pe de țevile suspendate sub plafoane. Și acum adâncurile minții sale vibrară, făcând conexiuni profunde. Era ceva legat de Anna. De motivul care-l atrăsese către propriul dulap. Își înfășură degetele în jurul telefonului din buzunar și-și aminti de ce fusese trezită ea ultima oară. Își aminti de experiența ei în domeniul sistemelor wireless, al spargerii rețelelor.

Undeva, în depărtare, un bec se stinse cu un pocnet și Donald simți bezna strângându-i-se în jur. Acolo, jos, nu era

nimic pentru el, nimic în afară de amintiri cumplite și descoperiri oribile. Inima începu să-i bată cu putere pe măsură ce se lega totul, conturând fapte în adevărul cărora își dorea cu orice preț să nu creadă. Telefonul lui nu funcționase așa cum ar fi trebuit în ziua căderii bombelor; nu reușise să ia legătura cu Helen. Iar înainte de asta existaseră momente în care nu putuse lua legătura cu Mick, nopți în care el și Anna fuseseră singuri.

Iar acum fusese din nou lăsat singur în silozul acela. Mick îl înlocuise în ultima clipă. Donald își aduse aminte de o discuție dintr-un mic apartament. Mick îi oferise un tur al silozului, îi spusese să-și aducă aminte de el acolo, jos, îi spusese că asta își dorea.

Donald izbi cu palma într-un dulap și lovitura sonoră îi acoperi înjurăturile. Acolo ar fi trebuit să se afle Mick, înghețând și dezghețându-se, înnebunind treptat și constant. În schimb, Mick îi furase viața de familie pentru care îl tachinase adesea. Și el însuși îl ajutase s-o facă.

Se încovoie, sprijinindu-se de dulapuri. Își duse mâna la batistă, tuși în ea, și-l imagină pe prietenul său consolând-o pe Helen. Se gândi la copiii și la nepoții pe care-i avuseseră cei doi împreună. În el dădu în clocot o furie ucigașă. Tot acel timp, în care se învinuise fiindcă nu ajunsese la Helen. Tot acel timp, în care-i învinuise pe Helen și pe Mick pentru viața pe care și-o ratase. Și vina era a Annei, inginera. Ea îi sabotase viața. Ea îi făcuse asta. Ea îl adusese acolo.

80

2345

• Silozul 1 •

Donald recuperă obiectele din celelalte două dulapuri ca într-un vis. Amorțit, coborî cu liftul, se întoarse în cabinetul doctorului Wilson, puse jos punga cu obiectele personale ale tehnicianului de la reactor. Îi ceru medicului ceva care să-l ajute să adoarmă în noaptea aceea, memorând locul de unde fuseseră luate pastilele. Și, după plecarea lui Wilson către laborator, cu probele recoltate, se servi cu mai multe. Le zdrobi, adăugă două linguri de pulbere și pregăti o băutură amară. Nu avea niciun plan. Acțiunile i se înșiruiau ca ale unui robot. În viața lui exista ceva plin de cruzime, căruia voia să-i pună capăt.

Coborî la criogenarea profundă. Împingând în fața lui scaunul cu rotile încărcat, găsi capsula ei fără niciun efort. Își plimbă un deget pe învelișul mașinăriei. Îi atinse suprafața netedă cu prudență, de parcă ar fi putut să-l muște. Își aminti că atinsese astfel și trupul ei, întotdeauna temându-se, nereușind niciodată pe de-a-ntregul să capituleze sau să renunțe. Cu cât se simțea mai bine, cu atât suferea mai mult. Fiecare mângâiere fusese un afront la adresa lui Helen.

Își retrase degetul și și-l strânse în cealaltă mână, de parcă ar fi vrut să oprească o sângerare imaginară. Lângă ea era în pericol. Goliciunea Annei se afla de cealaltă parte a carcasei blindate, iar el se pregătea să o deschidă. Își roti privirea prin sala vastă a criogenării profunde. Atât de plină, și totuși era cu desăvârșire singur. Doctorul Wilson avea să rămână o vreme în laborator.

Donald îngenunche la capătul capsulei și-și tastă codul. O mică parte din el spera că nu avea să meargă. Posibilitatea de a dărui o viață sau de a o lua era o putere prea mare. Însă panoul țiui. Donald își stăpâni tremurul mâinii și răsuci butonul gradat, exact așa cum i se arătase.

Restul era așteptare. Temperatura crescu și furia lui se potoli. Luă băutura și o agită. Se asigură că toate celelalte lucruri erau la locul lor.

Când capacul se săltă cu un oftat, Donald își strecură degetele în deschizătură și îl ridică până la capăt. Întinse mâna

în interior și îndepărtă cu grijă tubul conectat la acul din brațul Annei. Din ac se scurgea un fluid vâscos. Văzu cum funcționa supapa de plastic din capătul lui și o răsuci până când nu se mai prelinse niciun strop. Desfășură pătura de pe spătarul scaunului cu rotile și o îndesă în jurul ei. Avea trupul deja cald. Promoroaca picura în josul suprafeței interioare a capsulei și se aduna în micile canale care serveau drept jgheaburi. Pătura, înțelese Donald, era mai ales pentru el.

Anna se mișcă. Donald îi îndepărtă părul de pe frunte și pleoapele ei fluturară. Buzele i se întredeschiseră și scoase un geamăt usor, în care se simțeau decenii de somn. Donald știa cum era când te simțeai înțepenit, cu un frig de gheață în încheieturi. Se detesta fiindcă-i făcea ei asta. Detesta ceea ce i se făcuse lui.

— Încetișor, spuse, când Anna începu să-și miște membrele tremurătoare.

Capul i se mișca usor, atârnându-i într-o parte si-ntr-alta, și murmura ceva. Donald o ajută să se ridice în șezut și rearanjă pătura, ca să rămână acoperită. Scaunul cu rotile era lângă el, cu o trusă medicală și un termos. Donald nu schiță niciun gest ca s-o ridice și s-o ajute să se așeze în scaun.

Ochii ei, care clipeau, privind în toate părțile, se opriră în sfârșit asupra lui Donald. Se îngustară când îl recunoscu.

— Donny...

Îsi citi numele pe buzele ei în aceeasi măsură în care îl auzi.

— Ai venit după mine, șopti ea.

Donald se uită cum tremura; se luptă cu imboldul de a-i masa spatele sau de a o lua în brațe.

— În ce an suntem? întrebă ea, umezindu-și buzele. A sosit clipa?

Acum avea ochii umezi și măriți de spaimă. Pe obraji i se prelingea promoroaca topită.

Donald își aminti că se trezise și el astfel, cu ultimele vise încă încețoșându-i gândurile.

— A sosit clipa adevărului, răspunse. Tu ești motivul pentru care mă aflu aici, nu-i așa?

Anna se holbă la el fără nicio expresie, cu mintea tulbure. Donald îi vedea în zvâcnirile privirii și în felul în care-i rămăseseră buzele întredeschise întârzierea cu care înțelegea lucrurile, întârzierea cunoscută de el însuși din momentele în care îi făcuseră asta, când îl treziseră.

— Da. Ea dădu din cap aproape imperceptibil. Tata n-avea de

gând să ne mai trezească vreodată. Criogenarea profundă. Vocea îi era o soaptă. Mă bucur c-ai venit. Știam c-o să vii.

O mână îi scăpă de sub pătură și se încleștă de marginea capsulei, încercând să iasă. Donald îi puse o mână pe umăr. Se răsuci și luă termosul de pe scaunul cu rotile. Îi desprinse mâna de pe capsulă și îi îndesă băutura în palmă. Ea își agită celălalt braț, eliberându-l, și-și sprijini termosul pe genunchi.

— Vreau să stiu de ce, spuse el. De ce m-ai adus *aici?* În locul ăsta.

Își roti privirea, uitându-se la capsulele criogenice, la acele morminte nefiresti, care țineau moartea la distanță.

Anna îl privi lung. Apoi studie termosul și paiul. Donald îi eliberă brațul și-și băgă mâna în buzunar. Scoase telefonul. Anna își îndreptă atenția spre el.

— Ce-ai făcut în ziua aia? întrebă el. M-ai împiedicat s-ajung la ea, nu? Și în noaptea în care ne-am întâlnit ca să finalizăm planurile – de fiecare dată când a lipsit Mick de la o întâlnire – a fost tot mâna ta.

Peste fața Annei alunecă o umbră. Înțelegea ceva profund, întunecat. Donald se așteptase la o sfidare dură, la o hotărâre de oțel, la tăgăduiri. În schimb, Anna părea tristă.

— A trecut atât de mult timp, spuse, clătinând din cap. Îmi pare rău, Donny, dar s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă.

Privirea îi zbură dincolo de el, către ușă, ca și cum s-ar fi așteptat să apară un pericol. Donald se uită peste umăr și nu văzu nimic.

— Trebuie să plecăm de-aici, murmură ea, cu voce răgușită, firavă, parcă îndepărtată. Donny, tata, ei au făcut un pact...

— Eu vreau să știu ce-ai făcut tu, o întrerupse el. Spune-mi.

Ea clătină din cap.

— Ceea ce am făcut eu și Mick. Donny, la momentul respectiv părea lucrul potrivit. Îmi pare rău. Dar trebuie să-ți spun altceva. Ceva mai important.

Avea vocea pierită, înceată. Își umezi buzele și se uită la pai, însă Donald rămase cu mâna pe umărul ei.

— Tata m-a trezit pentru încă un schimb în timp ce tu erai în criogenare profundă. Anna își înălță capul și îl pironi cu privirea. Dinții îi clănțăneau în vreme ce-și aduna gândurile. Și am descoperit ceva.

— Oprește-te, zise Donald. Nu mai vreau povești. Nici minciuni. Doar adevărul.

Ea își feri privirea. Un spasm îi străbătu trupul, un tremur puternic. Din păr i se înălțau aburi și condensul cobora în goană pe învelișul capsulei.

— A fost menit să fie așa, zise ea. Recunoștea prin felul în care o spusese, prin refuzul de a se uita la el. A fost menit să fie. Tu și cu mine, împreună. Noi am construit asta.

În Donald clocoti o furie renăscută. Mâinile îi tremurau mai tare decât ale ei.

Anna se aplecă în față.

— N-am putut suporta gândul c-o să mori acolo, singur.

— N-aș fi fost singur, șuieră el printre dinții încleștați. Iar tu n-aveai dreptul să hotărăști astfel de lucruri.

Se prinse de marginea capsulei și o strânse până când i se albiră încheieturile degetelor.

— Trebuie s-auzi ce am de spus, insistă Anna.

Donald așteptă. Ce explicație sau ce scuză putea să existe? Anna îi luase puținul pe care-l lăsase în urmă tatăl ei. Thurman distrusese lumea, iar ea îl distrusese pe el. Așteptă să audă ce avea de spus.

— Tata a făcut un pact, începu ea, cu voce care căpăta putere. Noi nu trebuia să mai fim treziți niciodată. Trebuie să plecăm de-aici. Am nevoie de ajutorul tău...

Iar asta. Ei puțin îi păsa că-l distrusese. Donald își simți furia atenuându-se. Se disipa în tot trupul, era o parte din el, un talaz care venea și pleca aidoma valurilor oceanului, nu atât de puternic încât să se mențină pe verticală, prăbușindu-se cu un șuierat și cu un oftat.

— Bea, îi spuse Annei, ridicându-i brațul cu blândețe. Pe urmă poți să-mi spui. Să-mi spui cum te pot ajuta.

Anna clipi. Donald întinse mâna spre pai și i-l îndreptă spre buze. Buze care nu aveau să-i mai spună nimic, nu aveau să-l mai deruteze, nu aveau să-l mai folosească pentru a se simți ea mai puțin pustiită, mai puțin singură. Auzise destule minciuni de-ale ei, soiul ei de otravă. Să-ți pleci urechea către ea era totuna cu a-i oferi o venă.

Buzele Annei se închiseră în jurul paiului, obrajii i se supseră când trase. O coloană de un verde scârbos urcă prin pai.

— E atât de amară, șopti ea, după prima înghițitură.

— Sst. Bea, o îndemnă Donald. Ai nevoie de asta.

Ea bău și Donald îi ținu termosul. Anna se opri între înghițituri ca să-i repete că trebuiau să plece de acolo, că erau în pericol. El încuviință și-i călăuzi paiul înapoi, către buze.

Pericolul era ea.

Băutura încă nu se terminase când Anna își ridică ochii spre el, nedumerită.

— De ce mă... simt somnoroasă? îl întrebă.

Clipi lent, străduindu-se să-și țină ochii deschiși.

— N-ar fi trebuit să m-aduci aici, spuse Donald. N-am fost făcuți să trăim astfel.

Ea ridică un braț, îl întinse și-l strânse pe Donald de umăr. Păru să înțeleagă brusc. El se așeză pe marginea capsulei și o cuprinse cu brațul. Când se prăbuși, sprijinindu-se de el, Donald își aminti dintr-odată de noaptea primului lor sărut. În facultate, când ea băuse prea mult și o furase somnul pe canapeaua din casa frăției lui, cu capul pe umărul lui. Și Donald stătuse așa tot restul nopții, cu brațul captiv și amorțindu-i în vreme ce petrecerea își păstra ritmul zgomotos, pentru a se liniști într-un târziu. Se treziseră în dimineața următoare, când Anna se mișcase înaintea lui. Îi zâmbise și îi mulțumise, îl numise îngerul ei păzitor și îl sărutase.

De atunci păreau să fi trecut ere. Eoni. Viețile n-ar fi trebuit să se scurgă atât de încet, într-un timp atât de îndelungat. Dar Donald își amintea cum sunase respirația ei în noaptea din trecut, ca și cum n-ar fi trecut decât o zi. Își amintea și ultimul ei schimb, când împărțiseră același pat îngust și ea dormise cu capul pe pieptul lui. Și apoi o auzi, chiar în clipa aceea, umplându-si pentru ultima oară plămânii, un sunet precipitat, tremurat. Un icnet. O pauză, în care trupul ei se rigidiză, apoi unghii reci se înfipseră tremurând în umărul lui. Și Donald o susținu pe Anna Thurman până când strânsoarea ei slăbi treptat, în timp ce-și dădea ultima suflare.

81

2318 – Anul Șapte

• Silozul 17 •

Cu conservele se întâmpla ceva rău. La început, Jimmy nu putea fi sigur. Cu luni în urmă, văzuse niște pete mici, maronii, pe o conservă de sfeclă, dar nu le dăduse nicio importantă. Acum, din ce în ce mai multe conserve erau pline de pete. Și conținutul unora își schimbase și gustul. Sau poate că schimbarea nu era decât în imaginația lui, dar cu siguranță stomacul îl supăra mult mai des, ceea ce făcuse ca sala serverelor să miroasă groaznic. Nu-i mai plăcea să se apropie de colțul unde-și golea de obicei burta – muștele erau tot mai nesuferite acolo – și își lăsa fecalele în locuri din ce în ce mai îndepărtate de el. În cele din urmă avea s-o facă pretutindeni, dejecțiile sale se înmulțeau într-un ritm mai rapid decât acela în care le abandonau muștele.

Știa că trebuia să iasă. În ultima vreme nu mai auzise pe nimeni mișcându-se pe coridoare, nimeni nu mai încercase ușa. Însă încăperea care i se păruse cândva o închisoare părea acum unicul loc unde putea fi în siguranță. Iar ideea plecării, cândva tentantă, acum îi înmuia picioarele. Rutina zilnică era tot ce știa. Să facă orice altceva i se părea curată nebunie.

Amână ieșirea cu vreo două zile, ca să facă din pregătiri un Proiect. Își demontă pușca preferată și îi unse toate piesele înainte de a o monta la loc. Exista o cutie cu muniție norocoasă, fiindcă foarte puține gloanțe luate din ea își rataseră ținta sau se înțepeniseră în timpul jocurilor Nimerește Conserva, așa că goli două încărcătoare și le umplu cu acele mici proiectile magice. O salopetă de rezervă deveni rucsac, prin înnodarea mânecilor de cracii pantalonului, pentru improvizarea unor bretele, și prin anularea deschizăturii de la gât. Fermoarul oferea o minunată posibilitate de acces în interior. Îl umplu cu două conserve de cârnați, două de ananas și două de suc de roșii. Nu se gândea să plece pentru un timp atât de lung, dar nu avea de unde să știe cât urma să dureze totul.

Își pipăi pieptul, asigurându-se că nu pierduse cheia. Nu se desprindea niciodată, dar se obișnuise să repete gestul, ca să fie sigur că era acolo. Vânătaia de pe sternul lui stătea

mărturie că îl repeta prea des. Își puse o furculiță și o șurubelniță ruginită în buzunarul de la piept, ultima fiindu-i necesară ca să deschidă conservele. Avea cu adevărat nevoie să găsească un deschizător. Acesta și bateriile pentru lanternă erau pe primele locuri din lista priorităților. În decursul anilor, curentul se întrerupsese de două ori, lăsându-l în beznă, îngrozit. Iar faptul că-și tot verifica lanterna, asigurându-se că funcționa, îi golea bateriile.

Se scărpină în barbă, gândindu-se ce altceva i-ar mai fi fost necesar. În cisternă nu-i mai rămăsese prea multă apă, dar poate reușea să mai găsească alta afară, așa că aruncă înăuntru două canistre golite în anii trecuți. Pentru asta, se văzu nevoit să facă săpături. Cotrobăi în spatele movilei de conserve goale dintr-un colț al magaziei, cu muștele sâcâindu-l și țipând la el să le lase-n pace.

— V-am văzut, v-am văzut, le spuse. Gata cu bâzâiala.

Și râse de propria lui glumă.

Din bucătărie luă cuțitul mare, cel căruia încă nu-i rupsese vârful, și-l adăugă la bagajele din rucsac. În ziua a doua, când își adunase destul curaj ca să plece, decise că era prea târziu ca s-o facă atunci. Așa că-și demontă pușca și o mai unse încă o dată, promițându-și că avea să iasă în dimineața următoare.

În noaptea aceea nu dormi bine. Lăsase stația radio deschisă, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat să vorbească cineva, și șuieratul îl făcu să viseze că aerul din afară pătrundea în încăpere prin marea ușă de oțel. Se trezi de mai multe ori cu senzația că nu mai putea să respire și i se păru greu să adoarmă din nou.

Dimineața verifică toate camerele de luat vederi, dar acestea nu mai funcționau. Își dorea s-o fi avut pe cea de pe culoar. Nu-i arăta decât negreală. Jimmy își spuse că acolo nu era nimeni. Dar avea să fie în curând. El era pe punctul să iasă. *Afară.*

— E OK, își spuse.

Își înșfăcă pușca, care duhnea a ulei, și-și ridică rucsacul improvizat, gândindu-se brusc că, la nevoie, l-ar fi putut folosi și ca îmbrăcăminte. Mai râse puțin și se îndreptă spre scară.

— Haide, haide, se îndemnă singur, în timp ce urca.

Încercă să fluiere, de obicei fluiera foarte frumos, dar avea gura uscată. Fredonă în schimb o melodie pe care-o cântau părinții lui.

Rucsacul și arma erau grele. Cu ele atârnate de umăr, era

dificil să descuie grătarul din capătul de sus al scării. Dar într-un târziu reuși. Își scoase capul deasupra și se opri ca să se delecteze ascultând zumzetul ușor al mașinilor. Unele păcăneau mărunt, ca și cum mecanismele le-ar fi fost prea solicitate. În decursul anilor, le dăduse tuturor partea din spate jos, ca să arunce o privire înăuntru, în căutarea secretelor pe care le-ar fi putut ascunde, dar arătau, toate, la fel ca măruntaiele computerelor construite de tatăl lui.

Duhoarea propriilor dejecții îl întâmpină în vreme ce trecea printre turnurile înalte. Nu așa ar fi trebuit să primești pe cineva, se gândi. Cutiile negre radiau o căldură groaznică, accentuând mirosul.

Jimmy se opri în fața imensei uși de oțel, ezitând. Lumea lui se tot micșorase, zi de zi. La început se simțise în largul său pe cele două niveluri, în camera cu mașini negre și în labirintul de dedesubt. Pe urmă nu se mai simțise bine decât jos. După care începuseră să- l înspăimânte chiar și pasajul întunecos și scara înaltă. Și se limitase curând la camera din spate, cu toate paturile și cu magaziile cu mirosuri stranii, până când unicul loc unde se simțea în siguranță ajunsese să fie patul lui improvizat de lângă biroul pe care se afla computerul, cu stația radio pârâind în fundal.

Acum stătea în fața ușii prin care-l târâse tatăl său, în locul unde omorâse trei oameni, și se gândea la extinderea lumii sale.

Când întinse mâna spre tastatură, avea palmele umede. O parte din sine însuși se temea că aerul din exterior ar fi putut fi toxic, dar probabil că respira și el același aer, ca și oamenii care trăiseră acolo ani de-a rândul, comunicând când și când prin radio. Tastă primele două cifre, etajul doisprezece, și se gândi la următoarele două. Optsprezece. Își imagină că se ducea acasă și găsea alte haine, că folosea o toaletă dintr-o baie. Își imagină că-si găsea mama stând pe patul părinților lui, așteptându-l. O văzu cum zace acolo, pe spate, cu brațele încrucișate, toată numai oase.

Mâna îi tremură când o întindea spre tasta 1 și apăsă în schimb pe patru. Își șterse palmele de coapse și așteptă să expire timpul de tastare cu un bâzâit.

— Nu e nimeni de partea cealaltă, își spuse. Nimeni. Sunt singur. Sunt singur.

Cumva, asta îl liniști.

Tastă din nou cele două cifre ale etajului scolii, apoi pe

celelalte două, care însemnau acasă.

Tastatura țiui. Usa începu să scoată zgomote. Și Jimmy Parker se retrase cu un pas. Se gândi la scoală și la prietenii lui, întrebându-se dacă mai trăia vreunul. Dacă mai trăia *cineva.* Își strecură un deget pe sub cureaua puștii și și-o trase peste cap, își propti arma în umăr. Ușa se descuie cu un zăngănit. Nu mai trebuia decât să o tragă.

82

2318 – Anul Șapte

• Silozul 17 •

Pe coridor îl așteptau semne de viață și de moarte. Un inel de cărbune de pe dale și cenușa împrăștiată conturau locul unui foc vechi. Suprafața exterioară a ușii de oțel era plină de zgârieturi și purta urme de lovituri. Cele din urmă îl duceau cu gândul la ratările lui din jocul Nimerește Conserva, la sărutările zadarnice date de gloanțe oțelului solid. Chiar la picioarele sale, Jimmy văzu o pată pe podea – un petic de un maroniu cu picățele – și-și aminti de un om care murise acolo. Își desprinse privirea de urmele celor vii și ale celor morți și păși pe coridor.

Începu să tragă de ușă, închizând-o, dar ceva îl făcu să ezite. Se întrebă dacă nu cumva codul lui nu funcționa când era tastat din exterior. Dacă ușa se încuia și el nu se mai putea întoarce niciodată înăuntru? Se uită la tastatură și văzu scobituri în jurul plăcii de oțel care o susținea, ca și cum cineva ar fi încercat să o desprindă de perete. Își aminti cu câtă disperare își doriseră, de-a lungul anilor, atâția alții să pătrundă înăuntru. Motiv pentru care avu senzația că voia să iasă fiindcă înnebunise.

Înainte de a avea timp să-și facă mai multe griji, închise ușa de oțel cu o ușoară strângere de inimă când zumzăiră mecanismele și zăvoarele pătrunseră în perete. Urmă o bufnitură seacă, sunetul unei încheieri cumplite.

Jimmy se apropie grăbit de tastatură, simțindu-și inima în gât, cu senzația că pe cele trei coridoare veneau în fugă oameni care voiau să-l atace, scoțând strigăte care-ți înghețau sângele în vene și ridicând bâte deasupra capetelor...

Tastă codul și ușa se deschise zumzăind. El apăsă pe mâner, trase de vreo câteva ori adânc în piept aerul de acasă... și mirosul propriilor sale fecale încălzite de serverele fierbinți fu cât pe ce să-l sufoce.

Pe coridoare nu alerga nimeni. Iar el avea nevoie de un nou deschizător de conserve. Avea nevoie de o toaletă care funcționa. Avea nevoie de o salopetă care nu fusese purtată până când se transformase în zdrențe. Avea nevoie să respire și să găsească o altă provizie de hrană conservată și de apă.

Închise din nou ușa, fără tragere de inimă. Și, cu toate că abia făcuse proba tastaturii, teama că nu avea să mai poată reveni în interior se întoarse. Mecanismul ar fi putut fi uzat. Din exterior, codul ar fi putut fi funcțional numai o dată pe zi sau numai o dată pe an. O parte din el – cea obsedată – știa că ar fi putut testa cifrul de o sută de ori, continuând totuși să se teamă că a suta una oară nu avea să meargă. L-ar fi putut testa la nesfârșit, fără să fie satisfăcut vreodată. Pulsul îi zvâcnea în urechi când se desprinse de ușă.

Coridorul era puternic luminat. Cu pușca sprijinită de braț, Jimmy înainta fără zgomot pe lângă birourile jefuite. Totul era tăcut, cu excepția bâzâitului unui neon pe moarte și a foșnetului unei foi de hârtie de pe un birou aflat sub ventilator. Postul de pază era pustiu. Jimmy se îndreptă încet spre poartă, aducându-și aminte de Yani, imaginându-și scara din exterior ticsită de oameni, un bărbat în costum de curățire ieșind cu mișcări greoaie și făcându-și cu greu loc prin mulțime, dar, când deschise ușa și se uită afară, văzu palierul pustiu.

Era și întunecos. Nu erau aprinse decât luminile verzi, de avarie. Jimmy închise ușa cât mai încet, astfel încât balamalele ruginite să geamă, nu să țipe. La picioarele lui, pe grătar, se afla un obiect. Un cilindru alb, de lungimea antebrațului său, cu capete noduroase, pe care-l lovi ușor cu gheata. Un os. Îl recunoscu după ceea ce văzuse în harababura rămasă dintr-un om care putrezise lângă servere, tras lângă mormanele lui de fecale.

Era cât se poate de sigur că propriile lui oase aveau să fie expuse astfel într-o zi. Poate chiar în ziua aceea. Nu avea să reușească niciodată să se întoarcă în mica lui casă solidă de sub servere. Și asta-l înspăimânta mai puțin decât ar fi trebuit. Îmbătătoarea ieșire în spațiul deschis, aerul răcoros și lumina verde de pe scară, ba chiar și rămășițele unei alte ființe omenești erau o neașteptată și binevenită ușurare după claustrofobia din timpul cât stătuse închis. Ceea ce fusese cândva țarcul lui – etajele silozului – reprezentau acum exteriorul larg. Erau un tărâm al morții nesfârșite și al oportunității dătătoare de speranță.

83

2318 – Anul Șapte

• Silozul 17 •

Nu avea niciun plan măreț, nicio țintă reală, dar se simțea îndemnat să urce. Bateriile din lanterna lui erau pe sfârșite și, ca urmare, știa că era cazul să exploreze etajele cu prudență. Bâjbâind printr-un apartament, căută orbecăind toaleta, se ușură așa cum a menit Dumnezeu, dar se simți demoralizat de lipsa apei curente. Nici la chiuvetă nu curgea. Nici prin duza pentru spălat de lângă toaletă, așa că nu putu decât să se șteargă cu un cearșaf, într-o beznă deplină.

Își începu urcușul. La nouăsprezece, chiar sub locuința lui, era un magazin universal. Putea să caute acolo baterii, deși se temea că lucrurile cele mai utile se terminaseră de mult. Totuși, în raionul cu haine aveau să fie salopete. De asta era sigur. Începea să-și contureze un plan.

Până când i-l strică vibrația treptelor.

Jimmy se opri și ascultă răsunetul pașilor. Veneau de sus. El vedea palierul următor proiectându-se în afară deasupra capului său, la numai o rotație în jurul stâlpului central. Era mai aproape decât etajul de dedesubt. Așa că alergă, cu pușca zăngănindu-i când se lovea de canistrele legate de rucsacul său improvizat, cu ghetele tropăindu-i cu stângăcie pe trepte, deopotrivă înfricoșat și ușurat fiindcă nu era singur.

Deschise ușile palierului următor smucindu-le și le închise apoi, lăsând doar o crăpătură. Își apăsă obrazul pe ele și se uită prin golul acela, ascultând. Pașii răsunau din ce în ce mai tare. Își ținu respirația. O siluetă zbură pe lângă el, cu palma scârțâindu-i când aluneca pe balustradă și urmată îndeaproape de o alta, care striga amenințări. Amândouă nu erau decât niște pete. Jimmy rămase în bezna din capătul unui coridor straniu și tăcut până când se stinse zgomotul și putu să simtă lucruri care se târau pe dale către el, mâini cu gheare întinzându-se prin întunericul dens ca să i se încâlcească în părul lung și cuifulit, și se trezi din nou pe palier, sub raza de un verde palid a luminilor de avarie, gâfâind și neștiind ce să creadă.

Era singur, într-un fel sau altul. Chiar dacă în jurul lui trăiau oameni, singurii însoțitori pe care și-i putea găsi erau din soiul

celor care te hăituiau sau te omorau.

Reîncepând să urce, încercând să detecteze orice zgomot de pași și cu mâna pe balustradă ca să simtă orice vibrație, își continuă drumul pe spirală trecând pe lângă uzina de prelucrare a apei de la treizeci și doi, pe lângă ferma cu pământ de la treizeci și unu, pe lângă colectorul de gunoaie de la douăzeci și șase, rămânând sub lumina verde și îndreptându-se spre magazinul universal. Mușchii solicitați ai picioarelor i se încălziră, dar în sensul bun al cuvântului. Trecu pe lângă paliere cu numere familiare, pe lângă etaje dintr-o altă viață, unde se făcea simțită uzura și se încâlceau țevi și cabluri. Lumea devenise la fel de ruginită ca și amintirile lui despre ea.

Intră în magazinul universal ca să-l găsească aproape gol, cu excepția rămășițelor cuiva prins sub niște rafturi căzute. Ghetele ieșite în afară erau mici, de femeie sau de copil. În golul dintre ele și manșetele pantalonilor se întindeau oasele albe ale gleznelor. Sub rafturi, alături de mort, rămăseseră și o serie de obiecte, dar Jimmy nu se simțea îmboldit să vadă ce era acolo. Căută printre cele împrăștiate pe celelalte rafturi, sperând să dea de baterii sau de un desfăcător de conserve. Găsi jucării, bibelouri și alte lucruri inutile. Simți că peste toate se așternuseră multe umbre. Își economisi bateriile lanternei ieșind afară, în întuneric.

Nu merita să le consume nici căutând prin vechiul său apartament. Acolo nu se mai simțea acasă. Înăuntru erau o tristețe căreia nu-i putea da nume, senzația că își lăsase de izbeliște părinții, o veche durere în centrul creierului, ca pe vremea când sugea bucăți de gheață. Ieși din apartament și continuă să urce. Ceva continua să-l cheme mai sus. Și nu știu ce era decât după ce ajunse la o jumătate de buclă a spiralei de școală. Trecutul îndepărtat se întindea spre el. Ziua în care începuse totul. Clasa lui, unde putea să-și aducă aminte că-și văzuse ultima dată mama, unde, în mintea lui tulburată, încă îi mai stăteau prietenii, unde, dacă ar fi rămas, dacă s-ar fi putut întoarce să se așeze din nou în banca lui și să rederuleze faptele, totul s-ar fi petrecut altfel.

84

2318 – Anul Șapte

• Silozul 17 •

Jimmy își lăsă lanterna aprinsă în timp ce-și găsea drumul către clasă. Văzu imediat că nu exista cale de întoarcere. Acolo, în mijlocul încăperii, se afla vechiul lui rucsac. Mai multe bănci erau așezate pieziș, rândurile ordonate se spărseseră ca niște oase rupte și în gând putu să-și vadă prietenii repezindu-se să iasă, văzu pe unde alergase fiecare, îi privi revărsându-se către ușă. Își luaseră rucsacurile cu ei. Numai al lui rămăsese și zăcea neclintit, ca un cadavru.

Un pas în interior, încăperea luminată de lanterna lui, și o simți pe doamna Pearson ridicându-și privirea dintr-o carte, zâmbind fără să-i spună nimic. Barbara stătea în banca ei, chiar lângă ușă. Jimmy își aminti mâna ei într-a lui în timpul unei excursii cu clasa la țarcurile cu animale. Se întâmplase la întoarcere, după mirosurile stranii ale atât de multor creaturi, după mâinile întinse printre gratii ca să mângâie blană, pene și porci grași, fără păr. Jimmy avea pe vremea aceea paisprezece ani și ceva legat de animale îl excitase sau îl schimbase. Așa că, atunci când Barbara rămăsese în urma colegilor de clasă care urcau scara și-și întinsese mâna către a lui, el nu și-o retrăsese.

Atingerea prelungită fusese o degustare a ceea-ce-ar-fi-putut-fi alături de altcineva. Mătură suprafața băncii Barbarei cu vârfurile degetelor, lăsând dâre în praf. Banca lui Paul, cel mai bun prieten al lui, era una dintre cele care fuseseră mutate. Păși prin golul pe care-l făcuse, văzând cum plecase toată lumea în același timp, după ce mama sa îi oferise lui un avans, și ajunse în centrul încăperii, într-o singurătate deplină.

— Sunt cu desăvârșire singur, spuse. Sunt solitudine.

Avea buzele uscate, lipite. Se despărțiră cu o sfâșiere când vorbi, de parcă atunci și-ar fi deschis gura pentru prima oară.

Când se apropie de rucsac, văzu că fusese aproape golit. Îngenunche și și-l deschise săltându-i clapa dintr-o lovitură. Înăuntru era bucata de folie de plastic folosită și refolosită de mama lui ca să-i împacheteze prânzul, însă mâncarea dispăruse de mult. Două cornuri și o negresă din fulgi de ovăz. Era uimitor cât de bine își amintea unele lucruri, în timp ce pe

altele le uitase.

Își afundă mâna mai mult, întrebându-se dacă mai avusese la el și altceva. Calculatorul construit de tatăl lui de la zero era încă acolo, ca și soldații din sticlă pe care îi dăruise unchiul lui la a treisprezecea aniversare. Mută tot ce avea, pe îndelete, din rucsacul improvizat în cel vechi. Studie salopeta înnodată și decise că era într-o formă mai proastă decât cea pe care-o purta, așa că o abandonă.

Se ridică și trecu în revistă încăperea, măturând întreaga harababură cu raza lanternei. Văzu că pe tablă cineva își lăsase urmele. Plimbând lumina, desluși cuvântul *fut* scris iarăși și iarăși. Arăta ca o înșiruire de litere: *futfutfutfut.*

Jimmy găsi cârpa de șters în spatele catedrei doamnei Pearson. Era țeapănă și uscată, dar cuvintele se șterseră totuși. În urma ei rămase o pată, iar Jimmy își aminti de zilele fericite în care scria pe tablă, în fața clasei. Își aduse aminte de temele pentru compuneri. Doamna Pearson îi lăudase o dată poeziile, probabil doar ca să fie amabilă. Umezindu-și buzele, Jimmy pescui o bucățică de cretă veche de pe suport și se gândi ce-ar fi putut să scrie. Nu avea emoții că se afla în fața clasei. Nu-l privea nimeni. Era cu adevărat și cu desăvârșire singur.

Sunt Jimmy, scrise pe tablă, cu lumina lanternei aruncând, în acest timp, un halo straniu, un inel de lumină palidă. Bucata de cretă păcănea și trosnea la fiecare mișcare a mâinii. Între pocnete scârțâia și gemea. Zgomotul îi ținea companie, și totuși scrise un poem despre singurătate, un act mecanic, o reminiscență a zilelor de mult apuse:

Stafiile stau și privesc. Stafiile stau și privesc. Mă
privesc plimbându-mă solitar.
Cadavrele hohotesc. Cadavrele hohotesc. Tac când
trec peste ele cu pasu-mi rar.
Părinții mei lipsesc. Părinții mei lipsesc. Așteaptă
să mă-ntorc acasă iar.

Avea îndoieli în privința ultimului vers. Plimbă lumina de-a lungul celor scrise și se gândi că nu erau prea grozave. Orice ar fi adăugat nu le putea face mai bune, dar continuă totuși să scrie.

Silozul s-a pustiit. Silozul s-a pustiit. De jos până
în vârf morții îl năpădesc.
Eu Jimmy m-am numit. Eu Jimmy m-am numit.
Dar acum nu mai are cine mă striga.

Sunt singur și stafiile privesc, mă face mai puternic
singurătatea mea.

Ultima parte era o minciună, o știa, dar o spusese într-o poezie, așa că n-avea importanță. Se îndepărtă de tablă și studie cuvintele în lumina pâlpâitoare a lanternei. Păreau să se piardă în lateral și coborau, fiecare rând se înclina în jos mai mult decât cel de dinaintea lui iar literele se micșorau către sfârșitul fiecărei propoziții. Avusese întotdeauna problema asta când scria pe tablă. Începea cu litere mari și le micșora pe parcurs. Scărpinându-se în barbă, se întrebă ce spunea asta despre el, ce îi prevestea.

În ceea ce scrisese erau multe greșeli, se gândi. Al cincilea vers era un neadevăr, spunea că nu mai avea cine să-l strige Jimmy. Însă deasupra poeziei scrisese *sunt Jimmy.* El continua să se gândească la sine însuși numindu-se astfel.

Înhăță cârpa țeapănă și lăsă creta pe suport, se opri în fața poeziei și vru să șteargă versul incorect. Dar ceva îl opri. Era teama că avea să strice poezia în loc s-o facă mai bună, teama că avea să scoată un vers fără să aibă nimic bun de pus în loc. Aceea era vocea lui, și era ceva mult prea rar ca să fie înăbușită.

Simți ochii doamnei Pearson îndreptați asupra lui. Simți privirile colegilor săi de clasă. Stafiile priveau, iar cadavrele hohoteau în timp ce el analiza poezia de pe tablă.

Când apăru, soluția îi aduse familiara încântare a sosirii în locul potrivit, a unirii tuturor punctelor. Jimmy ridică mâna, plesni tabla cu cârpa prăfoasă și șterse ce scrisese la început. Cuvintele *sunt Jimmy* dispărură, pierdute într-o pată albă și într-o ceață de praf în cădere. Lăsă cârpa deoparte și începu să scrie în schimb un adevăr.

Sunt Solitudine, începu să scrie. Îi plăcea cum suna. Poetic și plin de sens. Dar, așa cum stătea în obiceiul poeziei, cuvintele își aveau propria minte; gândurile lui profunde interveniră și scrise altceva. Reduse cuvântul la două cercuri mici, o sinuozitate și o tăietură. își însfăcă rucsacul și plecă, lăsând în urmă încăperea și pe vechii săi prieteni. Nu mai rămaseră spre amintire decât o poezie și un nume, un semn, ca dovadă că fusese acolo.

Sunt Solo.

85

2345

• Silozul 1 •

Donald duse scaunul cu rotile gol înapoi, în cabinetul doctorului Wilson. O pătură umedă era drapată peste brațele mașinăriei și se târa pe dale. El se simțea amorțit. În dimineața aceea, visul său fusese să dea viață, nu să o ia. Donald începea să conștientizeze permanența consecințelor faptei sale și i se părea greu să înghită și să respire. Se opri pe coridor gândindu-se la ce devenise. Arhitect neștiutor. Prizonier. Marionetă. Călău. Purta hainele altcuiva. Propria transformare îl îngrozi. Din ochi îi izvorâră lacrimi, și și le șterse cu furie. Nu era nevoie decât să se gândească la Helen și la Mick, la viața care-i fusese luată. Tot ce-l condusese către momentul în care se trezise în silozul ăla fusese opera altcuiva. Simțea sforile păpușarului atârnându-i de coate și de genunchi. Era o marionetă eliberată care împingea un scaun cu rotile către locul unde trebuia să se afle.

Opri scaunul la locul lui și-i cuplă frâna. Își scoase din buzunar flaconul de plastic și se gândi să mai fure unul sau două. Se temea că în noaptea aceea somnul avea să vină prea greu.

Flaconul se întoarse într-un dulap plin cu recipiente goale. Donald se răsuci pe călcâie, gata să plece, când văzu biletul lăsat pe mijlocul tărgii:

Ați uitat asta.
Wilson

Biletul era lipit de un dosar subțire. Donald își aminti că i-l dăduse doctorului Wilson odată cu lucrurile tehnicianului de la reactor. Drumul până la celelalte două dulapuri fusese învăluit în ceață. Nu-și amintea decât că ținuse în mână telefonul, că faptele începuseră să se lege, că înțelesese că Anna îi manipulase pe Mick și pe Thurman ca să facă în ultimul moment un schimb lipsit de sens, și că așa ceva nu se putea întâmpla decât din pricina unei fiice care discutase cu tatăl ei. Astfel fusese furată viața lui.

Dosarul se aflase în dulapul menționat de Anna în mesajul către Thurman. Acum părea lipsit de importanță. Donald mototoli biletul doctorului și-l aruncă în coșul de hârtii. Luă

dosarul, cu intenția de a se întoarce în patul lui și de a încerca să doarmă. Dar se pomeni în schimb deschizându-l.

Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Îngălbenită, cu marginile zdrențuite acolo unde se desprinseseră fărâme din ea de-a lungul anilor. Sub textul dactilografiat la un rând se aflau cinci semnături, un amestec al caligrafiilor cu înflorituri cu cele calme, uniforme. În partea de sus scria, cu litere groase: *RE: PACTUL.*

Donald aruncă o privire spre ușă. Se întoarse din drum și se îndreptă spre micul birou cu computer, puse dosarul pe tastatură și se așeză. Mesajul Annei către tatăl ei conținuse aceleași cuvinte în rubrica *subiect,* alături de mențiunea *Urgent.* El citise mesajul de mai bine de zece ori încercând să-i deslușească înțelesul. Iar mesajul și numărul îl conduseseră către dosarul acela.

Cunoștea destul de bine Pactul silozurilor, documentul de guvernare care le menținea pe toate în funcțiune, le controla numărul populației și impunea pedepse, de la amenzi până la curățiri. Însă textul din fața lui era prea scurt ca să fie Pactul. Semăna cu o minută din zilele petrecute de el pe Colina Capitoliului.

Începu să citească:

> Către toți...
>
> În urma discuțiilor s-a stabilit deja că zece edificii vor fi suficiente pentru scopurile noastre și că un secol este un interval de timp în care se va produce o epurare adecvată. Deoarece semnatarilor acestui pact le sunt cunoscute atât bugetul, cât și faptul că planurile de luptă se dovedesc ineficiente la prima tragere, nimeni n-ar trebui să fie surprins că evenimentele ne-au schimbat estimările. Solicităm acum treizeci de edificii și un interval de timp de două sute de ani. Echipa de tehnicieni ne asigură că progresul înregistrat face acest pronostic recent realizabil.
>
> Aceste cifre pot fi corectate încă o dată.
>
> La ultima noastră întrunire s-a discutat și despre stabilirea unui număr de două edificii cărora li se va permite să ajungă în Ziua E, pentru redundanță (sau despre posibilitatea menținerii unui edificiu în rezervă). S-a stabilit că o asemenea decizie nu e recomandabilă. E mai bine să pui toate coșurile într-un singur ou, decât să riști ieșirea puilor din două sau mai multe ouă. Fiind

vorba de o sursă de dispute care iau amploare, acest amendament la Pactului inițial va fi prin urmare semnat de toți fondatorii și considerat literă de lege. Iau asupra mea munca în Schimbul E și apăsarea pe buton. Conform ultimelor simulări, șansele de supraviețuire pe termen lung sunt de 42 la sută. Toată lumea a înregistrat progrese minunate.

V

Donald studie încă o dată semnăturile. Una era cea simplă, a lui Thurman, ușor de recunoscut după ce o văzuse pe nenumărate memorandumuri și proiecte de lege de pe Colina Capitolului. O alta ar fi putut fi a lui Erskine. Alta i-ar fi putut aparține lui Charles Rhodes, guvernatorul fanfaron al Oklahomei. Celelalte erau ilizibile. Minuta nu era datată.

O reciti. Începu să o priceapă încet, treptat, având mai întâi o mulțime de dubii, dar întărindu-și convingerea. Își aducea aminte, din schimbul său anterior, că exista o listă care ierarhiza silozurile. Numărul optsprezece se afla aproape în vârf. De aceea se străduise Victor atât de mult să-l salveze. Hotărârea menționată în minută, apăsarea pe buton. Oare spusese ceva despre asta în biletul lui către Thurman? În mărturisirea scrisă înainte de a se sinucide? Victor ajunsese să nu mai fie sigur că putea lua o asemenea decizie.

Toate coșurile într-un singur ou. Zicala nu suna așa. Donald se lăsă pe spătarul scaunului și unul dintre becurile lămpii de birou a lui Wilson pâlpâi. Becurile nu erau făcute să țină atât de mult. Se întunecau, dar existau redundanțe.

Un singur ou. Căci ce și-ar fi făcut unul altuia dacă li se îngăduia puilor să iasă din mai multe?

Lista.

Donald puse totul cap la cap cu atâta ușurință fiindcă știa deja. Știuse dintotdeauna. Cum altfel ar fi putut fi? Nemernicii nu aveau nicidecum de gând să le îngăduie oamenilor din silozuri să iasă afară, în libertate. Nu. Nu putea rămâne decât un singur siloz. Căci ce și-ar fi făcut unii altora dacă, după sute de ani de atunci înainte, s-ar fi întâlnit afară, pe dealuri? Donald desenase locul ăla. Ar fi trebuit s-o știe dintotdeauna.

Era arhitectul morții.

Se gândi la listă, la ierarhia silozurilor. Numai cel din vârf conta. Dar care era sistemul de măsură? Cât de arbitrară ar fi fost decizia? Toate acele ouă sacrificate, cu excepția unuia? Cu ce speranță? Cu ce plan? Considerându-se că diferențele și

luptele dintre oamenii unui siloz puteau fi anihilate? Însă diferențele dintre silozuri însemnau prea mult?

Donald tuși în mâna tremurătoare. Înțelegea ce încercase Anna să-i spună. Și acum era prea târziu. Prea târziu pentru răspunsuri. Erau pe o cale a vieții și a morții și, într-un loc care le ignora pe amândouă, el uitase. Nu mai avea pe cine trezi. Nu-i mai rămăseseră decât nedumerirea și amărăciunea. Singurul lui aliat dispăruse.

Dar mai putea totuși trezi pe cineva, pe cineva a cărui trezire sperase de la bun început că putea fi posibilă. Periculoasă putere, această abilitate de a provoca moartea. Donald se cutremură pe măsură ce înțelegea semnificația pactului, a acelui pact între nebunii care conspiraseră ca să distrugă lumea.

— Un pact între sinucigași, șopti, și zidurile de beton ale silozului se închiseră în jurul lui; îl înconjurau ca o coajă de ou.

Un ou menit să nu eclozeze niciodată. Fiindcă ei, din acel cuib de vipere, erau cei mai periculoși dintre toți și omenirea n-ar fi fost niciodată în siguranță dacă-i includea. Femeile și copiii nu erau decât bărci de salvare, menite să-i îndemne pe bărbații din siloz să-și continue munca în schimburi. Dar erau condamnați să se scufunde cu toții. Până la ultimul.

86

2323 – Anul Doisprezece

• Silozul 17 •

Solo nu-și stabilise o zi în care să coboare în adâncul silozului – se întâmplă pur și simplu. Se îndreptă către fabuloasa Aprovizionare în căutarea unor baterii sau a unui deschizător de conseve și găsi în schimb un câmp de luptă presărat cu oase și săgeți. Căutând pe rafturile înalte și prin coridoarele întunecare de dincolo de ele, dădu peste o a doua lanternă, un obiect încă și mai util decât bateriile. Fusese lăsată aprinsă, era caldă la atingere, și îi luă ceva timp ca să priceapă ce însemna asta. Iesi în goană din Aprovizionare, jurându-și să nu se mai întoarcă niciodată. Alergă în josul scărilor, tot mai repede, fugărit de stafii, până când ghetele îi intrară, împroșcând, în apă rece.

Tresări și mâna i se desprinse de balustradă. Alunecă, se strădui să-și păstreze echilibrul și căzu într-un genunchi, cu apa îmbibându-i salopeta până la încheietura pantalonului, pușca alunecându-i de pe umăr, cu rucsacul udându-i-se.

Înjurând, se săltă cu greu în picioare. Apa îi picura din țeava pustii, un șuvoi de gloanțe lichide. Salopeta îi era rece ca gheața și i se lipea de piele în locurile unde se udase.

— Idiot, spuse el.

Se retrase cu o treaptă mai sus și privi suprafața agitată liniștindu-se. Silozul era plin cu apă. Străduindu-se să străbată cu privirea suprafața tulbure, zări treptele spiralându-se și pierind din vedere în adânc. Rămase cu ochii în locul unde apa întâlnea balustrada, ca să verifice dacă se înălța. Dacă așa era, se petrecea mai lent decât își putea da el seama.

Valurile stârnite de căderea lui mișcau înainte și înapoi o ușă de pe palierul etajului o sută treizeci și șapte. Apa depășea nivelul podelei cu aproximativ cincizeci de centimetri. Și dincolo de uși ajungea la aceeași înălțime. Tot silozul se umplea cu apă, se gândi el. Fusese nevoie de ani ca să urce până acolo. Avea să continue la nesfârșit? Peste cât timp avea să umple casa lui, de la treizeci și patru? Peste cât timp avea s-ajungă în vârf?

Gândul la o înecare lentă smulse dintre buzele lui Solo un sunet straniu, ca un scâncet trist. Apa îi picura din haine,

întorcându-se de unde venise, și auzi din nou scâncetul. Nu fusese nicidecum un zgomot făcut de el însuși.

Se ghemui și se uită către etajul inundat, ascultând. Din nou. Plângea cineva. Sunetul venea de pe nivelurile inundate. Părea scos de un bebeluș.

Solo privi apa. Ar fi trebuit să meargă prin ea. Luminile verzi de deasupra capului său împrumutau lumii paloarea unui spectru. Aerul era rece, iar apa, și mai rece.

Se retrase în susul treptelor și-și lăsă rucsacul greu pe una uscată. Avea manșetele pantalonilor îmbibate cu apă. Le rulă până mai sus de pulpe și începu să-și dezlege șireturile ghetelor.

Ascultă din nou, așteptându-se să audă plânsetul. Nu-l mai auzi. Se întrebă dacă nu cumva avea să înfrunte umezeala și frigul din cauza unei năluciri, a unei alte stafii care urma să dispară imediat ce îi va fi dat atenție. Își vărsă apa din ghete înainte de a le așeza alături. Își scoase și ciorapii – prin gaura unuia dintre ei îi ieșea degetul mare. Îi strânse în mâini și îi răsuci, apoi îi puse la uscat pe balustradă.

Își lăsă rucsacul cu patru trepte mai sus de suprafața apei, părându-i-se că aude din nou plânsetul de bebeluș. Era destul de vârstnic ca să aibă un copilaș, se gândi. Făcu calculul. Îl făcea rareori. Avea douăzeci și șase de ani? Douăzeci și șapte? O altă zi de naștere venise și trecuse fără ca nimeni să-i aducă aminte de ea.

Intră în apă și se îndreptă cu greutate spre ușă, cu picioarele pe jumătate amorțite de frig. Pelicula colorată de la suprafață se învârtejea, se amesteca și se scurgea în jurul stâlpilor care susțineau balustrada palierului. Solo se opri și se uită dincolo de el. Era straniu să se afle la o înălțime atât de mare față de fundul silozului și să vadă fluidul acela întinzându-se până la pereți. Dacă ar fi căzut, oare apa i-ar fi încetinit prăbușirea în adânc? Sau ar fi plutit și el ca gunoiul pe care-l vedea? Se gândi că s-ar fi scufundat, așa că-și mișcă picioarele cu grijă. Ceva argintiu fulgeră pe lângă grătar, dar se gândi că nu era decât reflexia lui sau dansul luciului metalic al suprafeței.

— Ar fi bine să merite osteneala, îi spuse stafiei unui oarecare bebeluș de pe coridor.

Așteptă s-o audă răspunzându-i, dar nu mai plângea. Lumina de dincolo de uși păli, cedându-și locul beznei, așa că-și scoase lanterna din buzunarul de la piept și o aprinse. Stratul de apă clipocitoare îi captă raza și o amplifică. Valuri de lumină

dansau pe plafon.

— Alo? strigă el.

Ecoul îi trimise vocea înapoi. Îndreptă fasciculul luminos în lungul coridorului, care se ramifica, despărțindu-se în alte trei. Dintre acestea, două se curbau, ca și cum ar fi vrut să se întâlnească de cealaltă parte a scării. Era pe unul din etajele de tipul butuc-cu-spițe. Solo râse. *Bi,* de la „bicicletă”. Se gândi la cuvântul acela și înțelese de unde venea expresia *butuc cu spițe.*

Plânsetul se auzi din nou. De data asta fără niciun dubiu, dacă nu cumva își pierduse cu adevărat mințile. Se întoarse și așteptă. Tăcere. Susurul undelor sparte de pereții coridorului. Porni în direcția din care se auzise zgomotul, stârnind alte valuri când își împingea pulpele prin apă. Plutea ca o stafie. Nu-și mai simțea tălpile.

Etajul era ocupat de apartamente. Dar de ce-ar fi locuit cineva acolo, jos, unde se infiltra apa? Se opri în fața unei săli comune de recreere și lumină cu lanterna zonele întunecate. În mijlocul încăperii se afla o masă de tenis. Rugina urca pe picioarele ei metalice de parcă ar fi urmărit-o apa. Paletele rămăseseră pe suprafața deformată a mesei verzi, putrezite. *Verde ca iarba*, se gândi Solo. Cărțile din Moștenire schimbaseră, pentru el, înfățișarea lumii lui.

Ceva îi ricoșă de fluierul piciorului și Solo tresări. Îndreptă lumina în jos și văzu o pernă din spumă plutindu-i pe lângă gambe. O împinse și se îndreptă spre ușa următoare.

O bucătărie comună. Recunoscu aranjamentul meselor late și toate scaunele. Dintre acestea din urmă, cele mai multe erau căzute pe-o parte, parțial scufundate. Câteva picioare, ale celor răsturnate, ieșeau deasupra apei. În colț erau două mașini de gătit și un perete întreg era acoperit de dulapuri. În încăpere era întuneric. Aproape niciuna dintre luminile de pe scară nu bătea atât de departe. Solo își imagină că, dacă i se terminau bateriile, ar fi fost nevoit să găsească drumul spre ieșire pe bâjbâite. Ar fi trebuit să ia lanterna pe care o găsise, nu lanterna lui veche.

Un plânset. De data asta mai puternic. Aproape. Undeva, în acea încăpere.

Flutură fasciculul de lumină, dar nu putea să vadă toate colțurile în același timp. Dulapuri și tăblii de mese. Și i se păru că observase o mișcare. Retrase puțin raza lanternei și ceva se foi pe o masă. Sări drept în sus, cu un zgrepțănat când se agăță de un dulap deschis de deasupra mesei, apoi zvâcni o coadă stufoasă, înainte ca o umbră neagră să se piardă în întuneric.

87

2323 – Anul Doisprezece

• Silozul 17 •

O pisică! O făptură vie. O făptură de care nu trebuia să se teamă, care nu-i putea face niciun rău.

— Pis, pis, pis, strigă Solo, târșâindu-și picioarele prin încăpere.

Își aduse aminte cum încercau vecinii să atragă într-un țarc animalul fără coadă care trăia pe coridor, în apropiere de vechiul lui apartament.

Ceva hodorogea prin dulapuri. O ușă închisă se deschise zăngănind și se reînchise cu un pocnet. Indiferent încotro și-ar fi îndreptat lanterna, Solo nu vedea, într-un anumit moment, decât un singur loc. Pulpele i se frecară de ceva. Îndreptă lanterna în jos și văzu gunoaie și sfărâmături plutind pe apă. Auzi un chițăit și un clipocit. Căutând cu lumina lanternei, zări vălurele în formă de V în urma a ceea ce luă drept un șobolan care înota. Solo nu-și mai dorea să rămână în încăperea aia. Se cutremură și-și frecă brațul cu mâna liberă. Pisica făcea zgomot în dulap.

— Aici, pisi, spuse el, cu mai puțin entuziasm.

Își duse mâna în buzunarul de la piept, scoase unul dintre batoanele lui nutritive și-i rupse ambalajul cu dinții. Luă o îmbucătură din hrana învechită, o mestecă și întinse restul în fața lui. Silozul era mort de doisprezece ani. Se întrebă cât timp trăiau pisicile și cum reușise aceea să supraviețuiască atât de mult. Și ce mâncase? Sau pisicile bătrâne făceau pisici noi? Era o pisică nouă?

Picioarele goale i se frecară de ceva sub apă. Lumina reflectată îl împiedica să vadă clar, însă un os alb sparse apoi suprafața apei, înainte de a se scufunda din nou. În jurul gleznelor lui se învălmășeau, împrăștiate, rămășițele cuiva.

Solo pretinse că nu erau decât gunoaie. Întinse mâna spre dulapul din care se auzea zgomotul, înșfăcă mânerul ușii și-l deschise. Din întuneric se auzi un sâsâit. Conserve și cutii putrede se mișcară când pisica se retrase. Solo rupse o bucată din batonul vechi și o puse pe raft. Așteptă. Din colțul încăperii se auzi un alt chițăit, apa clipoci lovind mobila, iar în dulap nu se clinti nimic. Solo ținea lanterna îndreptată în jos ca să nu

sperie animalul.

Doi ochi se apropiară ca niște lumini săltărețe. Îl țintuiră pe Solo preț de o mică eternitate. El începu să se întrebe, cu toată seriozitatea, dacă nu aveau să i se desprindă labele picioarelor din cauza frigului. Ochii se apropiară și se îndreptară în jos. Era o pisică neagră, culoarea unei umbre umede, lucioasă ca uleiul. Bucata de baton se sfărâmă, când animalul începu să o ronțăie.

— Bravo, pisi, șopti Solo, ignorând oasele împrăștiate de sub propriile tălpi.

Rupse încă o bucată și i-o întinse. Pisica se retrase cu un pas. El puse mâncarea pe margine și urmări cu privirea animalul, care de data asta se apropie mai repede. Luă următoarea bucată din palma lui. Solo îi oferi și restul batonului și, când pisica veni să-l ia, încercă să o prindă cu amândouă mâinile. Și făptura aceea, însoțitorul care, spera el, nu avea să-i facă niciun rău, i se agăță de un braț și îi înfipse ghearele în carne.

Solo țipă și-și ridică brusc mâinile. Lanterna se rostogoli iarăși și iarăși în aer. Pisica dispăru cu un clipocit. Un chițăit și un sâsâit, un zgomot violent, iar Solo bâjbâi sub apă în căutarea luminii palide, care pâlpâi o dată, de două ori, și îl lăsă în întuneric.

O căută pe dibuite, prinse în mână un cilindru solid și îi simți capetele cioturoase din locul unde osul piciorului pătrunde în articulația șoldului. Scârbit, lăsă osul să cadă. Dădu de alte două oase, după care găsi lanterna, care era distrusă. O recuperă oricum, în timp ce auzea, tot mai aproape, un clipocit frenetic. Brațele îi erau în flăcări; în ultima licărire a luminii rotitoare, le văzuse pline de sânge. Și pe urmă ceva se lipea de piciorul lui, i se urca pe pulpă, gheare îl înțepau în coapsă, afurisita de pisică se cățăra pe el ca pe un picior de masă.

Solo întinse mâna după bietul animal, ca să-i scoată ghearele din carnea lui. Era ud leoarcă și trupul nu-i era cu mult mai gros decât lanterna. Îi tremura în brațe și se lipi de un petic uscat al salopetei, mieunând jalnic. Începu să-i adulmece buzunarul de la piept.

Solo susținu pisica pe antebrațul lipit de piept ca o stinghie și-și duse mâna cealaltă la buzunar, în căutarea altui baton nutritiv. În încăpere era întuneric beznă, atât de întuneric încât îl dureau ochii. Rupse ambalajul și ținu batonul nemișcat. Lăbuțe minuscule se înfășurară în jurul mâinii lui și se auzi un

ronțăit.

Jimmy zâmbi. Își croi drum către locul unde credea că s-ar fi putut afla ușa, lovindu-se de mobilă și de oase și nemaifiind Solo.

88

2345

• Silozul 1 •

Apartamentul lui Donald se transformase într-o peșteră, o peșteră în care notițele zăceau împrăștiate ca niște oase albite, unde scheletele dosarelor împodobeau pereții și unde erau aduse din arhive cutii cu alte notițe, ca pradă proaspătă. Săptămânile trecuseră. Ropotul pașilor de pe coridoare se rărise. Donald trăia singur cu stafiile și punea încet totul cap la cap, înțelegând scopul construcției la care contribuise. Începea să-l vadă, să deslușească tot tabloul, micșorând diagrama până îi apărea, dezgolit, întregul.

Tuși într-o bucată de pânză roz și reluă examinarea ultimei sale descoperiri. Era o hartă peste care dăduse cândva în arsenal, o hartă a tuturor silozurilor, cu câte o linie pornită din fiecare dintre ele pentru a converge într-un singur punct. Era unul dintre marile mistere rămase. Documentul se numea *Sămânța,* dar nu reușea să găsească nimic altceva referitor la el.

Donald o auzea pe Anna vorbindu-i în șoaptă. Încercase să-i spună ceva. Încercase săi spună că mesajul din contul lui Thurman fusese de fapt lăsat pentru el. Acum era atât de evident. Ea n-ar mai fi fost trezită niciodată, n-ar mai fi trezit o femeie. Avea nevoie de el, de ajutorul lui. Donald și-o imagină punând toate piesele laolaltă într-un schimb recent, singură și îngrozită, temându-se de propriul ei tată, neavând pe nimeni către care să se întoarcă. Așa că-l lăsase pe tatăl ei fără putere, i-o încredințase lui Donald, îl înlocuise pentru a doua oară cu un alt om și îi lăsase un bilet ca s-o trezească. Și ce făcuse el în schimb?

La ușă bătu cineva.

— Cine e? întrebă, vocea sunându-i ca și cum n-ar fi fost a lui.

Ușa se întredeschise.

— Sunt Eren, domnule. Am primit un apel de la optsprezece. Umbra e pregătită.

— O clipă.

Donald tuși în batistă. Se ridică încet și se duse în baie, pășind peste două tăvi cu mâncare veche. Își goli vezica, trase

apa și se studie în oglindă. Ținându-se de marginea măștii chiuvetei, se strâmbă la imaginea lui reflectată, la bărbatul cu părul răvășit și barba mijită. Părea pe jumătate nebun, și totuși oamenii aveau încredere în el. Ceea ce îl făcea mai nebun decât era. Zâmbi, un zâmbet tot mai galben, și se gândi la lunga înșiruire a nebunilor din istorie care rămăseseră la conducere pentru simplul motiv că nimeni nuvoia să-i provoace.

Balamalele scârțâiră când Eren își strecură capul pe ușă.

— Vin, spuse Donald.

Păși apăsat peste rapoarte, lăsând un șir de urme și amprenta unei palme însângerate pe marginea măștii din baie.

— Acum se stabilește legătura cu umbra, domnule, îi spuse Eren pe coridor. Vreți să vă înviorați?

— Nu, răspunse Donald. Mă simt bine.

Se opri în cadrul ușii, străduindu-se să-și aducă aminte ce scop avea întrunirea aceea. Un Ritual de Inițiere. Și le aduse aminte și se gândi că erau ceva de care trebuia să se ocupe Gable.

— De ce e din nou nevoie de mine? întrebă. N-ar trebui să conducă șeful vostru asta?

Donald își aducea aminte că, în primul său schimb, el fusese cel care se ocupa de așa ceva.

Eren își aruncă ceva în gură și mestecă. Clătină din cap.

— Stiți, fiindcă tot citiți atâta aici, ați putea revedea un pic și Ordinul. S-ar părea că s-a schimbat de când l-ați citit ultima dată. Cel mai mare în grad de pe schimb finalizează Ritualul. Ăsta ar trebui, în mod normal, să fiu eu...

— Dar, deoarece sunt treaz, sunt eu.

Donald închise ușa. Cei doi o porniră pe coridor.

— Exact. Sefii fac din ce în ce mai puține lucruri în fiecare schimb. Sunt. probleme. Însă o să stau cu dumneavoastră, o să v-ajut să duceți scenariul până la capăt. Oh, și ați vrut să știți când ies piloții din schimb. Ultimul e criogenat chiar acum. Jos tocmai se pune totul în ordine.

Donald ciuli urechile. În sfârșit. Asta așteptase.

— Deci în arsenal nu mai e nimeni? întrebă, nereușind să-și ascundă încântarea.

— Da, domnule. Nu mai e nevoie de zboruri. Știu că de la bun început nu v-a plăcut să ne asumăm riscul ăsta.

— Da, da. Donald își flutură mâna. După ce termină, restricționează accesul în arsenal. Acolo n-ar trebui să pot

intra decât eu.
Eren își încetini pasul.
— Numai dumneavoastră, domnule?
— Atâta vreme cât fac parte din schimb, răspunse Donald.
Pe coridor trecură pe lângă Gable, care căra trei căni de cafea susținute de o împletitură de degete. Le zâmbi și dădu din cap. Donald își aminti că le aducea cafele oamenilor când era șeful silozului. Acum ăsta era aproape singurul lucru pe care-l mai făcea șeful. Donald nu putu respinge ideea că vina o purta, în parte, primul său schimb.
Eren își coborî vocea.
— Știți povestea lui, nu?
Mușcă din ceva și mestecă.
Donald se uită peste umăr.
— A cui, a lui Gable?
— Da. Până acum câteva schimburi, a făcut parte din Administrație. A cedat. A-ncercat s-ajungă în criogenare profundă. Doctorul de serviciu la vremea respectivă a vorbit cu el despre o retrogradare. Pierdeam prea mulți oameni și schimburile începeau să se cam suprapună.
Se opri și mai luă o înghițitură. Mirosul era familiar. Eren îl surprinse privindu-l și-i întinse ceva.
— Covrig? întrebă el. Sunt proaspeți.
Donald simțea mirosul. Eren rupse o bucată. Încă mai era caldă.
— Nu știam că pot face așa ceva, spuse, aruncându-și-o în gură. Noul bucătar-șef tocmai a intrat în schimb. Experimentează tot felul de chestii. A...
Donald nu mai auzi restul. Își rumega amintirile. O zi rece în Washington, Helen venită în vizită, împreună cu cățelușa, după ce făcuse drumul din Savannah conducând tot timpul. Se plimbaseră în jurul Memorialului lui Lincoln, cu o săptămână prea devreme ca să poată vedea cireșii în floare, dar pe alocuri existau totuși pete de culoare. Se opriseră să-și cumpere covrigi proaspeți, calzi încă, mirosea a cafea.
— Pune capăt povestii ăsteia, spuse, arătând restul covrigului lui Eren.
— Domnule?
Erau aproape de cotul coridorului care ducea spre camera de comunicare.
— Nu vreau ca bucătarul să mai facă experiențe. Să se limiteze la hrana obișnuită.

Eren părea derutat. După o oarecare ezitare, încuviință cu o înclinare a capului.

— Da, domnule.

— De-aici nu poate ieși nimic bun, îi explică Donald.

Și, în timp ce Eren îi dădea dreptate, de data asta cu mai mult zel, își dădu seama că începuse să gândească la fel ca oamenii pe care-i detesta. Pe fața lui Eren se așternu un văl de dezamăgire și Donald se simți brusc îndemnat să i-l înlăture, să-l ia de umeri și să-l întrebe ce naiba credeau că fac, ce rost aveau tot chinul și toate durerile de cap. Ar fi trebuit să mănânce lucruri care le trezeau amintiri, desigur, și să vorbească despre ceea ce lăsaseră în urmă.

În schimb, nu mai adăugă nimic, și-și continuară drumul în tăcere, stânjeniți.

— Destul de mulți șefi de siloz provin din Administrație, spuse Eren după o vreme, redirecționând discuția către Gable. Știți, eu am fost funcționar la comunicații în primele mele două schimburi. Tipul de la care am preluat, șeful Administrației din ultimul schimb, era de la Medical.

— Deci nu ești psihiatru? întrebă Donald.

Eren râse, iar Donald se gândi la Victor, zburându-și creierii. Nu avea să reziste, locul ăla nu avea să reziste. Erau dale crăpate pe mijlocul coridorului. Dale care nu puteau fi înlocuite. Cele de pe margini erau în stare mult mai bună. Se opri în fața camerei de comunicații și trecu în revistă uzura construcției vechi de secole. În partea de jos a pereților erau urme pricinuite de frecare, la înălțimea mâinii și a umerilor și, ceva mai puține, oriunde altundeva. Picioarele lăsaseră urme pe podelele clădirii, arătând pe unde se circula de obicei. Uzura locului, ca și a omenilor, nu era nici măcar distribuită uniform.

— Cred că suntem așteptați, domnule.

Donald își mută privirea de la urme la Eren, la acel tânăr cu ochi strălucitori și cu un covrig în mână, la părul lui plin de culoare, la colțurile gurii lui, înălțate într-un zâmbet șters, ca o cicatrice lăsată de speranță.

— Ai dreptate, spuse.

Îi făcu semn lui Eren să intre înainte de a-l urma, pășind în acel centru mort ca oricine altcineva.

89

2345

• Silozul 1 •

În timp ce Eren se așeza cu zgomot pe scaunul de alături, Donald se familiariză cu scenariul și-și puse o cască. Softul avea să le mascheze vocile, să le facă impersonale, identice. Șefii silozurilor nu trebuiau să știe când ieșea un om din schimb, fiind înlocuit de altul. Pentru ei, glasul auzit era același, interlocutorul nu se schimba niciodată.

Operatorul de serviciu luă o cană și sorbi o înghițitură. Donald văzu că pe recipient era scris cu un marker: *Suntem #1.* Se întrebă dacă autorul inscripției se referise la siloz. Operatorul lăsă cana jos și-și răsuci degetul, semn că Donald putea începe.

El acoperi microfonul și-și drese glasul. Auzi pe cineva vorbind la celălalt capăt al conexiunii, în timp ce acolo, departe, o pereche de căști se așeza pe urechi. În prima jumătate, trebuia să urmezi un scenariu. Donald și-l amintea aproape în întregime. Eren se întoarse într-o parte și-și termină covrigul cu un aer vinovat. Când le dădu operatorul semnalul de începere, gesticulă către Donald, invitându-l să facă onorurile, iar lui Donald nu-i trecu prin cap decât că trebuia să termine cât mai repede și să se ducă jos, în arsenalul pustiu.

— Numele, spuse, în microfonul său.

— Lukas Kyle, veni răspunsul.

Donald văzu graficele prinzând viață cu o tresărire la sosirea informațiilor emise de căști. Îl compătimi pe bărbatul care se angaja să conducă un siloz plasat către coada listei. Totul părea lipsit de speranță și el, Donald, nu dădea nicio importanță învestiturii.

— Ai fost umbră la IT, spuse.

Urmă o pauză.

— Da, domnule.

Temperatura băiatului era ridicată. Donald o vedea pe afișaj. Operatorul și Eren comparau niște însemnări și arătau ceva cu degetul. Donald își aruncă privirea pe scenariu. Erau listate întrebări ușoare, la care putea răspunde oricine.

— Care e principala ta datorie față de siloz? spuse, citindu-și

replica.
— Să mențin Ordinea.
Eren ridică o mână când pe grafice apărură vârfuri. După ce le văzu uniformizându-se, îi făcu semn lui Donald să continue.
— Ce aperi mai presus de orice?
Deși se putea baza pe ajutorul softului, Donald se strădui să-și păstreze vocea plată. Pe unul dintre grafice apăru un salt. Gândurile lui alunecară către veștile despre piloții dispăruți din spațiul lui, dintr-un spațiu care, simțea el, îi aparținea. Avea să treacă peste ceremonie, apoi urma să-și pună ceasul să sune. În seara aceea. Chiar în seara aceea.
— Viața și Moștenirea, recită umbra.
Donald pierduse șirul. Avu nevoie de o clipă ca să găsească următoarea replică.
— Ce apreciem foarte mult și este necesar pentru a le apăra?
— Sacrificiul, răspunse umbra, după o pauză.
Semnul șefului departamentului de comunicare le spuse lui Donald și Eren că totul era în regulă. Întrebările oficiale se încheiaseră. Acum urmau cele de referință, din afara scenariului. Donald nu știa sigur ce ar fi fost cazul să spună. Dădu din cap către Eren, sperând că avea să preia ștafeta.
Acesta își acoperi pentru o clipă microfonul, ca și cum ar fi vrut să protesteze, dar ridică din umeri.
— Cât timp ai petrecut în laboratorul de costume? formulă el următoarea întrebare adresată umbrei, studiind monitorul pe care-l avea în față.
— Nu prea mult, domnule. Bernar... Ăă, șeful meu vrea să-mi programez timpul în laboratoare după, știți...
— Da, știu. Eren dădu din cap. Cum stau lucrurile cu problema de la etajele voastre de jos?
— Ăă, păi, eu nu sunt ținut la curent decât cu evoluția generală a lucrurilor, și pare bună. Donald auzi că umbra își dregea glasul. Asta e, se pare că se fac progrese și că n-o să mai dureze mult.
O pauză lungă. O respirație profundă. Graficele ondulate se aplatizară. Eren se uită la Donald. Operatorul își flutură un deget, cerându-le să continue.
Donald avea o întrebare, una care ținea de propriile sale regrete.
— Ai vrea să fi făcut ceva într-un alt mod, Lukas? spuse. De la bun început?
Pe monitoare apărură vârfuri roșii și Donald își simți

temperatura crescând. Poate pusese o întrebare care ținea prea mult de sentimente.

— Nu, domnule, răspunse tânăra umbră. Totul s-a făcut conform Ordinului, domnule. Totul e sub control.

Șeful departamentului de comunicare întinse mâna spre panoul de comandă și anulă sonorul tuturor microfoanelor din încăpere.

— Primim indicații de referință, le spuse celorlalți. Nervii lui sunt tot mai încordați. Îl mai puteți presa puțin?

Eren dădu din cap. Operatorul din cealaltă parte a lui ridică din umeri și sorbi din cana sa #1.

— Totuși, mai întâi calmați-l, spuse șeful de la comunicații.

Eren se întoase spre Donald.

— Felicitați-l și apoi vedeți dacă-l puteți face să se emoționeze. Liniștiți-l, apoi tulburați-l.

Donald ezită. Totul era atât de artificial, era manipulare într-o atât de mare măsură. Se sili să înghită în sec. Microfoanele reintrară în funcțiune.

— Ești următorul care va prelua controlul și administrarea silozului optsprezece, spuse, cu voce rigidă, întristându-se când se gândi la ce-l condamna pe acel biet suflet.

— Mulțumesc, domnule.

Umbra părea să răsufle ușurată. Valurile din grafic se prăbușiră, ca și cum s-ar fi spart de un dig.

Donald se strădui apoi să caute ceva care să-l preseze pe tânăr. Fluturarea de mână a șefului comunicațiilor nu-l ajută cu nimic. Își înălță privirea spre harta silozurilor de pe perete. Se ridică în picioare, întinzând cablul căștilor, și se uită cu atenție la silozurile însemnate, unul dintre acestea fiind cel cu numărul „12”. Donald se gândi la importanța funcției pe care o prelua tânărul, la indicațiile sale, la câți oameni muriseră pentru că liderii lor îi abandonaseră.

— Știi care e cea mai cumplită parte a funcției mele? întrebă el.

Simți că toată lumea din camera de comunicare îl privea. Era din nou în primul lui schimb, inițiind un alt tânăr. În primul lui schimb, închizând un siloz.

— Care este, domnule? întrebă vocea.

— Să stau aici, să mă uit la un siloz de pe harta asta și să trasez peste el o cruce roșie. Poți să-ți imaginezi cum mă simt?

— Nu, domnule.

Donald dădu din cap. Aprecia sinceritatea răspunsului. Își

aduse aminte ce simțise privind oamenii care se revărsau din silozul doisprezece și-și găseau moartea, devenind o parte din peisaj. Clipi ca să-și limpezească vederea.

— Ca un părinte care pierde mii de copii, pe toți dintr-odată, spuse.

Preț de o bătaie de inimă sau două, lumea încremeni. Operatorul și șeful comunicațiilor își urmăreau cu atenție monitoarele, așteptând o oscilație bruscă. Eren se uita la Donald.

— Ca să nu-ți pierzi copiii, va trebui să fii crud cu ei.

— Da, domnule.

Graficele începură să pulseze în valuri domoale. Șeful comunicațiilor se uită la Donald, ridicându-și aprobator degetul mare. Văzuse destul. Băiatul trecuse testul, Ritualul se încheiase cu adevărat.

— Bine-ai venit în Operațiunea Cincizeci a Ordinului Lumii, Lukas Kyle, spuse Eren, citind din scenariu, după ce-și luase ochii de la Donald. Acum, dacă ai o întrebare sau două, eu am timp să-ți răspund, dar pe scurt.

Donald își aducea aminte de partea asta, deoarece era implicat și el. Se așeză din nou, simțindu-se dintr-odată istovit.

— Una singură, domnule. Și mi s-a spus că nu e importantă, iar eu înțeleg de ce acesta este adevărul, dar cred că, dacă as ști, misiunea mea aici ar fi mai ușoară.

Tânărul se opri.

— Există... Un nou vârf roșu pe graficul lui. Cum a început totul?

Donald își ținu răsuflarea. Se uită în jurul încăperii, dar toți ceilalți își priveau monitoarele, ca și cum nicio întrebare nu s-ar fi putut deosebi de toate celelalte.

Răspunse înainte ca Eren să apuce să deschidă gura.

— Cât de mult îți dorești să știi? întrebă el.

Umbra respiră adânc și-și ținu răsuflarea.

— Nu e de o importanță crucială, spuse, dar aș aprecia dacă aș înțelege ce desăvârșim și căror întâmplări le-am supraviețuit. Am senzația că asta îmi dă... că ne dă un scop, întelegeti?

— Motivul *e* scopul, îi răspunse Donald. Începea să înțeleagă asta din studiile lui. Înainte de a-ți răspunde, aș vrea să știu ce gândești tu.

I se păru că auzea umbra înghițind în sec.

— Ce gândesc eu?

— Toată lumea are idei. Vrei să spui că tu n-ai?

— Cred c-a fost ceva pe care noi l-am văzut venind, spuse Lukas.

Donald era impresionat. Avu senzația că tânărul știa răspunsul și nu-și dorea decât o confirmare.

— E o posibilitate, încuviință el. Gândeste-te la asta. Căută cea mai potrivită formulare. Dacă ți-as spune că n-au existat decât cincizeci de silozuri în întreaga lume și că aici ne aflăm într-un extrem de mic colț al ei?

Pe monitor, Donald putu practic să-l vadă pe tânăr gândindu-se, graficul oscilându-i în sus și-n jos, ca o versiune cerebrală a bătăilor inimii.

— Aș spune că am fost singurii.

Un vârf înălțat cu violență pe monitor.

— Aș spune că am fost singurii care-au *știut,* răspunse.

— Foarte bine. Și din ce motiv?

Donald își dori să poată înregistra liniile care se înghesuiau pe monitor. Era liniștitor să privești o altă ființă umană agățându-se de sănătatea mentală pe care o pierdea, de dubiile care îi dispăreau.

— Din cauză că. Nu e din cauză că am știut. La celălalt capăt al conexiunii, umbra gâfâi ușor. E din cauză că *noi am făcut-o.*

— Da, răspunse Donald. Și acum știi.

Eren se întoarse spre Donald și-și puse mâna pe microfonul lui.

— Avem mai mult decât suficient. Puștiul a trecut testul.

Donald dădu din cap.

— Timpul nostru s-a încheiat, Lukas Kyle. Felicitări pentru numire!

— Mulțumesc.

Pe unul dintre monitoare apăru o ultimă fâlfâire.

— Oh, și, Lukas? adăugă Donald, aducându-și aminte că tânărul era înclinat să contemple stelele, să viseze, să se umple de o speranță periculoasă.

— Da, domnule?

— Mergând mai departe, îți sugerez să te concentrezi asupra terenului de sub picioare. Gata cu povestea aia, cu stelele, în regulă, fiule? Știm deja unde se află majoritatea dintre ele.

90

2327 – Anul Șaisprezece

• Silozul 17 •

Jimmy nu știa sigur care erau legile algebrei, dar să hrănești două guri însemna mai mult decât de două ori mai multă muncă. Și totuși i se părea o corvoadă într-o măsură mai mult decât de două ori mai mică. Bănuia că avea de-a face cu plăcerea pe care-o simțeai având grijă și de altcineva în afară de tine însuți. Satisfacția pe care o simțea privind pisoiul mâncând și obișnuindu-se din ce în ce mai mult cu el îl făcea să-și savureze mesele și să iasă mai des din bârlog.

Începutul fusese totuși greu. După salvarea lui, pisoiul devenise nervos. Jimmy se ștersese cu un prosop găsit cu două etaje mai sus, iar animalul se purtase nebunește în timp ce-l ștergea și pe el. Acțiunea părea să-l umple de plăcere și de ură în același timp, acum se dădea de-a rostogolul, acum îl lovea pe Jimmy peste mâini. Odată uscat, păruse să înflorească, dublându-și dimensiunile pe care le avusese ud. Dar continua să inspire milă și era flămând.

Jimmy găsise sub o saltea o conservă de fasole. Nu era prea ruginită. O deschisese cu șurubelnița și-i dăduse pisoiului, rând pe rând, păstăile lucioase, în vreme ce picioarele lui se dezghețau, furnicându-l fără încetare, ca străbătute de un curent electric.

După fasole, animalul învățase să-l urmeze, indiferent unde s-ar fi dus să vadă ce mai putea găsi. Făcea incursiunile după mâncare amuzante, nu mai erau un nesfârșit război împotriva propriului stomac mârâitor. Amuzante, dar presupunând și multă muncă. Mergeau în susul treptelor, el din nou în ghete, micul animal mișcându-și fără zgomot lăbuțele în urma sau înaintea lui.

Jimmy învățase repede să se încreadă în capacitatea lui de a-și menține echilibrul. În primele dăți când se frecase de stâlpii balustradei exterioare, chiar răsucindu-se ca să ajungă în afara lor și înapoi în timpul urcușului, Jimmy fusese în pragul unui atac de cord. Pisoiul părea să-și dorească moartea sau doar să ignore semnificația unei căderi. Dar învățase în curând să aibă încredere în animal, așa cum începuse și acesta să aibă încredere în el.

Iar în acea primă noapte, când Jimmy se ghemuise sub prelata lui din fermele de jos, ascultând pompele și luminile pornind și oprindu-se și zgomote pe care le credea, înșelându-se, făcute de alți oameni ascunși, pisoiul i se îndesase sub braț, se încovrigase în căușul pe care-l făcea burta lui când își îndoia picioarele și începuse să toarcă asemenea unei pompe cu montura slăbită.

— Ai fost singur, nu-i așa? șoptise Jimmy.

Poziția în care stătea începuse să fie inconfortabilă, dar nu voia să se miște. Simțea crampe în mușchii gâtului, în timp ce din adâncul stomacului îi dispărea un alt soi de încordare, o încordare despre care până atunci nici nu știuse că exista.

— Și eu am fost singur, îi spusese încet pisoiului, fascinat de cât de mult putea vorbi cu animalul.

Era mai bine decât să-i vorbească umbrei lui, prefăcându-se că era o persoană.

— E un nume potrivit, șoptise.

Nu știa cum își botezau oamenii pisicile, dar Umbră avea să meargă. Ca umbrele întunecate printre care găsise făptura, o altă pată de întuneric care să-l urmeze. Și, în noaptea aceea, cu ani în urmă, adormiseră amândoi înconjurați de pompele care pârâiau, de apa care picura, de insectele care bâzâiau și de sunetele stranii din adâncul fermelor, cărora Jimmy prefera să nu le dea nume.

De atunci trecuseră mulți ani. Acum, părul pisoiului și cel din barba lui se adunau laolaltă în cotoarele cărților Moștenirii. Jimmy își tăia barba în timp ce citea despre șerpi. Foarfeca scârțâia când prindea un smoc de păr, îl ținea la distanță de bărbie și când îl ciopârțea cu tăișurile tocite. Punea părul într-o cutie de conserve goală. Restul plutea și cădea peste pagini, avalanșe ample de semne de punctuație învălmășite și amestecate cu păr de pisică, deoarece animalul i se tot plimba încoace și încolo pe sub brațe, arcuindu-și spatele și pășind peste fraze.

— Încerc să citesc, se plânse Jimmy.

Dar lăsă foarfeca jos și mângâie îndatoritor animalul de la gât către coadă, iar Umbră își împinse șira spinării în palma lui. Mieună, toarse, de parcă inima ar fi fost gata să-i plesnească, și cerși mai mult.

Ghearele minuscule se adunară în pumni mici și străpunseră poza unui șarpe-de- porumb, și Jimmy puse animalul jos.

Umbră se întinse pe spate, cu lăbuțele în aer, privindu-l pe Jimmy cu atenție. Era o capcană. Nu putea să-i mângâie burta mai mult de o clipă înainte ca motanul să decidă brusc că asta nu-i plăcea și să-i atace încheietura. Jimmy nu înțelegea prea bine pisicile, dar citise de o duzină de ori ce spunea Moștenirea despre ele. Singurul lucru a cărui descoperire îl nemulțumise era că nu trăiau la fel de mult ca oamenii. Încerca să nu se gândească la ziua aceea. În ziua aceea avea să redevină Solo, iar el prefera să fie Jimmy. Jimmy vorbea mai mult. Solo era cel cu idei nebunești, cel care se uita peste balustradă, scuipa către Adânc și-și privea scuipatul tremurând și sfâșiindu- se din cauza vitezei demențiale cu care cădea.

— Te-ai plictisit? îl întrebă pe Umbră.

Animalul îl privi ca și cum ar fi fost plictisit. Îl privea la fel și când era flămând.

— Vrei să mergem în explorare?

Urechile motanului zvâcniră, un semn destul de clar.

Jimmy decise să exploreze din nou vârful. De când se întunecaseră zilele, nu mai fusese sus decât o singură dată, și atunci doar ca să arunce o privire. Dacă în siloz exista vreun desfăcător de conserve în bună stare, atunci acolo se afla. S-ar fi sfârșit cu șurubelnițele cu crustă de rugină și nu și-ar mai fi julit mâinile în capacele tăiate grosolan.

Plecară după prânz, cu o scurtă pauză la ferme. Când ajunseră în cantină, o găsită cufundată într-o tăcere desăvârșită și scăldată în lumina verde de pe scară. Umbră alergă singur pe ultimele trepte, cutezător, ca de obicei. Jimmy se duse drept în bucătărie, descoperind că era o ruină jefuită.

— Cine-a luat toate deschizătoarele? îi strigă lui Umbră.

Însă motanul nu era acolo. Ajunsese lângă peretele din partea opusă și părea agitat.

Jimmy trecuse în spatele liniei de distribuire și căuta printre furculițe, nerăbdător să o înlocuiască pe a lui, când auzi miorlăitul. Se uită în partea opusă a sălii largi a cantinei și-l văzu pe Umbră foindu-se dintr-o parte într-alta a ușii și frecându-se de ea.

— Stai liniștit, îi strigă Jimmy.

Oare motanul nu știa că atâta zarvă nu le putea aduce decât necazuri? Dar Umbră nu-i dădu ascultare. Mieună și iar mieună, zgrepțănă cu ghearele la ușă și se întinse în susul ei până când Jimmy se înduplecă. Străbătu grăbit labirintul de

scaune răsturnate și de mese strâmbate, ca să vadă ce stârnise toată agitația.

— E mâncare? întrebă.

La Umbră, era întotdeauna vorba de mâncare. Hrana îl atrăgea pe tovarășul lui ca un magnet și Jimmy își dăduse seama că asta era bine. Se apropie de ușă și văzu, înfășurate în jurul clanței, rămășițele unei sfori, pe care trecerea timpului o transformase în zdrențe. Încercă ușa și constată că nu era încuiată. O întredeschise cu grijă.

În încăperea din spatele ei domnea bezna, niciuna dintre luminile de avarie nu era aprinsă în vârful scării. Jimmy își căută pe dibuite lanterna în timp ce Umbră dispărea prin deschizătură, cu coada foșnindu-i în spațiul gol.

Chiar în clipa în care aprindea lanterna, Jimmy auzi un șuierat plin de spaimă. Se opri, cu gheata aproape trecută dincolo de prag, când conul de lumină căzu pe o față ce se uita în sus, la el, cu ochi holbați, fără viață. Trupuri alunecară spre ușă și un braț îi căzu peste picior.

Jimmy țipă și se dădu înapoi. Izbi cu gheata mâna palidă, puhavă, și-l strigă pe Umbră, care dădu buzna pe ușă scâncind, cu blana zbârlită. Jimmy se grăbi să închidă ușa, cu gust metalic pe limbă, inundat de adrenalină. Ridică brațul inert și-l îndesă înapoi, cu hainele dezintegrându-se la atingerea lui și cu carnea de sub ele intactă și spongioasă.

Gurile deschise și degetele îndoite fură ultimele lucruri pe care le zări. Mormane de morți, tot atât de proaspeți de parcă ar fi murit în dimineața aceea, încremeniți în locul unde se târâseră unii peste alții, cu mâinile întinse spre usă.

Odată ce o văzu închisă, Jimmy începu să tragă mese și scaune în fața ei. Le îngrămădi într-o harababură imensă, aruncând alte și alte scaune deasupra mormanului, tremurând și înjurând în barbă în timp ce Umbră se învârtea în cerc.

— Scârbos, scârbos, scârbos, îi spuse motanului cu blana încă zbârlită.

Studie baricada dintre el și morți, sperând că era solidă, că nu avea să lase prea multe stafii înăuntru. Resturile frânghiei vechi se legănau, atârnate de clanță, și Jimmy îi mulțumi necunoscutului care-i ținuse pe oamenii aceia la distanță.

— Să mergem, spuse, și pisica i se frecă de picior, căutând alinare.

Pe ecranul din perete nu se vedea nimic, nu exista mâncare, nu erau nici unelte folositoare. Se săturase de vârf, care părea dintr-odată ticsit de cadavre.

91

2327 – Anul Șaisprezece

• Silozul 17 •

Pe lângă mâncare, Umbră adulmeca și necazurile. Le provoca. Pe Jimmy îl trezi într-o dimineață un țipăt îngrozitor, un șuierat jalnic, plângăcios, care venea de pe coridor. Se urcă pe scară, pe jumătate adormit, și-l găsi pe Umbră încremenit în apropierea treptei de sus. Nu știa cum ajunsese motanul acolo, iar motanul nu știa cum să se dea jos. Jimmy descuie trapa de deasupra capetelor lor și-o dădu deoparte. Îl privi pe Umbră prinzându-se cu ghearele pe plasa de metal din spatele scării, cățărându-se cu spinarea lipită de trepte și sărind deasupra.

Două dimineți mai târziu, se întâmplă același lucru, și atunci Jimmy hotărî să lase trapa deschisă tot timpul. Se săturase să o tot deschidă și să o închidă de câte ori venea și pleca, iar Umbră ar fi fost liber să exploreze sala serverelor de câte ori avea chef. Lupte nu mai avuseseră loc de mult timp, iar luminile de deasupra imensei uși de oțel continuau să clipească, roșii.

Umbră adora serverele. De cele mai multe ori, Jimmy îl găsea cocoțat pe cel cu numărul patruzeci, acolo unde metalul era atât de fierbinte încât Jimmy abia dacă-l putea atinge. Dar pisicii nu-i păsa. Dormea acolo sau se uita de pe margine la podeaua aflată cu mult mai jos, pândind gândaci pe care să-i înșface.

În alte dăți, Jimmy îl găsea în colțul unde putrezise bărbatul pe care-l împușcase cu atât de mult timp în urmă. Motanului îi plăcea să adulmece petele ruginii și să lingă grătarul. Pentru a-i oferi aceste libertăți, trapa rămase deschisă. Și astfel, la o întrerupere prelungită a curentului, pătrunseră înăuntru oamenii răi. Așa ajunse Jimmy să se trezească, într-o dimineață, cu un străin deasupra patului.

Pana de curent îl trezise în miez de noapte. Dormea cu luminile aprinse, ca să țină stafiile la distanță. Îi plăceau chiar și paraziții emiși de stația radio, care umpleau camera, astfel încât nu auzea niciun fel de șoapte. Când întunericul și liniștea îl izbiră brusc, cu o bufnitură sonoră, Jimmy se trezi cu o

tresărire și bâjbâi în căutarea lanternei, călcându-l pe Umbră pe coadă. Așteptă să se reaprindă luminile, dar acestea rămaseră stinse. Prea obosit ca să se gândească atunci ce era de făcut, se culcă din nou, cu mâinile pe lanternă și cu Umbră încovrigat prudent lângă gât.

Mai târziu îl trezi zgomotul făcut de cineva care cobora scara. Simți vag prezența altcuiva în încăpere. Avusese adesea o asemenea senzație, dar acum prezența străină părea să schimbe modul în care ricoșa tăcerea în jurul lui, ba chiar și ecoul propriei sale respirații. Deschise ochii și descoperi o lanternă îndreptată spre el și un bărbat la picioarele patului.

Țipă, și bărbatul îl lovi ca să-l facă să tacă. În raza lanternei cineva cu dinți galbeni și barbă mârâi, apoi îl izbi cu un baston de oțel.

Durerea fulgeră umărul lui Jimmy. Bărbatul se trase înapoi, ca să-l pocnească din nou cu bucata lui de țeavă. Jimmy își apără capul ridicându-și brațele. Țeava îl nimeri peste încheietura mâinii. Lângă capul lui se auziră un scâncet și un șuierat, apoi o siluetă neagră țâșni printre umbre.

Bărbatul cu țeava țipă și scăpă lanterna, care se afundă în așternuturi. Jimmy se îndepărtă târâș, nereușind să digere ideea prezenței unui om în locuința lui. Un om în locuința lui! Teama care-l urmărise ani și ani de-a rândul deveni brusc realitate.

Renunțase la majoritatea precauțiilor. Plus desele rânduri în care se aventurase afară. *Delăsare, delăsare,* își spuse, târându-se în patru labe.

Umbră scoase un scheunat groaznic, cum făcea când îl călcai pe coadă. Urmă un urlet de durere. Jimmy își simți furia amestecându-se cu spaima. Se târî spre colțul camerei, se lovi de birou, întinse brațul către locul unde ar fi trebuit să fie proptită...

Mâinile i se strânseră în jurul armei. Nu mai trăsese cu ea de ani buni. Nici măcar nu-și aducea aminte dacă era încărcată. Dar, dacă era nevoie, o putea folosi în loc de bâtă. Și-o sprijini de umăr și îndreptă țeava către beznă. Umbră scheună din nou. Se auzi bufnitura unui trup mic lovit de ceva dur. Jimmy nu putea nici să respire, nici să înghită. Nu vedea nimic altceva decât lumina palidă înălțată dintre faldurile așternutului său.

Îndreptă arma către un petic de întuneric care părea să se miște și apăsă pe trăgaci. Un fulger orbitor izvorî din țeavă și o

bubuitură umplu micul spațiu până la refuz. În acea scurtă străfulgerare pâlpâitoare zări imaginea luminoasă a unui bărbat care se răsucea spre el. O altă împușcătură, o altă ratare a țintei. O altă întrezărire a străinului din spațiul lui Jimmy, un bărbat slab, cu barbă lungă și ochi albi. Dar acum Jimmy știa unde era și al treilea glonț nu șuieră. Impactul lui se pierdu în urlete. Urlete care umplură bezna, apoi o ultimă împușcătură le puse capăt.

Ochii lui Umbră sticleau sub birou. Se uita, prudent, la Jimmy și la noua lui lanternă.

— Ești teafăr? întrebă tânărul.

Motanul clipi.

— Rămâi aici, șopti Jimmy.

Fixă lanterna între obraz și umăr și verifică încărcătorul. Înainte de a pleca, îl împinse pe bărbatul care sângera în așternuturi. Simțea o amorțeală stranie la vederea altui om, chiar și mort, acolo, jos. Ascultă cu atenție, încercând să-și dea seama dacă mai erau și alți intruși, în timp ce se îndrepta tiptil spre scară.

Întreruperea curentului înainte de atac nu fusese o coincidență, își spuse. Cineva deschisese ușa. Găsise codul sau întrerupsese circuitul. Jimmy spera că bărbatul împușcat o făcuse singur. Nu-i recunoscuse fața, dar trecuseră o grămadă de ani. Bărbile se lungiseră și încărunțiseră. Salopeta argintie arăta că omul știa cum să pătrundă înăuntru. Durerea din umărul și din încheietura mâinii lui era dovada că omul nu-i fusese prieten.

Pe scară nu era nimeni. Jimmy își agăță pușca de umăr și stinse lanterna, ca să nu fie văzut apropiindu-se. Începu să urce, făcând cât mai puțin zgomot pe treptele metalice. Ajunse la jumătate când îl simți pe Umbră târându-se în sus, printre scară și perete.

Îi șuieră motanului să stea locului, dar animalul dispăru în fața lui. În capul scării, Jimmy apucă arma. Cu cealaltă mână aprinse lanterna, apăsându-și-o de abdomen. Si-o desprinse de salopetă puțin câte puțin, atât cât era nevoie ca să-și găsească drumul printre servere.

În fața lui se auzi un zgomot, Umbră sau un alt bărbat, dar n-ar fi putut spune. Ezită înainte de a-și continua drumul. Avu nevoie de o veșnicie ca să traverseze astfel sala imensă, plină de mașini negre. Le auzea păcănind încă, încă zbârnâind, încă

radiind căldură. Dar, când ajunse lângă ușă, tastatura nu mai clipea, privindu-l ca o santinelă luminoasă. Iar dincolo de ușa sclipitoare era un gol – era pe jumătate deschisă.

Zgomot afară. Haine foșnind, cineva mișcându-se. Jimmy stinse lanterna și strânse ferm pușca. Simțea pe limbă gustul spaimei. Voia să le strige oamenilor acelora să plece și să-l lase în pace. Voia să le spună ce le făcuse tuturor celor care intraseră. Voia să arunce arma, să plângă, să se roage să nu mai fie nevoit să o facă din nou.

Își scoase capul pe coridor și-și încordă privirea ca să străpungă întunericul, sperând că nu putea fi văzut de cealaltă persoană. Coridorul nu adăpostea decât sunetul respirațiilor a doi oameni. Devenea din ce în ce mai conștient că împărțea acel spațiu întunecat cu cineva.

— Hank? se auzi o șoaptă.

Jimmy se răsuci și apăsă pe trăgaci. Văzu străfulgerarea de lumină. Arma îl pocni în umăr. Se retrase în sala serverelor și așteptă să audă țipete și bocănit de ghete. Așteptă preț de ceea ce păru o eternitate. Ceva îi atinse gheata și el țipă. Era Umbră, care torcea și se freca de el.

Riscă să-și aprindă lanterna, se uită dincolo de colț și lăsă o parte din lumină să se prelingă afară. Acolo, în spatele lor, era o siluetă, o persoană. Se uită pe culoarele lungi și întunecate și nu văzu nimic.

— Lăsați-mă-n pace! le strigă tuturor stafiilor și tuturor obiectelor din jur.

Se uită la cel de-al doilea bărbat și văzu că nu era bărbat. Era o femeie. Din fericire, cu ochii închiși. Un bărbat și o femeie veniseră după mâncarea lui, veniseră să fure de la el. Se înfurie. Apoi zări pântecul umflat al femeii și se înfurie de două ori mai tare.

Nu era ca și cum ar fi venit să-i facă rău pentru mâncare, se gândi.

92

2345

• Silozul 1 •

Donald își puse ceasul să sune la trei dimineața, dar existau prea puține șanse să adoarmă. Aștepta asta de câteva săptămâni. O șansă de a da viață în loc să o ia. O șansă de izbăvire, o șansă de a afla adevărul, o șansă de a-și verifica tot mai numeroasele bănuieli.

Rămase cu ochii în tavan, gândindu-se la ceea ce avea de gând să facă. Nu era ceea ce speraseră Victor și Erskine că avea să se întâmple dacă ajungea la conducere unul ca el, dar cei doi înțeleseră greșit multe și, mai presus de orice, nu pricepuseră cine era el. Nu asistau la sfârșitul sfârșitului lumii. Era un început pentru cu totul altceva. Și un sfârșit al necunoașterii adevărului despre ceea ce se afla afară.

Își privi mâinile în lumina revărsată din baie și se gândi la lumea exterioară. La două și jumătate, decise că așteptase destul. Se ridică, făcu un duș și se bărbieri, își puse o salopetă curată, își trase ghetele în picioare. Își înșfăcă ecusonul, și-l prinse de guler și-și părăsi apartamentul cu capul sus și cu spatele drept. Pași mari îl purtată pe un coridor cu câteva lumini încă aprinse și cu păcănitul îndepărtat al unei tastaturi, cineva lucra până târziu. Ușa biroului lui Eren era închisă. Donald chemă liftul și așteptă.

Înainte de a coborî la destinație, verifică, convingându-se că nu avea să fie totul zadarnic, scanându-și ecusonul și apăsând pe butonul lucios, cu numărul cincizeci și patru. Becul se aprinse și ascensorul se puse în mișcare. Până aici, totul era bine. Cabina nu se opri până la arsenal. Ușile se deschiseră către întunericul familiar, plin de umbre înalte – stânci negre, din rafturi și lăzi. Donald își puse palma pe marginea ușii, ca să n-o lase să se închidă, și intră în încăpere. Vastitatea spațiului putea fi, cumva, simțită, ca și cum ecourile pulsului lui galopant ar fi fost înghițite de distanță. Așteptă să licărească o lumină în capătul îndepărtat, să apară Anna, cu o sticlă de scotch în mână, dar nu se clinti nimic. Totul era tăcere și nemișcare. Piloții și activitatea temporară dispăruseră.

Se întoarse în lift și apăsă pe un alt buton. Cabina începu să

coboare. Trecu pe lângă etajele cu magazii, pe lângă reactor. Ușile se întredeschiseră în aripa medicală. Donald putea să simtă zecile de mii de trupuri aranjate în jurul lui, toate cu fața spre tavan, cu pleoapele lăsate. Unele erau cu adevărat moarte, se gândi. Unul era pe punctul să fie trezit.

Se îndreptă direct spre cabinetul doctorului și bătu în toc. Asistentul de serviciu își înălță capul de după monitor. Își șterse ochii din spatele ochelarilor, și-i aranjă mai binepe nas și se uită nedumerit la Donald.

— Cum merge? întrebă acesta.

— Hmm? Bine. Bine. Își clătină încheietura mâinii și își privi ceasul, o antichitate. Aveți pe cineva care intră-n criogenare profundă? N-am fost anunțat. Wilson e treaz?

— Nu, nu. Numai că n-am putut să dorm. Donald arătă spre tavan. M-am dus să văd dacă e cineva în cantină, apoi m-am gândit că, dacă tot n-am somn, aș putea să cobor aici, să te-ntreb dacă nu vrei să termin schimbul în locul tău. Pot să urmăresc un film la fel de bine ca oricine altcineva.

Asistentul aruncă o privire spre monitor și râse, cu un aer vinovat.

— Da. Se uită din nou la ceas, de parcă uitase ce văzuse cu câteva clipe înainte. Au mai rămas două ore. Nu m-ar deranja să trag un pui de somn. Mă treziți dacă intervine ceva?

Se ridică și se întinse, acoperindu-si căscatul cu mâna.

— Bineînțeles.

Asistentul medical iesi din spatele biroului clătinându-se. Donald trecu în locul lui, trase scaunul, se aseză și-și sprijini picioarele pe birou, ca și cum n-ar fi avut de gând să plece nicăieri în următoarele câteva ore.

— Vă rămân dator, spuse tânărul, luându-si haina agățată pe spatele ușii.

— Oh, suntem chit, răspunse Donald pentru sine, imediat după plecarea celuilalt.

Așteptă clinchetul liftului înainte de a trece la acțiune. Pe suportul pentru scurgere al chiuvetei era un vas de plastic. Îl înșfăcă și îl umplu cu apă, sunetul muzical al lichidului care se aduna crescându-i nelinistea.

Scoase capacul cutiei cu praf. Două linguri. Amestecă apoi cu unul dintre depresoarele de limbă lungi, din plastic, înșurubă capacul și puse pulberea la loc, în frigider. La început, scaunul cu rotile nu vru să se clintească. Văzu că avea frânele puse, micile brațe metalice apăsau cauciucul moale. Le

ridică, luă o pătură dintr-un dulap înalt și o cămașă de hârtie și le aruncă pe scaun. Exact ca mai înainte. Numai că acum avea să facă totul corect. Luă trusa medicală, asigurându-se că exista o pereche de mănuși noi.

Scaunul cu rotile zăngăni la ieșirea pe ușă și apoi pe culoar și Donald își simți palmele asudate pe mânere. Pentru ca roțile din față să nu mai facă zgomot, înclină scaunul spre spate, sprijinindu-l doar pe roțile lui mari, cauciucate. Roțile mici se roteau leneș în aer, în timp ce-și iuțea pașii.

Își tastă codul, temându-se să nu se aprindă vreo lumină roșie, să apară vreun impediment, să se blocheze ceva. Lumina clipi, verde. Donald deschise ușa și o luă printre capsule, îndreptându-se spre cea care-i adăpostea sora.

Simțea un amestec de anticipare și vinovăție. Făcea un pas mai cutezător decât fuga în susul dealului, într-un costum. Miza era mai mare, căci își implica o rudă, fiindcă o trezea, aducând-o în lumea aceea aspră, fiindcă o supunea aceleiasi cruzimi pe care-l silise Anna să o accepte și pe care-o acceptase ea, silită de Thurman, iar și iar, în nesfârșita mizerie a schimburilor.

Lăsă scaunul la locul potrivit și îngenunche lângă tastatură. Ezită, se ridică în picioare și se uită prin hubloul de sticlă, doar ca să fie sigur.

Ea părea senină acolo, înăuntru, probabil nebântuită de coșmaruri, așa cum fusese el. Îndoielile lui Donald se înmulțiră. Apoi și-o imagină trezindu-se singură; și-o imagină conștientă și bătând în sticlă, ca să ne lăsată să iasă. Îi văzu firea curajoasă, o auzi cerând să nu fie mințită și știu că, dacă ar fi stat acolo, lângă el, i-ar fi spus să o trezească. Ar fi preferat să știe și să sufere în loc să doarmă, ignorând totul.

Se ghemui și-și tastă codul. Tastatura țiui veselă când îi apăsă butonul roșu. Din capsulă se auzi un pocnet, o supapă care se deschidea. El răsuci butonul gradat și privi instrumentul de măsurare a temperaturii, așteptând să înceapă să crească.

Se ridică și rămase în picioare lângă capsulă, timpul părând să se târască. Se aștepta să vină cineva, să-l găsească înainte de a se încheia procesul. Dar se auziră un alt pocnet și un șuierat dinspre capac. El pregăti tifonul și leucoplastul. Separă cele două mănuși de cauciuc și începu să și le tragă, și un nor de praf de cretă încețoșă aerul când pocni elasticul.

Donald deschise capacul până la capăt.

Sora lui stătea pe spate, cu brațele pe lângă trup. Încă nu se mișcase. El trecu din nou în revistă procedura, cuprins de panică. Dacă uitase ceva? Sfinte Dumnezeule, dacă o omorâse?

Charlotte tuși. Apa i se prelingea pe obraji pe măsură ce i se topea promoroaca de pe pleoapele care îi fluturară apoi, când deschise ochii, fără vlagă, înainte de a și-i îngusta, ferindu-i de lumină.

— Nu te mișca, îi spuse Donald.

Îi apăsă pătrățelul de tifon pe braț și scoase acul. Simți oțelul alunecând pe lângă tampon și pe lângă degetele lui, în timp ce i-l extrăgea din braț. Ținu tifonul nemișcat, luă bucata de leucoplast atârnată de scaun și i-o puse de-a latul. Ultimul era cateterul. O acoperi cu un prosop, apăsă și scoase încet tubul. Acum ea se desprinsese de mașină, cu brațele încrucișate, tremurând. Donald o ajută să-și pună cămașa de hârtie și i-o lăsă deschisă la spate.

— Te ridic eu de-aici, spuse.

Ea clănțăni din dinți în loc de răspuns.

Donald îi împinse tălpile spre trup, ca să-i îndoaie genunchii. Își trecu un braț pe sub subțiorile ei – simțind-o rece la atingere – și un altul pe sub picioare, săltând-o cu ușurință. Părea atât de ușoară. Îi simți, pe piele, duhoarea de vomă.

Charlotte murmură ceva când o așeză în scaunul cu rotile. Ea se așeză pe pătură, nu pe suprafața rece. După ce o instală, o înfășură în pătură. Ea rămase ghemuită, cu mâinile în jurul pulpelor, în loc să-și pună picioarele pe suport.

— Unde sunt? întrebă, cu vocea ca o peliculă de gheață care se sparge.

— Ia-o ușurel, o sfătui Donald.

Închise capacul capsulei ei, încercă să-și aducă aminte dacă mai era altceva, se uită după orice ar fi putut rămâne în urmă.

— Ești cu mine, adăugă, împingând-o spre ieșire.

Așa era fiecare dintre ei: împreună cu celălalt. Nu mai exista nicio casă, niciun loc de pe pământ în care să întâmpini primitor pe cineva, nu mai exista decât un coșmar infernal în care puteai târî un alt suflet ca să-ți fie un trist însoțitor.

93

2345

• Silozul 1 •

Cel mai greu era să o facă să aștepte înainte de a mânca. Donald știa cum era să-ți fie atât de foame. O trecu prin aceeași rutină pe care-o suportase și el de câteva ori: o făcu să bea amestecul amar, o trimise la toaletă ca să-și curețe organismul, o puse să stea pe marginea căzii și să facă un duș fierbinte, apoi o îmbrăcă în haine curate și o înfășură într-o altă pătură.

O privi în timp ce-și termina băutura. Buzele ei de un albastru palid își pierdură treptat culoarea, devenind roz. Avea pielea atât de albă. Donald nu-și aducea aminte dacă înaintea orientării fusese la fel de palidă. Poate devenise așa dincolo de ocean, când stătea în rulote întunecoase, scăldată numai în lumina unui monitor.

— Trebuie să plec, ca să fiu văzut, îi spuse. Toti ceilalți se vor trezi. O să-ți aduc micul dejun la întoarcere.

Charlotte stătea, tăcută, pe unul dintre scaunele îmbrăcate în piele din jurul vechii mese a consiliului de război, cu picioarele sub ea. Trăgea de gulerul salopetei, ca și cum iar fi dat mâncărimi.

— Mama și tata nu mai sunt, spuse, repetând ceea ce aflase mai devreme de la el.

Donald nu știa sigur ce avea și ce nu avea să-și aducă ea aminte. Nu-și luase medicamentele antistres atât de multă vreme și atât de recent ca el. Dar nu conta. Avea să-i spună adevărul. Să i-l dezvăluie și să se urască pentru asta.

— Mă-ntorc repede. Rămâi aici și-ncearcă să te odihnești. Nu ieși din camera asta, OK?

Cuvintele îi reverberară, seci, în vreme ce străbătea grăbit depozitul, îndreptându-se spre lift. Își aducea aminte că, imediat ce îl treziseră pe el, alții îi spuseseră că trebuia să se odihnească. Charlotte dormise aproape trei sute de ani. Își scană ecusonul și așteptă liftul, gândindu-se cât de mult trecuse și cât de puține lucruri se schimbaseră. Lumea continua să fie o ruină, așa cum o lăsaseră. Sau, dacă nu mai era astfel, erau pe punctul s-o afle.

Urcă până la etajul Administrației și se duse să-și vadă șeful.

Eren era deja la biroul lui, înconjurat de dosare, cu o mână în păr, cu cotul pe un vraf de hârtii. Din cana lui de cafea nu senălța abur. Se afla de ceva vreme acolo.

— Thurman, spuse el, ridicându-și privirea.

Donald tresări și se uită în lungul coridorului, în căutarea altcuiva.

— Vreun progres cu optsprezece?

— Ăă... Donald se strădui să-și amintească. Din câte-am aflat ultima dată, au spart bariera de la etajele de jos. Șeful lor crede că luptele se vor încheia într-o zi sau două.

— Bun. Mă bucur că umbra corespunde. E groaznic când n-ai niciuna. S-a întâmplat o dată, cred că-n timpul celui de-al treilea schimb al meu, să pierdem un șef când era între două umbre. A fost al naibii de greu să găsim un recrut. Eren se lăsă pe spătarul scaunului. Primarul nu era o opțiune; șeful securității avea o minte la fel de sclipitoare ca o grămadă de cărbune; așa că am fost nevoiți să...

— Îmi cer scuze fiindcă te întrerup, spuse Donald, arătând spre coridor. Trebuie să mă- ntorc la...

— Oh, firește. Eren își flutură mâna, părând stânjenit. Așa este. Și eu.

— ...pur și simplu am foarte multe de făcut în dimineața asta. O să-mi iau micul dejun și voi fi în camera mea. Arătă cu o zvâcnire a capului către biroul gol de vizavi. Spune-i lui Gable că o să-mi port singur de grijă, OK? Nu vreau să fiu deranjat.

— Desigur, desigur.

Eren îi făcu semn cu mâna, îndemnându-l să plece.

Donald se întoarse la lift. Urcă la cantină. Stomacul își exprimă acordul chiorăind. Fusese treaz toată noaptea, fără să mănânce. Fusese treaz și pustiit pentru mult prea multă vreme.

94

2345

• Silozul 1 •

Donald forța limita de timp lăsând-o să mănânce cu o oră mai devreme, dar era dificil să spună *nu.* O sfătui să ia îmbucături mici, să nu se grăbească. În timp ce mesteca, o puse la curent. Sora lui știa de existența silozurilor din timpul orientării. El îi povesti despre ecrane, despre curățitori, despre trezirea lui din cauză că dispăruse cineva. Lui Charlotte îi venea greu să priceapă astfel de lucruri. Donald le repetă de atâtea ori încât începură să sune bizar chiar și în urechile lui.

— Îi lasă să vadă ce e afară, pe oamenii ăștia din celelalte silozuri? întrebă ea, mestecând o bucățică de biscuit.

— Da. L-am întrebat odată pe Thurman de ce am pus ecrane acolo. Știi ce mi-a răspuns?

Charlotte ridică din umeri și luă o înghițitură de apă.

— Ca să nu-și dorească să iasă. Le arătăm moartea ca să-i ținem înăuntru. Altminteri ar vrea întotdeauna să știe ce e dincolo de deal. Thurman a zis că asta ține de natura umană.

— Dar unii ies oricum.

Charlotte se șterse la gură cu șervetul, apucă furculița cu o mână tremurătoare și trase spre ea jumătatea rămasă din micul dejun al lui Donald.

— Da, unii ies oricum, spuse el. Iar tu trebuie s-o iei ușurel.

O privi înfigând furculița în ouăle de pe farfuria lui și se gândi la propria lui călătorie cu liftul pentru drone. El era unul dintre oamenii care ieșeau oricum. Dar ea n-avea nevoie să știe asta.

— Avem și noi un ecran din ăla, zise Charlotte. Mi-aduc aminte că m-am uitat cum fierbeau norii. Își ridică privirea spre Donald. De ce avem și noi unul?

Donald întinse grăbit mâna spre batistă și tuși în ea.

— Pentru că suntem oameni, răspunse, ascunzând bucata de pânză. Dacă suntem convinși că n-are rost să ieșim – c-o să murim dacă ieșim –, rămânem aici și facem ce ni se spune. Însă eu știu cum putem vedea ce e afară.

— Da?

Charlotte răzui cu furculița ultimele resturi de ou și și le duse la gură. Rămase în așteptare.

— O să am nevoie de ajutorul tău.

Traseră prelata de pe una dintre drone. Charlotte își plimbă o mână tremurătoare peste aripile mașinăriei și o ocoli pe picioarele nesigure. Se prinse de eleronul din spatele unei aripi și-l mișcă în sus și-n jos. Făcu același lucru cu coada. Cu o cupolă neagră și botul de aceeași culoare, avionul teleghidat semăna, cumva, cu o fată. Stătea tăcut, nemișcat, lăsându-se inspectat de Charlotte.

Donald observă că trei alte drone lipseau – podeaua era lucioasă acolo unde o acoperiseră, drapate, prelatele lor. Iar din piramida de bombe îngrijit construită pe rafturile cu muniție dispăruseră câteva, din vârf. Urme lăsate de săptămânile de folosire recentă a arsenalului. Donald se duse la ușa hangarului și o deschise.

— Fără bombe? întrebă Charlotte.

Se uită sub una dintre aripi, acolo unde se puteau atașa uneltele răului.

— Fără, răspunse Donald. Nu pentru asta.

Alergă în partea din spate și o ajută să împingă. Îndreptară drona către gura deschisă a liftului. Aripile abia încăpeau.

— Ar trebui să existe o bandă sau un racord, spuse ea.

Se lăsă cu prudență în jos și se târî în spatele dronei, vrând să ajungă sub o aripă.

— E ceva pe podea, spuse Donald, aducându-și aminte de piesa care înainta pe șină. Aduc o lanternă.

Găsi una dintr-o ladă, se asigură că avea baterie și se întoarse la Charlotte. Ea agăță drona de mecanismul de lansare, apoi se răsuci și ieși de dedesubt. Părea să se ridice prea încet în picioare, și Donald îi întinse mâna.

— Ești sigur că liftul ăsta funcționează?

Ea își îndepărtă de pe față părul încă ud după duș.

— Foarte sigur, răspunse Donald.

O călăuzi pe coridor, trecând pe lângă dormitoare de cazarmă și săli de baie. Charlotte se crispă când o conduse în sala de pilotaj și îndepărtă foliile de plastic. El apăsă pe întrerupătorul care activa comenzile liftului. Ea se uită lung, cu chipul golit de orice expresie, la una dintre stațiile de pilotare, cu joystickuri, indicatoare și ecrane.

— O poți conduce de aici, nu? o întrebă.

Ea ieși din transă și-l fixă o clipă cu privirea, apoi dădu din cap.

— Dacă stația e alimentată.

— Este.

Donald zări luminile de deasupra comenzilor liftului aprinzându-se în timp ce sora lui se instala pe scaunul unei stații. Cu toate celelalte acoperite, încăperea părea mult prea tăcută. Donald văzu că praful de pe foliile de plastic dispăruse. În locul acela fuseseră oameni, de curând. Se gândi la rechizițiile pentru zbor pe care le semnase, toate cu un cost considerabil. Se gândi la riscul de a fi văzuți pe ecranele din perete, la necesitatea de a zbura prin profunzimea norilor învolburați. Eren subliniase că dronele erau de unică folosință. Aerul din exterior le avaria, spusese el. Raza lor de acțiune era limitată. În timp ce răscolea prin dosarele lui Thurman, Donald se gândise de ce stăteau astfel lucrurile.

Charlotte acționă mai multe întrerupătoare, apoi păcăniturile scurte sparseră tăcerea și stația prinse viață, zumzăind.

— Transportul cu liftul durează ceva timp, îi spuse Donald.

Nu-i povesti de unde știa, dar se gândi la cele petrecute cu atâția ani în urmă. Își aduse aminte cum îi încețoșa propria răsuflare casca în timp ce urca spre ceea ce sperase că avea să fie moartea lui. Se gândi la ce-i spusese Erskine despre purificarea pământului. Acum spera însă altceva. Se gândi la biletul de sinucigaș lăsat de Victor pentru Thurman. Proiectul lor urmărea o reinițializare a vieții. Și, călăuzit fie de nebunie, fie de rațiune, Donald ajunsese la concluzia că era vorba de un efort mult mai bine direcționat decât avea cineva dreptul să și-l imagineze.

Charlotte își reglă ecranul. Apăsă pe un comutator și pe monitor înflori lumina. Era strălucirea ușii de oțel a liftului, în bătaia farului din față al dronei și captată de una dintre camerele ei de luat vederi.

— A trecut atât de mult timp, spuse ea.

Donald se uită în jos și văzu că mâinile surorii lui tremurau. Ea și le frecă una de cealaltă înainte de a și le așeza la loc pe comenzi. Foindu-se pe scaun, găsi pedalele cu piciorul, apoi reglă luminozitatea monitorului, ca să n-o mai orbească.

— Eu pot să fac ceva? întrebă Donald.

Charlotte râse și clătină din cap.

— Nu. Pare ciudat să n-am un plan de zbor sau ceva similar. De obicei mi se dă o țintă, știi?

Îl privi pe Donald și îi zâmbi.

El o strânse de umăr. Se simțea bine cu ea alături. Era tot

ce-i mai rămăsese.

— Planul tău de zbor e să te deplasezi cât mai repede și s-ajungi cât de departe poți.

Donald spera că, fără bombă, drona putea parcurge o distanță mai mare. Spera că raza de acțiune redusă nu era preprogramată, într-un fel sau altul. Pe panoul de comandă al liftului licări o lumină. El se grăbi să vadă ce se întâmpla.

— Se ridică ușa, spuse Charlotte. Cred că vedem lumina zilei.

Donald se întoarse cu aceeași grabă. Se uită dincolo de ușă și în lungul coridorului, având impresia că auzise ceva.

— Verificarea motorului, zise Charlotte. A pornit.

Se foi pe scaun. Salopeta pe care-o furase pentru ea era prea mare, mânecile erau strânse în jurul brațelor. Donald veni în spatele ei și rămase acolo, în picioare, cu ochii la monitor, pe care se vedea cerul, învârtejindu-se deasupra unei rampe abrupte. Își amintea imaginea. Privind-o, îi era greu să respire. Drona era scoasă din lift și poziționată pe rampă. Charlotte apăsă pe un alt întrerupător.

— Frânez, spuse ea, întinzându-și piciorul. Impuls de lansare.

Mâna îi alunecă înainte. Imaginea captată de cameră coborî în timp ce drona se opunea frânării.

— A trecut mult de când n-am mai făcut asta fără un lansator, adăugă Charlotte, nervoasă.

Donald tocmai voia să întrebe care era problema, când ea își schimbă poziția piciorului și imaginea de pe ecran urcă. Apoi canalul metalic vibră și începu să gonească de o parte și de alta. Tromba de nori umplu treptat monitorul, până când nu mai există altceva.

— Decolare, spuse Charlotte și mișcă manșa cu mâna dreaptă.

Donald se trezi înclinându-se în lateral când drona se lăsă pe-o parte și pământul se zări pentru o scurtă clipă, înainte ca totul să fie înghițit de norii groși.

— Încotro? întrebă sora lui.

Apăsă pe un alt buton și terenul de dedesubt apăru pe radar, văzut din drona care străpungea norii.

— Nu cred că are importanță, răspunse el. Pur și simplu în linie dreaptă.

Se aplecă mai tare, ca să vadă derulându-se peisajul straniu, dar familiar. Erau gropile imense, la a căror creare ajutase. În

mijlocul unei depresiuni exista un alt turn. Rămășițele convenției – corturile, târgurile, scenele – dispăruseră de mult, mistuite de micile mașinării din aer.

— În linie dreaptă, repetă el, arătând cu degetul.

Nu era decât o teorie, o idee nebunească, dar trebuia să vadă cu ochii lui înainte de a cuteza să spună ceva.

Modelul cu depresiuni se termina în depărtare. Norii se răreau din când în când, îngăduindu-i să zărească imaginea reală a terenului. Se încordă spre a vedea dincolo de adâncituri, când Charlotte luă mâna de pe accelerație și arătă către un grup de cadrane și indicatoare.

— Aă... cred c-avem o problemă. Mișcă un comutator înainte și înapoi. Pierd presiunea uleiului.

— Nu.

Donald se uită la ecran, unde norii se rostogoleau și pământul părea să se înalțe. Era prea devreme. Dacă nu sărise cumva peste vreun pas, nu omisese vreo precauție.

— Mergi mai departe, șopti, vorbindu-i mai degrabă avionului decât pilotului.

— Răspunsurile la comenzi sunt ciudate, spuse Charlotte. Totul pare să scape de sub control.

Donald se gândi la toate dronele din hangar. Ar fi putut să lanseze alta, dar bănuia că rezultatul ar fi fost același. Poate că el unul era rezistent la indiferent ce s-ar fi aflat afară, dar mașinile nu erau. Se gândi la costumele pentru curățire, la modul în care erau făcute lucrurile să se strice într-un anumit moment, într-un anumit loc. Distrugători invizibili de o asemenea precizie încât își puteau dezlănțui răzbunarea imediat ce un curățitor ajungea pe un deal, atingea o anumită altitudine, imediat ce cuteza să urce. Întinse mâna după batistă, tuși în ea și își aminti vag că niște muncitori curățaseră sasul după ce fusese târât înăuntru.

— Ești pe margine, zise, arătând pe radar ultimul siloz, în timp ce adâncitura dispărea sub camera dronei. Încă puțin.

Însă, în realitate, habar n-avea cât de departe ar fi trebuit să ajungă. Poate că puteai să zbori astfel în jurul lumii, și înapoi, și tot n-ar fi însemnat destul de departe.

— Pierd altitudine, spuse Charlotte.

Mâinile ei erau două dâre gemene. Se mutau de pe comenzi pe întrerupătoare și înapoi.

— Motorul doi nu mai funcționează, anunță ea. Sunt în picaj. Altitudine zero-nouăzeci.

Pe ecran, solul părea mult mai aproape. Ajunseseră dincolo de ultimul deal. Norii se răriseră. Pe pământ erau o cicatrice, un canal care ar fi putut fi un râu, stâlpi negri, ca niște oase carbonizate, care se înălțau cu vârfuri ascuțite, ca de creion – poate tot ce mai rămăsese din copacii de demult. Sau stâlpii de oțel ai imensului gard de protecție, măcinați de curgerea vremii.

— Mergi, mergi, șopti el.

Fiecare secundă la înălțime oferea o altă imagine, o altă perspectivă. Era un suflu al libertății. O evadare din iad.

— Camera cedează. Altitudine zero-șaptezeci.

O lumină strălucitoare străfulgeră pe ecran, ca un șoc al componentelor electrice. Senzorii electrocutați acoperiră totul cu o tentă violet, urmată de o revărsare de albastru acolo unde nu fuseseră decât nuanțe de cafeniu și de cenușiu.

— Altitudine cincisprezece metri. O să izbească pământul cu violență.

Donald clipi ca să-și alunge lacrimile în timp ce drona cădea ca un pietroi, iar pământul se grăbea să-i iasă în întâmpinare. Clipi ca să scape de lacrimi la vederea imaginii de pe monitor, care nu era urmarea unei defecțiuni a camerei.

— Albastru..., spuse el.

Pronunțase cuvântul cu voce tare, chiar înainte ca un peisaj de un verde viu să înghită drona în cădere. Culoarea de pe monitor pieri, devenind întuneric. Charlotte își ridică mâinile de pe comenzi și înjură. Dar, când se întoase să-i ceară scuze lui Donald, el o luase deja în brațe, o strângea, o săruta pe obraji.

— Ai văzut? o întrebă, cu vocea o șoaptă, cu răsuflarea tăiată.

— Ce să văd? Charlotte se retrase, cu fața o mască dură a dezamăgirii. Toată aparatura s-a stricat la sfârșit. Dronă afurisită! Probabil fiindcă n-a fost utilizată de prea mult timp...

— Nu, nu, o întrerupse Donald. Arătă către ecranul acum întunecat, mort. Ai reușit, spuse. Am văzut. Acolo erau cer albastru și iarbă verde, Charla! Am văzut!

95

2331 – Anul Douăzeci

• Silozul 17 •

Fără s-o fi vrut, Solo deveni un expert al modului în care se stricau lucrurile. Privea, zi de zi, oțelul și fierul care se spulberau, ruginite, privea vopseaua jupuindu-se și fărâmele portocalii curbându-se în sus, vedea praful negru adunându-se pe măsură ce metalul corodat devenea pulbere. Învăță cum se schimba senzația pe care-o aveai atingând furtunuri de cauciuc pe măsură ce se întăreau, se uscau și crăpau. Învăță cum își pierdeau puterea adezivii, făcând să apară pe podea lucruri cândva fixate de pereți și de tavan, obiecte mutate, brusc și violent, de zeii gemeni ai gravitației și uzurii. Și, mai presus de toate, învăță cum putrezeau cadavrele. Nu dispăreau întotdeauna cât ai clipi – ca o mamă împinsă în susul scării de gloată care se înghesuia sau ca un tată alunecat printre umbrele de pe un coridor întunecos. În schimb, erau adesea mestecate și îndepărtate, fărâmă invizibilă cu fărâmă invizibilă. Timpului și viermilor le creșteau, deopotrivă, aripi; zburau și iar zburau, și luau lucrurile cu ei.

Solo rupse o pagină din volumul *Ri-Ro,* plin de articole plictisitoare, și o îndoi, dându-i forma unui cort. Silozul, se gândi el, le aparținea insectelor în multe feluri. Ori de câte ori se adunau mai multe leșuri, insectele roiau în nori întunecați. Citise despre ele în cărți. Viermii se transformau cumva în muște. Albul și șerpuirea deveneau negru și bâzâit. Lucrurile se stricau și se schimbau.

Trecu bucăți de sfoară prin hârtia îndoită, ca să aibă ceva de care să atârne greutatea. Era momentul în care intervenea de obicei Umbră, frecându-si spatele arcuit de brațul lui Solo, călcând pe indiferent ce făcea, sâcâindu-l și stârnindu-i în același timp râsul. Dar Umbră nu-l întrerupse.

Solo îi făcu sforii mai multe noduri, ca să nu poată fi trasă în afară. Hârtia era dublată de-a lungul șirurilor de găuri, ca să nu se rupă. El știa foarte bine cum se stricau lucrurile. Era expert în lucruri pe care-și dorea să și le scoată din cap. Putea să spună, după ce arunca o simplă privire, de cât timp murise cineva.

Oamenii pe care-i ucisese cu ani în urmă fuseseră țepeni

când îi mutase, dar asta nu durase prea mult. În curând, oamenii se umflau și duhneau. Trupurile lor slobozeau gaze și muștele roiau în jur. Muștele roiau și viermii se ospătau.

Din cauza mirosului îi lăcrimau ochii și simțea o arsură pe gât. Și trupurile se înmuiau curând. Solo fusese la un moment dat nevoit să mute niste leșuri de pe scară, încâlcite acolo unde se aflau, fiindcă era greu să sari peste ele și carnea li se rupsese. Semăna cu brânza de pe vremea când încă mai existau lapte și capre de la care să-l mulgă. Carnea se desprindea odată ce omul nu mai era înăuntru, să o țină laolaltă. Solo se concentra ca să nu se destrame. Legă celelalte capete ale sforilor de una dintre micile șaibe luate de la Aprovizionare. Cu limba între dinți, făcu cele mai frumoase noduri.

Nici sfoara, nici pânza nu rezistau, însă hainele durau mai mult decât oamenii. După un an, rămâneau numai hainele și oasele. Și părul. Părul părea să dispară ultimul. Se ținea de oase și uneori atârna peste orbite goale, holbate. Părul înrăutățea lucrurile. Le dădea oaselor o identitate. Rămâneau bărbi pe multe, dar nu pe cele ale tinerilor și pe ale femeilor.

După cinci ani, până și hainele se descompuneau. După zece, erau aproape numai oase. În zilele acelea, la atât de mult timp după ce silozul se întunecase și amuțise – la peste douăzeci de ani de când îi fusese arătat bârlogul secret de sub servere – erau aproape numai oase. Cu excepția morților de sus, din cantină. Putreziciunea de pretutindeni făcea leșurile de dincolo de ușa aia cu atât mai bizare.

Solo ridică parașuta, un cort de hârtie cu sfori scurte, legate de o șaibă minusculă. Avea zeci și zeci de bucățele de sfoară care zăceau, încâlcite, pe cartea deschisă. Îi mai rămăseseră câteva șaibe. Trase de una dintre sforile parașutei și se gândi la cadavrele de sus, din cantină. Din spatele acelei uși, unde oamenii morți nu se descompuneau asemenea celorlalți. Când îi descoperiseră el și Umbră, își închipuise că-si pierduseră viața de curând. Cu zecile, murind laolaltă și stivuindu-se ca și cum ar fi fost aruncați sau ca și cum s-ar fi târât unii deasupra altora. Ușa către exteriorul interzis se afla chiar dincolo de ei, Solo știa. Dar nu ajunsese până acolo. Închisese cealaltă ușă și plecase în grabă, îngrozit de ochii fără viață și de senzația stranie trezită la vederea unei fețe, alta decât a lui, care-i întorcea astfel privirea. Părăsise leșurile și nu se mai întorsese decât peste mult timp. Asteptase să devină oase. Ceea ce nu se

întâmplase.

Se apropie de balustradă și se uită peste ea, se asigură că bucata de hârtie își păstra forma de cort, gata să cuprindă aerul. Dinspre adâncul inundat urca un curent de aer rece. Solo se aplecă peste balustrada de la etajul al treilea, cu bucata de hârtie fină într-o mână și cu șaiba susținută de palma cealaltă. Se întrebă de ce unii oameni putrezeau și alții nu. Ce-i făcea să se descompună?

— Descompunere, spuse, cu glas tare.

Uneori îi plăcea cum îi suna vocea. Era expert în descompunere. Umbră ar fi trebuit să se afle acolo, frecându-i-se de glezne, dar nu era.

— Sunt expert, își spuse Solo. Descompunere și iar descompunere.

Întinse brațele și eliberă parașuta, o privi căzând cu iuțeală pentru o clipă, înainte de a i se încorda sforile. Apoi tresăltă și se roti în aer în coborâre către adâncul ascuns.

— Jos, jos, jos, strigă el în urma parașutei.

Până la fund. Afundându-se până când împroșca apa invizibilă sau până când se agăța de ceva pe traseu.

Solo știa cum putrezeau trupurile. Se scărpină în barbă și își îngustă ochii, urmărind-o în timp ce se pierdea din vedere, apoi se așeză din nou și-și încrucișă picioarele, cu genunchii ieșiți pe de-a-ntregul din salopeta lui veche. Murmură pentru sine însuși, amânând ceea ce avea de făcut, Proiectul din ziua aceea, și rupse în schimb o altă foaie din cartea ce se subția, încercând să nu se gândească la un alt leș pe care timpul avea să-l împuțineze în curând.

96

2331 – Anul Douăzeci

• Silozul 17 •

Fuseseră obiecte pe care Solo le căutase zile și săptămâni de-a rândul. Fuseseră altele, de care avea nevoie și cărora le dedicase timpul lui de vânătoare ani întregi. Găsise adesea obiectele utile mult mai târziu, când nu-i mai erau necesare. Ca atunci când dăduse peste o rezervă de aparate de ras. O cutie mare, plină cu așa ceva, în cabinetul unui doctor. Toate obiectele importante – bandajele, medicamentele, leucoplastul – căzuseră în mâna celor care se încăierau pentru resturi. Dar o cutie cu aparate de ras noi, cele mai multe cu lamele încă strălucitoare, își bătea joc de el. Trecuse mult timp de când se resemnase, lăsându-si barbă, dar avusese momente când ar fi fost în stare să ucidă pentru un aparat de ras.

Altădată găsea diverse lucruri înainte de a ști că-i trebuiau. Ca maceta. O lamă imensă, descoperită sub trupul unui bărbat mort nu de prea multă vreme. Solo o luase pur și simplu pentru ca obiectul acela ucigaș să nu ajungă în stăpânirea altcuiva. Se încuiase sub sala serverelor vreme de trei zile, îngrozit de descoperirea unui alt leș care nu se răcise încă. De atunci trecuseră mulți ani. Trecuseră încă și mai mulți înainte ca vegetația din ferme să se îndesească și maceta să devină necesară. La vremea aceea, începuse să nu mai care pușca după el – nu-i mai era de niciun folos –, iar însoțitor nelipsit îi devenise maceta, un obiect găsit înainte de a ști că-i trebuia.

Solo lansă ultima parașută și o privi ratând cu foarte puțin palierul de la etajul nouă. Hârtia împăturită dispăru din vedere. El se gândi la tot ce găsise de-a lungul anilor cu ajutorul lui Umbră, mai ales mâncare. Dar la un moment dat motanul o luase la fugă părând condus de propria sa rațiune. Coborau către Aprovizionare când animalul se repezise înaintea lui, traversase un palier și dispăruse. Solo îl urmase cu lanterna.

Motanul mieunase și tot mieunase în fața unei uși. Solo se temuse că avea să dea peste alt morman de cadavre, însă apartamentul era pustiu. Umbră sărise pe masa din bucătărie, învârtindu-se, lovind cu lăbuțele într-un dulap plin cu cutii de conserve de dimensiuni mici, vechi și pătate de rugină, dar

având pe ele poze de pisici. Un val de nebunie în Umbră, și acolo, fixată de perete cu un cordon scurt, o invenție uzată, un desfăcător de conserve automat.

Solo zâmbi și se uită peste balustradă, gândindu-se la toate lucrurile găsite și pierdute de-a lungul anilor. Își aduse aminte cum apăsase butonul din partea de sus a acelui dispozitiv pentru prima oară, cum Umbră fusese cuprins de frenezie, cât de frumos se desfăceau capacele. Își aminti că toată mâncarea din conserve nu-l impresionase deloc, însă pisica avea o rațiune proprie.

Se răsuci și se uită la cartea cu pagini rupte, trist. Nu mai avea șaibe, așa că abandonă volumul și se îndreptă spre ferme fără tragere de inimă. Ieșise ca să ducă la bun sfârșit ceea ce trebuia făcut.

Tăind verdeața cu maceta, se minună că fermele nu putreziseră de mult, devenind o paragină în lipsa oamenilor care le purtau de grijă. Însă luminile fuseseră concepute ca să se stingă și să se-aprindă, și mai mult de jumătate încă o mai făceau. Apa continua să picure din țevi. Pompele porneau și se opreau, cu zumzete furioase și cu bodogăneli sonore. Electricitatea furată de pe domeniul lui de dedesubt călătorea prin cablurile șerpuitoare de pe peretele scării. Nimic nu funcționa perfect, dar Solo vedea că relația omului cu recoltele consta mai ales în a le mânca. Acum nu le mai mânca decât el. El, șobolanii și viermii.

Își duse povara străbătând cele mai dese parcele, fiindcă trebuia să ajungă în acele cotloane ale fermei unde luminile nu mai ardeau, unde pământul era rece și umed, unde nu mai creștea nimic. Într-un loc special. Departe de cele în care-l purtau excursiile săptămânale, în timpul cărora își culegea hrana. Un loc unde urma să vină având-ul ca destinație, nu doar trecând pe-acolo fiindcă îi era în drum.

Părăsi partea incălzită de lumini, intrând în zona întunecată. Îi plăcea locul. Îi aducea aminte de camera de sub servere, un loc personal și sigur, unde te puteai ascunde și nu erai deranjat. Și acolo, printre alte unelte imprăștiate, abandonate și uitate, văzu o lopată. Un obiect descoperit exact când îi trebuia. Era un alt mod de a găsi lucrurile. Se întâmpla atunci când silozul era dispus să ofere daruri. Nu intra prea des într-o asemenea dispoziție.

Solo îngenunche și-și lăsă povara la marginea gardului cu

trei zăbrele orizontale. Trupul din pungă intrase în faza țeapănă. Avea să se înmoaie în curând. Apoi...

Solo nu voia să se gândească la ce avea să fie pe urmă. Era expert în anumite lucruri pe care ar fi preferat să nu le știe.

Luă lopata și se cățără grăbit, sărind peste gardul cu zăbrele. Era prea întuneric ca să caute poarta. Unealta pătrunse în pământ mârâind și scrâșnind. O ridica de fiecare dată, plină, în aer. Printre oftaturi mărunte, mormane mici se înălțau în afară. Găseai unele lucruri exact atunci când aveai nevoie de ele, și Solo se gândi la anii scurși atât de repede alături de prietenul lui. Îi lipsea deja felul în care i se freca Umbră de gambă în timp ce lucra, stându-i intotdeauna în drum, dar destul de isteț ca să nu se lase călcat, venind cât ai clipi când fluiera, prezent întotdeauna la momentul potrivit. Un obiect găsit înainte de a fi știut că-i era necesar.

97

2345

• Silozul 1 •

Ghetele lui Donald stârneau ecouri la fiecare pas pe cel mai de jos nivel al depozitului, unde mii de capsule zăceau îndesate unele într-altele, ca niște pietre sclipitoare. Se opri ca să verifice o altă plăcuță cu nume. Pierduse șirul numărând pozițiile în timp ce înainta pe culoarul dintre ele și se temea că avea să fie nevoit să o ia de la început. Își duse o batistă la gură și tuși. Își șterse buzele și își continuă drumul.

Ceva greu și rece îi atârna într-un buzunar, apăsându-i coapsa. Ceva greu și rece îi zăcea în piept.

Găsi în sfârșit capsula pe care scria *Troy.* Șterse sticla și se uită înăuntru. Acolo era un bărbat, mai bătrân decât părea. Mai bătrân decât și-l amintea el. O tentă albăstruie îi copleșea paloarea pielii. Părul și sprâncenele albe căpătaseră o nuanță azurie.

Donald îl privi, ezită, trecu din nou totul în revistă. Venise fără scaun cu rotile și fără trusa medicală. Cu o felie de adevăr și cu dorința de a afla mai mult. Uneori era necesar să deschizi înainte de a găsi un mod de închidere.

Se aplecă spre panoul de comandă și repetă procedura care îi eliberase sora. Își tastă codul cu gândul la Charlotte, aflată sus, în arsenal. Ea nu trebuia să afle ce făcea el acolo, jos. Nu trebuia să afle. Thurman le fusese, amândurora, ca un al doilea tată.

Butonul gradat era răsucit spre dreapta. Numerele clipeau, apoi ticăiau, indicând cu câte un grad mai mult. Donald se ridică și începu să se foiască. Ocoli capsula cu nume pe etichetă, numele omului în care îl transformaseră, sarcofagul care-l adăpostea acum pe creatorul său. Răceala din inimă se răspândi, ajungându-i în brațe și în picioare, în vreme ce Thurman se încălzea. Donald tuși în batista cu pete roz. Și-o îndesă la loc, în buzunar, și scoase o bucată de sfoară.

Un raport din dosarele lui Victor îi reveni în minte în timp ce stătea acolo, cu rolurile inversate, dezghețându-l el pe Omul-Dezgheț. Victor scrisese despre experimente vechi, în care gardienii și deținuții își schimbau rolurile și fostele victime ale abuzurilor deveneau călăi. Donald găsea ideea detestabilă,

detesta faptul că oamenii se puteau schimba cu atâta ușurință. Rezultatele i se păreau de necrezut. Dar văzuse bărbați și femei cumsecade venind pe Colina Capitoliului cu intenții nobile, îi văzuse transformându-se. Pe schimbul acela i se dăduse o doză de putere și îi putea simți farmecul. Și descoperise că din sistemele diabolice apăreau oameni diabolici, că în orice om exista potențialul necesar pentru a fi pervertit. Motiv pentru care unele sisteme trebuiau să-și găsească sfârșitul.

Temperatura crescu, declanșând mecanismul de ridicare a capacului. Se săltă cu un oftat. Donald se întinse și-l ridică până la capăt. Se aștepta, cumva, să vadă o mână țâșnind dinăuntru și încleștându-se de încheietura mâinii lui. Dar acolo nu era decât un bărbat întins, neclintit și aburind. Un simplu om, patetic și gol, cu un tub pătrunzându-i în braț și cu un altul între picioare. Mușchi căzuți. Piele palidă, încrețită de riduri. Șuvițe de păr lipite de cap. Donald îi luă mâinile și le alătură. Îi înfășură sfoara peste încheieturi de mai multe ori, i-o trecu printre mâini și în jurul buclelor de mai înainte, apoi făcu un nod strâns, care o încordă. Se retrase și rămase cu ochii la pleoapele zbârcite, în așteptarea unui semn de viață.

Buzele lui Thurman se mișcară. Se intredeschiseră și părură să ia o primă gură de aer, experimentând. Era ca și cum ar fi privit un mort reanimându-se și Donald aprecie pentru prima oară miracolul reprezentat de acele mașinării. Tuși în pumni în timp ce Thurman se mișcă. Pleoapele bătrânului se ridicară fluturând, promoroaca topită prelingându-i-se pe la colțurile ochilor și împrumutându-i un anumit grad de falsă umanitate. Mâinile zbârcite se înălțară ca să șteargă crusta, și Donald știa ce simțeai, cum nu voiau pleoapele să se salte pe de-a-ntregul, cum păreau să fi crescut, unindu-se. Thurman mormăi, luptându-se cu sfoara. Își reveni într-o mai mare măsură și înțelese că nu era totul în ordine.

— Nu te mișca, îi ceru Donald. Își puse o mână pe fruntea bătrânului, simți frigul încă prezent în carnea lui. Ușurel.

— Anna..., șopti Thurman.

Își umezi buzele, iar Donald își dădu seama că nu adusese apă, că nu adusese băutura amară. Asupra intențiilor cu care venise acolo nu exista niciun dubiu.

— Mă auzi? întrebă.

Pleoapele lui Thurman se ridicară iarăși; avea pupilele dilatate. Păru să-și focalizeze privirea pe fața lui Donald și

ochii îi zvâcniră într-o parte și-ntr-alta când îl recunoscu, uluit.
— Fiule.
Avea vocea răgușită.
— Nu te mișca, spuse Donald, chiar în timp ce senatorul se răsucea pe-o parte și tușea în mâinile legate.
Bătrânul privi sfoara înnodată în jurul încheieturilor sale, părând derutat. Donald se întoarse către ușa îndepărtată, verificând-o din priviri.
— Trebuie să m-asculți.
— Ce se petrece aici?
Thurman se prinse de marginea capsulei și încercă să se ridice. Donald se căută în buzunar și scoase pistolul. Celălalt icni la vederea oțelului negru când țeava coborî spre el. Mintea i se dezgheță brusc, limpezindu-se. Rămase perfect nemișcat, cu excepția ochilor, care întâlniră privirea lui Donald.
— În ce an suntem? întrebă.
— Mai sunt două sute până când ne veți omorî pe toți, răspunse Donald.
Țeava pistolului îi tremură, cu ură. Își cuprinse mâna cu care-l ținea în cealaltă și se retrase cu un pas. Thurman era slăbit și legat, dar el nu voia să riște. Bătrânul semăna cu un șarpe încolăcit, într-o dimineață friguroasă. Donald nu putu să nu se gândească la ceea ce ar fi fost în stare să facă dacă ziua se încălzea.
Bătrânul își umezi buzele și îl studie. Din umeri i se înălțau rotocoale de abur.
— Ți-a spus Anna, zise, în cele din urmă.
Donald se simți îmboldit să-l anunțe, cu sadism, că Anna era moartă. Urmă o tresărire de orgoliu și-și dori să susțină cu insistență că descoperise totul singur. În schimb, se mulțumi să dea pur și simplu din cap.
— Trebuie să știi că e singura soluție, șopti Thurman.
— Există o mie de soluții, răspunse el.
Își mută pistolul în cealaltă mână și-și șterse palma asudată de salopetă.
Thurman se uită la armă, apoi cercetă din priviri spațiul de dincolo de Donald, în căutare de ajutor. După o pauză, se sprijini cu spatele de capsulă. Din ea se înălțau aburi, dar Donald îl văzu începând să tremure de frig.
— Credeam că-ncerci să trăiești la nesfârșit, îi spuse.
Thurman râse. Inspectă din nou sfoara înnodată, apoi se uită

la acul și la tubul care-i atârnau de braț.

— Doar suficient de mult.

— Suficient de mult pentru ce? Ca să reduci omenirea la nimic? Ca să eliberezi un siloz și să-i ucizi pe urmă, de aici, pe toți ceilalți?

Thurman dădu din cap. Își trase picioarele mai aproape și-și cuprinse gambele cu brațele. Părea atât de slab și de fragil fără salopetă, fără să-și îndrepte spatele cu mândrie.

— I-ai salvat pe oamenii ăștia pur și simplu ca să-i omori. Pe ei și pe noi.

Bătrânul șopti ceva.

— Mai tare, îi ceru Donald.

Celălalt mimă sorbirea dintr-o băutură. El îi arătă pistolul. Era tot ce-avea. Thurman se bătu peste piept și încercă din nou să vorbească și Donald făcu, prudent, un pas spre el.

— Eu sunt șeful aici. Eu. Spune-mi, sau jur că-i las pe toți să iasă chiar acum din silozuri.

Ochii lui Thurman se îngustară, devenind două despicături.

— Nebunule, șuieră. Se vor omorî unii pe alții.

Vocea abia i se deslușea. Donald auzea zumzetul tuturor celorlalte capsule. Veni și mai aproape, cu fiecare clipă tot mai convins că acționa așa cum trebuia.

— Știu ce crezi că-și vor face unii altora, spuse. Știu totul despre această mare epurare, despre reinițializarea asta. Înfipse țeava pistolului în pieptul lui Thurman. Știu că vezi în silozuri tot atâtea nave spațiale, menite să ducă oamenii către o lume mai bună. Am citit toate însemnările și toate memoriile la care ai acces. Dar uite ce vreau s-aud de la tine înainte să mori...

Donald își simți picioarele înmuindu-se. Îl cuprinse un acces de tuse. Bâjbâi în căutarea batistei, dar o flegmă roz căzu pe capsula argintie înainte de a apuca să și-o ducă la gură. Thurman văzu totul. Donald își reveni și încercă să-și aducă aminte ce spunea.

— Vreau să știu de ce-a fost nevoie de atâta bătaie de cap, zise, cu glas scrâșnit, cu o arsură în gât. Toate viețile jalnice ale celor care se nasc și mor, toți oamenii de aici, de jos, pe care ați plănuit să-i ucideți, să nu-i mai treziți niciodată. Propria ta fiică. Se uită la Thurman, așteptând o reacție. De ce să nu ne-nghețați pentru o mie de ani, ca să ne treziți când se termină totul? Acum știu ce te-am ajutat să construiești. Vreau să știu de ce nu putem dormi până la sfârșit. Dacă ai vrut un

loc mai bun pentru noi, de ce nu ne duci acolo? De ce îndurăm totul?
Thurman rămase perfect nemișcat.
— Spune-mi de ce, insistă Donald.
Vocea i se frânse, dar se prefăcu că era totul în ordine. Înălță țeava armei, care se lăsase în jos.
— Pentru că nimeni nu trebuie să știe, răspunse într-un târziu Thurman. Trebuie să moară odată cu noi.
— Ce?
Thurman își umezi buzele.
— Cunoașterea. Lucrurile pe care nu le-am înscris în Moștenire. Abilitatea de a distruge totul printr-o apăsare de buton.
Donald râse.
— Crezi că nu le vom redescoperi? Că nu vom redescoperi cum să ne autodistrugem?
Thurman ridică din umerii goi. Aburul care se înălța din ei se împrăștiase.
— În cele din urmă. Ceea ce reprezintă un timp mult mai îndelungat decât chiar acum.
Donald arătă cu pistolul către capsulele din jur.
— Așa că și tot ce e aici dispare. Trebuie să alegem un singur trib, numai una dintre navele tale stelare trebuie să aterizeze, iar restul trebuie distrus. Ăsta e pactul pe care l-ați făcut?
Thurman dădu din cap.
— Ei bine, cineva l-a încălcat, zise Donald. Cineva m-a pus în locul tău. Eu sunt acum Păstorul.
Thurman făcu ochii mari. Privirea îi alunecă de la armă la ecusonul prins de gulerul lui Donald. Clănțănitul dinților îi încetă când își încleștă și își descleștă fălcile.
— Nu, spuse.
— N-am solicitat niciodată funcția asta, zise Donald, mai mult pentru sine decât pentru Thurman. Găsi o poziție stabilă pentru țeava armei. Niciuna dintre toate aceste funcții.
— Nici eu, ripostă bătrânul, și Donald își aduse din nou aminte de deținuți și de gardieni.
În capsulă ar fi putut fi el. Iar acolo, în picioare, cu arma în mână, ar fi putut sta oricine altcineva. De vină era sistemul.
Mai erau o sută de alte lucruri despre care ar fi vrut să pună întrebări sau pe care ar fi vrut să le spună. Ar fi vrut să-i spună bărbatului din fața sa în cât de mare măsură îi fusese ca un

tată, dar ce importanță avea asta când tații erau tot atât de abuzivi pe cât erau de iubitori? Voia să urle la Thurman pentru tot răul pe care i-l făcuse lumii, dar o parte din el însuși știa că răul fusese făcut cu mult înainte și că era ireversibil. Și, în cele din urmă, exista o parte din el care voia să cerșească ajutor, să-l elibereze pe omul acela din capsula criogenică; o parte care-și dorea să-i ia locul, să se ghemuiască în interior și să se afunde din nou în somn – o parte care considera că era mult mai ușor să fii deținut decât gardian. Dar sora lui era sus, revenindu-și. Aveau amândoi mai multe întrebări pentru care era nevoie de un răspuns. Și, într-un siloz aflat nu prea departe, se petrecea o transformare, se încheia o revoltă, iar el voia să vadă cum avea să se termine totul.

Toate aceste gânduri, și multe altele, alergau prin mintea lui Donald. Nu mai era mult până când doctorul Wilson avea să se întoarcă în cabinetul lui, până când ar fi fost posibil să-și îndrepte privirea spre ecran tocmai când perindarea ciclică a imaginilor ajungea la cele trădătoare. Chiar în clipa când Thurman deschidea gura să spună ceva, Donald înțelese că făcuse o greseală trezindu-l ca să-i audă scuzele. De la el avea prea puține de aflat.

Senatorul se aplecă în față.

— Donny, spuse el.

Își întinse mâinile legate către pistol. Brațele i se mișcau încet și fără vlagă, nu cu speranța de a smulge arma – Donald nu credea asta –, ci poate cu dorința de a o trage mai aproape, de a și-o apăsa în piept sau în cerul gurii, așa cum făcuse Victor, atât de mare era amărăciunea din ochii lui bătrâni.

Thurman se întinse peste marginea capsulei, bâjbâind după pistol, și Donald se simți îndemnat să i-l întindă, numai ca să vadă cum voia să-l folosească.

În schimb, apăsă pe trăgaci. Înainte de a avea timp să regrete.

Detunătura răsună incredibil de puternic. O străfulgerare de lumină strălucitoare, un zgomot înfiorător reverberând deasupra acelei mii de suflete adormite, apoi bărbatul prăbușindu-se într-un sicriu.

Mâna lui Donald tremură. Își aduse aminte de primele lui zile în Congres, de tot ce făcuse omul acela pentru el, de prima lor întâlnire. Fusese angajat să facă lucruri pentru care abia dacă era calificat. Fusese angajat să facă lucruri pe care, la început, nu fusese în stare să le înțeleagă. În acea primă

dimineață în care se trezise fiind congresmen, conștientizarea faptului că numai el și alți câțiva oameni erau la cârma unei națiuni puternice îl umpluse, în aceeași măsură, de spaimă și de bucuria succesului. Și, tot timpul, nu fusese altceva decât un deținut pus să înalțe zidurile propriului său ospiciu.

De data asta avea să fie altfel. De data asta avea să-și accepte responsabilitatea și să conducă fără teamă. El și, în secret, sora lui. Aveau să descopere ce nu era în ordine cu lumea și aveau să o refacă. Să reinstaureze ordinea, recuperând tot ce se pierduse. Într-un alt siloz începuse un experiment, o schimbare a gardienilor, și el intenționa să vadă rezultatele.

Întinse mâna și închise capacul capsulei criogenice. Pe suprafața ei argintie era o picătură de salivă roz. Donald mai tuși o dată și-și șterse buzele. Își îndesă pistolul în buzunar și se îndepărtă, cu inima bătându-i nebunește din cauza faptei săvârșite. Cât despre capsula în care se afla un mort – ea zumzăia silențios.

98

2345 – Anul Treizeci și Patru

• Silozul 17 •

Solo trecu frânghia prin mânerele canistrelor de plastic goale. Se loveau una se alta zăngănind și dând naștere unui soi de muzică. Își luă sacul de pânză și rămase așa o clipă, scărpinându-se în barbă, știind că uitase ceva. Ce uitase? Își pipăi pieptul, ca să se-asigure că avea cheia. Era un obicei vechi, format cu ani în urmă, de care nu se putea dezbăra. Firește, cheia nu se mai afla acolo. O îndesase într-un sertar când nu mai fusese nevoie să încuie nimic, când nu mai rămăsese nimeni de care să se teamă.

Luă cu el doi saci de conserve de supă și de legume care se goliseră, ceea ce aproape că nu știrbea câtuși de puțin mormanul masiv de gunoi. Cu mâinile ocupate și cu clinchete și zăngăneli la fiecare pas, își cără lucrurile de-a lungul pasajului întunecos până la puțul de lumină din capătul opus.

Avu nevoie de două urcușuri pe scară ca să descarce totul. Trecu printre mașinile negre, dintre care multe amuțiseră în decursul anilor, probabil sucombând fiindcă se încinseseră prea tare. Fu nevoit să mute cartoteca înainte de a putea deschide ușa. În siloz nu mai erau nici încuietori, nici oameni, dar nici unelte. Trase de ușa grea, simțind, ca întotdeauna, prezența tatălui său, și ieși în lumea largă, plină doar de stafii și de lucruri atât de rele încât nu și le putea aminti.

Coridoarele erau luminate puternic și pustii. În trecere, Solo își flutură mâna către locul unde știa că se aflau camerele de luat vederi. Se gândea adesea că într-o bună zi avea să se vadă pe sine însuși pe monitoare, însă aparatura se oprise cu o veșnicie în urmă. În plus, pentru asta ar fi trebuit să existe în două exemplare. Unul care să stea acolo, făcând cu mâna, și un altul în fața monitorului. Râse de o idee atât de prostească. El era Solo.

Ieșirea pe palier îi aduse aer curat și o neliniștitoare senzație de înălțime. Își aminti de apa care suia. Cât mai dura până să ajungă la el? Prea mult, își răspunse. El n-avea să mai existe atunci. Dar îl întrista gândul că mica lui locuință de sub servere o să fie într-o zi plină cu apă. Toate conservele goale din uriașul morman de pe rafturi aveau să plutească deasupra.

Din computer și din stația radio o să iasă, bolborosind, bule de aer. Asta îl făcu să râdă, ideea că aveau să bolborosească, iar conservele goale aveau să plutească de jur împrejur, la suprafață, dar lui nu avea să-i mai pese dacă se întâmpla așa sau nu. Aruncă peste balustradă sacii cu conserve goale și așteptă să le audă strivindu-se de palierul de la treizeci și cinci. O făceau, ascultătoare. Se întoarse spre scări.

În sus sau în jos? Sus însemna roșii, castraveți și dovlecei. Jos însemna fructe, porumb și săpat după cartofi. Jos însemna să gătească mai mult. Solo o porni în sus.

Mergea numărând treptele.

— Opt, nouă, zece, șopti.

Fiecare treaptă era altfel. Existau o mulțime de trepte. Aveau o mulțime de însoțitori, o mulțime de semeni trepte, ca prieteni, de o parte și de alta. Și alte lucruri similare cu ele.

— Salut, treaptă, spuse el, uitând să mai numere.

Treapta nu spuse nimic. El nu repeta indiferent ce-ar fi zis ele, cântecul răsunător al ghetelor singuratice tropotind în sus și-n jos.

Un zgomot. Solo auzi un zgomot. Se opri și ascultă, însă zgomotele știau de obicei când făcea el asta și se sfiau. Era un alt asemenea zgomot. Auzea lucruri care nu se aflau tot timpul acolo. Peste tot erau pompe și lumini alimentate prin cabluri, care porneau și se opreau după toanele și bunul lor plac. Cu ani în urmă, una dintre ele începuse să piardă apa, și Solo o reparase cu mâna lui. Avea nevoie de un Proiect nou. Le repeta de cele mai multe ori pe aceleasi, iarăși și iarăși, de exemplu, tăindu-și barba când îi ajungea la piept, și toate erau plictisitoare.

Până la ferme făcu doar o singură pauză, ca să bea apă și ca să urineze. Picioarele lui erau bune. Chiar mai puternice decât în tinerețe. Lucrurile grele erau cu atât mai ușor de făcut cu cât le repetai mai des. Însă nu mai era amuzant să facă lucruri grele. Își dorea, în primul rând, să fi fost mai ușoare.

Ajunse pe ultima buclă dinainte de palierul de la treizeci și tocmai voia să înceapă să fluiere un cântec de culegător când văzu că lăsase ușa deschisă. Nu știa cum se putuse întâmpla. El nu lăsa niciodată ușa deschisă. Nicio ușă.

În colț, lângă balustradă, era proptit ceva. Arăta ca un rest de material din proiectele lui. O bucată ruptă dintr-o țeavă de plastic. O ridică. În ea era apă. Solo mirosi tubul. Avea un iz straniu, și începuse să verse apa peste balustradă când țeava îi

alunecă dintre degete. Înlemni și așteptă s-o audă zăngănind în depărtare. Nu auzi nimic.

Neîndemânare. Se înjură singur fiindcă era neîndemânatic și uituc. Lăsase ușa deschisă. Se pregătea să intre când văzu ce o ținea deschisă. Un mâner negru. Întinse mâna spre el și văzu că era un cuțit înfipt în grătar.

Era zgomot înăuntru, în adâncul fermelor. Pentru o clipă, Solo rămase nemișcat. Cuțitul nu era al lui. El nu era chiar atât de uituc. Îl scoase, lăsând ușa să se închidă în timp ce prin mintea care i se trezea treceau în goană mii de gânduri. Un șobolan nu putea face așa ceva. Numai un om era în stare. Sau o stafie puternică.

Trebuia să acționeze. Ar fi trebuit să lege mânerele ușilor sau să bage ceva sub ele, dar era prea înfricoșat. În schimb, făcu stânga-împrejur și o luă la fugă. Alergă în josul treptelor, cu canistrele care se loveau una de alta zăngănind, cu rucsacul gol bălăbănindu-i-se pe spate, cu cuțitul altcuiva strâns în mână. Când canistrele se agățară de balustradă, se rupse funia, și trase de două ori de ea înainte de a renunța, abandonându-le. Gaura lui. Trebuia să ajungă în gaura lui. Respirând cu dificultate, se grăbi să plece mai departe, cu solitudinea distrusă de răsunetul pașilor *altcuiva,* de vibrațiile lor. Nu era nevoie să stea locului și să le-asculte. Stafia era zgomotoasă. Zgomotoasă și solidă. Solo se gândi la maceta lui, care plesnise cu ani în urmă. Dar avea cuțitul. Cuțitul acela. Coborî învârtindu-se în jurul stâlpului central iarăși și iarăși, teribil de speriat. Jos, pe palier. Palier greșit! Treizeci și trei. Mai avea de coborât un etaj. Încetase să numere, încetase să numere. Alerga atât de repede, încât fu cât pe ce să se împiedice. Transpira. Acasă.

Trânti ușile în urma lui și răsuflă adânc, cu mâinile pe genunchi. Înșfăcă mătura de pe podea și o trecu prin mânerele ușii. Așa ținea stafiile tăcute la distanță. Spera să aibă efect și cu cele gălăgioase.

Se împinse prin poarta de securitate defectă și străbătu în goană coridoarele. Una dintre luminile de sus se stinsese. Un Proiect. Dar n-avea timp. Întinse mâna spre ușa de metal și trase. Fugi înăuntru. Se opri și alergă înapoi. Se sprijini de ușă și o închise. Se aplecă, își propti umărul în cartotecă și o împinse în ușă, cu un scrâșnet îngrozitor. Avu impresia că afară se auzeau pași. Era cineva iute de picior. Sudoarea îi picură de pe nas. Strânse cuțitul în mână și alergă printre

servere. În spatele lui se auzi un scrâșnet strident, metal pe metal. Solo nu era singur. Veneau după el. Veneau, veneau. Simți în gură gustul metalic al fricii. Alergă la grătar, dorindu-și să-l fi lăsat deschis. Cel puțin zăvoarele erau rupte. Ruginite. Nu, asta nu era bine. Avea nevoie de zăvoare. Solo coborî pe scară și înșfăcă grătarul, începând să și-l tragă deasupra capului. Avea să se-ascundă. Să se- ascundă. Ca în primii ani. Și pe urmă cineva îi trase grătarul din mână. El lovi cu cuțitul. Se auzi un țipăt de surpriză; era o femeie, care respira greu și se uita în jos, la el, spunându-i să se potolească.

Solo tremura. Piciorul îi alunecă ușor pe scară. Dar se ținu. Se ținu, rămânând nemișcat în timp ce femeia îi vorbea. Avea ochii larg deschiși și vii. Buzele i se mișcau. Era rănită, dar nu voia să-l rănească la rândul ei. Nu voia decât să-i afle numele. Era fericită să-l vadă. Avea ochii umezi fiindcă era fericită să-l vadă. Și Solo se gândi că – poate – era el însuși ca o lopată, sau ca un deschizător de conserve, sau ca oricare dintre obiectele ruginite din jur. Era ceva care putea să fie găsit. El putea să fie găsit. Și cineva îl găsise.

EPILOG

2345

• Silozul 1 •

Donald stătea în camera de comunicații, altminteri pustie. Toate stațiile erau la dispoziția lui, îi trimisese pe ceilalți la masa de prânz, iar celor care nu erau flămânzi le ceruse să ia o pauză. Și îi dăduseră ascultare. Îi spuneau Păstorul și nu știau despre el decât că era șeful. Intrau sau ieșeau din schimb și făceau ce li se ordona.

O lumină clipea pe stația de comunicare de alături, indicând că silozul șase încerca săi apeleze. Trebuia să aștepte. Donald asculta sunetul din casca lui în timp ce apela el însuși pe altcineva.

Suna și suna. Verifică mai întâi cordonul, îl urmări până la jack, se convinse că era conectat corect. Între două stații de comunicare se vedea un joc de cărți neterminat, cu cele din mâinile jucătorilor lăsate deoparte când le ordonase tuturor să iasă. Un teanc decartat avea deasupra o damă de pică. Într-un târziu, în cască se auzi un pocnet.

— Alo? spuse.

Așteptă. Avea impresia că auzea pe cineva respirând la celălalt capăt.

— Lukas?

— Nu, răspunse o voce.

O voce mai catifelată. Și totuși, cumva, mai dură.

— Cine ești? întrebă.

Era obișnuit să discute cu Lukas.

— N-are importanță cine sunt, răspunse femeia.

Și Donald știu cât se putea de bine. Se uită peste umăr, convingându-se că era în continuare singur, și se aplecă în față.

— Nu sunt obișnuit să primesc vești de la primari, spuse.

— Iar eu nu sunt obișnuită să fiu unul dintre ei.

Donald aproape că auzi surâsul batjocoritor al femeii.

— N-am cerut funcția asta, mărturisi el.

— Și totuși iată-ne aici.

— Da.

O pauză.

— Știi, spuse Donald, dacă aș fi bun de ceva în funcția asta,

aș apăsa chiar acum pe un buton, ca să vă scot silozul din funcțiune.

— Și de ce n-o faci?

Vocea femeii ajunse primar era plată. Curioasă. Cuvintele sunaseră mai degrabă ca o întrebare reală decât ca o sfidare.

— Mă-ndoiesc că m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Încearcă-mă, ripostă ea.

Și Donald își dori să-i fi avut dosarul. În primele săptămâni ale schimbului, îl cărase tot timpul după el. Iar acum, când îi trebuia...

— Cu mult timp în urmă, spuse, v-am salvat silozul. Ar fi o rușine să-l distrug acum.

— Ai avut dreptate. Nu te cred.

Pe coridor era zgomot. Donald își eliberă o ureche și se uită peste umăr. Inginerul lui de comunicații stătea de cealaltă parte a ușii cu un termos într-o mână și cu o felie de pâine în cealaltă. El ridică un deget, cerându-i să aștepte.

— Știu unde ai fost, îi spuse apoi acelui primar, acelei femei trimise la curățire. Știu ceai văzut. Și...

— Habar n-ai ce-am văzut, scuipă ea, cuvintele fiind mai tăioase ca briciul.

Donald își simți temperatura crescând. Nu așa trebuia să decurgă discuția pe care dorea să o poarte cu acea femeie. Nu era pregătit. Acoperi microfonul cu mâna, simțind că nu mai avea timp, că o pierdea.

— Aveți grijă ce faceți, zise. Asta e tot ce-ți spun.

— Ascultă-mă, răspunse ea. Stau aici, într-o încăpere ticsită de adevăruri. Am văzut cărțile. Am de gând să sap până când o s-ajung în miezul a ceea ce ați făcut voi.

Donald îi auzea răsuflarea.

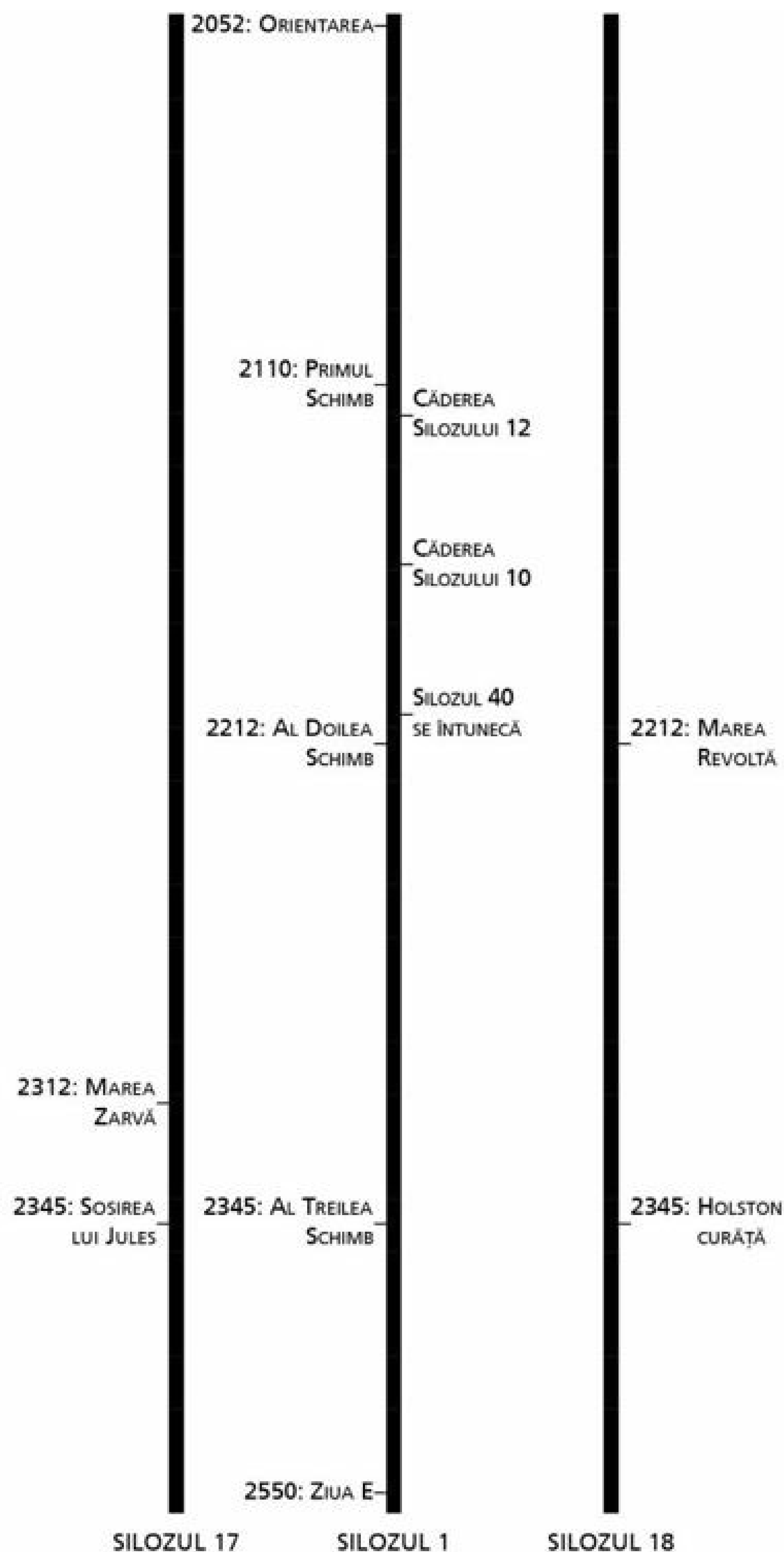
— Adevărul pe care-l cauți îmi e cunoscut, spuse el, cu voce scăzută. S-ar putea să nu-ți placă deloc ce-o să afli.

— Vrei să zici că *vouă* s-ar putea să nu vă placă deloc ce-o să aflu.

— Vreau să spun doar... s-aveți mare grijă. Donald își coborî vocea. S-aveți mare grijă unde vă duceți să săpați.

Urmă o pauză. Donald se uită peste umăr la inginer, care lua o înghițitură din termos.

— Oh, o s-avem grijă unde săpăm, răspunse într-un târziu acea Juliette. Nu mi-ar plăcea deloc să ne-auziți venind.

2052: Orientarea
2110: Primul Schimb
Căderea Silozului 12
Căderea Silozului 10
Silozul 40 se întunecă
2212: Al Doilea Schimb
2212: Marea Revoltă
2312: Marea Zarvă
2345: Sosirea lui Jules
2345: Al Treilea Schimb
2345: Holston curăță
2550: Ziua E
SILOZUL 17
SILOZUL 1
SILOZUL 18